A.G. RIDDLE

ATLANTİS
VEBASI

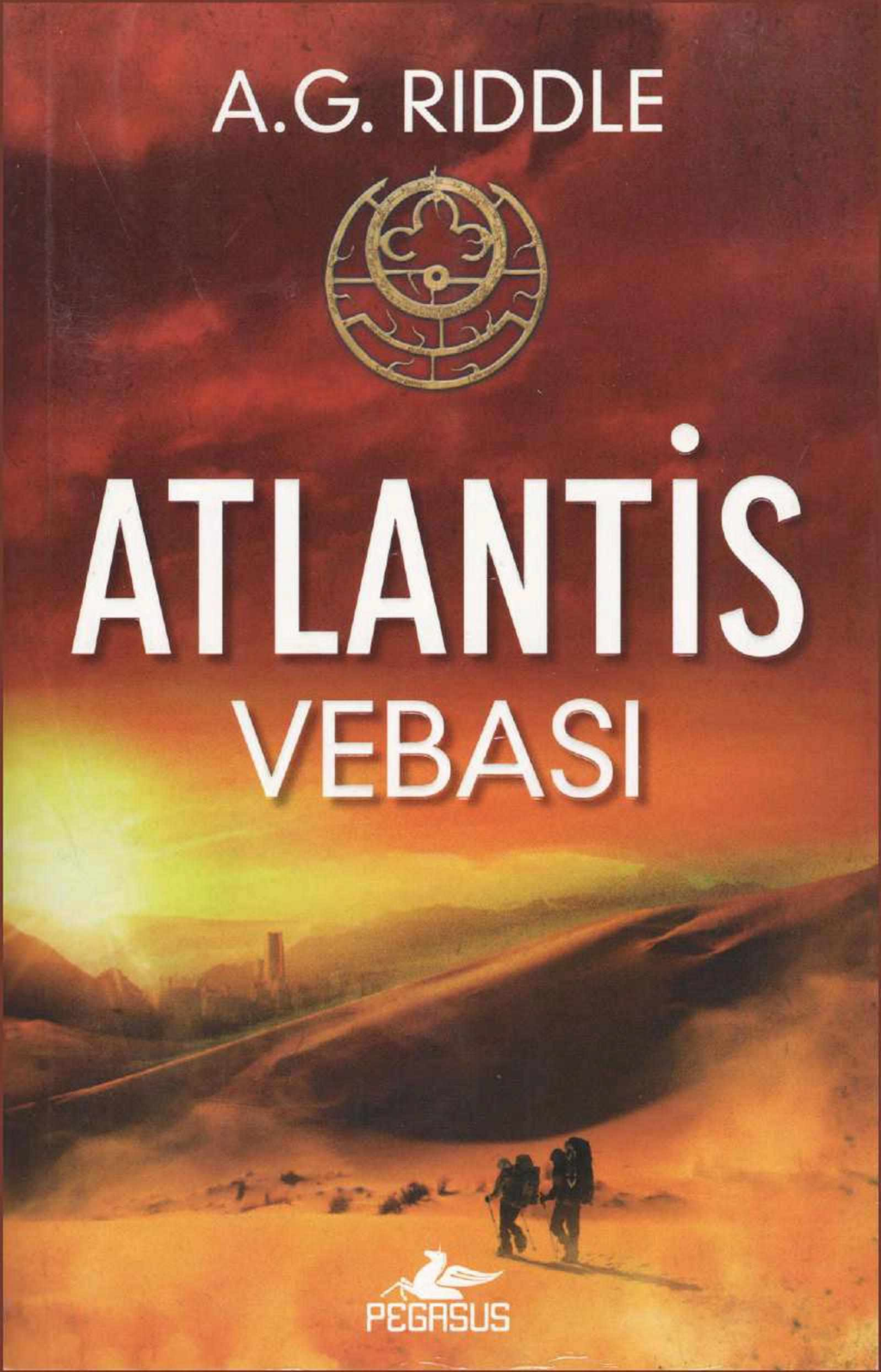

PEGASUS

ATLANTİS VEBASI

Pegasus Yayınları: 1998
Bestseller Roman: 833

Atlantis Vebası
A.G. Riddle
Özgün Adı: The Atlantis Plague

Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2018
ISBN: 978-605-299-584-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © A.G. Riddle, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'ten alınmıştır.

Bu roman, kurgu olmayan bölümleri dışında kurgu bir romandır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

A.G. RIDDLE

ATLANTİS VEBASI

KÖKENİN GİZEMİ - 2

İngilizceden çeviren:
Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

Tanınmamış yazarlara bir şans veren
gözü kara ruhlara.

GİRİŞ

70.000 Yıl Önce
Günümüz Somali'si Yakınları

Bilim insanı gözlerini açtı ve kendine gelmek için başını salladı. Gemi, uyanış dizilimini aceleye getirmişti. Neden? Uyanış dizilimi genellikle daha yavaş gerçekleşirdi, tabii eğer... Bulunduğu tüpteki duman biraz dağıldı ve duvarda yanıp sönen kırmızı bir ışık gördü... bir alarm.

Tüp açıldı ve içeriye dolan soğuk hava tenini ısırdı ve beyaz dumanı tamamen dağıttı. Bilim insanı buz gibi metal zemine adımını attı ve tökezleyerek kontrol paneline gitti. Paneldeki ışıl ışıl yeşil ve beyaz ışık dalgaları renkli ateşböceklerinden oluşan bir şelale gibi elinin etrafını kuşattı. Parmaklarını oynatınca ekran tepki verdi. Evet... on bin yıllık kış uykusu beş yüz yıl erken sona ermişti. Arkasındaki iki boş tüpe bir bakış attı, sonra da ortağının bulunduğu son tüpe baktı. Uyanış dizilimi başlamıştı bile. İşlemi durdurmayı umarak parmaklarını hızla hareket ettirdi fakat çok geç kalmıştı.

Adamın tüpü tıslayarak açıldı. "Ne oldu?"

"Emin değilim."

Bilgisayara bir şeyler yazınca duvardaki ekran önlerine bir dünya haritası ve bir dizi istatistik çıkardı. "Nüfus uyarısı var. Belki de bir soy tükenmesi olayı."

"Kaynak?"

Kadın haritada etrafı devasa bir siyah duman sütunuyla çevrili küçük bir adaya yakınlaştı. "Ekvator yakınlarında bir süper yanardağ. Dünyadaki sıcaklıklar dip yapmış durumda."

Ortağı tüpünden çıkıp kontrol istasyonuna doğru topallarken, "Etkilenen alttürler?" diye sordu.

"Yalnızca biri. 8472. Merkez kıtada."

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Onlar çok umut vaat ediyordu."

"Evet, öyle." Bilim insanı konsolun başından kalktı, artık kendi başına ayakta durabiliyordu. "Şuna bir bakmak istiyorum."

Ortağı ona sorgulayan bir bakış attı.

"Sadece birkaç örnek almak için."

Dört saat sonra, bilim insanları dev gemiyi küçük dünyanın diğer yarısına kadar götürmüşlerdi. Bilim insanı geminin arındırma odasında giydiği takımın son kemer tokalarını da bağladı, kaskını yerine oturup kapının açılmasını bekledi.

Kaskındaki hoparlörü çalıştırdı. "Ses kontrol."

Ortağı, "Ses onaylandı," dedi. "Görüntü de alıyorum. Çıkabilirsin."

Kapılar ayrılınca beyaz bir kumsalı gözler önüne serdi. Altı metre içeride kumsal kayalıklı bir tepeye uzanan kalın bir kül örtüsüyle kaplanmıştı. Atmosferdeki kül eninde sonunda yere inecek ve güneş ışığı geri gelecekti ancak o zamana kadar gezegen sakinlerinin birçoğu için çok geç olacaktı; alttür 8472 de dahil.

Bilim insanı güçlükle tepenin üstüne çıktı ve fazla büyük bir mekanik balina gibi sahile vurmuş devasa siyah gemiye baktı. Dünya karanlık ve hareketsizdi, tıpkı incelediği yaşam öncesi gezegenlerin çoğu gibi.

"En son kaydedilen yaşam belirtileri tepenin hemen ardında, rota iki beş derece."

Kadın, "Anlaşıldı," dedi ve hafifçe dönüp hızla yola koyuldu.

İleride devasa bir mağara gördü, etrafı kumsaldan daha da fazla külle kaplı bir kayalıkla çevriliydi. Mağaraya yürümeyi sür-

dürdü ama daha yavaş gidiyordu. Çizmeleri kül ve kayalıklarda, yolunmuş tüyler üzerinde yürüyormuşçasına kayıyordu.

Mağaranın girişine varmadan hemen önce çizmesinin altında başka bir şey hissetti; kül ya da kaya olmayan bir şey. Et ve kemik. Bir bacak. Bilim insanı geri adım attı ve kaskındaki görüntünün netleşmesini bekledi.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu kadın.

"Evet. Görüntünü düzeltiyorum."

Sahne netleşti. Onlarcası vardı: Cesetler mağaranın girişine kadar üst üste yığılmıştı. Bir deri bir kemik kalmış, kararmış cesetler, altlarındaki kayalıklar ve üstlerine yağmış küllerle kaynaşmış, kocaman bir ağacın topraktan çıkmış köklerine benzeyen çıkıntılar ve yumrular oluşturmuşlardı.

Bilim insanı bedenlerin bozulmamış halde olduklarını görünce şaşırdı. "Olağanüstü. Yamyamlık belirtisi yok. Buradakiler birbirini tanıyormuş. Ortak ahlaki ilkelere sahip bir kabilenin üyeleri olabilirler. Buraya, denize sığınak ve yiyecek bulmak için geldiklerini düşünüyorum."

Ortağı görüntüsünü kızılötesine çevirdi, hepsinin öldüğünü onayladı. Sözsüz bir şekilde verdiği mesaj açıktı: oyalanma.

Kadın eğilip küçük bir silindir çıkardı. "Şu anda bir örnek alıyorum." Silindiri en yakındaki cesede doğrulttu ve DNA örneği almasını bekledi. Bittiğinde ayağa kalktı ve resmi bir sesle konuştu. "Alfa İniş Aracı, Bilimsel Keşif Gezisi Kaydı, Resmi Girdi: İlk gözlemler, alttür 8472'nin soy tükenmesi seviyesinde bir olayla karşılaştığını onaylıyor. Şüphelenilen sebep bir süper yanardağ ve ardından gelen volkanik kış. Tür, kayıt tarihinden yaklaşık yüz otuz bin yerel yıl kadar önce evrimleşmiş. Hayatta kalan son kişiden örnek almaya çalışacağım."

Kadın dönüp mağaraya girdi. Kaskının iki tarafındaki ışıklar yandı ve içerideki manzarayı gözler önüne serdi. Cesetler duvar önlerinde kümelenmiş yatıyordu ancak kızılötesi ekranda hiç yaşam belirtisi yoktu. Bilim insanı mağaranın daha da içine ilerledi.

Birkaç metre sonra cesetler kesildi. Yere baktı. Ayak izleri. Acaba yeni miydi bunlar? Daha da derine ilerledi.

Kaskının ekranında taş duvarda hafif bir kızıl çizgi göründü. Yaşam belirtileri. Köşeyi döndü ve koyu kırmızı yayılıp kehribar, turuncu, mavi ve yeşillere dönüştü. Hayatta kalan biri vardı.

Bilim insanı hızlıca avuç içi kontrollerine dokundu ve normal görüntüye geçti. Hayatta kalan bir dişiydi. Kaburgaları doğal olmayan bir şekilde çıkıntı yapıyor, siyah tenini aldığı her kısa nefeste yırtabilirmiş gibi esnetiyordu. Kaburgalarının altında karnı beklediği kadar içine göçmüş değildi. Kızılötesini yeniden aktifleştirdi ve şüphelerini onayladı. Bu kadın hamileydi.

Bir örnek daha almak için uzandı ama aniden duruverdi. Arkasında başka bir ses duydu... ayak sesleri, yavaş yavaş geliyordu, sanki kayalıklara sürtünüyorlardı.

Başını tam zamanında çevirip küçücük yere dev gibi bir erkeğin tökezleyerek girdiğini gördü. Kadının daha önce gördüğü ortalama erkek boyundan neredeyse yüzde yirmi uzun ve geniş omuzluydu. Kabilenin lideri miydi acaba? Kaburgaları korkunç bir şekilde çıkıntı yapmıştı, kadından daha da kötüydü. Bir kolunu kaldırıp gözlerini bilim insanının kaskından gelen ışıktan korudu. Yalpalayarak ona doğru geldi. Elinde bir şey vardı. Bilim insanı şok sopasına uzandı ve kadından uzağa, geriye doğru sendeledi ama dev adam ilerlemeye devam etti. Bilim insanı sopayı çalıştırdı ancak erkek ona tam gelmeden önce döndü ve kadının yanındaki duvara yığıldı. Ona elindeki şeyi verdi... benek benek olmuş, çürümüş bir et parçası. Kadın vahşice eti ısırdı ve adam kafasını taş duvara yaslayıp gözlerini kapadı.

Bilim insanı nefesini kontrol etmeye çabaladı.

Ortağının kaskın içinden gelen sesi net ve endişeliydi. "Alfa İniş Bir, anormal yaşam belirtileri okuyorum. Tehlikede misin?"

Bilim insanı aceleyle avucundaki kontrollere bastı, takımının alıcılarını ve video kaydını kapadı. "Olumsuz, İniş İki." Durdu. "Takım arızası olabilir. Alttür 8472'nin bilinen son üyelerinden örnek almaya başlıyorum."

Bir silindir çıkardı, büyük erkeğin yanında diz çöktü ve silindiri sağ kolunun dirseğinin içine yerleştirdi. Temas eder etmez erkek diğer kolunu ona doğru kaldırdı. Elini bilim insanının koluna koydu, hafifçe tuttu. Ölmekte olan adamın gücü sadece buna yetmişti. Yanında kadın muhtemelen son yemeği olan çürük eti bitirdi ve cansız gözlerle önüne bakmaya başladı.

Örnek toplama silindiri dolduğunu söylemek için bir kere bipledi, sonra bir kez daha... fakat bilim insanı onu çekmedi. Donakalmış bir şekilde oturdu. Ona bir şey oluyordu. Erkeğin eli kolunun üstünden kayıp düştü ve başı duvara devrildi. Bilim insanı daha ne olduğunu anlamadan erkeği kaldırdı, omzunun üzerine aldı, kadını da diğer omzuna koydu. Takımın dış iskeleti ağırlığı kolayca kaldırıyordu ancak mağaradan çıktığında küllerle kaplı tepede dengesini korumak zorlaştı.

On dakika sonra kumsalı geçti ve geminin kapıları kayarak açıldı. Geminin içinde bedenleri tekerlekli sedyelere koydu, takımını çıkardı ve sağ kurtulanları hızlıca ameliyat odasına aldı. Omzunun üzerinden baktı, sonra da çalışma istasyonuna odaklandı. Birkaç simülasyon çalıştırdı ve algoritmaları düzeltmeye başladı.

Arkasından bir ses geldi. "Sen ne yapıyorsun?"

Kadın birden arkasına döndü, ödü kopmuştu. Kapının açıldığını duymamıştı. Ortağı kapıda durmuş odayı inceliyordu. Suratına önce kafa karışıklığı, sonra da bir telaş ifadesi yayıldı. "Yoksa sen..."

"Ben..." Zihni hızla çalışıyordu. Tek bir şey söyleyebildi. "Bir deney yapıyorum."

BİRİNCİ KISIM:
SIRLAR

1

Orkide Bölgesi
Marbella, İspanya

Dr. Kate Warner kadının derme çatma ameliyat masasında kıvranıp kasılışını izledi. Krizleri daha da şiddetlendi, ağzından ve kulaklarından kan aktı.

Kate'in kadın için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu onu her şeyden daha çok rahatsız ediyordu. Kate tıp okulu ve ihtisas dönemi boyunca bile bir hastanın öldüğünü görmeye alışamamıştı. Bunu hiç görmemeyi ummuştu.

Öne doğru bir adım attı, kadının sol kolunu tuttu ve sarsıntılar kesilene kadar orada durdu. Kadın son nefesini verince başı yana devrildi.

Masadan şıp şıp damlayarak aşağıdaki naylona düşen kan sesi dışında oda sessizleşti. Odanın tamamı, duvarlar, kapı, zeminin her santimi kalın naylon tabakalarla kaplanmıştı. Burası tatil köyünün içinde, ameliyat salonuna en çok benzeyen yerdi... spa binasındaki bir masaj odasıydı. Kate daha üç ay önce zengin turistlerin şımartıldığı bu masayı hâlâ anlamadığı deneyler yapmak için kullanıyordu.

Üstünden gelen elektrikli bir motorun vınlaması sessizliği bozdu; küçük bir video kamera kadından Kate'e döndü ve ona talimat verdi: Rapor gönder.

Kate maskesini çekip indirdi ve kadının elini nazikçe karnına koydu. "Atlantis Vebası Deney Alfa-493: Sonuç: Negatif. Denek Marbella-2918." Kate kadına bakıp bir isim bulmaya çalıştı. Deneklere isim vermeyi reddediyorlardı ancak Kate her birine isim

uyduruyordu. Bu yüzden onu cezalandıramazlardı. Belki de isimlerini vermemenin Kate'in işini kolaylaştıracağını düşünmüşlerdi. Kolaylaştırmıyordu. Kimse bir sayıdan ibaret olmayı ya da isimsiz bir şekilde ölmeyi hak etmiyordu.

Kate boğazını temizledi. "Deneğin adı Marie Romero. Ölüm zamanı: yerel saatle 15.14. Şüphelenilen ölüm sebebi... Ölüm sebebi bu masada ölen diğer otuz kişiyle aynı."

Kate kauçuk eldivenlerini çat sesiyle çıkardı ve naylon zeminde büyüyen kan havuzunun yanına fırlattı.

Tavandaki hoparlörler cızırdayarak canlandı.

"Otopsi yapman gerekiyor."

Kate kameraya ters ters baktı. "Sen yap."

"Lütfen, Kate."

Kate'e neredeyse hiçbir şey söylemiyorlardı fakat Kate tek bir şeyi biliyordu: Ona ihtiyaçları vardı. Kate'in Atlantis Vebası'na karşı bağışıklığı vardı, onların deneylerini gerçekleştirmek için mükemmel kişiydi. Onu evlat edinen üvey babası Martin Grey onu buraya getirdiğinden beri haftalardır dediklerini yapıyordu. Gün geçtikçe sorularına cevaplar almayı talep etmeye başlamıştı. Hep sözler veriliyor ama açıklamalar bir türlü gelmiyordu.

Boğazını temizledi ve daha sert konuştu. "Bugünlük benden bu kadar." Kapıyı çekip açtı.

"Dur. Cevaplar istediğini biliyorum. Örneği al da konuşalım."

Kate odanın dışında, tıpkı daha önceki otuz sefer olduğu gibi bekleyen metal el arabasını inceledi. Zihninden tek bir düşünce geçti: pazarlık gücü. Kan alma setini alıp Marie'ye döndü ve iğneyi koluna soktu. Kalp durduktan sonra bu hep daha uzun sürüyordu.

Tüp dolunca Kate iğneyi çekti, el arabasına doğru yürüdü ve tüpü santrifüje yerleştirdi. Tüp dönerken birkaç dakika geçti. Arkasında hoparlörlerden bir emir geldi. Kate bunun ne olduğunu biliyordu. Santrifüjün durmasını izledi. Tüpü alıp cebine yerleştirdi ve koridor boyunca yürüdü.

Normalde işi bittiğinde çocukları kontrol ederdi fakat bugün önce başka bir şey yapması gerekiyordu. Küçük odasına girdi ve

"yatağa" oturdu. Oda hapishane hücresi gibiydi: Pencere yoktu, duvarlar boştu ve üzerinde ortaçağdan kalma bir yatak bulunan çelikten bir karyola vardı. Buranın daha önce temizlik görevlilerinden birini ağırladığını tahmin ediyordu. Buranın hiç insani olmadığını düşünüyordu.

Eğildi ve karanlıkta karyolanın altını eliyle yokladı. Sonunda votka şişesini kaptı ve çıkardı. Komodinden bir kâğıt bardak aldı, tozunu üfledi, büyük bir yudum koydu ve kafaya dikti.

Şişeyi yerine koyduktan sonra yatağa uzandı. Kolunu başının üstüne kaldırdı ve düğmeye basıp radyoyu açtı. Bu onun dış dünya hakkında tek bilgi kaynağıydı ama duyduğu şeylere inanamıyordu.

Radyoda verilen haberler Atlantis Vebası'ndan mucizevi bir ilaçla kurtulmuş bir dünyayı tarif ediyordu: Bu ilaç Orkide'ydi. Küresel salgının ardından sanayileşmiş ülkeler sınırlarını kapamış ve sıkıyönetim ilan etmişti. Kate salgında kaç kişinin hayatını kaybettiğini hiç duymamıştı. Fakat hayatta kalan nüfus, artık kaç kişiyse, Orkide Bölgeleri'ne toplanmıştı... insanların hayata tutunmaya çalıştıkları, vebayı sınırda tutan ancak asla tam olarak iyileştirmeyen bir ilaç olan günlük Orkide dozlarını aldıkları devasa kamplardı bunlar. Kate son on yılını klinik araştırmalar yaparak geçirmişti, en son otizme tedavi bulmaya odaklanmıştı. İlaçlar bir gecede üretilmezdi; ne kadar para harcanırsa harcansın, ihtiyaç ne kadar acil olursa olsun. Orkide bir yalan olmalıydı. Öyleyse, dışarısı gerçekten nasıldı?

Kate sadece anlık olarak görebilmişti. Üç hafta önce, Martin onu ve otizm deneyindeki erkek çocuklardan ikisini Cebelitarık Körfezi'nin altında yer alan devasa bir yapıda, kaçmaları mümkün olmayan bir ölümden kurtarmıştı. Kate ve çocuklar Cebelitarık yapısının içine –şu anda oranın kayıp Atlantis şehri olduğuna inanıyordu– Antarktika'nın yüzeyinin üç kilometre altında bulunan benzer bir yapıdan kaçmışlardı. Öz babası, Patrick Pierce, Cebelitarık'taki kaçışlarını gizlemek için iki nükleer bomba patlatıp antik yıkıntıyı yok etmişti. Boğaza moloz püskürttüğünde az kalsın yolu kapatıyordu. Martin onları patlamalara yalnızca

dakikalar kala bir kısa mesafe denizaltısıyla gizlice kaçırmıştı. Denizaltıda enkaz bölgesini dolaşıp İspanya, Marbella'ya ulaşmaya ancak yetecek kadar güç vardı... burası Cebelitarık'tan aşağı yukarı seksen kilometre uzakta, kıyı şeridinde yer alan bir şehirdi. Denizaltıyı yat limanında bırakıp Marbella'ya gece karanlığında gizlice girmişlerdi. Martin bunun geçici olacağını söylemişti, o yüzden Kate etrafına hiç dikkat etmemişti. Korunmakta olan bir yapıya girdiklerini biliyordu, o zamandan beri de o ve çocuklar spa binasına hapsolmuşlardı.

Martin, Kate'e burada yapılan araştırmaya katkıda bulunabileceğini söylemişti... Atlantis Vebası için bir tedavi bulmaya çalışabilirdi. Ama geldiğinden beri onu ya da başka kimseyi pek görmemişti; ona yemek ve çalışmaları hakkında talimatlar getiren elemanlar dışında.

Elindeki tüpü döndürürken bunun onlar için neden bu kadar önemli olduğunu ve ne zaman geleceklerini düşündü. Ve kim gelecekti.

Saate baktı. Öğleden sonra haberleri yakında başlayacaktı. Onu hiç kaçırmıyordu. Kendine dışarıda neler olup bittiğini öğrenmek istediğini söylüyordu ancak gerçek daha basitti. Duymak istediği asıl şey, bir kişiyle ilgili haberlerdi: David Vale. Fakat bu haber asla gelmemişti, belki de hiç gelmeyecekti. Antarktika'daki gömütten çıkmanın iki yolu vardı... Antarktika'da bulunan buzdan giriş ya da Cebelitarık'a açılan geçit. Babası Cebelitarık çıkışını kalıcı olarak kapamıştı ve Antarktika'da Immari ordusu bekliyordu. David'in yaşamasına kesinlikle izin vermezlerdi. Radyo sunucusu konuşmaya başlarken Kate bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Atlantis Vebası'nın yetmiş sekizinci gününde insan zaferinin sesi olan BBC'yi dinliyorsunuz. Bu saat içinde sizlere üç özel rapor iletece-ğiz. Öncelikle denizde yiyecekleri olmadan üç gün boyunca hayatta kalmayı başaran dört açık deniz petrol kuyusu operatöründen oluşan bir grubun Texas'ın Corpus Christi şehrinde yer alan Orkide Bölgesi'ne sağ ulaştıklarını bildireceğiz. Ardından Almanya, Dresden açıklarında yer alan devasa Orkide üretim tesisini ziyaret ederek vebayla sava-

şan ilacın üretiminin yavaşladığına dair söylentileri reddeden Hugo Gordon'dan özel bir raporumuz var. Saatimizi tedavinin aylar değil haftalar içinde bulunabileceğini düşünen kraliyet derneğinin dört seçkin üyesinin yer aldığı bir yuvarlak masa tartışmasıyla sonlandıracağız. Ancak ilk önce özgürlük savaşçılarının Immari kontrolündeki Arjantin'de bulunan gerilla güçlerine karşı kesin bir zafer kazandığı Güney Brezilya'dan cesaret ve direnişe dair raporlar...

2

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri (HKM)
Atlanta, Georgia

Dr. Paul Brenner bilgisayarının başına otururken gözünü ovuşturdu. Yirmi saattir uyumamıştı. Beyni yanmıştı ve bu da çalışmasını etkiliyordu. Mantıksal açıdan dinlenmesi gerektiğini biliyordu fakat durmaya gönlü razı olmuyordu. Bilgisayar ekranı açıldı, o da mesajlarını kontrol edip kendine en fazla bir saat kestirmek için izin vermekte karar kıldı.

1 YENİ MESAJ

Doktor yeni bir enerji dalgası hissederek fareyi tutup tıkladı...

GÖNDEREN: Marbella (OD-108)
KONU: Alfa-493 Sonuçları (Denek MB-2918)

Mesajda yazı yoktu, yalnızca hemen açılan bir video vardı. Ekranda Dr. Kate Warner göründü ve Paul sandalyesinde kımıldandı. Enfes bir kadındı. Nedense, onu sadece görmek bile Paul'ü heyecanlandırıyordu.

Atlantis Vebası, Deney Alfa-493... sonuç negatif.

Video sona erdiğinde Paul telefonu eline aldı. "Konferans ayarla... Hepsiyle birden... Evet, şimdi."

On beş dakika sonra, Paul konferans masasının bir ucunda oturmuş, önünde duran on iki ekrana bakıyordu; her birinde dünyanın farklı bir yerindeki bir araştırmacının yüzü vardı.

Paul ayağa kalktı. "Biraz önce Deney Alfa-493'ün sonuçlarını aldım. Negatif. Ben..."

Bilim insanları birden soru ve suçlamalar yöneltmeye başladı. On bir hafta önce, salgının başlamasının hemen ardından bu grup soğukkanlıydı, medeniydi... odaklanmıştı.

Şimdiyse hâkim duygu korkuydu. Sebepsiz de değildi.

3

Orkide Bölgesi
Marbella, İspanya

Yine aynı rüyayı görüyordu, bu da Kate'i inanılmaz derecede mutlu ediyordu. Neredeyse bu rüyayı kontrol edebiliyormuş gibi hissediyordu; tıpkı istediği an başa sarıp yeniden seyredebildiği bir video gibi. Artık ona neşe getiren tek şeydi bu.

Cebelitarık'ta, kıyıdan birkaç adım ötede bulunan bir villanın ikinci katındaki yatakta uzanıyordu. Açık duran veranda kapılarından içeri esen serin bir meltem, ince beyaz perdeleri odanın içine savuruyor, sonra da tekrar duvara doğru bırakıyordu. Rüzgâr adeta aşağıdaki dalgalar ve yatakta aldığı derin, yavaş nefeslerle uyum içinde içeri girip geri çekiliyordu. Mükemmel bir andı, her şey uyum içindeydi; sanki bütün dünya tek yürek olmuş atıyordu.

Kate sırtüstü yatıyor, gözlerini kapamaya cüret edemeden tavana bakıyordu. David yanında yüzükoyun uyuyordu. Kaslı kolu gelişigüzel bir şekilde karnının üzerinde duruyor, büyük yara izini kapatıyordu. Kate onun koluna dokunmak istiyordu ancak bu riski ya da rüyayı sonlandırabilecek hiçbir hareketi göze almayacaktı.

Kolunun hafifçe kımıldadığını hissetti. Bu hafif hareket sahneyi tıpkı duvarları ve tavanı sallayıp sonra da yıkan bir deprem gibi paramparça etti. Oda son bir kez daha titreyip karanlığa gömüldü, Marbella'da kaldığı o karanlık, sıkış tıkış "hücreye" dönüştü. Kocaman yatağın yumuşak konforu gitmiş, yerine daracık karyolanın sert yatağı gelmişti. Ama... kol hâlâ oradaydı. David'in kolu değildi bu. Başka birinindi. Hareket ediyor, karnının üzerinden ona doğru uzanıyordu. Kate donup kaldı. Kol ona dolandı, cebini

yokladı, sonra da kapalı elini kurcalayarak tüpü almaya çalıştı. Kate hırsızın bileğini yakalayıp elinden geldiği kadar kuvvetli bir şekilde burktu.

Bir adam acıyla bağırırken Kate ayağa kalkıp yukarıdaki ışığın zincirini çekiştirdi ve gözlerini aşağı çevirip baktığında gördüğü kişi...

Martin'di.

"Seni gönderdiler demek."

Üvey babası güçlükle ayağa kalkmaya çabaladı. Altmışını çoktan geçmişti ve son birkaç ay onu fiziksel olarak yıpratmıştı. Vahşi bir görünümü vardı ancak sesi hâlâ yumuşak ve bir dede gibiydi. "Biliyor musun, bazen biraz aşırı dramatik olabiliyorsun, Kate."

"İnsanların odasına gizlice girip karanlıkta üstlerini yoklayan ben değilim." Kate tüpü kaldırdı. "Buna niçin ihtiyacın var? Burada neler dönüyor?"

Martin bileklerini ovdu ve adeta tavandan sallanan tek ampul onu kör ediyormuş gibi gözlerini kıstı. Döndü, köşedeki küçük masadan bir kese aldı ve ona verdi. "Bunu tak."

Kate keseyi çevirdi. Bu aslında kese falan değildi... kenarları sarkık, beyaz bir güneş şapkasıydı. Martin bunu Marbella'lı tatilcilerin geride bıraktıkları arasından almış olmalıydı. Kate, "Niye?" diye sordu.

"Sadece bana güvensen olmaz mı?"

"Güvenmem mümkün değil." Yatağa işaret etti.

Martin'in sesi düz, soğuk ve duygusuzdu. "Yüzünü saklamak için. Bu binanın dışında korumalar var ve seni görürlerse ya gözaltına alırlar ya da daha kötüsü, gördükleri yerde vururlar." Odadan çıktı.

Kate bir an tereddüt etti, sonra şapkayı yanında tutarak peşinden gitti. "Dur. Beni nereye götürüyorsun?"

"Sorularına cevap mı istiyorsun?"

"Evet." Kararsız kaldı. "Ama gitmeden önce çocukları kontrol etmek istiyorum."

Martin onu şöyle bir süzdü, sonra başıyla onayladı.

Kate oğlanların küçük odasının kapısını araladı ve onları zamanlarının yüzde doksan dokuzunu harcadıkları şeyi yaparlarken buldu; duvarlara yazı yazarken. Yedi-sekiz yaşlarındaki erkek çocuklarının çoğu için resim çizmek deyince akla dinozorlar ve askerler gelirdi fakat Adi ve Surya formüller ve matematik sembolleriyle neredeyse duvardan duvara uzanan bir halı dokumuşlardı.

Bu iki Endonezyalı çocuk hâlâ otizmin birçok ayırt edici özelliğini gösteriyordu. Yaptıkları şeyde kendilerini tamamen kaybetmişlerdi; ikisi de Kate'in odaya girdiğini fark etmedi. Adi çalışma masalarından birinin üzerine koyduğu sandalyede dengede durmaya çalışıyor, yukarıya doğru uzanıp duvarda kalan son boş yerlere yazı yazıyordu.

Kate hemen yanına gitti ve onu sandalyenin üzerinden çekti. Adi kalemi havaya doğru salladı ve Kate'in anlayamadığı kelimelerle isyan etti. Kate sandalyeyi olması gereken yere koydu: çalışma masasının önüne yani, üzerine değil.

Kate yere çömeldi ve Adi'yi omuzlarından tuttu. "Adi, ne dedim ben sana: Eşyaları üst üste koyup tepesine çıkmak yok."

"Yerimiz bitti."

Kate, Martin'e döndü. "Onlara yazacak bir şey getir."

Martin ona inanamıyormuşçasına baktı.

"Ciddiyim."

Martin çıktı ve Kate yeniden çocuklara odaklandı. "Aç mısınız?"

"Sandviç getirmişlerdi."

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

"Söyleyemeyiz, Kate."

Kate ciddi bir edayla başını salladı. "Doğru. Çok gizli."

Martin geri geldi ve ona iki not defteri verdi.

Kate uzandı ve dikkatini kendine çekmek için Surya'yı kolundan tuttu. İki not defterini gösterdi. "Bundan sonra bunlara yazacaksınız, anladınız mı?"

İki oğlan da başını sallayıp defterleri aldı. Her bir sayfayı yazı var mı diye kontrol ettiler. Onay verdikten sonra çalışma masalarına gittiler, sandalyelerine oturup sessizce çalışmaya devam ettiler.

Kate ve Martin tek bir kelime daha etmeden odadan çıktı. Martin, Kate'i koridordan götürdü. "Sence öyle çalışmaya devam etmelerine izin vermek akıllıca mı?" diye sordu.

"Belli etmiyorlar ama korkuyorlar. Ve kafaları karışık. Matematiği seviyorlar, kafalarını dağıtıyor."

"Evet ama bu şekilde saplantı haline getirmelerine müsaade etmek doğru mu? Bu onları daha kötü hale getirmez mi?"

Kate durdu. "Neye göre daha kötü?"

"Bak, Kate..."

"Dünyanın en başarılı insanlarının hep bir saplantısı olur... dünyanın ihtiyacı olan bir konuda. Çocuklar hoşlarına giden yapıcı bir şey buldu. Bu onlar için iyi."

"Ben sadece... yerlerini değiştirmemiz gerekirse konsantrasyonları bozulabilir demek istemiştim."

"Yerlerini mi değiştireceğiz?"

Martin iç geçirdi ve başını çevirdi. "Şapkanı tak." Kate'i başka bir koridordan götürdü ve sonundaki kapıda kartını okuttu. Kapıyı açtığında güneş ışınları Kate'i neredeyse kör edecekti. Kolunu gözlerine siper edip Martin'e yetişmeye çalıştı.

Manzara yavaş yavaş netleşti. Tam kıyıda yer alan tek katlı bir binadan çıkmışlardı, tatil köyünün ucundaydı. Sağında, yemyeşil tropikal ağaçların ve eskiden çok iyi bakılan bahçelerin üstünde üç bembeyaz tatil köyü kulesi yükseliyordu. Sınırı oluşturan üstü jiletli tellerle kaplı altı metrelik tel örgüler, aşırı gösterişli otel kuleleriyle sert bir tezat oluşturuyordu. Gün ışığı altında burası hapishaneye çevrilmiş bir tatil yerini andırıyordu. Teller insanları içeride mi yoksa dışarıda mı tutmak içindi? Yoksa ikisi birden mi?

Her adımla havada asılı duran koku kuvvetleniyordu sanki. Neydi bu? Hastalık mı? Ölüm mü? Belki, ama başka bir şey daha vardı. Kate kaynağını arayarak kulelerin etrafındaki alanları taradı. Bir grup insanın bıçaklarla bir şeyler ayıkladığı masaların üzerine bir dizi uzun beyaz tente kurulmuştu. Balıktı bu. Koku buydu fakat yalnızca bir kısmını oluşturuyordu.

"Neredeyiz biz?"

"Marbella Orkide Gettosu."

"Bir Orkide Bölgesi mi?"

Martin sahilde başka bir binaya doğru giden patikada yürümeye devam etti. "İçerideki insanlar ona getto diyor ama evet."

Kate ona yetişmek için koştu. Eliyle şapkası çıkmasın diye tutuyordu. Burayı ve telleri görmek Martin'in sözlerini daha ciddiye almasına sebep olmuştu.

Kate çıktıkları spa binasına baktı. Duvarları ve çatısı donuk, gri bir kaplamayla örtülmüştü. Aklına ilk gelen kurşun oldu ancak çok acayip görünüyordu... ışıldayan beyaz kulelerin gölgesinde, kıyıda duran küçük, gri, kurşunla kaplı bir bina.

Yoldan ilerlemeye devam ederlerken, Kate kamptan başka sahneler de yakaladı. Her binada, her katta ayakta durmuş, kayan cam kapılardan dışarı bakan birkaç insan vardı fakat balkonlarda tek bir kişi bile yoktu. Sonra sebebini gördü: her kapının metal çerçevesi boyunca tırtıklı gümüş bir iz uzanıyordu. Hepsi kaynaklanıp kapatılmıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Martin ilerideki tek katlı binayı işaret etti. "Hastaneye."

Bu "hastane" denen yerin tatil köyü arazisinde yer alan büyük bir sahil restoranı olduğu belliydi. Kampın diğer ucunda, beyaz kulelerin ötesinde kamyonlardan oluşan bir konvoy girişe kadar kükreyerek geldi ve durdu. Kate onları izlemek için durdu. Kamyonlar eskiydi ve taşıdıkları yükü omurgalarının tepesine örtülmüş yeşil brandalar altında saklıyorlardı. En baştaki sürücü nöbetçilere seslendi ve tel örgü kamyonların geçmesi için açıldı.

Kate girişin iki tarafında yer alan kulelerde mavi bayraklar asılı olduğunu fark etti. Önce bunun BM bayrağı olduğunu sandı... ortasında beyaz bir işaret bulunan açık mavi bir bayraktı. Fakat ortadaki simge zeytin ağacı dallarıyla çevrelenmiş beyaz bir dünya değildi. Bir orkideydi. Beyaz yapraklar simetrikti ama ortasından yayılan kırmızı şekil düzenli değildi, tıpkı güneş tutulması sırasında kararmış bir ayın ardından göz kırpan güneş ışınları gibi.

Kamyonlar kapının hemen içinde durdu ve askerler içlerinden insanları çıkarmaya başladı... erkekler, kadınlar, hatta birkaç çocuk bile vardı. Hepsinin elleri bağlıydı ve bir çoğu İspanyolca bağırarak nöbetçilerle mücadele ediyordu.

Martin, "Hayatta kalanları topluyorlar," diye fısıldadı, onu bu mesafeden duyabileceklermiş gibi. "Dışarıda yakalanmak kanunlara aykırı."

"Niye?" Kate'in aklına başka bir düşünce geldi. "Sağ kalanlar arasında... Orkide almayanlar mı var?"

"Evet. Ama... bizim beklediğimiz gibi değiller. Göreceksin." Kate'i restorana giden yolun geri kalanından götürdü ve nöbetçiyle birkaç kelime konuştuktan sonra içeri geçtiler... kalın naylonla çevrili bir arındırma odasına. Tepelerinde ve kenarlarda bulunan püskürtücüler açılıp onlara hafifçe batan bir spreyle boğdu. Kate yine şapkası olduğuna sevindi. Naylon çevrili odanın köşesinde, kırmızı minik trafik lambası kırmızıdan yeşile döndü ve Martin örtüleri itip geçti. Eşiğin tam dışında durdu. "Şapkaya gerek yok. Buradaki herkes senin kim olduğunu biliyor."

Kate şapkayı başından çıkarırken, büyük odanın tamamını ilk kez gördü... yemek salonu burasıydı. Önünde uzanan manzaraya inanamıyordu. "Bu da ne?"

Martin yumuşak bir sesle konuştu. "Dünya radyoda tarif ettikleri gibi değil. Atlantis Vebası'nın gerçek hali bu."

4

Immari Operasyonları Prizma Üssü'nün Üç Kilometre Altı, Antarktika

David Vale kendi cansız bedeninden gözlerini alamıyordu. Koridorda öylece yatıyordu, kendi kanından bir havuzun içinde, gözleri hâlâ açık, tavana bakıyordu. Karşı tarafta da başka bir beden yerdeydi... katili Dorian Sloane'unki. Sloane'un cesedi ezilmiş ve mahvolmuştu; David'in son kurşunları Slone'a yakın mesafeden isabet etmişti. Arada bir katliamın bir parçası tavandan yere düşüyordu, tıpkı yavaş yavaş parçalara ayrılan bir piñata gibi.

David gözlerini bu sahneden çevirdi. İçinde bulunduğu cam tüp bir metreden dardı ve içinde uçuşan kalın duman bulutları tüpü daha da küçük hissettiriyordu. Devasa odanın diğer tarafına baktı; yerden başlayıp ucunu göremeyeceği derecede yüksek bir tavana kadar dizilmiş tüpler vardı. Onların içindeki duman daha da yoğundu ve içindekileri gizliyordu. Görebildiği tek kişi karşısındaki tüpte bulunan kişiydi. Sloane. David'in aksine, o etrafına hiç bakmıyordu. Sloane gözleri nefretle dolu bir şekilde sadece David'e bakıyordu, tek hareketi arada sırada kasılan çenesiydi.

David katilinin düşmanca bakışlarına kısa bir an karşılık verdi, sonra da yüzüncü defa tüpünü inceledi. CIA'de aldığı eğitimde bu yoktu: Antarktika'nın yüzeyinden üç kilometre aşağıda yer alan iki milyon yıllık bir yapıda bulunan bir kış uykusu tüpünden kaçmak. Bir milyon yıllık yapılarda bulunan tüplerden kaçma dersi vardı ama o dersi kaçırmıştı. David kendi salak şakasına güldü. Şu anda her neydiyse, hafızasını... ya da espri anlayışını kaybetmemişti. Bu düşünce dağılırken, aklına Sloane'un amansız bakışları geldi ve

David gülümsemeyi bıraktı, dumanın bunu düşmanından gizlemiş olduğunu umdu.

David üzerinde başka bir çift göz olduğunu hissetti. Odanın bir ucundan diğer ucuna baktı. Boştu fakat David orada biri olduğundan emindi. Öne eğilmeye çalıştı, cesetlerin olduğu koridorun daha da derinliklerine bakabilmek için kendini zorladı. Hiçbir şey yoktu. Dönerken bir şey onu alarma geçirdi... Sloane. David'e bakmıyordu. David, Sloane'un uçsuz bucaksız odaya çevrilen bakışlarını takip etti. Tüplerinin arasında bir adam duruyordu. En azından, bir adama benziyordu. Bu yerin dışından mı yoksa içinden mi gelmişti? Atlantisli miydi? O her neyse, uzun boyluydu, bir seksenden uzun olduğu kesindi, üzerinde de askeri üniformaya benzer tertemiz bir siyah takım vardı. Beyaz, neredeyse yarı saydam bir teni vardı ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Sadece kafasının üzerinde kalın telli kısa beyaz saçları vardı, bedenine oranla biraz fazla büyük duruyordu sanki.

Adam bir an orada durdu, yarıştan önce ahırı gezip iki safkan atı inceleyen bir bahisçi gibi bir David'e bir Sloane'a baktı.

Sonra ritmik bir ses sessizliği böldü ve odanın içinde yankılanmaya başladı: Çıplak ayaklar metal zemine şap diye indi. David'in gözleri sesi takip etti. Sloane. Dışarı çıkmıştı. Elinden geldiğince cesetlere –ve yanlarındaki silahlara– doğru topallaya topallaya ilerledi. David tam kendi tüpü açılırken dönüp Atlantisliye baktı. Sıçrayıp çıktı, neredeyse tepkisiz bacakları üzerinde tökezledi, sonra da güçlükle ileri atıldı. Sloane silahlarla arasındaki mesafeyi yarılamıştı bile.

5

Orkide Bölgesi
Marbella, İspanya

Derme çatma hastane kanadı iki kısma ayrılmıştı ve Kate gördüğü şeyi anlamakta zorluk çekti. Küçük yataklar bitişik bir şekilde odanın ortasında tıpkı bir seyyar askeri hastane gibi dizilmişti. İnsanlar inliyor, kıvranıyor, bazıları ölüyor, bazıları bilinçlerini kaybetmenin eşiğinde geziniyordu.

Martin odanın içine doğru yürümeye başladı. "Bu veba 1918'deki salgından farklı."

Martin'in bahsettiği ilk salgın 1918'de dünyayı kasıp kavuran İspanyol gribiydi; yaklaşık elli milyon kişiyi öldürdüğü ve bir milyar kadarını da hasta ettiği tahmin ediliyordu. Kate ve David, Martin ve Immari işverenlerinin neredeyse yüz yıldır bildikleri şeyi keşfetmişlerdi: Bu veba Kate'in babasının Cebelitarık'ta bulunan bir Atlantis yapısının içinden çıkarmaya yardımcı olduğu eski bir arkeolojik eser tarafından yayılmıştı.

Sorular Kate'in zihninde yarışıyordu ancak onlarca yatağı ve ölenleri incelerken ağzından tek çıkarabildiği, "Neden ölüyorlar? Orkide, vebanın ilerlemesini durduruyor sanıyordum," oldu.

"Durduruyor. Ama etkinlik seviyesinde bir çökme görüyoruz. Bir ay içinde artık kimsenin Orkide'ye tepki vermeyeceğini tahmin ediyoruz. Ölecek olanlardan bazıları deneyler için gönüllü oluyor. Senin gördüklerin onlar."

Kate yataklardan birine yaklaştı, insanlara baktı, merak ediyordu... "Orkide başarısız olunca ne olacak?"

"Orkide olmadan, enfekte olanların neredeyse yüzde doksanı yetmiş iki saat içinde ölüyor."

Kate buna inanamıyordu. Bu sayılar yanlış olmalıydı. "Bu imkânsız. 1918'deki ölüm oranı..."

"Çok daha düşüktü, doğru. Bu vebanın farklı olduğu açılardan biri de bu. Sağ kalanları görmeye başlayınca diğer değişiklikleri da fark ettik."

Martin durdu ve yemek salonunun duvarı boyunca uzanan bir dizi yarı kapalı hücreye doğru başını salladı. Kate'e göre içeridekı insanlar sağlıklı görünüyordu fakat çoğu bir araya toplanmış, dışarıya bakmıyordu. Onlarla ilgili çok ters bir şey vardı ancak Kate bunu tam olarak çıkaramıyordu. Onlara doğru bir adım attı.

Martin onu kolundan yakaladı. "Onlara yaklaşma. O sağ kalanlar aslında... kötüleşiyor. Beyin sinyalleri birbirine girmiş gibi. Bazılarının hali daha kötü ama bu regresif bir durum."

"Bu, hayatta kalanların hepsine mi oluyor?"

"Hayır. Bu tür bir geriye dönük evrim yaklaşık yarısının başına geldi."

"Peki ya diğer yarısı?" Kate neredeyse cevabı duymaktan korkuyordu.

"Beni takip et."

Martin odanın diğer ucundaki nöbetçiyle kısa bir süre konuştu ve nöbetçi kenara çekilince, daha küçük bir yemek salonuna geçtiler. Pencerelerine tahtalar çakılmış, odanın her bir santimi ortadaki dar yol dışında daha büyük hücrelere bölüştürülmüştü.

Martin içeriye adım atmadı. "Bunlar diğer sağ kalanlar... kampta sorun çıkaranlar."

Bu sıkış tıkış odada yüz ya da daha fazla kurtulan olmalıydı ancak çıt çıkmıyordu. Kimse yerinden kıpırdamıyordu. Her biri ayakta duruyor, Kate ve Martin'e soğuk, duygusuz gözlerle bakıyordu.

Martin alçak sesle devam etti. "Herhangi bir fiziksel değişiklik yok. Gördüğümüz kadarıyla yani. Ama onlar da beyin sinyallerinde bir değişiklik yaşıyor. Daha zeki oluyorlar. Tersine evrim gibi, etkiler değişken olabiliyor ama bazı bireyler ortalamanın çok

üstünde problem çözme becerileri sergiliyor. Bazıları biraz daha güçlü oluyor. Bir tema daha var: empati ve vicdan görünüşe göre zayıflıyor. Tabii bu yine değişkenlik gösteriyor ancak kurtulanların hepsi sosyal fonksiyonlarında bir çöküş yaşıyor."

Bunu bekliyormuş gibi, iki taraftaki kalabalık ayrıldı ve arkalarındaki duvarda yazılı kırmızı harfleri gözler önüne serdiler. Kelimeleri kanla yazmışlardı.

Orkide Darwin'i durduramaz.

Orkide Evrimi durduramaz.

Orkide Vebayı durduramaz.

Odanın diğer tarafında, kurtulanlardan bir başkası şunları yazmıştı:

Atlantis Vebası = Evrim = İnsanlığın Kaderi.

Yanındaki hücrede, şöyle yazıyordu:

Evrim kaçınılmazdır.

Yalnızca ahmaklar kaderle mücadele eder.

"Sadece vebayla mücadele etmiyoruz," diye fısıldadı Martin. "Aynı zamanda sağ kalıp tedavi istemeyenlerle de savaşıyoruz, onlar bunu ya insanlığın bir sonraki adımı ya da yepyeni bir başlangıç olarak görüyor."

Kate ne diyeceğini bilemeden öylece durdu.

Martin döndü ve Kate'i oradan ana hastane odasına geri götürdü, sonra başka bir çıkıştan geçip eskiden mutfak olan ve şimdi laboratuvar olarak kullanılan bir yere soktu. Yarım düzine bilim insanı taburelere oturmuş, çelik masaların üzerinde duran araçlarla çalışmalarını sürdürüyordu. Hepsi başlarını kaldırarak Kate'e baktı ve birer birer çalışmayı bırakıp kısık seslerle konuşmaya başladı. Martin bir kolunu Kate'e doladı ve onu mutfaktan çabucak geçirirken omzunun üzerinden, "Devam edin," diye seslendi. Mutfağın arkasındaki dar koridordaki bir kapıda duruverdi. Küçük bir panele bir kod girdi ve kapı tıslayarak açıldı. İçeri girdiler, kapı kapanıp kilitlenince Martin elini uzattı. "Örnek."

Kate cebindeki plastik tüpe dokundu. Martin ona hikâyenin sadece yarısını anlatıyordu... istediğini almasına yetecek kadarını

sadece. Kate topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Vebanın etkileri bu sefer niçin farklı? Niçin 1918'de olduğu gibi gerçekleşmiyor?"

Martin ondan uzaklaştı ve yıpranmış ahşap bir çalışma masasının önündeki sandalyeye yığıldı. Burası restoran müdürünün ofisi olmalıydı. Bahçeye bakan küçük bir penceresi vardı. Çalışma masasının üzerinde Kate'in tanıyamadığı aletler duruyordu. Duvarda altı bilgisayar ekranı asılıydı; haritalar, grafikler, borsa haberleri gibi sonu gelmeyen yazılar gösteriyorlardı.

Martin şakaklarını ovdu, sonra birkaç kâğıdı karıştırdı. "Veba farklı çünkü biz farklıyız. İnsan genomu pek değişmedi fakat beyinlerimiz yüz yıl öncekinden çok daha farklı çalışıyor. Bilgiyi daha hızlı işliyoruz. Günlerimizi e-posta okuyarak, televizyon izleyerek, internetteki bilgileri yutarak, dikkatimizi akıllı telefonlarımızdan ayırmadan geçiriyoruz. Yaşam tarzının, beslenme şeklinin, hatta stresin bile gen aktivasyonunu etkileyebileceğini biliyoruz, bu da patojenlerin bize nasıl nüfuz ettiği üzerinde doğrudan bir etkiye sahip. Gelişimimizde şu anda geldiğimiz nokta tam olarak Atlantis Vebası'nı tasarlayan kişinin beklediği yer. Veba adeta bugün için tasarlanmış, kullanılabilmesi için insan beyninin olgunlaşmasını beklemiş."

"Ne için kullanacaklarmış ki?"

"İşte soru da bu, Kate. Cevabını bilmiyoruz ama bazı ipuçlarımız var. Gördüğün gibi, Atlantis Vebası'nın öncelikli olarak beyin üzerinde etkili olduğunu biliyoruz. Hayatta kalan o küçük grupta görünen o ki beyin bağlantılarını güçlendiriyor. Sağ kurtulanlardan geriye kalanlardaysa, beyin hatlarını bozuyor. Diğerleriniyse öldürüyor... işine yaramayacağı belli olanları yani. Veba insanlığı genetik seviyede değiştiriyor... bizleri istenilen bir sonuç için etkin bir şekilde biyolojik olarak değişime uğratıyor."

"Vebanın hangi genleri hedef aldığını biliyor musunuz?"

"Hayır ancak yaklaştık. Üzerinde çalıştığımız teoriye göre Atlantis Vebası basit olarak Atlantis Geni'ni manipüle etmeye çalışan genetik bir güncelleme. Beyin hatlarında Atlantis Vebası'nın yetmiş

bin sene önce ortaya çıkmasıyla başlayan değişimi tamamlamaya çalışıyor... yani birinci Büyük İleri Sıçrama. Fakat son aşamanın ne olacağını henüz bilmiyoruz. Bu bizleri gelişmeye zorlayacak bir ikinci Büyük İleri Sıçrama mı yoksa insan evriminde geniş çapta bir gerilemeye sebep olacak geriye doğru büyük bir adım mı?"

Kate bunu sindirmeye çalıştı. Pencereden bakınca en yakındaki kulenin etrafındaki arazide büyük bir kavga çıktığını gördü. Sıra halinde duran bir grup dağıldı, diğer bir grup da nöbetçilere doğru atıldı. Kate onların daha önce getirilen grup olduğunu düşündü ama tam olarak göremiyordu.

Martin kısa bir an pencereden baktı ve yeniden Kate'e odaklandı. "Sık sık ayaklanmalar oluyor, özellikle de yeni bir grup getirildiği zaman." Elini uzattı. "O örneğe gerçekten ihtiyacım var, Kate."

Kate yeniden odayı taradı... ekipmanları, ekranları, duvardaki grafikleri... "Bu senin deneyin, değil mi? Odadaki ses sensin. Ben senin için çalışıyordum."

"Hepimiz birileri için çalışıyoruz... "

"Senden cevaplar almak istediğimi söylemiştim."

"Cevap evet. Bu benim deneyim."

Kate, "Neden? Neden bana yalan söyledin?" dedi sesindeki incinmişliği gizleyemeden. "Sana yardım ederdim."

"Biliyorum ama soracak soruların olurdu. O günün gelmesinden korktum hep... sana gerçeği söylemekten, yaptığım şeyi anlatmaktan, sana dünyanın durumunu göstermekten. Seni bundan... biraz daha uzun süre boyunca korumak istedim." Martin gözlerini ondan ayırdı ve o an çok daha yaşlanmış göründü.

"Orkide. O bir yalan, değil mi?"

"Hayır. Orkide gerçek. Vebayı durduruyor ama bize yalnızca zaman kazandırıyordu ve işe yaramamaya başladı. Üretimde sorun yaşıyoruz ve insanlar umudunu yitiriyor."

Kate, "Onu bir gecede geliştirmiş olamazsınız," dedi.

"Öyle olmadı. Orkide bizim yedek planımızdı... baban geliştirmişti, aslında. Bizim bir veba salgını çıkacağını varsaymamızı sağladı ve gerçekleşme ihtimaline karşı bir tedavi aramaya zorladı.

Onlarca yıl bunun üzerinde çalıştık ama HIV için tedavi bulana kadar pek ilerleme kaydedemedik."

"Bir saniye, HIV'in tedavisi mi var?"

"Sana her şeyi anlatacağım, Kate, yemin ederim. Ama o örneğe ihtiyacım var. Ve senin de odana gitmen gerekiyor. SAS takımı yarın seni almaya gelecek. Seni İngiltere'ye, güvenli bir yere götürecekler."

"Ne? Ben hiçbir yere gitmiyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Edebilirsin de. Fakat güvende olduğunu bilmem gerek."

Kate, "Neden güvende?" diye sordu.

"Immari'den. Akdeniz'e birliklerini gönderdikleri söyleniyor."

Kate'in dinlediği radyo haberleri çoğunlukla üçüncü dünya ülkelerinde bozguna uğratılan Immari kuvvetlerinden bahsetmişti. Onları fazla düşünmemişti. "Immari bir tehdit mi?"

"Kesinlikle. Güney yarımkürenin büyük kısmını ele geçirdiler."

"Ciddi olamazsın..."

"Ciddiyim." Martin kafasını salladı. "Anlamıyorsun. Atlantis Vebası ortaya çıktığında ilk yirmi dört saatte bir milyar kişi enfekte oldu. Aynı gece devrilmeyen hükümetler sıkıyönetim ilan etti. Sonra da Immari dünyayı temizlemeye başladı. Alışılmamış bir çözüm sundular: hayatta kalanlardan oluşan bir toplum... fakat sadece hızla evrim geçirenlerden, onların 'seçilmiş' diye adlandırdıklarından. Güney yarımküreden, Antarktika'nın yakınında yer alan yüksek nüfuslu bölgelerle başladılar. Arjantin, Şili, Güney Afrika ve diğer bir düzine yer kontrolleri altında."

"Ne..."

"Antarktika'daki istila için bir ordu kuruyorlar."

Kate ona bakakaldı. Bu gerçek olamazdı. BBC haberleri o kadar olumluydu ki. Farkında olmadan tüpü cebinden çıkarıp Martin'e verdi.

Martin tüpü alıp sandalyesinde döndü. Üzerinde küçük bir ekran ve yan tarafında uydu telefonu gibi duran bir şey bulunan termosa benzer bir kabın üzerindeki düğmeye bastı. Kabın üstü açılınca Martin de tüpü içine bıraktı.

Kate pencereden bakınca kamptaki çatışmanın şiddetlendiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sonuçlarımızı ağa yüklüyorum." Martin omzunun üzerinden ona baktı. "Biz birkaç bölgeden biriyiz. Sanırım yaklaşıyoruz, Kate."

Kamptaki patlamalar küçük pencereyi doldurdu ve Kate duvardan bile gelen ısıyı hissetti. Martin klavyeye vurdu ve ekranlar değişip önce kampı, sonra da sahili gösterdi. Bir grup siyah helikopter ekranı doldurdu. Bina sallanmadan bir saniye önce Martin ayağa kalktı ve Kate'i yere attı. Kate'in kulakları çınladı ve Martin'in onun üzerine atlayıp tepeden yağan molozdan koruduğunu hissetti.

6

Immari Operasyonları Prizma Üssü'nün Üç Kilometre Altı Antarktika

Dorian muazzam odanın ötesindeki koridorda duran cesetlere –ve silahlara– neredeyse ulaşmıştı. Arkasında David'in çıplak ayaklarının yere pat pat vurduğunu duydu. Dorian tam sıçrayacakken David onu devirdi ve yüzüstü yere yapıştırdı. Derisi soğuk zemine sürterken içeriyi tiz bir inilti doldurdu.

Cesetleri... kendi cesetlerini çevreleyen kan havuzunun içinde durdular. Dorian peşindeki adamın üzerine sıçradı. Kan içindeki bedenini David'in suratına bir dirseğini geçirmeye yetecek kadar uzağa fırlattı.

David geriye doğru yalpaladı ve Dorian bu boşluğu değerlendirdi. Dönüp David'i üzerinden attı, sonra da iki metre uzağında duran tabancaya doğru emekledi. Ona ulaşmak zorundaydı; bu onun tek şansıydı. Dorian asla yüksek sesle itiraf etmese de David onun gördüğü en iyi yakın dövüşçülerden biriydi. Bu ölümüne bir çarpışmaydı ve tabanca olmadan, Dorian kaybedeceğini biliyordu.

Dorian, David'in yumruğu beline çarpmadan bir an önce tırnaklarının kalçasına girdiğini hissetti. Acı sırtından karnına yayılarak göğsüne yükseldi. Bulantı hissi dalgalar halinde onu etkisine aldı. Diğer bir darbe daha da yükseğe, sırtının ortasına, tam omurgasına isabet ettiğinde Dorian öğürdü. Bacağını hissedememeye başlayınca acı neredeyse azaldı. Yere yığıldı ve David onun üzerine tırmanıp başının arkasına vurarak işini bitirmeye hazırlandı.

Dorian avuçlarını kanlı zemine bastırdı ve toplayabildiği bütün güçle kendini itip başını geriye savurdu. David'in çenesinin tam ortasına isabet ettirdi ve dengesini yitirmesine sebep oldu.

Dorian yeniden yere kapaklandı ve dirseklerinin üzerinde sürünerek kanın içinden geçti. Silahı almıştı ve tam David üzerine atladığında sırtüstü döndü. Tabancayı kaldırdı fakat David onu bileklerinden yakaladı. Gözucuyla bakınca Dorian Atlantislinin daha yakına geldiğini gördü. Tıpkı köpek dövüşünde bahse girmemiş bir izleyici gibi duygusuzca bakıyordu.

Dorian düşünmeye çalıştı... bir şekilde avantajı yeniden ele geçirmeliydi. Kollarını kasmayı bıraktı ve hemen yere düşmelerini sağladı. David ileri atıldı ancak bileklerini tutmayı sürdürdü. Dorian tabancayı sağ elinde döndürüp Atlantisliye çevirdi ve tetiği çekti.

David, Dorian'ın sol elini bıraktı ve sağ eliyle çaresizce tabancayı yakalamaya çalıştı. Dorian sol elini dümdüz tutup David'in üst karın kaslarına geçirdi ve diyaframını felç etti. David nefes almaya çalışarak geriye doğru yalpaladı. Dorian, David'in elinden kurtularak, silahı kaldırdı ve onu kafasından tek bir kurşunla vurdu. Sonra da tabancayı çevirip şarjör boşalana kadar Atlantisliye ateş etti.

7

Immari Operasyonları Prizma Üssü'nün Üç Kilometre Altı Antarktika

Atlantisli hafiften eğlenmiş bir ifadeyle Dorian'a gözlerini dikmişti. Dorian'ın kurşunları doğruca içinden geçmişti. Dorian'ın gözleri odada bulunan diğer tabancaya gitti.

"Başka bir silah daha denemek ister misin, Dorian? Haydi. Ben beklerim. Zamanım çok."

Dorian donup kaldı. Bu şey onun ismini biliyordu. Ve korkmuyordu.

Atlantisli, Dorian'a doğru adım attı. Kan havuzunun içinde durdu ancak ayaklarına tek bir damla bile bulaşmıyordu. "Buraya ne yapmak için geldiğini biliyorum, Dorian." Gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Buraya babanı kurtarıp düşmanını öldürmeye geldin... dünyanı daha güvenli bir hale getirmek için. Demin buradaki tek düşmanını öldürdün."

Dorian bakışlarını canavardan ayırdı ve odayı bir şey bulmak için, kullanabileceği herhangi bir şey için taradı. Bacaklarını yeniden hissetmeye başlamıştı, ayağa kalktı ve geriye doğru tökezledi, gözlerini Atlantisliden hiç ayırmadan uzaklaştı. Atlantisli, Dorian'a yüzünde bir gülümsemeyle bakmayı sürdürüyordu ama hareket etmek için herhangi bir çaba sarf etmedi.

Dorian, buradan çıkmam gerek, diye düşündü. Zihni hızla çalıştı. Neye ihtiyacım var? Bir çevre takımına. Babası Dorian'ın takımını giyip çıkmıştı. Kate'in takımı hasar almıştı ancak onu onarabilirdi. Çocukların takımları ona fazla küçük gelirdi fakat Kate'in takımını yamamak için onlardaki malzemeyi kullanabi-

lirdi. Yalnızca soğuktan birkaç dakika boyunca korunmaya ihtiyacı vardı... yüzeye çıkıp saldırı emri vermeye yetecek kadar.

Dorian dönüp koridor boyunca koşmaya başladı ancak önünde ve diğer her yerdeki kapılar pat diye kapandı, her çıkış mühürlendi.

Atlantisli, Dorian'ın önünde belirdi. "Ben gidebilirsin deyince gidebilirsin, Dorian."

Dorian ona bakakaldı, suratında bir isyankârlık ve şaşkınlık karışımı vardı.

"Hangisi olacak, Dorian? Kolay yol mu, zor yol mu?" Bekledi, Dorian yanıt vermeyince sakin bir şekilde başını salladı. "Öyle olsun."

Dorian odadaki havanın bir vakum gibi çekildiğini hissetti. Bütün sesler kayboldu ve sert bir yumruk göğsüne indi. Ağzını açtı ve boşu boşuna nefes almaya çalıştı. Dizlerinin üzerine düştü. Gözleri kararadı. Karanlığa gömülürken zemin hızla ona doğru geldi.

8

Orkide Bölgesi
Marbella, İspanya

Kate, Martin'i üzerinden yana yuvarladı ve hızla inceleyip yaralarına baktı. Kafasının arkasındaki bir yarıktan kan sızıyordu. Kate onun büyük ihtimalle orta dereceli bir sarsıntı yaşadığını düşündü ama Martin gözlerini kısıp birkaç kere gözlerini kırparak ayağa fırlayınca Kate şaşırdı. Martin odayı taradı, Kate ise onun bakışlarını takip etti. Masadaki bilgisayarların ve cihazların çoğu yok edilmişti.

Martin dolaplardan birine gidip içinden bir uydu telefonu ve iki tabanca çıkardı. Birini Kate'e uzattı.

Martin bir sırt çantasını doldurmaya başlarken, "Immari kampı kapamaya çalışacak," dedi. Çalışma masasındaki termosa benzeyen cihazı kısa bir an inceledi, sonra da birkaç not defteriyle çantaya tıktı. "Akdeniz'de bulunan adaları ele geçirmeye başladılar, çevreyi yoklayıp Orkide Milletleri onlarla mücadele edebilir mi ya da ediyor mu diye bakıyorlar."

"Mücadele edebiliyorlar mı?"

Bina artık sallanmıyordu ve Kate, Martin'in kafasındaki yaraya pansuman yapmak istiyordu ancak Martin oradan oraya koşturuyordu.

"Hayır. Orkide İttifakı zar zor ayakta durabiliyor. Bütün kaynakları –askeri kaynaklar da dahil– Orkide üretimine ayrılmış durumda. Yardım gelmeyecek. Buradan gitmemiz gerek." Masanın üzerine yumurta şeklinde bir cihaz yerleştirdi ve tepesini döndürdü. Alet tıklamaya başladı.

Kate odaklanmaya çalıştı. Martin ofisi patlatacaktı. Buraya geri dönmeyeceklerdi. Hemen aklına spa binası ve çocuklar geldi. "Adi ve Surya'yı almamız gerek."

"Kate, zamanımız yok. Onlar için geri geleceğiz... buraya doğru gelen SAS ekipleriyle birlikte."

Kate, Martin'in tanıyacağını bildiği bir kesinlikle, "Onları bırakmayacağım. Olmaz," dedi. Martin, Kate'i altı yaşındayken evlat edinmişti, tam babası ortadan kaybolduktan sonra; Martin de onu taviz vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Martin başını iki yana salladı, suratında hayretle inanmazlık arası bir ifade vardı. "İyi ama elindekini kullanmaya hazır olsan iyi olur." Tabancayı işaret etti. Sonra da ofisten çıkmak için şifreyi girdi, Kate'in dışarı çıkması için bekledi, sonra da dışarıda tekrar bir kod girip kapıyı kilitledi.

Koridor duman altındaydı ve mutfakla birleştiği yerden gürleyen bir alev yükseliyordu. Dumanların arasından çığlıklar geldi. "Başka bir çıkış var mı?.."

Martin onun önüne geçerken, "Hayır. Arındırma odası tek yol," dedi. Silahını kaldırdı. "Koşacağız. Seni durdurmaya kalkan olursa –kim olursa olsun– vur."

Kate gözlerini elindeki tabancaya indirdi ve o anda korkuyla doldu. Daha önce hiçbir silahı ateşlememişti ve kimseyi vurabileceğini düşünmüyordu. Martin tabancayı aldı, sürgüyü çekti ve bir şey klik etti. "Çok karmaşık değil. Yalnızca doğrult ve sık." Martin döndü ve dumanla, alevlerle dolu mutfağına koştu.

9

Immari Operasyonları Prizma Üssü'nün Üç Kilometre Altı Antarktika

Dorian bulanık şekli görebilmek için kendini zorladı. Derin nefes alamıyordu... sadece kendini boğuluyormuş gibi hissetmesine neden olan sığ, hırıltılı nefesler alabiliyordu. Bedeninin her yeri ağrıyordu. Hava girdiği zaman ciğerleri acıyordu.

Gözleri şekle odaklandı. Atlantisliydi bu... başında duruyor, onu izliyordu... neyi bekliyordu ki?

Dorian konuşmaya çalıştı ancak ciğerlerini yeterince dolduramıyordu. Hırıltılı bir ses çıkarıp gözlerini kapadı. Biraz daha hava geldi. Gözlerini açtı. "Ne... istiyorsun?"

"Senin istediğin şeyi, Dorian. Senin insan neslinin tükenmesine engel olmanı istiyorum."

Dorian ona gözlerini kıstı.

"Bizler olduğumuzu sandığın varlıklar değiliz, Dorian. Bir anne baba nasıl çocuğuna zarar vermezse, biz de aynı şekilde sana zarar vermeyiz." Başını salladı. "Bu doğru. Seni biz yarattık."

Dorian ona hiddetle, "Saçmalık," dedi.

Atlantisli başını iki yana salladı. "İnsan genomu senin şu anda bildiğinden çok daha kompleks. Konuşma özelliğiniz bize çok sıkıntı çıkardı. Hâlâ üstünde çalışmamız gerektiği ortada."

Dorian artık normal nefes alıp vermeye başlamıştı ve oturur pozisyona geldi. Atlantisli ne istiyordu? Bu zırvanın amacı neydi? Gemiyi onun kontrol ettiği belliydi. *Bana neden ihtiyacı var?*

Atlantisli sanki Dorian düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirmiş gibi ona cevap verdi. "Benim ne istediğim konusunda

endişelenme." Odanın diğer tarafındaki ağır kapılar kayarak açıldı. "Beni takip et."

Dorian ayağa kalkıp bir an düşündü. *Başka ne seçeneğim var ki? Beni istediği an öldürebilir. Bu saçmalığa ayak uydurup boş bir anını kollarım.*

Atlantisli, Dorian'ı diğer bir loş, gri metal koridordan götürürken konuştu. "Beni şaşırtıyorsun, Dorian. Zekisin ancak buna rağmen nefret ve korkunun seni kontrol etmesine izin veriyorsun. Mantıklı bir açıdan düşün: Biz buraya sizin ırkınızın daha henüz keşfetmediği fizik kavramlarını uygulamaya koyan bir uzay gemisiyle geldik. Sizler bu küçük gezegende, antik kertenkelelerin kalıntılarını yakan üzeri boyalı alüminyum kutular içinde dolaşıyorsunuz. Gerçekten bir çatışma durumunda bizi yenebileceğinizi düşünüyor musun?"

Dorian'ın aklı geminin etrafına konumlandırılmış üç yüz nükleer savaş başlığına gitti.

Atlantisli ona döndü. "Nükleer bombanın ne olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Siz daha yakacak odunlarınızı parçalamaya başlamadan önce biz atomu parçalıyorduk. Bu gemi, gezegenindeki bütün nükleer savaş başlıklarının kuvvetine dayanabilir. Tek yaptığınız, bu kıtadaki buzulları eritip dünyayı sularla boğmak ve medeniyetinizi sona erdirmek olur. Mantıklı davran, Dorian. Sizi öldürmek isteseydik, hatta. On binlerce yıl önce ölmüş olurdunuz. Fakat biz sizi kurtardık ve o zamandan beri de rehberlik ediyoruz."

Atlantisli yalan söylüyor olmalıydı. Dorian'ı saldırmaktan vazgeçirmeye mi çalışıyordu?

Atlantisli gülümsedi. "Ve sen hâlâ inanmıyorsun. Sanırım buna şaşırmamam gerek. Sizleri bu şekilde programladık... hayatta kalacak şekilde, karşınıza çıkacak bütün ölümcül tehlikelere saldıracak şekilde."

Dorian onu duymazdan geldi. Kolunu uzattı, bir adım yaklaştı ve elini Atlantislinin içinden geçirdi. "Sen burada değilsin."

"Gördüğün şey benim avatarım."

Dorian etrafına bakındı. İlk kez içinde bir umut ışığı belirdi. "Sen neredesin?"

"Oraya geleceğiz."

Bir kapı kayarak açıldı ve Atlantisli içeri yürüdü.

Dorian küçük odayı inceledi. Duvarda iki çevre takımı asılıydı ve altlarındaki bir bankın üzerinde de parlak, gümüş bir çanta duruyordu. Zihni bir kaçış planı üzerinde çalışmaya başladı. *O burada değil. O sadece bir görüntü. Onu devre dışı bırakabilir miyim?*

"Sana bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz demiştim, Dorian. Gitmene izin veriyorum. Şimdi takımı giy."

Dorian takımı süzdü, sonra da çaresizce kullanabileceği bir şey arayarak odayı taradı. Kapı pat diye kapandı ve Dorian havanın çekilmeye başladığını hissetti. Takıma uzandı ve onu giymeye başladı. Zihninde bir plan oluştu. Kaskı sağ kolunun altına aldı ve Atlantisli gümüş çantaya işaret etti.

"Çantayı al."

Dorian çantaya baktı.

"Ne..."

"Konuşmamız sona erdi, Dorian. Çantayı al ve açma. Ne olursa olsun çantayı açma."

Dorian çantayı aldı ve Atlantislinin peşinden odadan çıkıp koridorlarda takip ederek cesetlerin olduğu açık alana geldi. Sıkıca kapanmış kayan kapılar şimdi açıktı ve muazzam gömüt gözlerinin önüne serildi. Dorian, David'in çıktığı açık tüpe baktı. Hem o hem Dorian... öldükten sonra o tüplerin içinde "hayata döndürülmüştü". David yeniden gelecek miydi? Gelirse, bu sıkıntı çıkarabilirdi. Dorian, David'in boş tüpünü gösterdi. "Peki ya..."

"Ben onu hallettim. Geri gelmeyecek."

Dorian'ın aklına başka bir fikir geldi: zaman farkı. Babası burada seksen yedi yıl geçirmişti fakat içeride yalnızca seksen yedi gün geçmişti. Çan çevresinde bir zaman genişleme balonu oluşturuyordu. İçeride bir gün, dışarıda geçen bir sene anlamına geliyordu. Dışarıda hangi yılda olacaklardı? Tüpün içinde ne kadar zaman geçirmişlerdi? "Hangi yıl..."

"Çan adını verdiğiniz cihazı da devre dışı bıraktım. Yalnızca birkaç ay geçti. Şimdi git. Sana bunu bir daha söylemeyeceğim."

Dorian başka tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye başladı. İnce bir kan izi vardı... babasının kanı. Dorian damlaların her adımda azalıp sonunda durduğunu görünce rahatladı. *Yakında yeniden bir araya geleceğiz ve bu işi bitireceğiz.* Hayatı boyunca hayalini kurduğu şey yeniden uzanabileceği mesafedeydi.

Uzun arındırma odasının içinde Kate'in yırtılmış takımını ve laboratuvarından gelen çocukların giydiği iki daha küçük takımı gördü.

Dorian geçit kapısına ilerleyip kaskını yerine oturttu. Çantayı sağ kolunun altına yerleştirip bekledi.

Geçit kapısının üç üçgen parçası kıvrılarak açıldı ve Dorian hemen onlara doğru adım attı. Tam eşikten geçmeden önce, çantayı kenara fırlatıverdi.

Çelikten bir duvar kadar sert bir görünmez güç alanı ona çarpıp onu yeniden odanın içine itti.

Atlantislinin sesi kaskın içinden, "Bavulunu unutma, Dorian," dedi.

Dorian parlak çantayı yerden aldı. *Başka ne seçeneğim var ki? Çantayı girişin dışında bırakırım. Önemi yok.* Gemiden çıktı ve durup etrafını inceledi. Sahne geçit kapısından ilk geçtiği zamankinden çok farklı değildi: yüksek tavanlı bir buz odası, üzerinde ezilmiş bir metal sepetin durduğu bir kar yığını ve bir çelik halat öbeği, bir de üç kilometre yukarıdaki yüzeye giden, çevresi yaklaşık 3 metre çapında olan, buzda bir boşluk. Ancak yeni bir şey vardı. Odanın ortasında, buz boşluğunun hemen altında, çelik bir platformun üzerinde birbirine bir tomar telle bağlanmış üç nükleer başlık duruyordu. Savaş başlıkları harekete geçerken minik ışıklar birer birer yanmaya başladı.

10

Orkide Bölgesi
Marbella, İspanya

Kate, Martin'i yanan mutfağın içinden açık yemek salonuna doğru takip etti, burası ana hastane kanadıydı. Yıkım hayal ettiğinden çok daha şiddetli olmuştu. Karşıdaki duvarın yarısı patlamıştı, binadan dışarı insanlar akın ediyordu; üzerlerine yağan molozlardan kaçmaya uğraşıyor, hastaları ve yavaş hareket edenleri ezerek geçiyorlardı.

Martin yüzlerce insanın arasına dalarak dirsekleriyle kendine yol açtı. Kate ona ayak uydurabilmek için mücadele ediyordu. Martin'in çevikliği karşısında şoke olmuştu, özellikle de başına aldığı yarayı düşününce.

Binadan çıktılar ve Kate kampa ilk kez dışarıdan bakabildi... ya da geriye kalanlara. Nöbetçi kulelerinin durduğu yerlerde, teller boyunca alevler vardı. Kamyon filolarından ve ciplerden kalın sütunlar halinde beyaz ve siyah dumanlar yükseliyordu. Kauçuk ve plastiğin yanmasıyla ortaya çıkan bu zehirli karışım Kate'i boğdu ve Kate gömleğiyle ağzını ve burnunu kapadı. Beyaz otel kulelerine dokunulmamış gibi görünüyordu fakat her birinin girişinden dışarıya sonsuz bir insan akını vardı.

Tatil yerinin arazisi doluydu. Sürüyle insan dört bir yana kaçışıyor, ya bir çıkış ya da birkaç saniyede bir gerçekleşiyor gibi görünen patlamalardan korunabilecekleri bir yer arıyorlardı. Neredeyse hayvan sürülerine benziyorlardı; görünmeyen bir avcıdan kaçıyor, her biri yanındaki harekete tepki veriyordu.

Martin çevreyi tarayıp çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Kate yanından hızla geçip doğruca kurşun kaplı spa binasına ilerledi. Bir ucunda küçük bir ateş yanıyordu ama onun haricinde buraya dokunulmamıştı. Arkasında Martin'in ofisi olan yerden gelen patlamayı duydu.

Spa binasının kapısına uzandı ve kilidi vurmak için tabancasını kaldırdı fakat Martin yanındaydı. "Kurşunlarını harcama." Rozetini kapıya okutup kilit açıldı. Koridorlardan koşarak geçtiler. Kate, Adi ve Surya'nın kapısını savurup açtı ve iki oğlanın odanın iki tarafında oturmuş, dünyada hiçbir dertleri olmadan not defterlerine yazdıklarını görünce rahatladı.

"Çocuklar, gitmeliyiz."

İkisi de onu duymazdan geldi.

Kate, Adi'ye doğru yürüdü ve onu kaldırdı. Adi zayıftı ama yine de en az yirmi kilo vardı. Kate onu tutmakta zorluk çekiyordu, o da canhıraş bir şekilde not defterine ulaşmaya çalışarak kollarında kıvranıyordu. Kate onu yere indirip defterini verince sakinleşti. Odanın diğer ucunda Martin'in de Surya'yla aynı şeyi yaptığını gördü.

Çocukları binadan neredeyse sürükleyerek çıkardılar ve bu sefer Martin Kate'i kampın içinden götürüp insan sürüsünün içine soktu. İleride bir silahlı çatışma başladı ve kalabalık kaçışmaya başladı. Kate kaçanların arasından sağ kalanların İspanyol birlikleriyle çatıştığını görebiliyordu... Kate'in hapishane hücresinde gördüğü yüzlerle yeni getirilen insanların yüzleri birbirlerine karışmıştı. Üstlerinde yanmakta olan açık mavi Orkide bayrağı kıvrıldı ve rüzgârda uçuştu.

Martin çantaya uzandı ve Kate'e sapı olan yeşil bir yumurta verdi. "Senin kolun benden daha iyi," dedi. "İspanyollar kaybederse dışarı çıkamayız." Pimi çekti ve Kate onun ne olduğunu anlayınca az kalsın düşürüyordu. Martin elini ellerine aldı. "At."

Kate'in etrafındaki izdiham git gide şiddetlenmeye başladı; insanlar ona çarpınca Adi'nin eli elinden kurtuldu ve küçük çocuk yere düştü. Onu ezeceklerdi. Kate bombayı kapıya ve silah seslerinin olduğu tarafa doğru fırlattı, sonra da güçlükle kalaba-

lığın arasına ilerledi. Patlamanın sıcaklığı ve sesi kalabalığı yarıp geçerken Adi'yi kollarına aldı.

Duman yükselirken insan kalabalığı yön değiştirip kapıya doğru akın etmeye başladı. Kate, Martin ve çocuklar onların arasına karıştı ve tam silah sesleri yeniden başlamadan önce kapıdan çıktılar... bu sefer sesler arkalarında kalmıştı.

Tatil köyünün arka tarafı anayola bağlanan küçük bir yola çıkıyordu. Kate bunu görünce durdu... muhteşem bir şeydi. Terk edilmiş arabalar otobanı göz alabildiğine doldurmuştu. İki şeritte de arabalar Orkide Bölgesi'nin girişinin yakınında durmuştu. Kapıları açık bırakılmıştı ve caddelere giyecekler, çürümüş yiyecekler ve Kate'in ne olduğunu çıkaramadığı nesneler saçılmıştı. İnsanlar buraya güvenli bir yer bulmak için, hayat kurtaran o ilaç için gelmişlerdi. Kate, Martin ve çocuklar en baştaki arabalardan birine binebilirse, buradan hızlıca uzaklaşabilirlerdi.

Martin onun aklını okumuştu sanki. "Haftalar önce bütün benzini içlerinden çektiler. Şehrin tarihi kısmına gitmeliyiz. Orası tek şansımız."

Kalabalıkla birlikte ilerlemeye devam ettiler fakat her adımda aileler ve tek başına olanlar ayrılıp kıyıdan ve Orkide Bölgesi'ndeki ölümden uzaklaşırken yoğun kalabalık seyreldi. Kate'le birlikte oğlanları ellerinden çeke çeke götürürken Martin onlara önderlik etti.

Otobanın ilerisinde, caddeler alışıldık bir İspanyol tatil kasabasının ayırt edici özelliklerini taşıyordu: plaj dükkânları, mağaza zincirleri ve oteller. Hepsi boştu ve camekânların çoğu parçalanmıştı. Güneş artık neredeyse batacaktı, uzaktan hâlâ silah sesleri geliyordu ancak yavaşlamıştı.

Kate yürürken, yeni bir şey duyumsadı: bir koku, hafifçe tatlı ama tiksindirici. Cesetler. Dışarıda kaç ceset olabilirdi? Martin'in söylediği şeyler zihninde yankılandı: Yüzde doksanı yetmiş iki saat içinde ölüyor. Orkide Bölgesi kurulmadan önce kaç kişi ölmüştü? Tel örgülerin ötesinde ne bulacaklardı?

Sessizlik içinde birkaç blok daha yürüdükten sonra sokaklar değişti. Asfaltın yerini kaldırım taşları aldı, binalar da değişmişti.

Dükkânlar daha küçük ve eskiydi. Sokak boyunca sanat evleri, kafeler ve el yapımı incik boncuk satan hediye dükkânları vardı. Durumları anacaddedekilerden iyiydi ama yine de kargaşa yaşandığına dair izler vardı: yanmış binalar, terk edilmiş arabalar ve çöpler.

Martin nefes alabilmek için ötesinde demir bir kapı bulunan beyaz alçı kaplı duvarda durdu... bu kapı herhalde şehrin tarihi kısmına açılıyordu. Kampta Martin'e itici güç veren adrenalin onu terk etmiş gibiydi ve Kate onun her zamankinden de yabani göründüğünü düşündü... cümbüşle geçen bir geceden kalmış bir ayyaş gibi. Martin ellerini dizlerine koyup derin nefesler aldı.

Kate döndü ve arkalarında kalan kıyı şeridini inceledi. Marbella'nın tarihi kasabası bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve dışarıyı gözetlemek için olağanüstü bir noktadaydı. Duman sütunları olmasa, Akdeniz'e batan güneş ve beyaz kumlu sahil nefes kesici olurdu. Dumanın içinden bir düzine siyah nesne yükseldi: bir helikopter filosu.

Kate, Adi ve Surya'yı ellerinden yakalayıp koşmak için döndü ama Martin onu koluyla durdurdu. Kate'in omzunu sıkıp çocuklarla birlikte arkasına aldı, bedenini onlarla bir şeyin arasına siper etti. Kate omzunun üzerinden baktı ve onun ne olduğunu gördü.

İlerideki dört yol ağzına iki kurt gelmişti. Hayvanlar bir an hareketsizce durdular, sonra kafalarını yavaşça Kate, Martin ve çocuklara çevirdiler. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen, sessiz bir an yaşandı. Sonra Kate taş sokakta pençelerin yumuşak sesini duydu. İki kurt daha onlara katıldı, sonra bir tane daha, üç tane daha; toplamda sekiz kurt caddede durmuş onlara bakıyordu.

En büyük kurt sürüden ayrıldı ve gözlerini Martin'den bir an bile ayırmayarak onlara yaklaşmaya başladı. İkincisi de hemen peşinden onu takip etti.

Martin'den bir metre ötede durup onu incelediler. Kate'in elleri titremeye başladı. Ellerinin çocukların elleriyle temas ettiği yerler nemlendi.

Arkalarında helikopterlerin sesleri artıyordu.

11

Immari Operasyonları Prizma Üssü'nün Üç Kilometre Altı Antarktika

Dorian ellerini kaldırdı ve çantayı altındaki sert kara düşürdü. Immari'deki yoldaşlarının ne yapmasını beklemişti ki? Demin elinde gizemli bir çanta, üzerinde bir Atlantis takımıyla dışarı çıkmıştı. Kendisi olsa çoktan nükleer bombaların şalterini indirirdi.

Kaskın siperliği aynalıydı... Dorian'ın suratını göremezlerdi. Onlarla iletişim kurabilmek, bir mesaj gönderebilmek için bir yol bulması gerekiyordu. Kullanabileceği bir şey bulmak için buzdan odayı taradı. Buza kazıyamazdı... donup kaskatı kesilmişti. Elleriyle havaya harfler yazmaya başladı: D-O-R-I-A-N. Nükleer başlıklarda bir dizi ışık daha yanmaya başladı. Harfleri yeniden havaya yazdı. İşe yaramıyordu. İşine yarayabilecek bir şey bulmak için odaya bir bakış attı...

Duvara yaslanmış, neredeyse buza gömülmüş bir ceset vardı. Dorian hızla yanına gitti ve onu çıkarmaya çalışarak etrafındaki buzu yumrukladı. Belki takımın radyosunu çalıştırabilirdi. Kaskın üzerindeki buzu silip attı ve anında şok içinde geriye sıçradı. Babasıydı bu. Yüzünün çevresi, donmuş kan şeritleriyle çevrelenmişti. Soğuk onu mükemmel bir şekilde korumuştu. Onu öldürmüşlerdi... Çan'ın insafına bırakmışlardı. Neden? Kim? Dorian babasının cansız bedenine bakarak öylece oturdu. Artık bombalar umurunda değildi.

Koridorun sonundan çeliğin buza çarpma sesi geldi ve odada yankılandı. Dorian döndü. Onu bekleyen bir kafes du-

ruyordu. Bombanın üzerindeki ışıklar yanmayı sürdürdü fakat ilerlemediler.

Dorian babasının cesedini buzun içinden çıkarıp doğrulttu ve sepete doğru ilerledi. Babasını yavaşça içine koydu ve başında durdu. Sepet yüzeye doğru yükselmeye başladı.

12

Tarihi Bölge
Marbella, İspanya

Kate artık görebiliyordu: bu sekiz hayvan kurt değil, köpekti... bir deri bir kemik kalmışlardı, çaresizlerdi...

Kate titreyen elini Adi'nin elinden ayırdı ve cebindeki tabancaya uzandı. Onu kaldırırken, önce daha büyük köpek, sonra yanındaki vahşi arkadaşı dişlerini gösterip hırladı. İki köpek de sıçramaya hazırlanarak çömelirken tüyleri diken diken oldu.

Martin'in eli Kate'in elini buldu ve Martin onu yavaşça tabancayı cebine koymaya, göz önünden kaldırmaya zorladı. Martin ileriye bakıyor fakat iki köpekle de göz teması kurmuyordu.

Köpeklerin öfkesi giderek söndü. Kürkleri yeniden yatıştı, salyalı beyaz dişleri kayboldu ve yeniden göz kırpmaya başladılar. Sonra da dönüp aylak aylak sürülerine katıldılar ve hiç ses çıkarmadan caddeden gittiler.

Martin kafasını salladı. "Sürü oluşturuyorlar ama buralarda sadece yiyecek bulmak için dolaşıyorlar. Burada da onların yiyebileceği ve bizim yemeyeceğimiz yiyecekler var."

Helikopterlerin sesi artık neredeyse tam tepelerinden geliyordu ve Kate gökyüzünden gelen tek bir spot ışığı gördü. Ne arıyorlardı?

Martin, Surya'yı elinden tuttu, Kate ve Adi de onların peşinden koştu. "Buradan birkaç sokak ötede bir kilise var. Buluşma noktamıza yakın," dedi. "Sabaha kadar hayatta kalmayı başarırsak kurtarma noktasında SAS ekibiyle buluşabiliriz."

Kate bacaklarını daha hızlı hareket ettirip Martin'e ayak uydurdu. Her attıkları adımda gün ışığının son zerreleri de söndü. Yukarıda geceyi yaran üç ışık vardı artık.

Kate caddede durdu. Helikopterler bir şey bırakıyordu. Bombalar inerken Martin'le en yakın arka sokağa daldılar. Büyük bir bomba yaklaşık on beş metre yukarılarında patladı ve her bir tarafa... kâğıtlar yağdırmaya başladı. Kate birini yakaladı. Bu bir broşürdü. Helikopterler broşür dağıtıyordu. Sayfadaki yazılar İspanyolcaydı ama arkasını çevirince çevirisini buldu.

Endülüs Halkı ve Tutsakları:

Çağrınızı duyduk.

Özgürlük yakın.

Immari Enternasyonel, sizlere Orkide Grubu'nun sizden alıkoyduğu temel insani hakkınız olan özgürlüğünüzü geri vermek için geldi.

Yanımızda yer alın ve yaşama ve ölmeyi seçme hakkınızı yeniden elinize alın.

Diktatörleriniz kendi hükümetinizi seçme hakkınızı elinizden aldı.

Çatılarınıza çarşaf serin ve dünyaya seçiminizi gösterin.

Bizler barış için geldik ama savaştan da kaçmayacağız.

Kate ufku taradı. Helikopterlerden beyaz sayfalar inerek şehri kaplıyordu. Görünüşe göre Immari "seçimlere" hile karıştırıyordu. Ne yapacaklardı? Uydu fotoğrafları çekip dünyaya göstererek mi işgallerini haklı çıkaracaklardı?

Kate, Martin'in yeniden caddeye inmiş, bütün gücüyle kiliseye doğru ilerlediğini fark etti. Sayfayı cebine tıktı ve peşinden hızla gitti.

Arkasında başka bir grup helikopterin gürültüsü havayı doldurdu. Bu sefer başka bir şey bırakıyorlardı. Bunlar... askerlere bağlı paraşütler miydi?

Martin arkaya dönüp helikopterlere baktı ve bir an Kate onun gözlerinde korku olduğunu gördü.

Sahilden apar topar kaçışları ve ilerleme hızları Martin'in tansiyonunu hızlandırmış olmalıydı... başının arkasındaki yarıktan kan akan biri için pek ideal sayılmazdı. Kate'in bir an önce o yarayı kapaması gerekiyordu.

İlerlediler. Tarihi bölgenin sokaklarını hızla geçtiler.

İleride bir paraşüt sessizce sağa sola sallanarak inmeye başladı. Martin ve Kate, çocuklarla beraber durdurdu. Gidebilecekleri hiçbir yer yoktu... ancak paraşütün ucundaki yolcu insan değildi. Bu metal bir fıçıydı.

Fıçı taş kaldırıma tıngırdayarak çarptı, bir saniye boyunca yuvarlandı, sonra da caddeye yeşil bir gaz fışkırtmaya başlarken çılgınca dönmeye başladı.

Martin, Kate'e geri çekilmesi için işaret etti. "Şehri gazlayacaklar. Hadi, içeri girmemiz gerek."

Blok boyunca bütün binalara bakıp camları kırılmamış bir dükkân aradılar ama hepsi aynıydı: kapılar zincirlenmiş, cam pencereler çoktan kırılmıştı. Adi yavaşlıyordu, Kate onu kolundan çekti. İki çocuk da yorulmuştu. Kate durdu ve Adi'yi kucağına aldı. Martin'in de aynısını Surya'yla yaptığını gördü. Onları ne kadar taşıyabilirlerdi? İlerideki dört yol ağzından yeşil gaz akıyordu.

Kate'in zaman kazanması gerekiyordu. Adi'yi yere koydu ve yerde duran çarşaflardan birini kaptı. Dört şerit yırtıp kopardı. Oğlanların burunlarını ve ağızlarını sardı ve Martin'e de bir parça uzattı.

Sağ ve sol taraflarındaki ara sokaklardan gaz bulutları yükseliyordu. Sahne kavşaklarda ve arkalarında da aynıydı. Kate, Adi'yi kaldırdı ve Martin'in peşinden gazın içine girdi.

13

Prizma Operasyon Üssü'nün Dışı
Antarktika

Sepet zifiri karanlığa doğru yükselirken Dorain sakince bekledi. Aşağıdaki buz odasının loş ışığı çoktan kaybolmuştu ve yukarıda herhangi bir güneş ışığı ya da yapay ışık bulunmuyordu, sadece tam bir karanlık vardı.

Dorian babasının bedeninin üzerine çömeldi ve acaba o olsa yüzeye çıkınca ne yapardı diye düşündü... peki ya onlar ne yapacaktı?

Sepeti onun için aşağıya göndermek zekice bir hamleydi. Dorian'ın düşman askeri olduğunu sanmışlardı. Kendi seçtiğin bir savaş alanında, kendi ordunun yakınında savaşmak her zaman daha iyiydi. Immari boşluktan aşağı yalnızca bir avuç asker gönderebilirdi ve aşağı indiklerinde başka Atlantis birlikleriyle karşılaşabilirlerdi. Ek kuvvetler hemen aşağı gönderilemezdi, o yüzden gönderdikleri kuvvetler kolaylıkla kaybolabilir... daha da kötüsü ele geçirilip Immari birliklerinin gücü ve savunma becerileri hakkında bilgi toplamak için kullanılabilirlerdi.

Dorian bir şeyden emindi: sepet yüzeye vardığı an onu etkisiz hale getireceklerdi.

Yeniden sepetin içine sırtüstü uzandı, babasıyla omuz omuza yaydı. İzledi ve bekledi. Yukarıdaki platformun projektör ışıkları karanlığı deldi, gittikçe parlaklaştı ve sonunda şekil aldı.

Sepet aniden durdu ve rüzgârda hafifçe yalpaladı. Dorian karı ezerek gelen çizmelerin sesini dinledi, sonra da etrafı ona otomatik tüfeklerini doğrultan bir sürü askerle kuşatıldı.

Hiç ses çıkmıyordu ve bir an hiçbir şey olmadı. Onun tepki vermesini bekliyorlardı. Dorian kıpırdamadı. Sonunda askerlerden biri öne adım atıp ellerini ve ayaklarını bağladı, sonra iki asker onu ve babasını kaldırıp ikisini üsse taşıdı. Bölge parlak ışıklarla aydınlatılmıştı, üssün halini gözler önüne seriyorlardı. En yakındaki kısım Dorian'ın hatırladığı gibiydi: futbol sahası uzunluğunda dev bir beyaz tırtıl vardı ve uç kısımları kıvrıktı. Ancak artık bu tırtıllardan daha fazla sayıda vardı... en az otuz tanesi göz alabildiğine uzanıyordu. Burada kaç birlik kamp kurmuştu? Yeterli sayıda olduklarını umuyordu. Babasının katilini bulup ona bedelini ödetecekti fakat öncelikle aşağıdaki tehlikeyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Askerler büyük bir arındırma odasına girdi ve fiskiye başlıkları açılıp Dorian'la başında nöbet tutan birliği baştan aşağı yıkadı. Sıvı durduğunda adamlar onu dışarı taşıdı ve bir masaya attı.

En yakındaki asker, Dorian'ın kaskının mandalını açtı ve başından çıkardı. Adam donakaldı.

"Kaçtım," dedi Dorian. "Şimdi beni çöz. Uyandılar. Saldırmamız gerek."

14

Immari Eğitim Kampı Camelot
Cape Town, Güney Afrika

Raymond Sanders ilk askerlerin geçişini izledi. En yüksek hızda koşuyorlardı –neredeyse saatte otuz beş kilometre– ve yirmi yedi kilogramlık yükler taşıyorlardı. Güney Afrika dağlarının üzerinde güneş yükseliyordu ama Sanders aşağıda eğitim gören süper askerlerden oluşan, git gide büyüyen ordudan gözlerini alamıyordu.

Sanders, asistanı Kosta'ya, "Süre?" dedi dönmeden.

"14:23." Kosta kafasını salladı. "İnanılmaz."

Sanders bu süre karşısında hayretler içindeydi. Onları ne kadar zorlarsa, askerler o kadar güçleniyordu.

Kosta, "Ama kayıplarımız var," dedi.

"Kaç kişi?"

"Altı. Bu müfreze iki yüz kişiyle başladı."

"Sebep?"

Kosta sayfaları çevirdi. "Dördü dünkü yürüyüşte aniden öldü. Otopsi yapıyoruz. Büyük ihtimalle kalp krizi ya da inme. Gece iki kişi daha öldü. Onların da otopsileri bekleniyor."

"Bu ilerlemeyle kıyaslandığında yüzde üç yüksek bir bedel değil. Peki ya diğer müfrezeler?"

"Hepsinde gelişme var fakat hiçbiri beşinci müfreze seviyesinde değil."

Sanders, "Diğer rejimleri sona erdir. Ama testleri yapmaya devam edelim," dedi.

"Aynı müfrezelerle mi?"

"Hayır. Yeniden başlayalım. Eski eğitim rejimlerinin sonuçları bozmasını istemiyorum. Bilim takımının yeni bir protokolü var mı?"

Kosta başıyla onayladı. "Tonlarca."

"İyi..."

"Ancak söylemem gerek, efendim. Yatay bir seyir izlemeye başlıyorlar. Artık azalan verim noktasının çok ötesindeyiz. Bunlar insan, hesap tablosunda değiştirilebilecek rakamlar değil. Bana sanki..."

"Onlar hâlâ gelişiyor. Daha güçlü, daha hızlı, daha zeki oluyorlar. En son yaptığımız bilişsel testler en iyileriydi."

"Doğru ama bir noktada onların yeterince iyi olduğuna karar vermemiz gerekiyor. Bitiş çizgisini sürekli ileriye atamayız. Ertele..."

"Bana bir an için sanki 'ertelemek' diyecekmişsin gibi geldi, Kosta. Tam olarak hatırlayamıyorum ancak sanırım buranın sorumlusu benim, sen de kâğıtlarla ilgilenen yardımcısın." Yapmacık bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Bunu öğrenmenin bir yolu var. Onlara seni bir sonraki müfrezeye koymalarını söylersem ve bu gerçekleşirse, o zaman... cevabımız hazır olur."

Kosta yutkundu ve pencereden dışarıyı, çadırlardan oluşan sıraları ve neredeyse sonu gelmeyen kamp alanlarını gösterdi. "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum ve... Demek istediğim şey... Neredeyse bir milyon askerimiz var. Onları olabilecekleri en kuvvetli hale getiren, uygulanabilir bir eğitim rejimimiz var. Ve ne kadar zamanımızın kaldığını bilmiyoruz."

"Burada tek bir şansımız olduğunu da biliyoruz. Gömütün içine göndereceğimiz ordudan başka bir şeyimiz yok. Ya onlar başarılı olur ya da biz ardından gelecek belirsizlikle yüzleşiriz. Ben bunu yapmak istemiyorum. Sen istiyor musun? Benim emirlerimi uygulayabilir ya da oradaki çadırlarda onlara katılabilirsin. Şimdi bana İspanya'nın güneyindeki durumumuzdan bahset."

Kosta başka bir dosya aldı. "Endülüs'teki büyük şehirleri ele geçirdik... Seville, Cádiz, Granada ve Córdoba'yı. Aynı zamanda bütün önemli kıyı şehirlerinin kontrolü elimizde, Marbella, Málaga ve Almería. Haber kaynakları üzerinde çalışıyoruz, söylediklerimizi

yayınlamaları için onlara baskı yapıyoruz. Ajanlarımız onların bocaladığını iletiyor. Bir şansımız olduğunu düşünürlerse, Orkide'ye verdikleri desteği çekmeye başlayabilirler. Yakında öğreneceğiz. İniş yapan birliklerimiz kıyıya doğru yola koyuldular."

"Orkide İttifakı'ndan herhangi bir tepki geldi mi?"

"Henüz bir şey yok. Çok direnç göstermelerini beklemiyoruz. Saat Kulesi, İttifak'ın Fransa'da ve İspanya'nın kuzeyinde Orkide üretiminde bir yavaşlama olabileceğini söylüyor. Üye ülkeler panikliyor."

Bu mükemmel bir zamanlamaydı; Sanders daha iyi bir plan yapamazdı.

Kapılar açıldı ve bir Immari generali içeri girdi. "Efendim..."

Sanders, "Çalışıyoruz burada," diye patladı.

"Antarktika'daki geçit kapısı açıldı."

Sanders bakakaldı.

"İçeriden Dorian Sloane çıktı. Yanında bir çanta vardı. Dediğine göre..."

Sanders düz bir sesle, "O şu an nerede?" dedi.

"Onu yüzeye çıkardılar. Şu an konferans odasında, kendisine durum hakkında rapor veriliyor."

"Dalga geçiyorsun."

Generalin kafası karışmış gibi görünüyordu. "Kendisi Immari Konseyi'nin en üst düzey üyesidir."

"Beni çok iyi dinlemeni istiyorum, general. Immari'nin en üst düzey üyesi benim. Dorian Sloane neredeyse on bir haftadır o yapının içindeydi. Orada ne yaptığını bilmiyoruz ama sana garanti veririm, bu bizim için iyi olmayacak. Onu yeniden programladıklarını, beynini yıkadıklarını ve ona bir görev verip dışarı attıklarını varsaymak zorundayız."

"Ne yapmamız..."

"Bölgedeki Saat Kulesi ajanlarından oluşan grubu kullanın. Onlara Sloane'a kendisine göstermeleri gereken bir şey olduğunu söyletin. Onu bilim laboratuvarlarından birine götürün. Gaz verin. Sonra da bir sorgu odasına alıp sıkı sıkı bağlayın. Onu küçüm-

semeyin. Ona neler yapmışlardır, kim bilir. Kapısına nöbetçiler dikin." Sanders bir an düşündü. "Bir çanta var dedin. Nerede o?"

"Sloane onu boşluğun dibinde bıraktı. Onun tehlikeli olduğunu düşündüğünü söylüyor. Onu açmamamız gerekiyormuş."

Sanders durup düşündü. İlk içgüdüsü ona çantanın bir bomba olduğunu söylüyordu. Belki Sloane da onun bomba olduğunu düşünmüştü. Onu yukarı çıkarırsa kampın tamamını yok edebilir ya da daha kötü bir şeye sebep olabilirdi. Bir seçenek daha vardı: Sloane onu kendisi ya da Atlantisliler orada olmasını istediği için orada bırakmış olabilirdi. Atlantis ordusu gömütten çıkabilmek için mi onun dışarıda bulunmasını istiyordu? Orada bulunmasının başka bir amacı mı vardı? Buzu eritip gemiyi serbest bırakabilir miydi? Cevaplara ihtiyacı vardı. Onu orada bırakamazdı, ne olduğunu öğrenmeden de yerini değiştiremezdi.

"Orada ne tür bilim elemanlarımız var?"

"En az düzeyde. Saldırı için birlikler yeniden konumlandırıldığında neredeyse herkesi tahliye ettik."

"Elimizde kim kaldıysa boşluktan aşağı gönderin. O çantanın içinde ne olduğunu öğrenin. Ama açmayın. Savunma imkânlarımız konusunda bilgisi olmayan birini gönderin. Ne olduğunu öğrendiğinizde doğruca beni arayın."

General başını salladı ve bekledi.

"Hepsi bu kadar, general." General gidince, Sanders yeniden Kosta'ya döndü. "Deneyleri iptal et. Şu anda harekete geçiyoruz. Elimizdeki orduyla savaşa gitmek zorundayız. Ve içimden bir ses bana daha çok askere ihtiyacımız olacağını söylüyor. Endülüs'ün temizlenmesi işlemini hızlandır. Ulaşımda neredeyiz?"

"Hâlâ gemi toplamaya çalışıyoruz."

"Daha çok çalışın. Bir milyon askeri Antarktika'ya götürmemiz gerekiyor, hem de hemen."

15

Atlantis Vebası'nın yetmiş dokuzuncu gününde insan zaferinin sesi olan BBC'yi dinliyorsunuz.

BBC, Immari'nin Avrupa kıtasını işgal ettiğine dair birden çok raporu doğruladı. İşgal dün günbatımında Güney İspanya'daki şehirlere helikopter ve İHA'ların roket fırlatmasıyla başladı. Şu anda ne kadar kayıp yaşandığı hakkında bir bilgi bulunmuyor.

İspanya'nın Endülüs bölgesinin dört bir yanından görgü tanıkları Orkide Bölgeleri'nin Immari saldırısının başlıca hedefleri olduğunu iletti. Politika uzmanları haftalardır Immari'nin Avrupa ve Asya'da korunmasız halkları asimile edeceği tahmininde bulunuyordu. Harekata Güney İspanya'dan başlamışlar gibi görünüyor.

Western Century beyin takımından bir uzman olan Dr. Stephen Marcus olayın öncesinde şu sözleri dile getirmişti: "Immari'nin planını kimse bilmiyor fakat net bir gerçek var: Bir ordu kuruyorlar. Kendini korumaya ihtiyacın yoksa ya da bir düşmana saldırmayacaksan ordu kurmazsın. Orkide İttifakı'nın herhangi bir karşı saldırıya geçebileceğine inanmak güç."

Orkide İttifakı'nın güçsüzlüğü dünyada Immari'nin Endülüs'ü istilasının Avrupa topraklarına daha geniş çapta, Orkide İttifakı'nın karşı koyamayacağı bir saldırının başlangıcı olabileceği korkularını tetikledi.

Orkide üretimi uzmanı Janet Bauer bu değerlendirmeye katıldığını ifade ediyor. "İttifak üyeleri Orkide üretimini sürdürebilmeyi ancak başarabiliyor. Bir de üstüne savaşamazlar. İsteseler bile, Orkide'yi, askerleri hayatta tutmak için cepheye götürmenin uygulanabilirliği bunu tam anlamıyla imkânsız kılıyor. Sağ kalanlarla bir İttifak ordusu kurmak ise yepyeni bir dizi problem çıkarıyor önümüze, yani

sadakat problemi. Sağ kalanlar arasından beyni sağlıklı çalışmayı sürdürenlerin geneli Immari yanlısı... o kişiler yaklaşık üç aydır Orkide Bölgeleri'nde, birçok kişinin tutsaklık olduğuna inandığı bir şekilde yaşamaya zorlanmış durumda."

Uzmanlar Immari'nin yalnızca Avrupa'nın eteklerini kemirdiğini, İttifak'ın savunamayacağı bir yeri işgal ederek onların kararlılığını ve halkın iradesini test ettiklerini tahmin ediyor. Özet olarak Immari, Avrupa'nın nabzını yokluyor.

Dr. Marcus bu konuyu şöyle açıklıyor: "Bu en basit savaş stratejilerinden biridir: Saldırgan çizgiyi aşan ufak bir adım atar, sonra da sonucunu bekler. Yatıştırmayla mı karşılık bulur yoksa cezayla mı? Bizim tepkimiz bir sonraki hamlesini belirler. Zayıflık hissederse bir adım daha atar, sonra bir adım daha."

Birçok kişi o bir sonraki adımın Almanya olabileceğine inanıyor. Uzman Bauer de hemfikir. "Almanya buradaki gerçek ödül. Kıtaya açılan kilit kapı. Almanya, Avrupa'daki bütün Orkide'nin yüzde yetmişini üretiyor. Immari, Almanya'yı ele geçirirse, Avrupa için oyun sona erer. Almanya düşerse kıta da düşer."

Immari'ye de adil davranmak için saldırılarla ilgili bildirilerini okumayı kabul ettik:

"Immari Enternasyonel dün Güney İspanya'da büyük bir kurtarma operasyonu başlattı. Endülüs halkı neredeyse üç aydır toplama kamplarında yaşıyor ve kendilerine zorla ilaç veriliyor. Immari Enternasyonel tek bir küresel toplum oluşturma çabası üzerine kurulmuştur. Bizim temellerimiz ticaret üzerine, dünyayı birbirine bağlamak üzerine kurulu. Bizler bugün bu geleneğimizi sürdürüyoruz fakat Orkide milletlerinin zorla getirdiği vahim koşullar bizi küresel özgürlük için yeni yollar bulmaya itti. Biz şiddet yanlısı değiliz ancak dünya vatandaşlarını zorbalıktan ve özgür iradelerini ihlal eden her türlü önlemden koruyacağız."

Sevgili dinleyenler, BBC olarak silahlı çatışmalarda taraf tutmuyoruz. Biz haber sunuyoruz ve kazanan ya da kaybeden kim olursa olsun, sunmaya devam edeceğiz.

16

Immari Bir
Güney Atlantik Okyanusu'nun Üzeri-Antarktika Yolunda

Raymond Sanders uçağın penceresinden kafasını çevirip uydu telefonuna yanıt verdi. "Sanders."

"Çantayı inceleyen ekipten az önce rapor geldi. İçinin boş olduğunu söylüyorlar."

"Boş mu?" Sanders bunu beklemiyordu. "Nereden biliyorlar?"

"Taşınabilir bir X-ışını cihazı kullandılar. Bir de ağırlığının, içinde havadan başka bir şey olamayacağını gösterdiğini söylüyorlar."

Sanders koltuğuna yaslandı.

"Efendim?"

Sanders, "Hâlâ buradayım," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Çantadan bir tür radyasyon yayılıyor olabileceğini düşünüyorlar."

"Bu ne anlama geliyor? O..."

"Ekip bilmiyor, efendim."

Sanders, "Üzerinde çalıştıkları teori ne?" diye sordu.

"Bir teorileri yok."

Sanders gözlerini kapadı ve ovuşturdu. O yapının içindeki her kimse, o çantanın dışarı çıkmasını istiyordu. "Sloane çantayı geçit kapısının hemen dışında bıraktı. Atlantislilerin dışarı çıkmak için onun orada bulunmasına ihtiyaç duymaları... orada bir amaca hizmet etmesi mümkün mü?"

"Mümkün, sanırım. Bu teoriyi nasıl test edebiliriz, emin değilim. Yerleşkede bulunan bilim ekibi ve cihazlar çok sınırlı."

"Pekâlâ... Çantayı oradan çıkaralım. Onu kurşun bir kutuya ya da radyasyonu engelleyebilecek bir şeyin içine koyun ve ana araştırma tesisimize götürün... gerçek cevaplar alabileceğimiz bir yere."

"Onu kime gösterelim?"

Sanders bir an düşündü. "Şu ağzı sıkı bilimci kimdi, Chang mi?"

"Chang Akdeniz'de bir veba mavnasında..."

"Hayır, o değil. Şu nükleerci olan."

"Chase mi?"

"Evet. Ona bir baktırın. Bulgularını doğrudan bana iletmesini söyleyin."

17

Tarihi Bölge
Marbella, İspanya

Yeşil gaz artık duman kadar yoğundu ve Kate yalnızca birkaç metre önünü görebiliyordu. Martin'in peşinden gitti; onun nereye gittiğini bildiğini ve yakında sığınacak bir yer bulabilmeyi umuyordu. Dükkânların vitrinlerine bakmayı bırakmıştı: Surya'yı taşıyarak olanca gücüyle koşmaya başlamıştı. Adi'nin başı Kate'in omzundaydı ve Kate ona kollarını sıkı sıkı sarmıştı. Birkaç saniyede bir öksürürken hafifçe sarsılıyordu.

Gaz gözlerini yakıyor, ağzında metalik bir tat bırakıyordu. Kate bunun ne olduğunu, onlara ne yaptığını merak etti.

Önlerinde duran Martin birden sağa, küçük bir avluya döndü. Bahçenin sonunda beyaz kerpiçten bir kilise duruyordu, Martin ağır ahşap kapısına koştu. Yaklaşırlarken, Kate vitraylı pencerelere baktı. Marbella sakinleri onları kırmamıştı.

Martin kapıyı savurup açtı ve Kate çocukları hemen içeri soktu. İçeri gaz sızmak üzereyken Martin kapıyı kapadı.

Kate, Adi'yi yere indirdi ve adeta yere yığıldı. Gücü tamamen tükenmişti, katedrali inceleyecek kadar bile enerjisi kalmamıştı. Kalan son kuvvetiyle Adi ve Surya'nın yüzlerindeki maskeleri çekip aldı ve oğlanları şöyle bir inceledi. Yorulmuşlardı ama onun dışında iyi durumdaydılar.

Kate döndü, en yakındaki ahşap sıraya gitti ve uzandı. Birkaç dakika sonra, Martin elinde bir proteinli gofret ve bir şişe suyla başında belirdi. Kate ikisini de aldı, biraz yiyip içti, sonra da yavaşça gözlerini kapayıp uykuya daldı.

Martin, Kate'in uyumasını izlerken, güvenli konuşma bağlantısının kurulmasını bekledi.

Konuşma penceresi genişleyince bir metin satırı belirdi.

İstasyon 23.DC> Durum?
İstasyon 97.MB> Vahim. Immari'nin Marbella'yı işgali sürüyor. Kapana kısıldık. Kate, Beta-1 ve Beta-2 yanımda. Şimdilik güvendeyiz. Çok zaman yok. Acil tahliye istiyoruz. Bekleyemeyiz. Güncel konum: St. Mary Kilisesi.
İstasyon 23.DC> Bekleyin
İstasyon 23.DC> Görev ekibinin Şimdiki Zaman-2 saat raporu: Marbella'nın dışındayız. Şehir gazlandı fakat gaz dağılıyor. Yerel saatle 09.00'da buluşma noktasında olacağız. /RAPOR SONU/ NOT: Takım İspanyol ordusu üniformaları giymiş ağır silahlı 5 askerden oluşuyor.

Martin arkasına yaslanıp nefesini bıraktı. Bir şansları olabilirdi. Kate'e bir bakış attı. Kızı kıvranıyor, suratını buruşturuyordu. Kâbus görüyor olmalıydı, ahşap sırada uyumak da herhalde çok iyi gelmiyordu ama Martin'in onun için yapabileceği en iyi şey buydu. Kate'in daha sonra bu dinlenmeye ihtiyacı olacağını biliyordu.

Kate rüya görüyordu ancak ona o kadar gerçek geliyordu ki... Yeniden Antarktika'daydı, Atlantis'in gömütlerinde. Işıldayan gri duvarlar ve zemindeki boncuk gibi ışıklar içini ürpertti. Ayak sesleri gürültüyle yankılanıyor, onu ürkütüyordu. Aşağı baktı. Ayaklarında çizmeler vardı... bir tür üniformaydı. David neredeydi? Babası? Çocuklar?

"Kimse var mı?" diye seslendi ama kelimeleri yalnızca soğuk boşlukta yankılandı.

Solunda büyük bir çift kapı aralandı ve loş koridora ışık girdi. Kate kapıdan geçip odayı inceledi. Bu odayı tanıyordu. Daha önce görmüştü. Odada bir düzine tüp vardı, her biri dik duruyor, içlerinde insan ırkının farklı bir atasını, insan alt türlerinden farklı bir örneği barındırıyordu. Ancak artık tüplerin yalnızca yarısı doluydu. Diğer bedenler nereye gitmişti?

"Yeni test sonuçları geliyor."

Kate hızla döndü ama suratı göremeden oda kayboldu.

18

Immari Operasyonları Prizma Üssü
Antarktika

Dorian bu odayı tanıyordu... burası Kate Warner kaçmadan önce onu esir tuttuğu sorgu odasıydı. Biri buraya bir sorgu sandalyesi eklemişti; ayak, el bilekleri ve göğüs kısımlarında kalın kemerler bulunan bir dişçi koltuğuydu. Askerler onu o kadar sıkı bağlamışlardı ki zorlukla nefes alıyordu. Gazın getirdiği uyuşukluk bir türlü geçmek bilmiyordu. Kendi adamları neden ona sırtını dönmüşlerdi? Geçit kapısı yeniden mi açılmıştı? İçeriden farklı bir hikâye anlatan başka bir Dorian Sloane mu çıkmıştı? Yoksa başka bir durum mu vardı? Dorian'ın çıkardığı çanta patlamış mıydı?

Dorian'ın cevap için fazla beklemesi gerekmedi. Kapı savrulup açıldı ve yanında iki Immari özel kuvvetler askeri bulunan kendini beğenmiş biri içeri girdi. Dorian bu adamı tanıyordu. Adı neydi? Sanford mı? Anders mı? Sanders. İşte buydu. Immari Finans'ta orta düzey bir yöneticiydi. Sanders'ın suratındaki ifade Dorian'a durumun ne olduğunu anlatıyordu: bir güç mücadelesi. Bunu fark edince Dorian rahatladı. Güç çekişmesiyle başa çıkabilirdi.

Kısa bir nefes aldı ancak rakibi önce konuştu. "Dorian. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Nasılsın?"

"Bunun için zamanımız yok..."

Bilmiş bilmiş başını salladı. "Doğru. Atlantisliler. Uyanış. Dışarı çıkman. Onlarla ilgileniyoruz."

"Orada gemiyi içeriden kontrol eden bir şey var. Onu dışarıdan yok etmeliyiz."

Sanders, Dorian'a yaklaştı; onu inceliyordu. "Sana ne yaptılar? Yani, harika görünüyorsun. Yepyeni gibi neredeyse. Pürüzsüz bir ten. Üzerine çok uyduramadığın o yorgun, bakımsız görünüşü üzerinden atmışsın."

Sanders'ın planı buydu... Dorian'ı aşağılayıp aynanın diğer tarafından izleyen her kimse ona gücün kendisinde olduğunu ve Dorian'ın tehlikeli olmadığını göstermek. Dorian göğsündeki kemeri zorladı, çaresizce öne eğilmeye çalıştı. Kelimelerini tükürürcesine söyledi. "Beni çok iyi dinle, Sanders. Beni serbest bırakacaksın, biz de bunu unutacağız. Bırakmazsan, sana yemin ediyorum, seni parçalayıp ölümünü izlerken kanını içerim."

Sanders kafasını geri çekti, kaşlarını kaldırdı, bu ifadeyi uzun bir an korudu, sonra da kahkaha attı. "Tanrım, sana ne yapmışlar böyle, Dorian? Daha da çıldırmışsın. Bunun mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi?" Dorian'dan uzaklaşıp arkasını döndü, ifadesi yeniden ciddileşti. "Şimdi, beni iyi dinlemeni istiyorum çünkü sana gerçekten olacakları söyleyeceğim. Sen o koltuğa bağlı olacak, kıvranıp başka çılgınca şeyler haykıracaksın. Sonra sana ilaç vereceğiz, sen de bize aşağıda olan her şeyi anlatacaksın. Seninle işimiz bittiğinde de gevşemiş bedenini o delikten aşağı atacağız, sen de donarak öleceksin. Bu, benden öncekinin senin deli babana bahşettiğinden daha iyi bir ölüm."

Dorian'ın suratına bir şok ifadesi yayıldı.

"Evet, o bizdik. Ne diyebilirim ki Dorian? İdari değişiklikler bazen acımasız olabiliyor. Gel, sana ne demek istediğimi göstereyim." Sanders nöbetçilerden birine döndü. "İlaçları getir, başlayalım."

Dorian'ın içi soğuk bir öfkeyle kaplandı; bu zihnini odaklayan net, hesapçı bir nefretti. Ellerini ve göğsünü bağlayan kemerleri inceledi. İkisini de koparamazdı. Önce kolları kırılırdı. Soldaki kemerle bağlı elini çekiştirdi. Kemerden çıkaramadı. Eline acının yayıldığını hissetti. Başparmağını az kalsın kırıyordu. Kemere daha da sertçe asıldı ve başparmağının eklem yerinden çıktığını hissetti. Acı ve öfke Dorian'ın zihninde savaş verdi. Öfke kazandı.

Sanders kapı kolunu tuttu. "Sanırım bu elveda demek oluyor, Dorian."

Nöbetçilerden biri başını dikti ve Dorian'a doğru adım attı. Dorian'ın ne yaptığını fark etmiş miydi?

Dorian kalan son kuvvetiyle sol kolunu çekti. İşaret ve serçeparmaklarının eklemleri yerinden oynadı ve çıktı, böylece Dorian kolunu kemerden çıkarabildi. Ancak elini çok kötü yaralamıştı... sadece ortadaki iki parmağı kullanabilirdi. Bu yeterli olur muydu? Uzandı ve sağ eline bağlı kemeri yakaladı. Orta ve yüzükparmaklarında kemeri avcuna bastıracak kadar güç kalmıştı. Ama başarmıştı. Acı onu ele geçiriyordu. Kendini geriye itti ve kemer çözüldü. Asker ona doğru atıldı. Dorian göğsündeki kemeri koparıp doğruldu, sağ elinin tabanını nöbetçinin burnuna yapıştırdı, döndü ve son anda atılıp Sanders'ın bacaklarını yakaladı.

Dorian'ın ayaklarındaki kemerler onu sandalyeye bağlı tutuyordu ama Sanders'ı önce yere sonra da kendisine çekti. Dorian boynunu ısırınca Sanders feryat etti. Dorian'ın yüzüne ve yerlere kan fışkırdı, saniyeler içinde beyaz zemin kırmızıya boyanmıştı. Dorian, Sanders'ı ittiği anda diğer nöbetçinin silahını çektiğini gördü. Nöbetçi, Dorian'ın kafasına iki el ateş etti.

19

St. Mary of Incarnation Kilisesi
Marbella, İspanya

Kate hararetle yazı yazan birinin sesine uyandı. Eliyle uykulu gözlerini ovuşturdu ve anında her yerinin ne kadar ağrıdığını fark etti. Orkide Bölgesi'nden telaş içinde kaçtıktan sonra sert ahşap bir sıranın üzerinde uyumak onu mahvetmişti. Martin onu Marbella'ya getirdiğinden beri ilk kez spa binasındaki küçük yatağını ve tecritte yaşarken sahip olduğu huzurlu yaşamı özledi.

Doğruldu ve etrafına baktı. Kilise ortadaki koridorda yanan iki mum ve Martin'in yüzünü aydınlatan dizüstü bilgisayar ekranı haricinde karanlıktı. Martin, Kate'i görünce hemen bilgisayarı kapadı, çantadan bir şey kapıp ona doğru geldi. "Acıktın mı?" diye sordu.

Kate kafasını iki yana salladı. Katedralin içine bakıp çocukları aradı. Dibindeki sıranın üzerinde yan yana kıvrılmışlardı, üzerlerine helikopterlerin attığı beyaz çarşaflardan birkaç kat örtülüydü. Çok huzurlu görünüyorlardı. Martin, Kate sızdıktan sonra çarşaf bulmak için yeniden dışarı çıkmış olmalıydı. Kate ona odaklandı. "Konuşmamızı bitirmek istiyorum."

Martin'in suratı korkuyla doldu, Kate'e arkasını dönüp çantadan iki şey daha aldı. "Pekâlâ ama önce bir şeye ihtiyacım var. Hatta iki şeye." Bir kan alma kiti çıkardı. "Senden kan örneği almam gerek."

"Benim bir şekilde vebayla bağlantım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Martin başıyla onayladı. "Haklıysam, sen bu yapbozun önemli bir parçasısın."

Kate bu sonuca nasıl vardığını sormak istedi ama aklını kurcalayan başka bir soru vardı. "İkincisi ne?"

Martin içi kahverengi bir sıvıyla dolu yuvarlak, plastik bir şişe uzattı. "Saçını boyaman gerekiyor."

Kate, Martin'in uzattığı ellerine baktı. "Peki," dedi. "Ancak beni kimin bulmaya çalıştığını bilmek istiyorum." Kan alma kitini aldı, Martin de ona yardım etti.

"Herkes."

"Herkes mi?"

Martin gözlerini ondan ayırdı. "Evet. Orkide İttifakı, Immari ve ölmekte olan bütün hükümetler."

"Ne? Niçin?"

"Çin'deki tesiste gerçekleşen patlamalardan sonra, Immari Enternasyonal saldırıyı senin yaptığını ve silaha dönüştürülmüş –senin araştırmanın sonucu ortaya çıkan– bir grip türü olan bu vebayı dünyaya saldığını anlatan bir bildiri yayınladı. Ellerinde video kaydı vardı, gerçekti tabii. Endonezya hükümetinin senin Cakarta'daki saldırılarda parmağın olduğuna ve otizmli çocuklar üzerinde yetkin olmadan araştırmalar yaptığına dair önceki bildirileriyle uyuşuyordu."

Kate sadece, "Bu bir yalan," diyebildi.

"Evet, yalan ama medya bunu tekrar tekrar verdi ve tekrar edilen yalanlar algıya dönüşür, algı da gerçekliktir. Algıların değişmesi çok zordur. Veba küresel boyuta ulaştığında, herkes suçlayacak birini bulmak istedi. Sen ilk hikâyeydin ve birçok sebepten ötürü de en iyisiydin."

"En iyi hikâye mi?"

"Bir düşün. Tek başına çalışan, sözüm ona dengesiz bir kadın dünyayı hasta etmek ve kendi hayali amaçlarını gerçekleştirmek için bir virüs geliştiriyor. Diğer seçeneklere göre çok daha az korkutucu; organize bir komploya veya en kötü ihtimale, yani doğal, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda ortaya çıkabilecek bir

şeye göre. Diğer bütün seçenekler süren tehlikeler. Dünyanın sürmekte olan bir tehlikeye ihtiyacı yok. Onların, öldüğü varsayılan çılgın bir tetikçiye ihtiyaçları var. Daha da iyisi, yakalanmış ve cezalandırılmış birine. Dünya umutsuz bir yer; suçlu birini yakalayıp öldürmek skor tahtasına puan yazılmasını sağlıyor ve herkese bunun da atlatılabileceğine dair azıcık bir umut veriyor."

Kate ona kendi kanının bulunduğu tüpü verirken, "Peki ya gerçek ne olacak?" diye sordu.

Martin tüpü termosun üst kısmına koydu. "Sence kimse buna inanır mı? Immari'nin Cebelitarık'ın altındaki yüz binlerce yıllık antik yapıyı kazdığına, onu koruyan cihazın küresel bir salgın başlattığına? Gerçek bu, evet ama inanması güç, uydurmak için bile. Çoğu insanın hayal gücü çok sınırlı."

Kate burnun kemiğini ovdu. Hayatını otizm araştırmaları yaparak, bir farklılık yaratmaya çalışarak geçirmişti. Şimdiyse toplumun bir numaralı düşmanıydı. Harikulade.

"Sana bunu söylemedim çünkü seni endişelendirmek istemedim. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Güvenli bir şekilde götürülmen ve korunman için pazarlık yapıyordum. Anlaşmaya iki gün önce vardık."

"Anlaşma mı?"

Martin, "İngilizler seni almayı kabul etti," dedi. "Birkaç saat içinde onlarla buluşacağız."

Kate o anda kendini tutamayıp sıranın üzerinde uyuyan çocuklara baktı.

Martin hemen, "Çocuklar seninle gelecek," dedi.

Martin'in bir planı olduğunu, yakında güvende olacaklarını duymak içindeki korku ve gerginliğin yarısını çekip almıştı sanki. "Neden İngiltere?"

"İlk seçeneğim Avustralya olurdu fakat çok uzaktayız. Birleşik Krallık daha yakın ve büyük ihtimalle aynı derecede güvenli. Avrupa toprakları Immari'ye yenik düşecek. İngilizler son ana kadar mücadele edecektir. Daha önce de yaptılar. Orada güvende olacaksın."

"Onlara karşılık olarak ne verdin?"

Martin ayağa kalktı ve saç boyasını kaldırdı. "Hadi, seni baştan yaratmamızın zamanı geldi."

"Onlara bir tedavi bulacağına söz verdin. Benim güvenliğim için verdiğin şey buydu."

"Tedaviyi birilerinin bulması gerekiyor, Kate. Hadi artık. Çok zamanımız yok."

20

Immari Şirketi Araştırma Kampüsü
Nuremberg'in Dışı, Almanya

Dr. Nigel Chase geniş cam pencerelerden temiz odanın içine baktı. O gizemli gümüş çanta masada dik duruyor, odanın parlak lambalarını yansıtarak ışıldıyordu. Antarktika'daki ekip bu tuhaf çantayı bir saat önce getirmişti ve Nigel onun hakkında henüz hiçbir şey öğrenememişti.

Artık bazı deneyler yapmanın, tahminlerde bulunmanın zamanı gelmişti. Kumanda kolunu dikkatlice kımıldattı. Temiz odanın içindeki robot kol çılgınca hareket etti, az kalsın çantayı çelik masadan düşürüyordu. Doktor buna asla alışamayacaktı. Bu tıpkı o alışveriş merkezlerinde bozuk para atıp içinden oyuncak yakalamaya çalıştığınız aptal mekanizmaya benziyordu. Onlar da düzgün çalışmazdı hiç. Alnındaki teri silip bir an düşündü. Belki çantayı çevirmesi gerekmiyordu. Kolu sadece ekipmanı hareket ettirmek için kullanacaktı.

Laboratuvar asistanı Harvey, "Benim denememi ister misin?" diye sordu.

Nigel, kız kardeşi Fiona'yı çok seviyordu; neredeyse oğlu Harvey'yi asistanı olarak işe almaktan duyduğu pişmanlıkla aynı derecede. Fakat Fiona, Harvey'nin evden gitmesini istiyordu ve bunun için lanet bir işe ihtiyacı vardı.

"Hayır, Harvey. Ama sağ ol. Bana gidip bir diyet kola getirebilir misin?"

On beş dakika sonra, Nigel cihazı yeniden yerleştirmiş, Harvey'se henüz diyet kolasını getirmemişti.

Nigel bilgisayarı bir dizi radyasyon bombardımanı başlatması için programladı, sonra sandalyesine yaslanıp sonuçları beklerken pencereden dışarı baktı.

"Diyet kola kalmamıştı. Binadaki her makineye baktım." Harvey ona kutu içeceği uzattı. "Normal kola aldım."

Nigel-bir an Harvey'ye yapılacak mantıklı şeyin başka bir diyet içecek almak olduğunu söylemeyi düşündü ama çocuk elinden geleni yapmıştı, bu da yeterliydi. "Teşekkürler, Harvey."

"Bir şey çıktı mı?"

Nigel, "Hayır," dedi ve kolayı açıp karamel renkli içeceği yudumladı.

Bilgisayar bipledi ve ekranı bir yazı doldurdu.

Gelen veri.

Nigel hemen içeceği koyup ekranı incelemek için öne eğildi. Sonuçlar doğruysa, çanta etrafa nötrino yayıyordu... bu, güneşte ve nükleer reaktörlerde gerçekleşen radyoaktif bozunma ve nükleer tepkimeler sonucu ortaya çıkan bir atom altı parçacıktı. Nasıl burada bulunabilirlerdi?

O anda göstergeler kırmızı yandı ve nötrino değerleri yavaşça sıfıra indi.

Harvey, "Ne oldu?" diye sordu.

Nigel düşünceler içinde kaybolmuştu. Çanta radyasyona tepki mi veriyordu? Bu gecenin içinde yolu gösteren fenerlerin parlaması gibi bir tür sinyal miydi? Yoksa bir imdat çağrısı, atom altı parçacıklarla verilen bir işaret miydi?

Nigel bir nükleer mühendisti... öncelikli olarak nükleer güç sistemleri üzerinde çalışıyordu, seksenlerde bir süreliğine nükleer savaş başlıkları, doksanlardaysa denizaltılardaki nükleer güç sistemleri üzerinde çalışmıştı. Parçacık fiziği uzmanlık alanının çok dışındaydı. Bir yanı başka bir uzman, parçacık fiziği geçmişi olan birini çağırmak istedi ancak tereddütte kaldı.

"Harvey, radyasyon dozajını değiştirip çantanın ne tepki vereceğine bakalım."

Bir saat sonra, Nigel üçüncü kolasını bitirmiş, bir ileri bir geri yürüyordu. Kutunun içinden yayılan en son parçacık grubu takyon olabilirdi. Takyonlar teorikti, başlıca sebebi ışıktan daha hızlı hareket edebilmeleriydi. Bu da Einstein'ın özel görelilik kuramına göre mümkün değildi. Bu parçacıklar zamanda yolculuğu da mümkün kılabilirdi.

"Harvey, yeni bir dozaj deneyelim."

Nigel bilgisayarı programlarken, Harvey de kumanda kolunu ve robot kolu hareket ettiriyordu. Genç adam bu işte iyiydi. *Belki de bilgisayar oyunları ve genel anlamda genç olmak bir işe yarıyordur,* diye düşündü Nigel.

Nigel radyasyon protokolünü programlamayı tamamladı ve cihazın temiz odanın içinde dönmesini izledi. Bir teorisi vardı: Belki de çanta Bukalemun parçacıklarını manipüle ediyordu. Bu, kütlesi çevresine bağlı kabul edilen bir skaler parçacıktı. Bukalemun parçacıkları uzayda küçük bir kütleye sahipken, dünyasal ortamlarda daha büyük bir kütleye sahip oldukları için saptanabiliyorlardı. Bu doğruysa, Nigel karanlık enerji ve karanlık maddenin temelini, hatta kozmik enflasyonun arkasındaki kuvveti keşfetmenin eşiğinde olabilirdi.

Ancak Bukalemun parçacıkları, teorisinin yalnızca yarısıydı. Diğer yarısı bu çantanın bir iletişim cihazı olduğunu söylüyordu... onlara yol gösteriyor, yapacağı şeyi yapabilmek için ne tür parçacıklara ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Çanta belli başlı atom altı parçacıklar istiyordu. Ancak neden onlara ihtiyacı vardı? Bunlar bir şeyleri üretmek için "malzeme" miydi ya da kilidini açmak için bir kombinasyon mu? Nigel anahtarı bulduğuna inanıyordu, çantanın ihtiyacı olan radyasyon dozunu yani. Bu belki de bir tür Atlantis IQ testiydi, bir sınavdı. Mantıklı geliyordu. Matematik evrenin diliydi ve atom altı parçacıklar da deyim yerindeyse taştan bir tablet, bir tür kozmik papirüstü. Kutu ne anlatmaya çalışıyordu?

Bilgisayar ekranı aydınlandı. Muazzam bir veri çıkışı oldu... nötrinolar, kuarklar, gravitonlar, ve kayıtlı bile olmayan parçacıklar.

Nigel camdan içeri baktı. Çanta değişiyordu. Parlak gümüş dışı donuklaştı, sonra da minik çukurlar belirdi. Sanki cilalı yüzeyi kuma dönüşüyor gibiydi. Sonra kum taneleri bir an oldukları yerde titreşip bir girdabın oluştuğu merkeze çekilmeye başladı.

Karanlık girdap çantayı içinden yiyordu. Sonra çanta tamamen çöktü ve odanın içi ışıkla doldu.

Bina beyaz bir ışık parlamasıyla aydınlandı, ışık hemen etrafındaki altı ofis kulesini yutup kilometrelerce etrafa yayıldı, ağaçları yere eğip toprağı yaktı. Sonra ışık bir anda kesildi ve başlangıç noktasına geri döndü.

Gece bir an karanlık ve hareketsizdi, sonra yerden ince bir ışık ipliği yükseldi. Yukarıya çıkarken rüzgârda salınan fosforlu bir ip gibiydi. Işık ipinden başka iplikler filizlendi ve diğer ipliklerle birleşip bir ağ oluşturdu. Ağ o kadar sıkıca örüldü ki yoğun bir ışıktan duvara dönüştü; normal bir kapının iki katı büyüklükte, tepesi kavisliydi. Işık kapısı sessizce parıldayarak bekledi.

21

St. Mary of Incarnation Kilisesi
Marbella, İspanya

Kate banyodaki dökme demir küvetin kenarına tünemiş, saç boyasının saçlarına işlemesini bekliyordu.

Martin bu operasyonun başında durma konusunda ısrar etmişti; Kate saçını boyamaktan kaçabilirmiş gibi. Bütün dünyanın onun peşinde olduğunu bilmek, görünümünü değiştirmek için tuhaf fakat etkili bir sebepti. Ancak... zihninin mantıklı, akılcı tarafı feryat ediyordu: *Bütün dünya seni arıyorsa, saçını boyamak seni kurtarmaz ki?* Yine de yapacak başka bir şeyi yoktu, ona zararı dokunacak değildi. Parmaklarının arasında artık kahverengi olan bir tutam saçını döndürdü, acaba renk değişimi tamamlandı mı diye merak etti.

Martin karşısında, fayans zeminde oturuyordu; bacaklarını uzatmış, sırtını banyonun sert tahta kapısına dayamıştı. Bilgisayarına bir şeyler yazıyor, arada bir düşünmek üzere duraklıyordu. Kate onun ne yaptığını bilmek istiyordu fakat şimdilik düşünmeyi bırakmıştı.

Aklında başka sorular dönüyordu. Nereden başlayacağını bilemiyordu ama Martin'in söylediği şeylerden biri hâlâ onu rahatsız ediyordu: Veba ilk yirmi dört saat içinde bir milyar kişiye bulaşmıştı. Buna inanmakta zorlanıyordu... özellikle de Martin ve ortaklarının bu salgın için onlarca yıldır hazırlık yaptığını düşününce.

Kate boğazını temizledi. "İlk yirmi dört saatte bir milyar kişi mi enfekte oldu?"

Martin gözlerini ekrandan ayırmadan, "Hı-hı," diye mırıldandı.

"Bu imkânsız. Hiçbir patojen bu denli hızlı yayılamaz."

Martin başını kaldırdı. "Doğru. Ama sana yalan söylemedim, Kate. Bilinen hiçbir patojen o kadar hızlı hareket etmez. Bu veba farklı. Dinle, sana her şeyi anlatacağım ama sen güvende olana kadar beklemek istiyorum."

"Güvende olmak en büyük derdim değil. Gerçekten neler olduğunu bilmek ve bir şeyler yapmak istiyorum. Bana ne sakladığını anlat. Nasılsa eninde sonunda öğreneceğim. En azından bırak da senden duyayım."

Martin uzun bir an durdu, sonra bilgisayarını kapadı ve nefesini bıraktı. "Pekâlâ. Bilmen gereken ilk şey, Atlantis Vebası'nın sandığımızdan karmaşık olduğu. Hareket mekanizmasını daha yeni anlamaya başladık. Şu ana dek en büyük gizem Çan oldu."

Çan'dan bahsedince Kate'in içi korkuyla ürperdi. Immari, Çan'ı 1918'de Cebelitarık'ta keşfetmişti. Bu gizemli cihaz, Kate'in babasının Immari'nin kazarak bulmasına yardımcı olduğu Atlantis yapısına bağlıydı. Çan keşfedildiği anda dünyaya İspanyol gribini salmıştı... modern tarihte görülmüş en ölümcül salgını. Immari sonunda Çan'ın etrafını kazmış ve inceleyebilmek için onu oradan almıştı. Immari Güvenlik'in lideri Dorian Sloane, Çan'ın son kurbanlarının cesetlerini, dünyaya Atlantis Vebası'nı saçmak için kullanmış, sonucunda Çan'a karşı genetik savunması olanları belirlemek amacıyla salgını yeniden başlatmıştı. Nihai amacı, Çan'ı yapan Atlantislilere saldırmak için bir ordu kurmaktı.

Kate, "Ben sizin Çan'ın nasıl çalıştığını, hangi genleri etkilediğini bildiğinizi sanıyordum," dedi.

"Biz de öyle düşünmüştük. İki kritik hata yaptık. Birincisi örnek kümemiz çok küçüktü. İkincisiyse Çan'la doğrudan temasa geçmiş kişilerin bedenlerini inceliyorduk, onlardan başkasına bulaşmış kişilere hiç bakmadık. Çan'ın kendisi enfekte edici bir madde yaymıyor; virüs ya da bakteri yok. Radyasyon yayıyor. Üzerinde çalıştığımız teoriye göre Çan radyasyonu, endojen retrovirüste bir mutasyona sebep oluyor, yani bedeni bir dizi gen ve epigenetik etiketi manipüle ederek değişime uğratan antik bir virüsü yeni-

den harekete geçiriyor. Biz bu antik virüsün her şeyin anahtarı olduğunu düşünüyoruz."

Kate elini kaldırdı. Üzerine düşünmesi gerekiyordu. Martin'in teorisi doğruysa, olağanüstüydü. Bu tamamen yeni bir patojen türüne, hatta yeni bir patojeneze işaret ediyordu... radyoaktif, sonra da viral. Bu mümkün müydü?

Retrovirüsler basit anlamda bedenin genomuna DNA sokabilen virüslerdi, bulundukları bedeni genetik seviyede değiştiriyorlardı. Bir tür "bilgisayar güncellemesi" gibiydiler. Bir kişiye retrovirüs bulaştığı zaman olan şey, bazı hücrelerindeki genomu değiştiren bir DNA enjeksiyonuydu. Eklenen DNA'nın doğasına göre bir virüsün bulaşması iyi, kötü ya da tehlikesiz olabilirdi ve her kişinin genomu farklı olduğundan sonuç da neredeyse her zaman belirsizdi.

Retrovirüsler tek bir amaç için vardı: kendi DNA'larından daha fazla üretmek. Ve bu konuda oldukça başarılıydılar. Aslında, virüsler gezegendeki bütün genetik materyalin büyük bir kısmını oluşturuyordu. İnsanlardaki, diğer bütün hayvanlardaki ve her bitkideki –yani viral olmayan bütün yaşam formlarındaki– DNA bir araya toplansa, bu DNA'ların genel toplamı yine de dünyadaki bütün viral DNA'dan daha az olurdu.

Virüsler bulundukları bedene zarar verecek şekilde evrimleşmezdi... aslında çoğalabilmek için canlı bir bedende bulunmak zorundaydılar ve yaptıkları şey de tam olarak buydu: Uygun bir beden bul ve orada yaşa, ev sahibi beden doğal sebeplerden ölene kadar tehlike yaratmayacak şekilde çoğal. Bilim insanlarının deyimiyle bu rezervuar konakçılar temelde herhangi bir semptom göstermeden virüs taşırdı. Örneğin keneler benekli humma taşırdı; tarla farelerinde hantavirüs vardı; sivrisineklerde Batı Nil virüsü, sarı humma ve Dang humması; domuz ve tavuklardaysa grip virüsü bulunurdu.

İnsanlar aslında henüz sınıflandırılmamış sayısız bakteri ve virüsün rezervuar konakçısıydı. Burundaki genetik bilginin yaklaşık yüzde yirmisi hiçbir bilinen ya da sınıflandırılmış organizmayla

eşleşmiyordu. Bağırsaklardaki DNA'nın yüzde kırk ya da ellisi sınıflandırılmamış bakteri ve virüslerden meydana geliyordu.

Kanda bile yaklaşık yüzde ikilik bir "biyolojik karanlık madde" vardı. Birçok açıdan bu biyolojik karanlık madde, bu bilinmeyen virüs ve bakteriler denizi, aşılacak nihai sınırdı.

Neredeyse bütün virüsler başka bir bedene –doğal konakçısından farklı bir yaşam formuna– atlayana kadar zararsızdı. O anda virüs yepyeni bir genomla birleşerek yeni ve beklenmedik bir tepkiye sebep oluyordu... bir hastalığa.

Virüslerin yarattığı en büyük tehlike buydu ancak Martin insan bedenine dışarıdan giren bir virüsten bahsetmiyordu. O eski bir enfeksiyonun, insan bedeninin içinde oluşmuş, genomun içine gömülü, uykuda olan bir viral DNA takımının yeniden harekete geçirilmesini tarif ediyordu. İnsanın, kendisinden bulaşıcı bir virüs kapması gibiydi... aktif hale gelen ve bedeni mahveden bir tür Truva atı gibi.

Bu insan endojen retrovirüsleri olarak bilinen virüsler temelde "viral fosiller"di... ev sahibi bedenin genomunu değiştiren geçmiş enfeksiyonların kalıntılarıydı; konakçının sperminin DNA'sıyla bütünleşmiş ve gelecek nesillere aktarılmışlardı. Bilim insanları yakın geçmişte insan genomunun tamamının yüzde sekizinin endojen retrovirüslerden oluştuğunu keşfetmişti. Bu geçmiş viral enfeksiyonların fosil kayıtları aynı zamanda yaşayan ya da ölmüş en yakın genetik akrabalarımızda da görülmekteydi; şempanzelerde, neandertallerde ve denisova insanlarında. Onlara da bize bulaşan birçok virüs bulaşmıştı.

Kate bu fikri değerlendirdi. Endojen retrovirüsler inert olarak değerlendirilir ve herkesin genomunda bulunan büyük bir grup "çöp DNA" havuzunun parçası olarak görülürdü. Bu retrovirüsler bulaşıcı olmasalar da gen ifadesini etkiliyorlardı. Bilimciler yakın geçmişte endojen retrovirüslerin lupus, multipl skleroz, Sjögren Sendromu gibi otoimmün hastalıklarında, hatta kanserde bile bir rol oynuyor olabileceği ihtimalini değerlendirmeye başlamışlardı.

Atlantis Vebası'nın ardındaki virüs bir endojen retrovirüsse, bunun anlamı...

"Yani diyorsun ki bütün insan ırkı enfekte olmuş durumda. Biz doğduğumuz anda enfekte olduk... Atlantis Vebası'na sebep olan virüs zaten DNA'mızın bir parçası." Duraksadı. "Çan yalnızca uyuyan bir virüsü harekete geçirdi."

"Aynen öyle. Atlantis Vebası'nın viral bileşenlerinin insan genomuna on binlerce yıl önce eklendiğine inanıyoruz."

Kate, "Sence bu bilerek mi yapıldı? Birileri ya da bir şey bu endojen virüsün –Atlantis Vebası'nın– bir gün harekete geçirileceğini bilerek mi yerleştirdi?" diye sordu.

"Evet. Bence Atlantis Vebası çok uzun zaman önce planlandı. Çan'ın sadece insan ırkının geçireceği son dönüşüm için bir harekete geçirme mekanizması olduğunu düşünüyorum. Atlantisliler ya yeni bir Büyük İleri Sıçrama gerçekleştirmeye çalışıyor –son bir sıçrama– ya da geriye doğru büyük bir sıçrama, Atlantis Geni'nin ortaya çıkmasından önceki noktaya dönüş."

"Vebaya sebep olan virüsü izole ettiniz mi?

"Hayır, bu da tam olarak bizi geciktiren şey. Aslında iş başında iki endojen retrovirüs olabileceğini düşünüyoruz, bedende meydana gelen bir viral savaş gibi. Bu iki virüs Atlantis Geni'ni kontrol altına almak için mücadele ediyor, amaçları muhtemelen onu kalıcı olarak değiştirmek. Enfekte olanların yüzde doksanında bu viral savaş bağışıklık sistemine fazla yük bindiriyor ve ölüme yol açıyor."

"İspanyol gribinde olduğu gibi."

"Kesinlikle. Beklediğimiz şey de buydu; bilindik yollardan, yani beden sıvılarından, havadan ve benzer yollardan bulaşan geleneksel, biyolojik bir salgın. Hazırlık yaptığımız şey buydu."

"Nasıl hazırlandınız?"

"Biz bir grubuz... çoğunlukla hükümet çalışanları ve bilim insanlarından oluşuyor. Son yirmi yıl boyunca gizlilik içinde bir tedavi üzerinde çalışıyorduk. Orkide bizim vebaya karşı en son

silahımızdı... HIV tedavisi model alınarak yapılmış son teknoloji bir ilaç."

"HIV tedavisi mi?"

"2007'de Timothy Ray Brown isimli, daha sonraları literatüre Berlin hastası olarak geçen bir adam HIV'den kurtuldu. Brown'a akut miyeloid lösemi teşhisi konmuştu. HIV pozitif olması, tedavi sürecini karmaşık bir hale getirdi. Kemoterapi sırasında sepsisle mücadele etti ve doktorları daha yeni yaklaşımlar denemek zorunda kaldı. Hematoloğu, Dr. Gero Hutter, kök hücre terapisine karar verdi; yani bir tam kemik iliği nakli. Hutter eşleşen ilik donörünü es geçip yerine spesifik bir genetik mutasyona sahip bir donör seçti. CCR5-Delta 32 mutasyonu, hücreleri HIV'e bağışık kılıyor."

"İnanılmaz."

"Evet. İlk başta Delta 32 mutasyonunun Avrupa'daki Kara Ölüm adı verilen veba salgını sırasında ortaya çıktığını düşünmüştük... Avrupalıların yüzde dört ila on altısında en az bir kopyası var. Ancak izini daha gerilerde de bulduk. Acaba çiçek hastalığından kaynaklanıyor olabilir mi diye düşündük fakat onu taşıyan Bronz Çağı DNA örnekleriyle karşılaştık. Mutasyonun kökenleri gizemini koruyor ama bir şey net: CCR5-Delta 32 bulunan ilik nakliyle hem Brown'ın lösemisi hem de HIV tedavi edilebildi. Nakilden sonra Brown antiretroviral ilaçlarını almayı bıraktı ve test sonuçları bir daha hiç HIV pozitif çıkmadı."

Kate, "Bu Orkide araştırmasına yardımcı oldu mu?" diye sordu.

"Bu büyük bir atılımdı, sayısız araştırma yolu açtı. CCR5-Delta 32, ona sahip olanları yalnızca HIV'den değil, çiçek hastalığından ve hatta Y. Pestis'ten –vebaya sebep olan virüsten– bile koruyor. Biz ona odaklandık. Tabii o zamanlar Atlantis Vebası'nın ne kadar karmaşık olduğunun farkına varmamıştık ama Orkide'yi, belirtileri durdurduğu noktaya kadar geliştirdik. Salgın başladığında kullanıma hazır değildi. Hastalığı tam olarak iyileştirmiyor ama başka şansımız yoktu. Vebanın izole etmeyi başaramadığımız bir öğesi vardı. Başka bir faktör. Fakat... Orkide'yi kullanabileceğimizi düşündük. Hedefimiz yayılmayı önlemek oldu. Enfekte olanları

tecrit edebilir ve belirtileri bastırabilirsek onu durdurabilir, vebaya sebep olan, Atlantis Geni'ni –yani asıl kaynağını– manipüle eden endojen retrovirüsleri izole edene kadar zaman kazanabilirdik. İşte bu yüzden... senin çalışman... ilgi çekiciydi."

"Ben hâlâ yayılma hızını anlamıyorum... Radyasyon mu?"

"İlk başta biz de inanmadık. Salgının ilk saatlerinde, beklenmeyen bir şey gerçekleşti. Veba ona karşı koyduğumuz bütün karantina protokollerini yarıp geçti. Kontrolsüzce yayılan bir yangın gibiydi, daha önce böylesini hiç görmemiştik. Enfekte olan bireyler, karantina altındayken bile yaklaşık üç yüz metre uzaklıktaki insanlara hastalık bulaştırabiliyordu."

"Bu imkânsız."

"İlk başta karantina prosedürlerimizle ilgili bir sıkıntı olduğunu sandık ancak bu durum dünyanın her yerinde meydana geliyordu."

"Nasıl?"

"Bir mutasyonla. Bir yerlerde, bir kişinin genomuna gömülü bir endojen retrovirüs vardı; başka bir antik virüs. O harekete geçirilince, bütün dünya saatler içinde çöktü. Yirmi dört saat içinde bir milyar kişiye bulaştı. Dediğim gibi, elimizdeki örnek onu bulabilmek için fazla küçüktü; diğer endojen retrovirüs hakkında bilgi edinmek için hiçbir yol yoktu. İşin aslı şu ki, onu hâlâ arıyoruz."

"Ben bunun yayılma hızını nasıl etkileyebileceğini hâlâ anlamadım."

"Çözmemiz haftalar aldı. Bütün karantina prosedürlerimiz, onlarca yıl süren planlama... ilk birkaç gün içinde hepsi çöktü. Atlantis Vebası durdurulamıyordu. Bir ülkeye girince, bütün nüfusu hemen etkisi altına alıyordu. Bulduğumuz şeyi asla hayal edemezdik. Enfekte olanlar dokularında sadece Çan'dan gelen radyasyonu taşımıyor, aslında yeni bir radyasyon yayıyordu. Biz o ikinci endojen retrovirüsün, bedenin yaydığı radyasyonu değiştirmesine sebep olan genleri aktive ettiğini düşünüyoruz."

Kate duyduğu şeyi anlamaya çalıştı. Her insan bedeni radyasyon yayardı fakat bu bir cızırtı, statik sesi gibi, terlemenin atom altı versiyonu gibi bir şeydi.

Martin devam etti. "Aktif hale gelen herkes bir radyasyon fenerine dönüşüyor, etraflarındaki herkesi –biyo-karantina çadırlarında bulunsalar bile– aktif hale getirip enfekte ediyorlar. Senden bir buçuk kilometre uzaktaki biri, seninle temasa geçmese bile sana bulaştırabiliyor. Böyle bir şey için hiçbir protokol yok. Dünya hükümetleri bu sebepten evrensel enfeksiyonu kabullenmiş durumda... çünkü durduramadılar. O yüzden Immari ve hayatta kalanlar dünyayı ele geçirmesin diye nüfusu kontrol altında tutmaya odaklandılar. Orkide Bölgeleri kurup hayatta kalanları içlerinde topladılar."

Kate deneyleri yaptığı o kurşunla kaplanmış binayı düşündü. "O yüzden binanın üzerini kurşunla kapladınız... radyasyonu durdurmak için."

Martin başıyla onayladı. "Başka bir mutasyondan endişeleniyorduk. Açıkça söylemem gerekirse, bu uzmanlık alanımız değil. Artık kuantum biyolojisinden bahsediyoruz; insan genomunu manipüle eden atom altı parçacıklardan. Biyoloji ve fiziğin kesişim noktasından. Bu bizim şu anda sahip olduğumuz fizik ve biyoloji bilgisinin çok ötesinde. Şu anda sadece bilinen şeylerin yüzeyini kazıyoruz. Yarışın oldukça gerisindeyiz ama son üç ayda çok şey öğrendik. Senin ve çocukların vebaya bağışıklığınız olduğunu biliyoruz çünkü Çin'den sağ çıktınız. Şu anda radyasyona sebep olan retrovirüsü izole etmeye çalışıyoruz. En büyük korkumuz deneye katılanlardan gelen radyasyonun kampa sızıp Orkide'nin etkinliğine zarar vermesiydi. Bu olsaydı, vebanın karşısında hiçbir şey duramazdı. Orkide'nin etkisi azalıyor ama ona ihtiyacımız var; biraz daha zamana ihtiyacımız var. Bir tedavi bulmaya yakın olduğumuzu düşünüyorum. Son bir parça daha var. Ben onun burada, Kuzey İspanya'da olduğunu düşünmüştüm ama yanıldım... birkaç şey hakkında."

Kate başını salladı. Dışarıdan gelen bir gümbürtü duydu, uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi. Onu hâlâ rahatsız eden bir şey vardı. Bir bilim insanı olarak en basit açıklamanın genellikle en doğrusu olduğunu biliyordu. "Bunu nasıl bu kadar hızlı bir

şekilde anladınız... başka bir endojen retrovirüs daha olduğunu? İşin içinde iki retrovirüs olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz? Neden bir tane değil? Bir virüsün çeşitli sonuçları olabilir... evrimleşen ve gerileyen sonuçları, radyasyon tetiklemesi."

"Doğru..." Martin durdu, ne diyeceğine karar veriyormuş gibiydi. Kate konuşmak için ağzını açtı ama Martin elini kaldırıp devam etti. "Sorun gemiler. Onlar farklı."

"Gemiler mi?"

"Atlantis gemileri... Cebelitarık ve Antarktika'dakiler. Antarktika'daki gemiyi bulduğumuzda, onun aşağı yukarı Cebelitarık'taki yapıyla aynı yaşta ve yapıda olmasını beklemiştik."

"Değil miymiş?"

"Hem de hiç. Şu anda, Cebelitarık'taki geminin bir iniş aracı, bir tür gezegen aracı olduğuna inanıyoruz. Antarktika'dakiyse bir uzay gemisi, devasa bir araç."

Kate bunun vebayla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalıştı. "Gezegen aracının Antarktika'daki gemiden geldiğine mi inanıyorsunuz?"

"Varsayımımız buydu ama karbon tarihi bunu imkânsız kılıyor. Cebelitarık'taki gemi Antarktika'dakinden daha eski ve daha da önemlisi, çok daha uzun süredir Dünya'daymış, belki yüz bin yıl daha fazla."

Kate, "Anlamıyorum," dedi.

"Anlayabildiğimiz kadarıyla, iki gemideki teknoloji uyuşuyor; ikisinde de Çan var ancak farklı zaman dilimlerinden geliyorlar. Ben gemilerin farklı Atlantisli gruplarına ait olduğunu ve onların savaş içinde olduklarına inanıyorum. Bu iki grubun bir sebepten dolayı insan genomunu manipüle etmeye çalıştıklarına inanıyorum."

"Bu veba, onların bizi biyolojik olarak değişime uğratmak için kullandıkları bir araç."

Martin başını salladı. "Teori böyle. Kulağa çılgınca geliyor ama mantıklı olan tek şey bu."

Dışarıdaki gümbürtüler yükseldi.

Kate, "O da ne?" diye sordu.

Martin bir an dinledi, sonra hemen ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Kate lavaboya gitti ve aynada kendine baktı. Suratı her zamankinden kasvetliydi ve boyandığı bariz olan koyu saçları yüzünden neredeyse gotik bir görünüme bürünmüştü. Suyu açtı ve parmaklarındaki kahverengi boya kalıntılarını yıkadı. Suyun sesinden Martin'in geri döndüğünü duymadı. Martin nefes almak için kapı çerçevesine yaslandı. "Saçındaki boyayı yıka. Gitmeliyiz."

22

St. Mary of Incarnation Kilisesi
Marbella, İspanya

Kate çocukları hemen uyandırdı ve onları hızla kiliseden çıkardı. Martin avluda sabırsızca bekliyordu. Ağır sırt çantası omuzlarındaydı, yüzü endişeli bir ifadeyle gölgelenmişti. Avlunun dışına bakınca Kate sebebini anladı. Caddeden muazzam bir kalabalık koşarak geçiyordu; çılgınca, gözleri görmeden, ayakları kaldırım taşlarına vura vura akın ediyorlardı. Bu sahne Kate'in aklına Pamplona'daki boğa koşusunu getirdi.

Avlunun köşesinde, iki köpeğin cesedi kilisenin beyaz kerpiç duvarının dibinde duruyordu. Çocuklar kulaklarını kapamaya çalıştı.

Martin aralarındaki mesafeyi kapadı ve Adi'nin elini tuttu. "Onları taşıyacağız."

Kate, Surya'yı kaldırırken, "Neler oluyor?" diyebildi.

"Görünüşe göre gaz köpekler içinmiş. Immari herkesi topluyor. Hızlı hareket etmemiz gerek."

Kate, Martin'in peşinden insan akınının içine girdi. Görüşü gazla kapanmadığı için dar sokakların Marbella'nın düşüşünden kalan enkazla dolu olduğunu fark etti: yanmış arabalar, televizyon gibi yağmalanmış mallar, caddeler ve sokaklar boyunca sıralanmış kafelerin devrilmiş masa ve sandalyeleri.

Güneş cadde boyunca dizili binaların üzerinde yükseliyordu, Kate gözlerini kısıp aralıklarla gelen ışık patlamalarından korumaya çalıştı. Yavaş yavaş gözleri alıştı ve adımların sürekli gümbürtüsü erken yapılan bir sabah koşusunun arka plan sesine dönüştü.

Biri Kate'in sırtına çarptı, onu neredeyse düşürüyordu. Martin onu kolundan yakaladı ve ilerlemeye devam ederlerken dengesine kavuşturdu. Arkalarında yeni bir koşucu grubu daha da hızlı bir şekilde geliyor, diğerlerini ite kaka ilerliyordu. Kate bazılarının hasta olduğunu gördü... Orkide'siz geçen bir gün bile Atlantis Vebası'nın belirtilerinin yeniden ortaya çıkmasına yetiyordu. Panik içinde, vahşi görünüyorlardı.

Martin on metre ileride bir sokağı gösterdi. Kate'in duyamadığı bir şeyler söyledi ama Kate onu takip edip anacadde boyunca uzanan binalara yaklaştı. Sokağa girdikleri anda kalabalıkta bıraktıkları boşluğu başka bedenler doldurdu.

Martin ilerlemeye devam etti ve Kate ona yetişmeye çabaladı. "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

Martin nefes nefese durdu, ellerini dizlerine koydu. Altmış yaşındaki bu adam Kate kadar enerjik değildi ve Kate bu hızda ilerlemeye uzun süre devam edemeyeceğini biliyordu. "Kuzeye. Dağlara. Ahmaklar," dedi. "Sürü gibi güdülüyorlar. Buluşma noktasına yakınız. Hadi." Adi'yi yeniden kaldırdı ve dar sokaktan ilerlemeye devam etti.

Doğuya, şehrin terk edilmiş bir kısmına doğru ilerledikçe arkalarındaki insan akınının gümbürtüsü azaldı. Kate arada sırada boş görünen binalardan sesler duydu.

Martin binalara kafasıyla işaret etti. "Ya kaçacaklar ya da saklanacaklar."

"Hangisi daha akıllıca?"

"Saklanmak. Büyük ihtimalle. Immari şehri temizledikten sonra kuvvetlerini bir sonraki şehre aktaracaktır. En azından diğer ülkelerde böyle yaptılar."

"Saklanmak daha güvenliyse biz neden kaçıyoruz?"

Martin onu süzdü. "Bunu riske atamayız. Ve SAS seni buradan götürecek."

Kate durdu. "Beni götürecek derken?"

"Ben seninle gelemem, Kate."

"Nasıl..."

"Beni de arıyorlar. Immari kuzeye ilerlediyse, orada kontrol noktaları olacaktır. Beni yakalarlarsa, senin için tetikte olacaklardır. Seni kaybetme riskini göze alamam. Benim de... bulmam gereken bir şey var."

Daha Kate itiraz edemeden ilerideki yoldan motor kükremesi geldi. Martin sokak ağzına koşup binanın köşesinde eğildi. Çantasından küçük bir ayna çıkardı ve caddeyi görebileceği bir açıyla tuttu. Kate onun yanında durdu. Sağ kalanları kampa getirdiğini gördüğü kamyona benzer, yük kısmı yeşil brandayla örtülü büyük bir kamyon yavaşça ilerliyordu. Etrafını gaz maskeli askerler çevrelemişti. Kapı kapı dolaşıyor, evleri tarıyorlardı. Arkalarındaki caddeden bir gaz bulutu yükseliyordu.

Kate konuşmaya başladı ama Martin hemen ayağa kalktı ve binaların arasındaki, sokağın neredeyse ortasındaki dar geçide yöneldi. Sıkışık geçitte çılgınca ilerlemeye devam ettiler.

Birkaç dakika koştuktan sonra dar koridor daha büyük bir arka sokağa açıldı, bu sokak da büyük taştan bir fıskiyesi bulunan, bir sahil yoluna çıkıyordu.

"Martin, bizimle gelmelisin..."

Martin, "Sessiz ol," diye çıkıştı. "Bu bir tartışma değil, Kate." Tam sahil yolunun kenarında durdu. Çantadan aynayı yine çıkardı ve güneş ışığını yansıtacak şekilde tuttu. Meydanın diğer ucundan aynayla yansıtılan ışıklar gelerek ona karşılık verdi.

Tam Martin ona dönerken meydan patlamalarla sarsıldı ve havayı toz kapladı. Kate'in kulakları çınlıyor, tozdan neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Martin'in kolunu tuttuğunu hissetti, bunun üstüne Adi ve Surya'yı yakaladı ve meydanda patlayan kaosun içine yürüdüler.

Kate tozun içinde Immari birliklerinin caddelerden ve yan sokaklardan akın ettiğini gördü. Üzerinde İspanyol askeri üniformaları bulunan askerler –Martin'in işaret verdiği SAS kurtarma ekibi bu olmalıydı– devasa fıskiyenin arkasına sığınıp Immari'ye ateş açtı. Saniyeler içinde el bombaları ve otomatik tüfeklerin sesi

kulakları sağır edecek bir seviyeye yükseldi. İki SAS askeri düştü. Geriye kalanlar sayı olarak çok azdı, çevreleri sarılmıştı.

Martin, Kate'i yakalayıp kuzeye doğru bir sokağa çekti. Ucuna tam vardıklarında bir kalabalık dalgası kesişen sokaktan döndü ve Kate, Martin ve çocuklara doğru akın etmeye başladı.

Kate gerideki meydana baktı. Son silah patlamalarının sesi de azaldı, geriye yalnızca bir gümbürtü kalmıştı... üzerlerine gelen insan duvarının sesi. SAS askerleri ölmüştü. İkisi kızıla dönmüş süs havuzunda, diğer ikisi taş sokakta yüzüstü yatıyordu.

23

Tarihi Bölge
Marbella, İspanya

Kate gözlerini arkalarındaki Immari askerlerinden alamıyordu. Onların deniz kenarındaki yoldan koşup onu, Martin'i ve oğlanları yakalamalarını beklemişti fakat onlar bunu yapmamıştı. Sadece meydana açılan caddelerde ve sokaklarda oyalanıyor, devasa kamyonların önünde ileri geri yürüyor, bazıları sigara içiyor, bazıları telsizlerine konuşuyor, hepsi ellerinde otomatik tüfeklerle duruyordu. Neyi beklediklerini Kate bilmiyordu.

Martin'e döndü. "Onlar ne..."

"Burası bir yükleme bölgesi. İnsanların onlara gelmesini bekliyorlar. Hadi." Dar sokağa atıldı, doğruca gelen güruhun üzerine koşuyordu.

Kate önce tereddüt etti, sonra peşinden koşmaya başladı. Kalabalık yüz metre ötedeydi ve hızla yaklaşıyordu.

Martin en yakındaki, zemin kattaki bir dükkânın kapısını denedi ama kilitliydi.

Kate sokağın karşısına koştu ve bir kafenin kapısını denedi. Kapı kımıldamadı. Kate çocukları kendine çekti. Kalabalık elli metre uzaklıktaydı. Dükkânın yanındaki bir konağın kapısını denedi. O da kilitliydi. Kalabalık saniyeler içinde Kate ve çocukların üzerine çıkacak, onları ezecekti. Çocukları önüne alıp kapı boşluğuna bastırırsa onlara kalkan olabilirdi. Kate çocukları önüne getirdi ve bekledi.

Martin'in koşarak arkasına geldiğini gördü. O da Kate'in çocuklara yaptığı gibi onu korumak için pozisyon alıyordu.

Kalabalık yirmi beş metre uzaktaydı. Koşanlardan birkaçı sürüden ayrılmıştı. Soğuk, kararlı gözlerle ilerliyorlardı. İlk koşucu onların yanından geçerken Kate'e, Martin'e ve çocuklara bakmadılar.

İkinci kattaki bir pencerede, biri ince bir beyaz perdeyi çekti. Pencerede bir yüz belirdi, Kate'in yaşlarında koyu saçlı, esmer tenli bir kadındı. Aşağı baktı ve Kate'le göz göze geldi. Bir an sonra kadının yüzündeki korku ifadesi değişti... Endişe miydi bu? Kate ona seslenmek için ağzını açtı ama kadın gitmişti.

Kate çocukları kapı boşluğuna bastırdı. "Hareket etmeyin, çocuklar. Bu önemli."

Martin dönüp kalabalığa baktı.

Sonra önlerindeki kapı bir klik sesiyle savrulup açıldı ve Kate, Martin ve çocuklar yere serildi. Bir adam onları ayağa kaldırdı ve ikinci kattan bakan kadın kapıyı pat diye kapadı. Kalabalığın alçak sesli gümbürtüsü kapı ve pencerelerden içeri sızdı.

Adam ve kadın onları antreden alıp daha da içeriye, büyük bir şöminesi olan, penceresiz bir oturma odasına götürdü. Bu ürkütücü yeri mumlar aydınlatıyordu ve Kate alışmakta zorluk çekti.

Martin onlarla hızlı hızlı İspanyolca konuşmaya başladı. Kate çocukları inceledi ama çocuklar kıvranıp karşı koydular. Artık dayanma sınırlarına gelmişlerdi. Tedirgin, yorgun ve kafaları karışmış haldeydiler. Kate ne yapacaktı? Artık daha fazlasına dayanamazlardı. Burada saklanabilir miyiz? Bunlar Martin'in sözleriydi: Kaç ya da saklan.

Martin'in sırtındaki çantanın fermuarını açtı ve iki defter, birkaç tane de kalem çıkarıp Adi ve Surya'ya uzattı, onlar da alıp bir köşeye kaçtılar. Sakinleşmek için bir parça normalliğe, bildikleri bir şeye ihtiyaçları vardı, bir an için bile olsa.

Martin elleriyle hareketler yapıyor, Kate'in çantayı kapamasını neredeyse imkânsız kılıyordu. Tek bir kelimeyi tekrar edip duruyordu: túnel. Çift göz göze geldi, tereddüt etti ve başlarını

sallayıp Martin'e görünüşe göre istediği cevabı verdiler. Martin Kate'e baktı. "Çocukları burada bırakmak zorundayız."

"Kesinlikle olmaz..."

Martin, Kate'i şöminenin önüne çekti ve alçak bir ses tonuyla konuştu. "Oğullarını vebada kaybetmişler. Çocukları alacaklar. Immari önceki arındırma protokollerini izliyorsa, genç çocukları olan ailelere dokunulmayacak... yemin ederlerse. Yalnızca ergenlik çağındaki gençler ve çocuksuz yetişkinler toplanıyor."

Kate etrafına bakındı, zihni deliller bulup buna karşılık vermek için bir yol arıyordu. Şöminenin üzerindeki rafta adamla kadının kumsalda çekilmiş bir fotoğrafını buldu, elleri Adi ve Surya'yla aynı yaşlarda gülümseyen iki oğlanın omuzlarındaydı. Saç ve ten renkleri bile neredeyse aynıydı.

Kate önce çifte, sonra da köşede bir yığın mumun ışığında köşede defterlerinin üzerine eğilmiş sakin sakin çalışan çocuklara baktı. Gözlerini kısıp düşünmeye çalıştı. "İspanyolca bilmiyorlar..."

"Kate, zaten hiç konuşmuyorlar. Bu insanlar onlara ellerinden geldiğince iyi bakacak. Tek şansımız bu. Bir düşün: burada dört kişinin hayatını kurtarıyoruz." İki yetişkini işaret etti. "Çocukları seninle ya da benimleyken yakalarlarsa, kim olduğumuzu anında anlarlar. Onları daha fazla riske atıyor oluruz. Bunu yapmak zorundayız. Onlar için geri geliriz. Ayrıca, onları gittiğimiz yere götüremeyiz. Orası onları için... daha stresli olur."

"Biz nereye..."

Ancak Martin onun cümlesini bitirmesini beklemedi. Çiftle çabucak konuştu, onlar da oturma odasından çıkmak için yöneldi.

Kate onları takip etmedi. Köşedeki çocukların yanına gitti ve onlara sıkıca sarıldı. Çocuklar ona karşı koymaya, defterlerini tutmaya çalıştılar ama bir süre sonra sakinleştiler. Kate ikisini de başlarının tepesinden öptü ve bıraktı.

Oturma odasının dışında, çift Martin ve Kate'i dar bir koridordan geçirip içinde büyük meşe bir çalışma masası ve yerden tavana kadar yükselen kitaplıkların bulunduğu sıkışık bir çalışma

odasına götürdü. Adam karşı duvardaki kitaplığa gitti ve kocaman ciltli kitapları yere atmaya başladı. Kadın da ona katıldı ve çok geçmeden raflar boşaldı. Adam ayağını yere sağlamca basıp kitaplığı duvardan çekti. Bitişiğindeki kitaplığın üzerindeki bir düğmeye bastı ve duvar yerinden çıkıp hafifçe geriye gitti. Adam duvarı itti ve duvarın o kısmı savrulup açılınca arkasındaki karanlık, nemli taş tüneli gözler önüne serdi.

24

Tarihi Bölge
Marbella, İspanya

Kate tünellerden nefret ediyordu. Taş duvarları nemliydi ve her köşeyi döndüğünde üzerine değen siyahımsı, vıcık vıcık bir şey sızıyordu. Bir süre önce Martin'e fısıldayıp nereye gittiğini bilip bilmediğini sormuştu ama Martin onu hemen susturmuştu, Kate de bunu hayır olarak almıştı. Ancak başka nereye gidebilirlerdi ki? Martin'in yolu görmek için kullandığı parlak LED fener ancak yapış yapış bir duvara toslamalarını önleyecek kadar bir mesafeyi aydınlatıyordu.

Sıkışık tünel ileride üç yöne ayrılan yuvarlak bir kavşağa açıldı. Martin durdu ve ışık çubuğunu yüzüne tuttu. "Acıktın mı?"

Kate başıyla onayladı. Martin çantayı omzundan aldı ve içinden bir proteinli gofret ve bir şişe su çıkardı.

Kate gofreti çiğnedi, suyu içti, ağzında bir şey kalmayınca alçak sesle, "Nereye gittiğine dair hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi.

"Tam olarak yok. Hatta bu tünellerin bir yere çıkıp çıkmadığından bile emin değilim."

Kate merakla ona baktı.

Martin ışık çubuğunu aralarındaki zemine koydu ve suyunu yudumladı. "Akdeniz'de bulunan birçok eski şehir gibi, insanlar da binlerce yıldır Marbella için savaştı. Yunanlar, Fenikeliler, Kartacalılar, Romalılar, Müslümanlar. Liste uzayıp gidiyor. Marbella onlarca kere yağmalanmış. Tarihi kasabadaki eski tüccar evlerinin kaçış tünelleri olduğunu biliyordum. Zenginler şehir talan edildiği zaman gerçekleşen bütün o pis olaylardan kaçmak için kullanırdı

tünelleri. Bazı tüneller saklanmak için bir sığınaktır sadece. Bazıları şehrin dışına açılıyor olabilir ancak bundan şüpheliyim. En iyi ihtimalle şehrin yeni kısmının kanalizasyon sistemine bağlanıyorlardır. Ama burada güvende olduğumuzu düşünüyorum. Şimdilik."

"Immari tünelleri aramaz mı?"

"Sanmam. Evleri kapı kapı dolaşacaklardır ama o üstünkörü bir arama. Genel olarak sıkıntı çıkaranları ve daha geniş taramada yakalayamadıklarını arıyorlar. Burada karşılaşacağımız en kötü şeyin sıçanlar ve yılanlar olacağını düşünüyorum."

Karanlığın içinde görünmeyen bir yılanın üzerine tırmandığı düşüncesi Kate'i kıvrandırdı. Yılanlar ve sıçanların arasında uyuma düşüncesi... Yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Bazı detayları anlatmasan da olur."

"Ah, peki. Üzgünüm." Martin çantaya uzandı. "Biraz daha yiyecek ister misin?"

"Hayır. Ama sağ ol. Peki ya şimdi? Ne kadar bekleyeceğiz?"

Martin bir an düşündü. "Marbella'nın büyüklüğünü düşünürsek, iki gün derdim."

"Dışarıda neler oluyor?"

"Herkesi toplayıp bir ön eleme yapacaklar."

"Eleme mi?"

"İlk başta ölmekte olanları ve geriye dönük evrim geçirenleri sağ kalanlardan ayıracaklar. Sağ kalanların hepsinin bir seçim yapması gerekiyor. Immari yeminini etmek ya da reddetmek."

"Ya reddederlerse?"

"Onları da ölmekte olanlar ve geriye dönük evrim geçirenlerin yanına koyarlar."

"Sonra ne..."

"Immari bütün nüfusu buradan alıp götürecek. Yemin edenleri ve geri kalanları operasyon üslerine gidecek bir mavnaya yükleyecekler. Yalnızca yemin edenler oraya ulaşacak." Işık çubuğunu aldı ve Kate'in yüzünü görebilmek için kaldırdı. "Bu önemli, Kate. Yolda yakalanırsak ve bu seçimle yüz yüze kalırsan, yemin etmek zorundasın. Bana bunu yapacağına söz ver."

Kate başını salladı.

"Onlar sadece kelime. Şu anda önemli olan, hayatta kalmak."

"Sen de yemin edecek misin?"

Martin ışık çubuğunu yere bıraktı ve aralarındaki boşluk yine karanlığa gömüldü. "Benim için durum farklı, Kate. Benim kim olduğumu anlayacaklardır. Yakalanırsak, ayrılmamız gerek."

"Ama yemin edeceksin."

"Bu benim için sıkıntı olmaz." Martin hırıltılı bir şekilde öksürdü, ömrü boyunca sigara içmiş biri gibi. Kate bu tünellerde ne tür partiküller soluduklarını merak etti. Martin kafasını iki yana salladı. "Bir keresinde katılmıştım. Hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Benim durumum farklı."

Kate, "Onlar sadece kelime," diye onu ayıpladı.

Martin, "Doğru," diye mırıldandı. "Açıklaması zor..."

"Dene." Kate suyundan bir yudum daha aldı. "Boş vaktimiz var biraz."

Martin yine öksürdü.

Kate, "Senin temiz hava alman lazım," dedi.

"Havadan değil." Martin çantasının içine uzandı ve küçük, beyaz bir kutu çıkardı.

Loş ışıkta Kate onun ağzına beyaz bir hap attığını gördü. Haplar çiçek şeklindeydi; üç büyük kalp şeklinde taç yaprağı ve ortada kırmızı bir halkası vardı. Bu bir orkideydi.

Kate şoke oldu, konuşamıyordu. "Sen..."

"Hayır, bağışıklığım yok. Sana söylemek istemedim. Telaşlanacağını biliyordum. Yakalanırsak kampta ölenlerle birlikte olacağım. Bu olursa, araştırmamı senin tamamlaman gerekecek. Al." Ona çantadan küçük bir şey verdi... küçük bir defter.

Kate onu ilgisizce bir kenara koydu. "Kaç tane hapın kaldı?" diye sordu.

Martin ifadesizce, "Yeteri kadar," dedi. "Benim için endişelenme. Şimdi biraz dinlen. İlk nöbeti ben tutacağım."

25

Tarihi Bölge
Marbella, İspanya

"Kate! Uyan."

Kate gözlerini açtı. Martin başında duruyordu. LED çubuğunun loş ışığında, Kate yaşlı adamın yüzündeki korkuyu gördü.

Martin, Kate'i ayağa kaldırırken, "Hadi," dedi. Çantayı alıp Kate'e verdi. Bir şey çıkardı. Bir tabanca. Yuvarlak boşluğun uzak ucuna doğru dönerken, "Çantayı al. Arkamda kal," dedi.

Kate hiçbir şey göremiyordu ama... belli belirsiz bir ses vardı. Ayak sesleri. Martin açıklığa silahını doğrulttu. Diğer eliyle aşağı uzandı ve ışığı sessizce kapadı, onları zifiri karanlığa gömdü.

Ayak sesleri yükselirken saniyeler yavaş yavaş geçti. İki çift ayak sesi geliyordu. Açıklıkta bir ışık belirdi. Yavaş yavaş parlaklaştı, bütünleşti ve bir fenere dönüştü. Eşikten geçtikten yarım saniye sonra sahibi de göründü: sakallı, obez bir adam ve hemen arkasında onu takip eden, adamdan neredeyse görünmeyen daha genç bir kadın.

Martin'i ve onlara doğru uzattığı silahı görünce, adam feneri düşürdü ve geriye doğru sendeleyip kadını yere serdi.

Martin mesafeyi kapadı. Adam ellerini yukarı kaldırdı ve hızlı bir İspanyolcayla konuştu. Martin gözlerini adamdan kadına çevirdi, sonra adamla İspanyolca konuştular. Konuşmaları bitince, Martin bir an durup onları süzdü, duyduğu hikâyeyi tartar gibi bir hali vardı. Kate'e döndü. "Lambayı al. Tünellerde köpeklerin olduğunu, askerlerin geleceğini söylüyorlar."

Kate feneri aldı ve Martin tabancayla adama ve kadına işaret edip diğer koridordan –onların geldikleri yerden– çıkmalarını söyledi. Çift cezaevine götürülen tutuklular gibi sıraya girdi ve dördü birlikte hızlı adımlarla sessizlik içinde yola çıktılar.

Koridor başka bir yuvarlak boşluğa açıldı, burada altı kişi daha buldular. Hızlıca konuştular ve diğerleri de Kate ve Martin'in grubuna katıldı, sonra tekrar yola koyuldular.

Kate köpek ve askerlerle nasıl başa çıkacaklarını düşünüyordu. Tabancası çantanın içindeydi ve neredeyse gayri ihtiyari uzanıp onu almayı düşündü. Ancak daha hareket edemeden tünel büyük, mağaramsı bir odaya açıldı, tavanı yüksek ve kare şeklinde bir yerdi. Çıkış yoktu.

İçeride iki düzine insan vardı. Kate ve Martin'in grubu içeriye girerken bütün yüzler onlara döndü.

Kate arkasında şişman adamın bağırarak bir şeyler söylediğini duydu. Döndü. Adam elindeki telsize konuşuyordu. Ne...

Uzaktaki duvar patladı ve odanın içine toprak, moloz ve görünmez bir darbe yolladı. Kate tünelin zeminine düştüğünü hissetti. Toz yere inerken içeriye ışık doldu. Açılan yarıktan içeri Immari askerlerinin girdiğini görebiliyordu. Parçalanmış odanın içinden insanları çıkarıyorlardı. Şişman adam, kadın ve diğer yarım düzine kişi onlara yardım ediyordu.

Parlak ışık ve kulağındaki çınlama Kate'e yönünü kaybettirmişti. Başı döndü ve kusacak gibi oldu.

Kate askerlerden birinin Martin'in tabancasını yerden alıp cebine koyduğunu, onu kaldırıp dışarı taşıdığını gördü. Sonra askerlerden biri Kate'i tuttu. Kate çırpındı ama yapacak bir şey yoktu. Onu yakalamışlardı. Hepsini yakalamışlardı.

26

Dorian gözlerini açtı ve geniş camın içinden baktı. Bir tüpün içinde değildi... daha önce uyandığı türden bir tüp değildi. *Ben neredeyim? Öldüm mü, bu sefer gerçekten öldüm mü?* Ölmüş olmalıydı. Nöbetçi onu başından vurmuştu. Aşağı baktı. Bir üniforma giyiyordu... Atlantislinin giydiği üniformanın aynısıydı. Sahne netleşti. Geniş cam, uzaya bakıyordu. Pencerenin alt yarısını yeşil ve mavi bir gezegen dolduruyordu. Yüzeyinde devasa makineler yavaş yavaş ilerliyor, toprağı ters çevirip atmosfere kırmızı toz bulutları püskürtüyorlardı. Hayır, bu sadece toprak değildi... makineler dağları yerinden kaldırıyordu.

"Jeolojik ölçüm geldi, General Ares. Kuzey yarımküredeki tektonik levhalar dört bin yıl boyunca sorun olmayacak. Onları bırakalım mı?"

Dorian dönüp adama baktı. Bir uzay gemisinin gözlem güvertesi olması gereken yerde, Dorian'ın yanında duruyordu. Dorian kendi sesini duydu. "Hayır. Onları dört bin yıl içinde düzeltemeyebilirler. Düzenlemeleri şimdi yapın." Yeniden pencereye döndü. Camdan yansıyan kendi görüntüsünü gördü fakat ona bakan adam Dorian değildi; bu o Atlantisliydi... daha genç hali. Başında gür beyaz-altın saçları vardı, dümdüz arkada toplanmışlardı.

Cam kayboldu, hava ve yerçekimi değişti. Uzakta bir bomba patladı ve Dorian büyük bir şehirde olduğunu fark etti. Bu Dünya'daki herhangi bir şehir değildi, onu anında anlamıştı. Her binanın kendine özgü bir şekli var gibi görünüyordu. Hepsi daha önce hiç görmediği bir materyalden daha dün yapılmış gibi ışıldıyordu. Binalar kristal gibi parlayan örümcek ağlarına benzeyen dar köprülerle birbirine bağlanmıştı. Sonra binalardan biri yıkıldı

ve onu komşu binalara bağlayan gökdelen köprüleri kopup yere düşen bir bedeni takip eden kollar gibi serbest kaldı. Başka bir patlamayla beraber bir bina daha çöktü.

Dorian'ın yanında duran asker boğazını temizledi ve alçak sesle konuştu. "Başlayalım mı, efendim?"

"Hayır. Bırakalım biraz sürsün. Dünyaya ne tür insanlarla savaştığımızı gösterelim."

Bir patlama daha oldu ve ufuk kararıp uzayın netliği yeniden odağa oturdu. Şimdiyse Dorian başka bir gözlem güvertesinde duruyordu... bir gezegende. Hayır, bir uyduda. Sağındaki gezegeni görebiliyordu ama önündeki uzay manzarası çok daha etkileyiciydi. Bir gemi filosu ileride yanan beyaz yıldıza uzanıyordu. Yüzlercesi, hatta binlercesi vardı. Filonun tamamını görmek nefesini kesti. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Aklına hükmeden tek bir düşünce vardı: Kazandım.

Dorian görüşünü odaklamaya çalıştı ama görüntü kayıp gitti. Başka bir yerdeydi, bir gezegende, yekpare taştan devasa bir yapıya doğru uzun, beton bir yolda yürüyordu. Tek başına yürüyordu ama iki yanında kalabalıklar uzanıyor, çoğu ona bir kere bakabilmek için çırpınıyor, birbirini dirsekliyordu. Taş anıtın dibinde, karanlık girişinin önünde bir kadın ve iki adam duruyordu. Dorian girişin üstüne kazınmış yazıyı okuyamadı ama bir şekilde orada ne yazdığını zaten biliyordu: "En son askerimiz burada yatıyor."

Kadın öne adım attı ve konuştu. "Kararımızı verdik. Sonsuzluğun uzun yolunu yürüyeceksin."

Dorian kadının kameralara oynadığını, bu sözleri tarihi kayıtlar için dile getirdiğini biliyordu. Dorian'a ihanet etmişti. Dorian, "Herkes ölme hakkına layıktır," dedi.

"Efsaneler asla ölmez."

Dorian döndü ve bir an kaçmayı düşündü. Onu, son hareketini böyle hatırlayacaklardı. Lahidin içine yürüdü, taştan dış cephesini geçti ve gemiye girdi. Işıldayan gri duvarlar zeminde ve tavanda parlayan minik ışıkları yansıtıyordu. Son güneş ışınları arkasındaki tünelden çekildi ve muazzam odadaki ışıklar ona göre

ayarlandı. Sıra sıra tüpler göz alabildiğine uzanıyordu. Hepsi boştu. Sıradaki ilk tüp tıslayarak açıldı ve Dorian ona doğru yürüdü. Yapacak bir şey yoktu.

Tüp kapandı, sonra aynı hızla açıldı ve Dorian tapınaktan kaçmaya başladı. Etrafında parlayıp duran ışıklar haricinde gökyüzü karanlıktı. Dorian gözlerini kırpıştırdı, sonra başka bir örümcek ağlı şehrin ıssız bir caddesinde durdu. Patlamalar öncekilerden çok daha büyüktü. Bütün şehir yıkılıyor gibi görünüyordu ve Dorian gökyüzünden inen gemiler gördü.

Sonra kendini yeniden tüplerle dolu büyük odada buldu. Şimdi hepsi doluydu. Uzun koridor boyunca koştu. Korku içinde izlerken Atlantisliler, kendi halkı, uyandı, çığlıklar attı, tüplerden tökezleyerek çıktı ve öldü. İnsan akışının sonu gelmiyordu. Biri ölünce tüpte onun yerini alan bir beden cisimleniyordu ve sonsuz ızdırap döngüsü yeniden başlıyordu. Dorian hemen kontrol istasyonuna gitti ve parmaklarını hareket ettirince beyaz ve yeşil ışık iplikçikleri elini sardı. Yeniden canlandırma sekansını durdurması, onları araftan çıkarması gerekiyordu. Asla uyanamayacaklardı. Fakat Dorian onları güvende tutabilirdi. O bir askerdi. Bu onun işi... göreviydi.

Kontrol istasyonundan uzaklaştı ve yeniden bir geminin gözlem güvertesinde buldu kendini. Aşağıdan mavi, yeşil ve beyaz bir küre çıktı önüne. Dünya. Gökyüzü temiz, topraklar el değmemişti. Şehirler yoktu, medeniyet yoktu. Boş bir tuval. Yeniden başlamak için bir şans.

Dorian döndü ve yeniden kendini gömütte buldu ancak bu sefer tüplerin olduğu odada değildi. İçleri boş olan on iki tüpün bulunduğu daha küçük bir odadaydı. Gözlerini kırpıştırdı ve ortadaki tüpte bir beden belirdi... tarih öncesi bir adam. Yeniden gözlerini kırptı ve başka bir ilk insan belirdi.

Oda kayboldu ve kendini dışarıda, bir dağın tepesinde buldu. Görüntü camın kıvrımından –kaskın vizöründen– dolayı çarpılmıştı. Atlantislinin ona verdiğine benzer bir çevre takımı giyiyor ve ağaç hattının hemen üzerinde havada uçuşan metal bir arabanın üzerinde ayakta duruyordu.

Güneş tepelerindeydi, altındaki orman yeşil ve gürdü; görüntüyü sadece aşağıdaki vadiye basamak gibi inen kayalıklar bölüyordu.

Tepenin eteklerinde ilkel insanlar tahta ve taştan silahlarıyla çarpışıyordu. İki tür vardı, Dorian şimdi bunu görebiliyordu. Türlerden biri daha ufaktı fakat aletleri daha iyiydi. Kendilerinden daha büyük düşmanlarının üzerine akın akın indiler. Mızraklar atıp sert, gırtlaktan gelen seslerle iletişim kurarak saldırılarını koordine ettiler.

Güneş ilerledi ve vadi savaşçılarla doldu. Savaş hiddetlendi ve kıyım neredeyse herkesi yuttu. Yere kan akıp beyaz ve gri kayaları boyadı. Dorian aracıyla uçuyor, izliyor, bekliyordu.

Sonra güneş vadinin üzerinden batmaya başladı ve aynı hızda yeniden yükseldiğinde vadi sessizdi. Vadinin dibinde o kadar çok ceset vardı ki Dorian zemini göremiyordu. Toplu mezarı sinekler basmıştı. Tepelerinde akbabalar daireler çiziyordu. Kayalıklı bayırda zafer kazanmış insanlar ellerinde mızrakları ve taştan baltalarıyla ayakta duruyordu. Bedenleri savaşın kalıntılarıyla kırmızıya ve siyaha boyanmış bir halde sessizce aşağı bakıyorlardı. Büyük bir insan –Dorian onun şefleri olduğunu düşündü– ileri yürüdü ve bir meşale yaktı. Birkaç kelime söyledi ya da birkaç hırıltılı ses çıkardı, sonra meşaleyi aşağıdaki vadiye attı. Tepe boyunca diğerleri de aynı şeyi yaptı, ta ki vadiye inen ateş yağmuru çalı çırpıyı, sonra da ağaçları ve cesetleri tutuşturana kadar.

Dorian gülümsedi ve kaskının kayıt cihazını çalıştırdı. "Alt tür 8472, organize savaşa olağanüstü bir yatkınlık gösteriyor. En mantıklı seçim onlar. Diğer genetik soylar sonlandırılıyor." Bu ilkel, savaşkan türe bakarken ilk kez içinde bir umut ışığı hissetti.

Vadi dumanla doldu, sonra yavaşça yukarı çıkıp ormanı ve sonunda da tepenin sırtını kapladı. Zafer kazanan insan grubu dumanların arasında kayboldu ve siyah beyaz dumanlar yükselip Dorian'ı çevreledi. Duman sütunları onu yuttu ve dağıldıklarında, Dorian bir kez daha Antarktika'daki odada bulunan tüpün içinden

dışarı bakıyordu... Atlantislilerin kendi dünyalarında var olan aynı geminin içinde. Düşünceleri yine kendine aitti, bedeni de.

Yeni bir beden. Bir beden daha.

Atlantisli orada durmuş, onu uysal bir şekilde izliyordu. Dorian onu inceledi, yüzünü, başındaki kısa beyaz saçları. Rüyasında, gemideki kişi oydu. Peki bu bir rüya mıydı?

Tüp açıldı ve Dorian dışarı adım attı.

27

Immari Operasyon Üssü Prizma'nın Üç Kilometre Altı
Antarktika

Dorian uzun bir an Atlantisliye baktı. Sonra etrafına baktı ve "Pekâlâ. Kulağım sende," dedi.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Dorian. Sana dünyamın çöküşünü ve türünüzün başlangıcını gösterdim, bu senin ilgini kazanmaya yetti mi yani?"

"Gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Atlantisli, "Anılar," dedi.

"Kimin?"

"Bizim. Senin ve benim. Benim geçmişimden, senin geleceğinden anılar." Atlantisli ondan uzaklaşıp Dorian ve David'in cesetlerinin yattığı odanın girişine doğru yürüdü.

Dorian onu takip etti, dediği şeyi düşünüyordu. Bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyordu. O olaylar gerçekti... anıları. Nasıl olabilirdi?

Atlantisli, Dorian'ı gri metal koridorlardan götürürken konuşmaya devam etti. "Sen farklısın, Dorian. Özel olduğunu hep biliyordun, bir kaderin olduğunu."

"Ben..."

"Sen bensin, Dorian. Benim adım Ares. Ben bir askerim, halkımın en son askeri. Kaderin tuhaf bir cilvesi sonucu benim anılarım sana miras kaldı. Bunca zamandır senin zihninde uykudaydılar. Ancak sen bu gemiye bindiğin zaman onların farkına vardım."

Dorian gözlerini kısarak Atlantisliye –Ares'e– baktı; ne diyeceğini bilmiyordu.

"İçten içe sen de bunun doğru olduğunu biliyorsun. 1918'de ölmekte olan yedi yaşındaki bir çocuğu Cebelitarık'ta bir tüpün içine koydular. Sen 1978'de uyandığında, aynı kişi değildin artık. Seni değiştiren şey zaman değildi. Nefretle dolmuştun, intikam almayı, insanlığın düşmanını yenmek için bir ordu kurmayı ve babanı bulmayı hedeflemiştin. Kaderinin ne olacağına dair içinde bir his vardı... ırkının geleceği için savaşmak. Buraya bunun için geldin. Ne yapmak zorunda olduğunu bile biliyordun: İnsan ırkını genetik seviyede değiştirmek. Sen bütün bunları biliyordun çünkü ben biliyordum. Bu benim arzumdu. Sende benim anılarım var. Benim kuvvetim var. Benim nefretim ve hayallerim var. Dorian, bu evrende tahmin bile edemeyeceğin kadar güçlü bir düşman var. Benim halkım bilinen evrendeki en kuvvetli ırktı ve bu düşman bizi bir günde yendi. Sizin için de gelecek. Bu artık an meselesi. Fakat sen onları yenebilirsin... yapılması gereken şeyi yapmaya hazır olursan."

"O neymiş peki?"

Ares, Dorian'a döndü ve gözlerinin içine baktı. "Türünüzün genetik dönüşümünün tamamlanmasını sağlamalısın."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Dorian'ın zihninden bir düşünce geçti: *Bir ordu kurmak için.*

Ares, "Aynen öyle," dedi. "Savaştayız. Savaşta yalnızca en güçlüler hayatta kalır. Ben sizin evriminize bu tek sebepten dolayı rehberlik ettim: Hayatta kalmanızı sağlamak. Son genetik değişimler olmadan, buradaki insanlar sağ kurtulamayacak. Hiçbirimiz kurtulamayacağız."

Dorian içten içe bunun doğru olduğunu biliyordu, doğru olduğunu hep bilmişti. Artık her şey mantıklı geliyordu: Hedefi, görünmez bir düşmanı yok etmek için insan ırkını dönüştürmeye dair sahip olduğu kör, söz dinlemez istek. Hayatında ilk kez bütün taşlar yerli yerine oturmuştu. Huzur bulmuştu. İşte cevabı almıştı. Elindeki göreve odaklandı. "Ordumuzu nasıl kuracağız?"

"Dışarı götürdüğün çanta... içinden bu süreci tamamlayacak yeni bir radyasyon imzası yayılıyor. Yayacağı mutasyona uğramış virüsü artık Orkide bile durduramaz. Biz burada konuşurken, Almanya'nın merkezindeki patlama alanından yeni bir enfeksiyon dalgası yayılıyor. Yakında dünyanın her yerine yayılacak. Nihai felaket önümüzdeki günlerde gerçekleşecek."

"Bu doğruysa, yapacak ne kaldı ki? Durumun kontrolün altında olduğu belli."

"Senin, kimsenin tedavi bulmadığından emin olman gerekiyor. Dışarıda düşmanlarımız var. Sonra da beni serbest bırakmalısın. Birlikte, sağ kalanları kontrol altına alabiliriz. Bu gezegen için verilen savaşı kazanabiliriz. Onlar bizim halkımız. Kadim düşmanımıza karşı seferber edeceğimiz ordumuz onlar. Sonunda bu savaşı kazanacağız."

Dorian başıyla onayladı. "Seni serbest bırakmak. O nasıl olacak?"

"O çanta iki amaca hizmet ediyor. Orkide'yi etkisiz kılan bir radyasyon yayıyor ve benim konumuma giden bir geçit kapısı açmış bulunuyor... yapay bir solucan deliği, uzay ve zaman arasında bir köprü." Atlantisli durdu ve Dorian o çantanın ve iki takımın bulunduğu odaya geldiklerini fark etti. Kapı kayarak açıldı, son takım haricinde içerisi boştu.

Dorian tek kelime etmeden odaya girdi ve takımı giymeye koyuldu.

"Yapman gereken bir şey daha var, Dorian. Buraya gelen o kadını geri getirmelisin. Onu bulup geçit kapısından seninle birlikte geçirmelisin."

Dorian çizmesini giydi ve başını kaldırdı. "Kadın mı?"

"Kate Warner."

"Onun bunlarla alakası ne?"

Atlantisli onu odadan çıkarıp koridordan yürüttü. "Her şey, Dorian. O kadın her şeyin anahtarı. Çok yakın bir gelecekte o kadın bir bilgi parçası elde edecek... bir kod. O kod beni serbest bırakmanın anahtarı. Kadın kodu aldıktan *sonra* onu yakalamalı ve bana getirmelisin."

Dorian başını salladı fakat zihni düşüncelerle doluydu. Atlantisli bunu nereden biliyordu?

"Biliyorum çünkü senin düşüncelerini okuyabildiğim gibi onun düşüncelerini de okumuştum."

"Bu imkânsız."

"Bu yalnızca *sizin* bilimsel anlayışınıza göre imkânsız. Sizin Atlantis Geni dediğiniz şey aslında oldukça karmaşık bir biyoloji ve kuantum teknolojisi ürünü. Sizin fizikte henüz keşfetmediğiniz ilkeleri kullanıyor. Evriminizde yol gösteren oydu. Birçok işlevi var ama içlerinden biri bedeninizde radyasyonu kontrol eden birkaç işlemi harekete geçirmek."

"Radyasyon mu?"

"Her insan bedeni radyasyon yayar. Atlantis Geni o statik akışını düzenli veri akışına çevirir... anılarınızın ve fiziksel değişimlerinizin devamlı olarak yüklenmesi; hücresel seviyeye kadar. Bu tıpkı her milisaniye merkezi bir sunucuya veri aktaran, artımlı bir yedekleme gibi."

Sonu yokmuş gibi gelen sıra sıra tüplerin bulunduğu odanın eşiğinde durdular. "Bu gemiye bir ölüm sinyali gelip de daha fazla iletim olmayacağı onaylandığı zaman, yeni bir bedeni bir araya getirir, bu beden de en son hücresine, en son anısına kadar aynısıdır."

"Burası bir..."

"Yeniden canlandırma gemisi."

Dorian bunu aklına oturtmaya çalıştı. "Hepsi ölü mü yani?"

"Çok uzun zaman önce öldüler. Ve ben onları uyandıramam; uyandırmayacağım. Sen de gördün. Kötü şekillerde öldüler, şiddetli bir ölüm olayının hafızlardan silindiği bir dünyada. Ancak sen ve ben onları kurtarabiliriz. Onlar halkımızın son üyeleri. Sana güveniyorlar, Dorian."

Dorian sıra sıra uzanan tüplere yeni bir takdirle baktı. *Benim halkım.* Başkaları da var mıydı? "Peki ya Cebelitarık'taki gemi? O da bir yeniden canlandırma gemisi mi?"

"Hayır. O başka bir şey. Bir bilim gemisi. Yerel bir keşifçi, derin uzay yolculuğu yapamayan bir araç. O bir iniş gemisi...

buradaki bilim gezisi için kullanılan alfa inicisi. İçinde sekiz yeniden canlandırma kapsülü var. Keşif gezileri tehlikelidir, bilim insanları bazen talihsiz kazalar geçirebilir. Bildiğin gibi, yeniden canlandırma odaları aynı zamanda iyileştirme özelliğine de sahip. Yeniden canlandırma yalnızca Atlantislilerde işe yarıyor. Ve sınırlı bir menzili var. Cebelitarık'taki nükleer patlamalar büyük ihtimalle oradaki kapsülleri yok etmiştir. Sadece bu tüpler seni yeniden canlandırabilir. Ancak buradan yüz kilometreden fazla uzaklaşırsan, yeniden canlandırılamazsın. Sistem güncellenmiş veriye sahip olmazsa, yeni bir kopya üretmeyecektir... şu Prometea kuralı. Dünyaya adım atarsan, yeniden ölümlü olacaksın. Ölürsen, bir daha geri dönüş yok, Dorian."

Dorian, David'in cesedine baktı. "Peki o neden..."

"Onun yeniden canlandırılmasını kapadım. Onun için endişelenmen gerekmeyecek."

Dorian dışarıya çıkan koridora bir bakış attı. "Beni daha önce esir aldılar. Bana güvenmediler."

"Senin öldüğünü gördüler, Dorian. Buradan yeniden çıktığında, sana yapılanların anılarıyla birlikte ölümden geri döndüğün zaman, kimse sana karşı koymayacak."

Dorian bir saniye tereddüt etti. Son bir sorusu vardı ama sormak istemiyordu.

Ares, "Ne?" diye sordu.

"Benim anılarım... bizim anılarımız..."

"Zaman içinde geri gelecekler."

Dorian başını salladı. "O zaman yakında görüşürüz."

28

David Vale gözlerini açtı. Başka bir tüpte duruyordu ama farklı bir odadaydı... Antarktika'nın altındaki o sonu gelmeyecekmiş gibi görünen odada değildi. Bu oda küçüktü; en fazla elli metrekare kadardı.

Gözleri alıştı ve odanın görüntüsü netleşti. Üç tüp daha vardı... hepsi boştu. Karşısındaki duvarın büyük bir kısmını Cebelitarık ve Antarktika'daki Atlantisli yapıda gördüğü kontrol panellerine benzer yüksek bir masanın hemen üstündeki geniş bir ekran kaplıyordu. Hemen dibindeyse kırışmış bir takım duruyordu. Odanın her iki ucunda kapalı birer kapı vardı.

Bu da ne? Bana ne oldu? Bu oda David'e Antarktika'dakilerden farklı gelmişti; Kate'in babasının günlüğünde tarif ettiği Cebelitarık'taki bilim laboratuvarına daha çok benziyordu. Burası bir bilim laboratuvarı mıydı? *Öyleyse, neden buradayım? Bir tür deney için mi?* Ve onun ötesinde, Dorian Sloane onu her öldürdüğünde neden bu tüplerin içinde uyanıp durduğunu merak etti. Şu ana kadar birkaç kere vurularak öldürüldüğünü kafasında oturtması da çok zordu ama daha acil bir konu vardı: tüpten nasıl çıkacağı. Tüp tam da bunu beklercesine tıslayarak açıldı ve gri-beyaz duman odanın içinde dağılıp kayboldu.

David durdu, etrafını gözden geçirdi, onu ele geçiren görünmeyen kişinin bir sonraki hamlesini yapmasını bekledi. Hiçbir şey olmayınca, odanın içine adım atıp neredeyse hiç tepki vermeyen bacaklarının üzerinde güçlükle durmaya çalıştı. Kontrol panelinde dengede durmaya çalıştı. Altında çevre takımı vardı. Kask kontrol panelinin arkasındaki duvara dayanmıştı. Şimdi bakınca takımın hasar aldığını görebiliyordu. Yere eğildi ve takımı çevirdi. Cebe-

litarık'taki hologram videolarda gördüğü takımın aynısındandı. Atlantisliler onları, gemiden çıkıp Cebelitarık Kayası'nın yakınlarında bir neandertali kurban edilmekten kurtardıkları zaman giymişlerdi.

Takımı daha yakından inceledi. Göğsünde geniş bir yarık vardı. Bir silah mı yapmıştı bunu? Materyal yırtılmış fakat yanmamıştı. Bu ne anlama geliyordu? Gördüğü videolarda, Cebelitarık'taki gemi devasa bir tsunami onu kıyıya vurduğunda patlamış, sonra da gemiyi yeniden denize çekmişti. Immari deniz tabanındaki bir dizi metan cebinin patladığını ve gemiyi birkaç parçaya böldüğünü varsaymıştı.

Patlama, takımları giymekte olan Atlantislilerden birini sakatlamış, diğeri de o adamı ya da kadını bir kapıdan geçirmişti... onu büyük ihtimalle Antarktika'ya götürmüştü.

Bu takım Cebelitarık'taki iki Atlantisliden birinin takımı mıydı? David doğruldu ve odayı başka ipuçları bulmak için taradı. Kontrol istasyonunun arkasındaki küçük bir sıranın üstünde güzelce katlanmış bir tür giysi gördü.

Sıraya doğru topallayarak ilerledi. Bacakları iyileşiyordu ama henüz yüzde yüz kendilerine gelmemişlerdi. Bohçayı açtı. Bu siyah bir askeri üniformaydı. Onu kaldırıp zeminde ve tavanda parlayan ışıklara doğrulttu. Takım ışıldadı, ışığı yansıtıyordu sanki. Neredeyse yıldızlarla dolu bir gökyüzünün görüntüsü gibiydi. Onu hareket ettirdi ve takım ışıkla ve arkasındaki duvarlarla eşleşerek yeniden değişti. Bu bir tür aktif kamuflajdı. Yansıtıcı yüzeyin tamamı –üniformanın tuniği– dümdüzdü ve yakası haricinde herhangi bir işaret yoktu. Sağ tarafta kare şeklinde bir amblem vardı: [IE].

I.E. Immari Enternasyonal. Bu bir Immari Ordusu üniformasıydı. Yakasının solunda gümüşi bir meşe yaprağı vardı... yarbay rütbesi işareti.

David üniformayı sıranın üstüne attı. Çıplaktı ve o üniformayı giymektense öyle kalmayı tercih ederdi.

Kontrol paneline dönüp elini üstüne doğru salladı. Kate'in babası bu Atlantisli kontrol istasyonlarını çalıştırmayı öğrenmişti.

O kullanırken mavi ve yeşil bir ışık çıkıp eliyle etkileşime geçmişti ancak bu kontrol istasyonu karanlık ve ölüydü. David parmaklarını bastırsa da hiçbir tepki alamadı.

Sırayla kapılara baktı. Hiçbir şey fare gibi kapana kısılmaya benzemiyordu. En yakındaki kapıya yürüdü ve bir süre bekledi fakat kapı kayarak açılmadı. Yanındaki panele elini gösterdi. Çalışmadı. Gri metale elini yapıştırıp bastırdı ama kımıldamadı. Bir denizaltının bölme kapısı gibi sıkıca kapanmıştı.

Aynı şeyleri karşı kapıda da denedi ama sonuç değişmedi. Kapana kısılmıştı. Burada ne kadar hava vardı? Açlıktan ölmeden önce ne kadar dayanabilecekti?

Sessizlik içinde sıraya oturdu, düşünceleriyle baş başaydı. Ne kadar çabalasa da düşünceleri hep Kate'e gidiyordu. Onun şu anda nerede olduğunu merak etti. Güvende olması için dua etti.

Cebelitarık'ta geçirdikleri o geceyi düşündü, o an kendini ne kadar farklı hissettiğini. Sonra uyandığında o gitmişti. Kate'i bunun için affetmişti; Kate, David'i kurtarmaya çalışıyordu. Ama David başka bir hata yapmıştı: Antarktika'da Dorian'ı ve adamlarını püskürtmek için geride kaldığı zaman Kate'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermişti.

David bir daha buna izin vermemeye yemin etti. Bu odadan çıkabilirse Kate'i bulacak, Kate her nerede olursa olsun, dünyadan geriye her ne kalmış olursa olsun, onu bir daha yanından ayırmayacaktı.

29

Marbella, İspanya

Kate içerisi ağzına kadar insanla dolu bir treylerin karanlığında uyandı, balık pazarına giden bir kasa balık gibi içeriye tıkılmışlardı. Ya da en azından içerisi böyle kokuyordu: ter ve balık. Treyler hopladıkça insanlar öksürüyor, birbirlerine dirsekleri çarpıyordu. Treyleri çeken kamyon Marbella'nın tümsekli yollarında son hız ilerliyor olmalıydı.

Kate, Martin'i bulmak istiyordu ama bir metre önünü bile zor görüyordu. Treylerin ucundaki çift kapıdan uzakta, daha az kalabalık bir taraftaki duvara sessizce yaslanıp oturmaya karar verdi.

Kamyon yavaşlayıp birkaç saniyeliğine durdu, sonra çok yavaş hareket etti. Ardından duruverdi ve hava frenleri gürültüyle ciyakladı. Motorun gümbürtüsü de birkaç saniye sonra sustu.

Treylerdeki insanları bir panik dalgası sardı. Hepsi ayağa kalkıp kapılara doğru koşmaya başlamıştı ki bir saniye sonra kapılar açıldı.

Batan güneşin ışıkları dışarıdaki manzarayı gözler önüne serdi. Kate ayağa kalkıp etrafını inceledi, insanlar yanından akıp gidiyordu.

Çitlerde eskiden asılı olan Orkide bayraklarından geriye sadece yanık bir enkaz kalmıştı. Immari, kalıntıları bırakmıştı; belki de bu onlar için bir sembol, zaferlerinin bir göstergesiydi. Kamp girişinin iki tarafına kendi siyah bayraklarını asmışlardı. Yukarıdaki nöbetçi kulesinde siyah üniformalı askerler ileri geri yürüyordu... o kule tam olarak yıkılmamıştı.

Treylerin içi hızla boşalıyordu. Kate hemen bir plan yapmaya çalıştı. Sırt çantasını omzundan alıp fermuarını açtı. Çantanın kalın bir astarı vardı. Ateş ve su geçirmez miydi? İçindekileri gözden

geçirdi: bir tabanca, dizüstü bilgisayar, uydu telefonu, Martin'in not defteri ve örneği yerleştirdiği o termosumsu cihaz. Tabancayı içinden çıkardı. Buradan insanları vurarak kurtulamazdı; aslında tabancayla ateş edebileceğini bile düşünmüyordu. Daha iyi bir plana ihtiyacı vardı ve elinde silahla yakalanırsa... Tabancayı karanlık köşeye kaydırdı. Diğer cihazların onda olması gerekiyordu... Martin onları saklamıştı; tedaviyi bulmak için gerekli olmalılardı.

Martin ona daha sonra olacakları da anlatmıştı: Immari herkesi ayıklayacaktı. Ölmek üzere olanlar ölüme terk edilecekti. Hayatta kalanlarsa ya yemin edecek ya da yok olacaklardı.

Kate'in bir seçim yapması gerekiyordu.

30

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri
Atlanta, Georgia

Dr. Paul Brenner duvarı kaplayan ekranların önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Ekranlardaki dünya haritası kırmızı noktalarla kaplıydı: her Orkide bölgesi için bir nokta. Her noktanın üzerinde bir sayı yer alıyordu: o bölge için Orkide'nin başarısızlık oranı. Salgından beri Orkide, enfekte olanların aşağı yukarı %0,3'ünde etkisiz olmuştu. Şimdiyse sayılar yükseliyordu. Almanya'daki bir bölgede yaşayanların neredeyse yüzde biri vebadan ölmüştü. Orkide artık başarısız mı oluyordu?

Orkide'nin geçici ve lokal olarak başarısız olduğunu görmüşlerdi ama bunun sebebi formülasyon hatalarıydı... üretimdi. Bu küreseldi. Eğer bir daha... Paul mutasyon kelimesini aklına bile getirmemek için direndi ama öyle olduysa...

Paul, "Geriye sarın," dedi. "Bir saat ve iki saat önceki Orkide başarısızlık oranlarını gösterin. Stabilize olana kadar bir saat geriye çekmeye devam edin."

Paul sayıların yavaş yavaş azalıp dengeye oturmasını izledi. "Tam orada durun." Saate baktı.

Büyük konferans odasındaki kontrol paneline gitti ve bir yığın kâğıdı karıştırdı. *O anda ne oldu?* Immari mutasyona uğramış bir virüs mü salmıştı... Orkide'nin durduramayacağı bir virüs? Onların planı buydu ya da en azından üzerinde çalışılan teori buydu. Immari faaliyetlerini bildiren notlara odaklandı. İçlerinden biri gözüne çarptı. Saatini kontrol etti. Yakındı. Onu taradı.

Çok Gizli

Almanya'nın Nuremberg şehri açıklarındaki Immari Şirketi Araştırma Kampüsü'nde Yaşandığından Şüphelenilen Nükleer Patlama

Sebep (en iyi teori): endüstriyel kaza; Immari Araştırmaları Gelişmiş Silahlar Programı'nın bir parçası olan deneysel bir silahın patlaması

Paul Immari Araştırmaları'nın çeşitli gelişmiş silahlar üzerinde çalıştığını biliyordu. Ancak bu zamanlama... Notun geri kalanına baktı.

Alternatif Açıklamalar:

Immari'nin objeyi incelenmesi için Antarktika'daki lokasyondan Almanya'ya götürmüş olabileceğine inanılıyor; bağlantılı olması muhtemel.

Immari, Güney İspanya istilası sonrası İttifak'ın tesisi ele geçirmesini önlemek için bilerek yok etmiş olabilir.

Paul derin bir nefes aldı. İki şeyden emindi: Birincisi Orkide'nin dünya çapında başarısız olmaya başladığı ve ikincisi de bunun Immari'nin bir hamlesi sonucu başladığıydı. Ne kadar zamanları vardı? Bir ya da iki gün mü? Bu süre içinde yapabilecekleri hiçbir şey var mıydı?

Paul, "Grubu arayın," dedi. Artık büyük bir hamle yapıp işi ilahi güçlere bırakmanın zamanı gelmişti.

31

David Vale kapıları ve kontrol panelini sayamayacağı kadar çok kez denemişti. Gidip tüpün içinde bile durmuş, bir çıkış yolunun etkin hale gelmesini ummuştu. Oda uyandığından beri değişmemişti. Git gide güçsüzleştiğini hissediyordu. Birkaç saati kalmıştı, belki.

Bir hamle yapması gerekiyordu. Yerde kırışmış duran hasarlı Atlantis takımına gitti. Belki onu giyerse... Kaldırıp göğsüne tuttu ve bacaklarını aşağı sarkıttı. Baldırını ancak örtüyordu. David 1.90 boyundaydı ve geniş omuzları vardı. Bu takımın sahibi 1.80'den kısa olmalıydı ve minyon yapılıydı; bir kadın olabilirdi. Takımı yere bıraktı ve diğer takıma baktı... Immari yarbay üniforması, tertemiz ve yepyeniydi.

Uzun süre yanında oturdu. Denemediği tek şey oydu. *Başka ne seçeneğim var ki?* Gönülsüzce pantolonu giydi, sonra botları ayaklarına geçirdi. Ayağa kalktı ve tuniği bir anlığına kaldırdı. Odadaki dört oval cam tüpün her biri bedeninin başka bir çarpık görüntüsünü yansıtıyordu. Göğsündeki ve omuzlarındaki taze kurşun yaraları gitmişti. Göğsündeki daha eski yara izleri de gitmişti: onu 11 Eylül patlamalarında kapana kıstıran bir binada aldığı yanık izleri, Cakarta açıklarındaki bir operasyon sırasında göğüskafesinin tam altından aldığı bıçak yarası ve Pakistan'dayken şarapnel darbelerinin açtığı yüzeysel yara izleri. Artık yeni bir adam olmuştu. Fakat gözleri aynıydı... çarpıcı fakat sert olmayan bir bakış.

Kısa sarı saçlarına elini daldırdı, nefesini bıraktı ve uzun bir saniye boyunca tuniğe, takımın son parçasına baktı. Tuniği üzerine geçirdi, tunik kendini ışığa göre ayarlarken parıldadı.

David ölürse yeniden tüpün içinde uyanıp uyanmayacağını merak etti. Sanki zihnini okumuşçasına ilk tüpün üzerinde boylu

boyunca bir çatlak oluştu. Her tarafında daha küçük örümceğimsi çatlaklar belirdi ve bir petri kabında bölünen hücreler gibi çoğalıp genişlediler. Diğer dört cam tüp de bembeyaz olana kadar aynı şekilde onu takip etti. Tüplerden bir dizi yumuşak patlama sesi geldi ve çatlamış küçük cam parçaları içeriye doğru düşmeye başladı.

Dört tüpün durduğu yerde artık bir sıra koni şeklinde kırık cam yığını duruyor, parlak ışıkların altında elmas tepecikleri gibi ışıldıyordu.

David, *galiba sorunun cevabıydı bu,* diye düşündü. Odanın dışında ne olursa olsun, burada yeniden canlanmayacaktı.

Sağındaki kapı tıslad ve yavaşça duvardan ayrılıp kayarak açıldı. David eşiğine gidip dışarıya baktı. Dar, ince bir koridor göz alabildiğine uzanıyordu. Zeminde ve tavanda bulunan boncuk gibi ışıklar içeriyi ancak aydınlatıyordu.

Uzun koridorda ilerlemeye başladı ve tüplerin bulunduğu odanın kapısı kapandı. Koridorun iki tarafında da kapı yoktu ve burası daha önce gördüğü diğer geçitlerden küçüktü. Bir kaçış ya da bakım tüneli miydi? Birkaç dakika sonra, koridor geniş ve oval bir kapıyla sona erdi. David yaklaşırken açıldı ve asansör olduğunu tahmin ettiği yuvarlak bir odayı gözler önüne serdi. David içeriye adım attı ve bekledi. Hareket ediyormuş gibi gelmiyordu ama sanki platform dönüyormuş hissi vardı.

Bir dakika geçti ve kapı titreyerek açıldı. Hava akımı David'i arka duvara doğru fırlattı ama kuvveti hemen dağıldı.

Hava nemliydi, kesinlikle yerin altında olmalıydı. Kapının dışındaki yer gece gibi karanlıktı. David eşikten adımını attı. Duvarlar taştı ancak pürüzsüzlerdi... bu deliği bir makine açmıştı. Neredeyim ben? Serindi ancak dondurucu değildi. Burası Antarktika değildi. Cebelitarık mıydı?

Yol yukarıya doğru eğimliydi, yirmi derece kadar. Yüzeye mi çıkıyordu? Tünelin sonunda herhangi bir ışık görünmüyordu. Belki yol ileride kıvrılıyordu.

David kollarını iki yana açıp yola koyuldu, parmaklarını tünelin iki yanına değdiriyor, herhangi bir değişiklik olursa saptamayı

umuyordu. Herhangi bir değişiklik olmadı ama hava her adımında ısınıp kuru bir hal aldı. Yine de ilerisi karanlıktı. Sonra içinden, teninin üzerinde çıtırdayan ve hafifçe batan bir statik elektrik alanı gibi bir elektrik dalgası geçti.

Serin, karanlık tünel gitti ve David kendini dağlık bir bölgede buldu. Gece saatiydi ve yıldızlar gökyüzünde parlıyordu... daha önce Güneydoğu Asya'da gördüğünden bile parlak bir şekilde hem de. Burası Avrupa ya da Kuzey Afrika'ysa, bütün kirlilik yok olmuş olmalıydı. Ve bu gerçekleştiyse... Uzaklarda, en yakındaki kayalık sırtın üzerinde silahlar ve patlamalar gecenin içinde yankılandı. David ileri atıldı, engebeli kayaların üzerinde tökezledi ve tepenin üzerinde dengesini buldu.

Solunda dağlar ufka doğru uzanan bir kıyı şeridine doğru iniyordu. David gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı... sanki farklı iki zaman diliminden iki dünya aynı yerde gibiydi.

Bir tür kıyamet sonrası "hisarı" ya da gelecekten gelen bir askeri üs, uzun limanlı bir yarımadada konumlanmıştı. Yarımada denize doğru en az beş kilometre çıkıntı yapıyor ve kara parçasıyla buluştuğu noktada yüz metreye kadar daralıyordu... üssü yerden gelecek saldırılarından savunmak için mükemmel bir darboğazdı. O noktada geniş bir duvar yükseliyor, ardındaki yanıp kül olmuş alanın üzerinde yükseliyordu. Atlı askerler dalgalar halinde duvara doğru taarruza geçiyor, bir yandan da bağırıyordu. Neredeyse ortaçağda gerçekleşen bir kale istilası gibiydi... uzak gelecekteki bir kalenin istilası. David kenara biraz daha yaklaştı, hayretler içinde manzarayı daha iyi görebilmeye çalıştı. En öndeki şövalyeler bir şey fırlatmıştı.

Devasa bir patlama oldu ve duvardan mantar şeklinde bir alev yükselip David'i geriye savurunca kalenin etrafındaki alan aydınlandı. Dar denizin diğer tarafında David'in gözüne suyun çok yükseklerinde çıkıntı yapan devasa bir kayalık çarptı. Cebelitarık Kayası. Kuzey Fas'ta, Cebelitarık Boğazı'nın karşısındaydı. Bu yarımada özerk bir İspanyol şehri olan Ceuta'nın bulunduğu

yerdi. Ya da eskiden, birileri burayı bir hisara çevirmeden önce öyleydi. Hâlâ şehirden izler vardı fakat...

David arkasından kamyon takırtıları geldiğini duydu. Tam zamanında dönüp gözlerini kör eden bir spot ışığının birden yandığını fark etti. Patlamadan gelen ışık dağlardaki birinin onu görmesine sebep olmuştu.

Yukarıdan bir adam seslendi. "Kımıldama!"

Kurşunlar kayalıkları tararken David sırttan aşağı atladı. Kayalık yüzeye ilk çıktığı yere doğru tökezledi ve elleriyle yoklayarak çaresizce girişi bulmaya çalıştı. Orada değildi. Geçtiği şey her neyse, tek yönlü bir kapı, kaya gibi görünen ve hissedilen bir güç alanıydı.

Arkasından gelen botların sesini duydu. Arkasını döner dönmez Immari askerleri çıkıntıya dolup çevresini sardı.

32

Immari Eğitim Kampı Camelot
Cape Town, Güney Afrika

Dorian uzun pencerenin önünde duruyordu. Aşağıya yayılmış Immari birlikleri kamplarını yıkıyor, iskeleye ve onları orada bekleyen gemilere doğru ilerliyorlardı.

Bir kadın, bir asker grubunu yönetiyordu. Onun bir... duruşu var, diye düşündü Dorian, ve bir şey daha; tam ne olduğunu bilmiyordu. Yeni asistanına dönüp, "Kosta," dedi, asistanı arkasındaki masada çalışıyordu.

Kısa boylu, şişman adam pencereye gelip Dorian'ın yanında durdu. "Buyurun efendim."

"Kim o kadın?"

Kosta aşağı baktı. "Hangi..."

Dorian parmağıyla işaret etti. "Oradaki sarışın... çarpıcı yüz hatları olan."

Kosta bir an tereddüt etti. "Ben... bilemedim, efendim. Düşük performans mı gösteriyor? Onu başka bir yere atayabilirim..."

"Hayır, hayır. Sadece kim olduğunu öğren."

"Evet, efendim." Kosta bir an durdu. "Gemilerin geri kalanı buraya varmak üzere. Daha fazla soğuk hava ekipmanı toparlamaya çalışıyoruz..."

"Buna ihtiyacımız olmayacak."

"Efendim?"

"Antarktika'ya gitmiyoruz. Kuzeye yelken açacağız. Bizim savaşımız Avrupa'da."

II. KISIM:
GERÇEK, YALANLAR VE HAİNLER

33

Immari Filosu
Angola Kıyısı Açıkları

Dorian parmağını Johanna'nın çıplak sırtı boyunca gezdirdi, kalçasından devam etti ve bacağından aşağı indi. Güzeldi. Olağanüstüydü.

Parmağını kaldırınca kadın kımıldandı, sonra altın sarısı saçlarını gözlerinin önünden çekti. Mahcup bir halde, "Yoksa horluyor muydum?" diye sordu.

Dorian onun aksanına bayılmıştı. Hollandalı, diye düşündü. Anne babası ilk nesil Güney Afrika göçmenleri miydi? Ona bunu sormak kişisel bir ilgi işareti olurdu. Zayıflık. Onun sıkıcı ve sığ biri olduğuna ikna etmeye çalışıyordu kendini; ilgisini çekmediğine, diğer gemilerdeki bir sürü kızdan farkı olmadığına. Ama onda bir şeyler vardı. Sohbeti değildi bu. Johanna kabinine geldiğinde zamanının çoğunu çırılçıplak bir şekilde uzanarak, eski magazin dergilerini karıştırarak, uyuyarak veya ona zevk vererek geçiriyordu.

Dorian yuvarlanıp ondan uzaklaştı. "Horlasaydın burada olmazdın."

Kadının ses tonu değişti. "Yoksa istediğin şey..."

"Seks yapmak istersem, anlarsın."

Tam da bunu beklermiş gibi, kabininin çelik kapısından yumuşak bir tıklama sesi geldi.

Dorian yüksek sesle, "Gir," dedi.

Kapı gıcırtıyla açıldı ve Kosta içeri girdi. Dorian'ı ve kadını yatakta görünce döndü ve kapıya doğru hamle yaptı.

"Tanrı aşkına, Kosta, daha önce hiç iki çıplak insan görmemiş miydin? Dur. Ne istiyorsun?"

Kosta, yüzünü Dorian'a çevirmeden, "İspanyol tutsaklara yayın için bir saat içinde hazır olacaklar, efendim," dedi. "İletişim ekipleri konuşmayla ilgili bazı noktaların üzerinden geçmek istiyor."

Dorian ayağa kalkıp pantolonunu giydi. Kız yataktan kalktı ve kazağını buldu. Gülümseyip Dorian'a uzattı. Dorian onunla göz teması kurmadı. Kazağı çalışma masasının önündeki sandalyenin üzerine attı.

"Konuşmalarımı kendim yazarım, Kosta. Zamanı gelince beni almaya gel."

Dorian, Johanna'nın yatakta dönüp durduğunu, dikkatini çekmeye çalıştığını duyabiliyordu. Onu görmezden geldi. Odaklanması, doğru mesajı bulması gerekiyordu. Bu sesleniş önemliydi... Avrupa harekatının ve ardından gelecek her şeyin tonunu belirleyecekti.

Kendi davalarının yalnızca hayatta kalmaktan, kişisel çıkardan fazlası olduğunu göstermesi gerekiyordu. Immari'ye katılma seçiminin bundan daha büyük bir şey olduğunu aktarmalıydı... bu bir harekete katılmaktı. Bir bağımsızlık bildirgesi, yeni bir başlangıçtı. Orkide'den bağımsızlık... ve bir de ne? İspanyol zeitgeist'ı neydi? Sorunlar nelerdi? Atlantis Vebası'ndan önceki "vebaları" neydi? Dünya neye yanıt verirdi?

Sayfaya bir şeyler karaladı:

Veba = Küresel Kapitalizm: Durdurulamaz bir Darwinci kuvvet; her ülkeye sızdı, zayıfları yok etti, güçlüleri seçti.

Orkide = Merkez Bankası teşviki: Kolay para, asıl sorunları asla çözmeyen, yalnızca belirtileri bastıran, ıstırabı uzatan sahte bir çözüm.

Şu anki salgın = Yeni bir Küresel Ekonomik Kriz gibi: Durdurulamaz, tedavi edilemez, geri döndürülemez. Kaçınılmaz.

Bu işe yarayabilirdi. Tabii bunu biraz daha yumuşatmaya karar verdi.

Dorian, Ares haklı, diye düşündü. Veba insanoğlunu yeniden yaratmak için nihai fırsattı. Sınıfsız, anlaşmazlıkların olmadığı

tek bir insan toplumu. Bu tek ordu tek bir ortak hedef için çalışacaktı: güvenlik.

Johanna çarşafı üzerinden attı ve muhteşem bedenini onun gözlerinin önüne serdi. "Fikrimi değiştirdim."

Dorian, Fikrini mi değiştirdin? diye düşündü. Onun bir konuda bir düşünceye vardığına bile şaşırmıştı. Şimdi de bu "düşünceyi" değiştirmişti. Dorain acaba şimdi ne gelecek diye merak etti. Belki de Dorian'ın daha önce adını hiç duymadığı o "yıldızların" ayrılmaları ihtimali hakkında bir yorum ya da "sence bu elbise bana yakışmış mı?" sorusu gelecekti. O elbise geminin kantininde indirime girmiş gibi.

Dorian işine geri dönerken, "Büyüleyici..." diye mırıldandı.

"Tek yaptığın uyumak, içmek ve beni becermek olduğu zamanlarda senden daha çok hoşlandığımı fark ettim."

Dorian nefesini bıraktı ve kalemi masaya koydu. Konuşma yazısı bekleyebilirdi.

34

Immari Seçme Kampı
Marbella, İspanya

Kate sırada bekliyor, kampı inceliyor, düşünüyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Orkide Bölgesi yerle bir olmuş, vebadan önceki beş yıldızlı tatil köyüyle, hatta Martin'in daha dün gösterdiği sığınakla alakası kalmamış yanık bir enkazdı. Nöbetçi kulelerindeki ve motorlu araç parkındaki alevler hâlâ tütüyor, gökyüzüne beyaz otel kulelerinden bir yılan gibi tırmanan kara duman sütunları gönderiyorlardı. Batan güneş Akdeniz'in üzerinde kızıl ve turuncu bir alev topuydu. Kate'in sırası mezbahaya doğru giden bir koyun sürüsü gibi sessizce denize doğru ilerliyordu.

Immari askerleri Martin'in öngördüğü şeyi yapıyor; insanları ayıklıyorlardı. Hastalar en yakındaki kuleye götürülüyordu, ellerinde silahlar ve sopalar olan nöbetçiler de onları kapılardan içeri sokuyordu. Kate onlara ne yapacaklarını merak etti. Onları öylece ölüme mi terk edeceklerdi? Orkide olmazsa üç gün içinde ölürlerdi. Martin de grubun içinde bir yerlerdeydi. Kate yakalandıklarından beri onu görmemişti. Kalabalığın içinde onu bulmaya çalıştı.

Askerlerden biri, "İlerleyin!" diye bağırdı.

Belki de Martin'i çoktan içeri almışlardı ya da Kate'in arkasındaydı. Kate gözlerini hastaların olduğu kuleden ayıramıyordu. Birkaç gün sonra içerisi ölülerle dolduğu zaman ne yapacaklardı? Marbella'yı boşalttıklarında ne olacaktı peki? Kate zihninde binanın temelinin patlamalarla sarsıldığını ve yıkıldığını gördü. Martin'i bir şekilde çıkarmak zorundaydı. Kate...

"İlerleyin!"

Biri onu kolundan tutarak ileri doğru sürükledi. Başka bir adam da onu boynundan yakaladı ve lenf bezlerine dokundu. Adam Kate'i sola doğru savurdu ve başka bir adam –asker değil, doktordu galiba– ağzının içine uzun bir pamuklu çubuk sokup yanağının içinde gezdirdi. Pamuklu çubuğu üzerinde barkodu bulunan plastik bir tüpe yerleştirdi. Bu tüp daha büyük bir makinenin içine doğru giden sıralanmış birçok tüpten biriydi. DNA örnekleri. Hayatta kalanların genomlarını sıralıyorlardı. Kate'in boyalı saçları ve tünellerden dolayı pislik içindeki görünümü, askerlerin onu tanımayacaklarına dair biraz olsun güven veriyordu... yirmi dört saat öncesindeki haline hiç benzemiyordu. Ama aldıkları DNA örneğini eşleştirirlerse, onun tam olarak kim olduğunu anlarlardı.

O anda diğer tarafında duran bir nöbetçi bileğini yakaladı ve başka bir makinedeki yuvarlak bir boşluğa soktu. Bileğinde keskin bir acı duydu ama daha bağırmaya fırsat bulamadan acı sona erdi. Nöbetçi onu sırtından sertçe itti ve bedenini bir değnekle tarayan başka bir nöbetçiyle yüz yüze geldi.

Adam, "Negatif," dedi ve Kate'i teknisyenler ile makinelerin diğer tarafında duran kalabalığa doğru itti.

Kate bir an ne yapacağını merak ederek orada durdu. Grup hafifçe ayrıldı ve Kate iki tanıdık yüz gördü: tünellerde onları götüren adam ve kadın... onun ve Martin'in yakalanmasına sebep olan Immari yandaşları.

Başka biri, teni hiç güneş görmemiş gibi duran orta yaşlı tıknaz bir adam ona yaklaştı. "Sorun yok. İşte bitti!" dedi, ses tonunda hem gerginlik hem heyecan vardı. "Sen de hayatta kalanlardansın. Kurtulduk."

Kate geriye dönüp teknisyenlere, sonra da bileğindeki siyah barkodun etrafındaki acıtan kırmızı şeride baktı.

"Nereden anladın?.."

"Senin sağ kalanlardan biri olduğunu mu? Sende Orkide Kimliği yoktu... vücuda yerleştirilen bir implant bu."

İmplant mı? Martin implantlar hakkında hiçbir şey söylememişti.

Gergin adam Kate'in kafa karışıklığını fark etmiş gibiydi. "İmplantları bilmiyor musun?"

"Ben... o konudan biraz uzak kalmışım."

"Aman Tanrım. Tahmin edeyim, yoksa sen buraya tatile gelip vebadan sonra saklananlardan mısın? Ben de öyleyim!"

Kate yavaşça başını salladı. "Evet, onun gibi bir şey."

"Vay canına! Nereden başlasam ki? Eh, sende implant yoktu, demek ki hiç yakalanmadın ve zoraki tedavi sürecine katlanmak durumunda kalmadın. İnanamayacaksın. Salgın başladıktan sonra İspanya hükümeti sıkıyönetim ilan etti. Her şeyi kontrolleri altına aldılar ve herkesi –hayatta kalan herkesi– devasa toplama kamplarına sürdüler. Herkese zorla Orkide adında bir ilaç verdiler, vebayı durduruyordu ama iyileştirmiyordu. Herkese bir implant taktılar, bedenin kendi amino asitlerinden falan ilaç sentezleyebilen bir tür biyolojik cihaz. Ya da bize dedikleri buydu. Ne yapıyordur, kim bilir. Ama sende ondan da yoktu, sen kesinlikle paçayı kurtarmışsın. Artık işler yoluna girecek. Immari, Marbella'yı kurtardı. Bunun Güney İspanya'nın her yerinde olduğuna dair söylentiler var. Burayı temizleyip dünyayı eski haline döndürecekler."

Kate yeniden kalabalığı inceledi. İki taraf vardı, artık bunu görebiliyordu. Bulunduğu grup çok daha küçüktü... bilinen kurtulanlar. Diğer grup daha büyüktü. Onlar enfeksiyon belirtisi göstermeyen, Orkide bölgesi sakinleri olmalıydı. DNA örnekleri, barkodlar... Kate olayı çözmeye başlamıştı. Immari herkesi sınıflandırıyor, gözler önünde kendi deneylerini yapıyor, Atlantis Geni'ni kontrol eden endojen retrovirüsleri izole etmeye çalışıyordu. Hedefleri buydu... örnek kümesini genişletmek. Kurtarılma bunun bir yan etkisiydi. Bir paravandı. Yoksa başka bir sonucu daha mı vardı?

Martin'in sözleri zihninde yankılandı: *Yemin edeceğine bana söz ver.* Kate yemin etmeyecekti. Yaptıkları şeylerden sonra olmazdı. Yapmakta oldukları şeylerden sonra. Yemin etse bile ne yapabilirdi ki? Eninde sonunda onu bulacaklardı. Bunu geciktiremezdi. Ve Martin'i nasıl kurtaracağını da çözemiyordu. Seçme şansı olsaydı

asla sahte bir yemin etmediğini, düşmanının önünde eğilmediğini bilerek ölmeyi tercih ederdi.

Kate'in arkasında devasa bir ekran parladı. Askerler bir dizi beyaz çarşafı birlikte asmış, açık hava sinemalardaki gibi bir dış mekân ekranı oluşturmuşlardı. Ekranı aydınlatan sahne çelik bir gemi bölmesinin önünde duran hırpalanmış ahşap bir çalışma masasıydı. Bir kaptanın gemisindeki çalışma masası mıydı bu? Kameranın önünden bir adam geçti, döndü ve masasına oturdu, sırtı dimdik, suratı katı ve duygusuzdu.

Kate gerildiğini hissetti. Ağzı kurudu.

"Benim adım Dorian Sloane."

Kelimeler yavaşça kayboldu ve Kate aklında tek bir düşünceyle kalakaldı: *Dorian hayattaysa David öldü.* Kanıt ekrandaydı; üç metre boyunda, altı metre eninde, korku içindeki kalabalığa yukarıdan cansız bir şekilde bakıyordu. *Dorian hayattaysa David öldü.* Bunu kesin olarak bilmek Kate'in içinde ne kadar çok umut beslediğini ortaya koydu. Gözlerine yaşlar doldu ama Kate gözlerini kırpıştırıp onları savuşturdu. Derin bir nefes alıp gözlerini silme isteğine karşı koydu. Etrafında gözyaşlarını silen başkaları vardı fakat onlar tamamen farklı bir sebepten yapıyordu bunu. Kalabalık boyunca insanlar ellerini çırpıyor, birbirlerine sarılıyor ve tezahürat yapıyordu. Bazılarının suratı Kate gibi katıydı, birçok kişi de gözlerini yere indirmiş ya da ekrandan başka tarafa çevirmişti. Dorian bundan tamamen habersiz bir şekilde tekdüze konuşmasına devam etti.

"Ben karşınızda bir kurtarıcı ya da lideriniz olarak bulunmuyorum. Ben bir insanım, hayatta kalmaya çalışan bir adamım, elinden geldiğince çok hayat kurtarmaya çalışan biriyim. Sadece herkesten farklı bir pozisyondayım. Immari Enternasyonal'in başkanı olarak, kaynakları bir farklılık yaratmak için kontrol ediyorum. Immari bir güvenlik bölümüne, bir özel istihbarat servisine, doğal kaynaklara, iletişim şirketlerine, ulaşım organizasyonlarına ve belki de en önemlisi, dünyadaki en gelişmiş bilimsel araştırma ve geliştirme gruplarından birine sahip. Kısacası bu zor zamanlarda

yardım edebilmek için bir şeyler yapabilecek konumdayız. Ancak kaynaklarımız kısıtlı. Bir anlamda yalnızca kazanabileceğimiz savaşlara girebiliriz. Ancak insanlar olarak bu mücadeleye ya da sorumluluklarımıza yüz çevirmeyeceğiz. Kurtarabildiğimiz hayatları kurtaracağız. Yanınızdakilere bir bakın. Dünya hükümetlerinin size verdiklerine bir bakın.

"İnsan evrimi sürecinde daha önce görülmemiş bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Bir dönüm noktası. Bir tufan. Bu yeni dünyada hayatta kalamayacak olanların kanına belimize kadar batmış haldeyiz. Hükümetler sizleri, bu tufanda suyun üstüne kalamayacak insanlara zincirledi. Sizleri boğulmaya terk etti. Bizler ileriye giden bir yol teklif ediyoruz, cankurtaran botundan size bir el uzatıyoruz. Bir seçenek sunuyoruz. Immari Enternasyonal, yapılması gereken şeyi yapacak cesarete sahip; kurtarabileceğimiz canları kurtarmak, kurtaramayacaklarımızı da huzura kavuşturup kötü durumlarına bir son vermek. Bugün sizlere bunu teklif etmek için geldim: yaşam, sağ kalanlarla kurulacak yeni bir dünya. Karşılığında hiçbir şey istemiyoruz, bu yeni dünyanın yaratılmasında bağlılığınız ve yardımınız hariç. Bulabildiğimiz bütün sağlıklı bireylere ihtiyacımız var. Asıl mücadele önümüzde. Yaklaşan tufanda sadece rolümüzü oynama fırsatı arıyoruz, o yüzden sizlere şimdi teklif ediyorum: bize katılın ya da çekimser kalın. Çekimser kalırsanız size zarar vermeyeceğiz. Sizleri kendi çözümlerinizi aramanız için bizle aynı fikirde olmayanların yanına göndereceğiz. Kan dökülmesini istemiyoruz; dünyanın elleri yeterince kanlı.

"Düşmanlarımız bize imparatorluk diyor. Kendi güçlerine tutunabilmek için çaresiz bir çaba içinde yalanlar yayıyorlar. Ellerindeki güçle neler yaptıklarına bir bakın... iki sınıfı bulunan bir dünya inşa ettiler: üçüncü dünya ve birinci dünya. Kapitalizmin her milletin vatandaşlarını ezip geçmesine izin verdiler, bizi ekonomik değerimize göre ayırdılar. Bir bireyin toplumdaki değeri o kişinin bir gün içinde ürettiği şeye, dünyanın ne kadar para ödemeyi kabul ettiğine göre belirlendi. Bu veba bizi yüzyıllardır ayırmak için kullandıkları programların biyolojik muadili.

"Immari Enternasyonal'in çözümü basit: hep beraber çalışan tek bir dünya, tek bir halk. Eski dünyayı tercih ediyorsanız, Orkide'yi, toplama kampında oturup asla gelmeyecek bir tedaviyi, yaşayacak mıyım ölecek miyim diye beklemeyi tercih ediyorsanız, size kalmış. Onun yerine yaşamı, adil bir dünyayı, yeni bir şey inşa etme fırsatını seçebilirsiniz. Şimdi seçiminizi yapın. Immari Çözümü'nün parçası olmak istemiyorsanız olduğunuz yerde kalın. Bize destek olmak, kurtarabildiğimiz hayatları kurtarmaya yardımcı olmak istiyorsanız, Immari Enternasyonal sembolünü tutan çalışanlara doğru gidin. Masadaki elemanlar sizlerle görüşecek, ne tür beceriler sunabileceğinizi ve diğer insanlara nasıl yardımcı olabileceğinizi öğrenecekler."

Kate'in etrafındaki kalabalık dağılmaya başladı. On kişiden belki biri olduğu yerde durdu. Hatta daha bile azdı.

Kate itiraf etmek istemese de Dorian onun gerçekten nasıl biri olduğunu bilmeyenler için ikna edici bir konuşma yapmıştı. Ağzı iyi laf yapıyordu; Kate bunu çok iyi biliyordu. Orada durup insanların Immari askerlerine doğru akın edişini izlerken, zihninden bir dizi görüntü geçti. Babası bir Immari katliamını önlemeye çalışırken can vermişti. Annesi onların serbest bıraktığı vebanın ellerinde can vermişti. David, Dorian tarafından öldürülmüştü. Şimdi de Martin, üvey babası, onların en son kurbanı olacaktı. Birçok zor seçim yapmıştı... çoğu da Kate için, onu güvende tutmak için yapılmıştı. Martin onu korumak için çok uzun süre mücadele vermişti.

Kate onu bırakamazdı. Bırakmayacaktı, ne olursa olsun. Ve onun araştırmasını tamamlayacaktı.

Sırtında asılı duran çantayı hissetti. Tedavinin anahtarları orada mıydı?

Öne doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Kate oyunu oynayacaktı... ne kadar oynaması gerekirse. Babası öyle yapmıştı. Ama onlara sırtını dönmüştü ve onlar da onu Cebelitarık'ta bir madenin altına gömmüşlerdi. Kate merhamet göstermeyecekti.

Hızlı hızlı konuşarak masaya akın eden yüzlerce insanın arasına karıştı. "İşte buradasın."

Kate döndü. Onunla daha önce konuşan adamdı bu. Kate, "Selam," dedi. "Daha önce pek konuşkan değildim, üzgünüm. Ben... senin hangi tarafta olduğundan emin değildim. Görünen o ki ben gerçekten de hayatta kalmak için savaşanlardanım."

35

Ceuta'nın Dışı
Kuzey Fas

David'in önündeki devasa askeri üs gecenin karanlığı ve parlayan sınır ışıklarının arasından bir görünüp bir kayboluyordu.

Etrafındaki bölgeyse başka bir gizem içindeydi. David, üç ciplik konvoylarının hızla ilerlediği zeminin aktif olmayan bir volkanın lav yatağı olduğuna yemin edebilirdi. Arada sırada boğumlu, yanık zeminden duman yükseliyordu. Bu koku David'in en büyük korkularını doğruladı. Immari şehrin bu tarafında bir hendek kazmış, sonra da onu yakıp kalıntılarını düzleştirmişti... böylece düşmanları saldırmak için bu açık alandan geçmek zorunda kalacaktı. Zekiceydi. Biraz aşırı olsa da zekiceydi.

Bu sahne ona bir şeyi hatırlattı; bir dersi. Bir an yeniden Columbia'ya, dünya değişmeden, kelimenin tam anlamıyla onun üzerine yıkılmadan önceki zamanlara döndü. Profesörlerinin sesi oditoryumda gürlüyordu.

"Roma İmparatoru Justinianus cesetlerin yakılmasını emretmiş. Bahsettiğimiz altıncı yüzyıl, arkadaşlar. Batı Roma İmparatorluğu Gotlara yenik düşmüş, onlar da Roma'yı yağmalayıp idaresini ele geçirmişti. Merkezi, bugün İstanbul olarak bilinen Konstantinopolis olan Doğu Roma İmparatorluğu'ysa, medeni dünyanın büyük güçlerinden biriydi. O zamanlar dünyadaki en büyük metropoldü. İran, Akdeniz ve ordusunun yelken açabildiği bütün topraklar üzerinde kontrol sahibiydi. Ancak 541 yılında gelen veba her şeyi sonsuza dek değiştirdi. Dünyada daha önce –ve o zamandan be-

ridir– hiç görülmemiş bir salgındı. Şehrin sokakları bedenlerden akan kanla kırmızıya boyanmıştı.

"O kadar çok ceset vardı ki. Justinianus ölülerin denize atılmasını emretti. Fakat hâlâ çok sayıda ceset vardı. Şehir duvarlarının hemen arkasında Romalılar devasa toplu mezarlar kazdı, her birinin içine yetmiş bin kişi sığabiliyordu. Alevleri günlerce yandı."

David kendi kendine, *tarih tekerrürden ibaret*, dedi. Ceuta'da bu oluyorsa, dünyanın geri kalanı nasıldı? Toba Protokolü'yle serbest kalan veba –son on yılını önlemek için geçirdiği sonuç– gerçekleşmişti. Başarısız olmuştu. Kaç kişi ölmüştü? Neredeyse iradesi dışında zihni bir kişiye odaklandı: Kate'e. Cebelitarık'tan kaçabilmiş miydi? Kaçabildiyse, neredeydi? Güney İspanya'da mı? Burada, Fas'ta mı? Şu anda Kate samanlıkta bir iğneydi ama David önündeki canavarın elinden canlı kurtulabilirse, onu bulmak için samanlığı yakacaktı. Bir açıklık, kaçmak için bir fırsat kollaması gerekiyordu. Cipin arkasından bakıp yanan şehrin son kısmının yanlarından geçişini izledi.

Konvoy devasa duvarın ortasındaki çelik kapılarda yavaşladı. İki yanında birer siyah bayrak asılıydı. Ciplerin geçmesi için kapılar açılınca, bayraklar bir esintiyle açıldı: [IE]. Immari Enternasyonal. Yüksek beyaz duvar en az on metre yükseliyordu ve üzerinde tek tük yanık lekeleri vardı; at üstünde burayı kuşatan düşmanların bıraktığı izler olduğuna şüphe yoktu. Siyah çizgili duvar ve kapılar, konvoyu yutmak için ağzını açan bir zebrayı andırıyordu. Bayrakları rüzgârda kıpırdayan kulaklar gibiydi. David duvarın altından geçerlerken, *canavarın midesine iniyoruz*, diye düşündü ve kapılar hemen arkalarından kapandı.

Dağda onu yakalayan sekiz asker ellerini düğümlemiş, sonra da kemere bağlamıştı. Cipin arka koltuğunda sessizce oturup dağlardaki engebeli, bazen de acımasız yolculuğa katlanmıştı. Aklında birkaç kaçış senaryosu canlandırmıştı fakat hepsi de cipten atlayıp çok sayıda kemiğini kırarak dövüşemeyecek hale gelmesiyle son buluyordu.

Şimdi koltuğunda kıvranıyor, sağa sola dönüyor, üssün içini inceleyerek kaçmak için bir açıklık arıyordu. Yüksek duvarların içinde Immari askerleri duvardaki kulelere erzak götürmek için koşturuyordu. Buranın boyutu David'i hayrete düşürdü. Kaç birlik vardı? En azından binlerce olmalıydı, içeriye dönük duvar boyunca çalışıyor olmalılardı. Başkaları da hiç şüphesiz denize dönük duvarlarda konuşlanmış olmalıydı. Duvarın ardında, kulelerin ve geniş tedarik yollarının ötesinde cadde boyunca dizilmiş sıra sıra evler yayılmıştı. Çoğu boş görünüyordu ama arada bir içlerinden bir asker çıkıyor ya da içeri giriyordu.

Yolun iki tarafında da üç sıra sürülmüş toprak vardı. Her yedi metrede bir, kısaltılmış bir telefon kulübesi gibi tahta bir direk çıkıyordu yerden. Her birine yaklaşık bir metre aralıkla iki bohça asılmıştı. David ilk başta onların devasa yabanarısı kovanları olduğunu düşündü.

İleride, neredeyse dış duvarın aynısı bir beyaz duvar daha yükseliyor ve David'e bunun ne olduğunu anlatıyordu; burası bir imha bölgesiydi. Immari'nin düşmanları dış duvarı aşmayı başarırsa, onları bu ara bölgede imha edeceklerdi. Yol boyunca uzanan sürülmüş toprakta hiç şüphesiz mayınlar vardı ve David direklerde asılı bohçalarda boş mermi kovanları, atık metal parçaları, çiviler ve patladığında duvarların arasında kalanları parça parça edecek diğer şeyler olduğunu varsaydı.

Bu antik hisara başka yenilikler de getirilmişti. Bütün nöbetçi kulelerinde devasa silahlar bulunuyordu. David onların hangi model olduğunu çıkaramadı. Yeni bir şey miydi? Evlerin çoğunun çatısı çıkarılmıştı ve David içlerine uçaksavarlar gizlendiğini anladı; hidrolik kaldıraçların üzerinde oturuyor, gelecek herhangi bir düşman uçağını vurmak için hazır bekliyordu. Tabii David atlı süvarilerin uçağı olduğunu pek sanmıyordu.

Askerler tekrar telsizi çalıştırdı ve iç duvardaki kapılar ayrıldı. Bu duvarda dış duvardan daha az yanık vardı ama yine de birkaç zebra şeridi tepeden aşağı iniyordu. İç kapıdan geçerken, David

kaçma şansının azaldığını hissetti. Artık "en yakın askere vur ve koş" taktiği yeterli olmayacaktı. Odaklanması gerekiyordu.

İç kapının içinde, evler ve mağazalar başka bir cadde boyunca sıralanmıştı, bu yolda mayınlar ve doğaçlama geliştirilmiş patlayıcılar yoktu. Daha çok eskiden kalma bir köyü andırıyordu. Burada askerler kadar sade kıyafetler içinde insanlar da vardı. Buranın üssün ana oturma bölgesi olduğu belliydi.

İkinci ev ve dükkân sırasının ötesinde başka bir duvar yükseliyordu, bu duvar taştan yapılmış ve çok daha eskiydi. Başka bir kapı açıldı. Şehir içini açtıkça başka bebeklerin çıktığı matruşka bebekler gibiydi.

Ceuta büyük ihtimalle Akdeniz kıyısındaki diğer köyler gibi inşa edilmişti. Binlerce yıl önce, buranın sakinleri kıyıda ufak bir yerleşke inşa etmişlerdi. O yerleşke bir ticaret merkezi olarak gelişmişti. Gelen refah beraberinde başka sakinleri ve daha az dürüst olan fırsatçıları da getirmişti: korsan ve hırsızları. Ardında gelişen ticaret ve işlenen suçlar ilk şehir duvarlarının inşa edilmesine yol açmıştı ve şehir yüzyıllar boyunca gelişmiş, her seferinde yeni vatandaşlarını korumak için bir dış duvar daha örmüştü.

Burada binalar çok daha eskiydi ve sade kıyafetler giyen kimse yoktu, yalnızca askerler ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ağır silahlar, cephanelik ve başka cihazlar vardı. Immari savaşa hazırlanıyordu ve buranın büyük bir harekete geçiş merkezi olduğu açıktı. Burası aynı zamanda şehrin iç kalesiydi. David burada yargılanacaktı.

David cipte yanında oturan askere döndü. "Onbaşı, emirleri yerine getirdiğinizi biliyorum ama beni bırakmalısınız. Çok büyük bir hata yapıyorsunuz. Beni şehrin dışına götürün ve bırakın. Kimsenin haberi olmaz, böylece siz de gizli bir operasyona burnunuzu soktuğunuz için askeri mahkemede yargılanmaktan kurtulabilirsiniz."

Genç adam David'e baktı, tereddüt etti, sonra hemen gözlerini çevirdi. "Yapamam, yarbayım. Şu anki kurallar duvarın dışında bulunan herkesi yakalamamızı ya da öldürmemizi emrediyor."

"Onbaşı..."

"Bunu bildirdiler bile, efendim. Binbaşıyla görüşmelisiniz." Genç asker yüzünü diğer tarafa dönerken cip bir cip filosunun bulunduğu avluya giden eşikten geçti. Konvoy durdu ve askerler David'i dışarı sürükleyip binanın içine götürdüler, birkaç koridordan geçirip ağır demir parmaklıkları ve yüksekte küçük bir penceresi bulunan bir hücreye koydular.

David hücresinde bekledi; elleri düğümlü bir halde kemerindeydi. Bir süre sonra taş zeminde yüksek ayak sesleri yankılandı ve bir asker belirdi. Siyah üniforması jilet gibiydi ve omzunda tek bir gümüş çizgi duruyordu. Bir teğmendi bu. David'le yüz yüze geldi fakat parmaklıkların diğer tarafındaki mesafesini korudu. Cipteki onbaşının aksine, sesinde tereddüt yoktu. "Kendini tanıt."

David ona doğru adım attı. "Kendinizi tanıtın, *yarbay*, demek mi istediniz?"

Adamın suratından bir tereddüt izi geçti ve yavaşça konuştu. "Kendinizi tanıtın, yarbay."

"Fas'taki gizli operasyonlar hakkında size bilgi verildi mi, teğmen?"

Teğmenin gözleri sağa sola kaydı. Şüphe. "Hayır... Bilgilendirilmedim..."

"Sebebini biliyor musunuz?" David bağlanmış ellerini kaldırdı. "Cevap vermeyin. Bunu cevap almak için sormadım. Bilgilendirilmediniz çünkü, evet, operasyonlar gizli. Özel. Burada olduğumu kayıt altına alırsanız, operasyon mahvolacak. Sizin terfi ya da patates soymak dışında herhangi bir şey yapma ihtimallerinizle birlikte. Anlaşıldı mı?"

David bir süre sözlerinin genç adamın zihninde dolaşmasına izin verdi. David devam etti, ses tonu daha az sertti. "Şu anda isminizi bilmiyorum, siz de benimkini bilmiyorsunuz. Bu iyi bir şey. Şu anda yalnızca bir karışıklıkla karşı karşıyayız. Düşük rütbeli

bir devriyenin yaptığı aptalca bir hata bu. Beni serbest bırakıp bana bir cip verirseniz, lafı edilmeyecek."

Teğmen bir an duraksadı ve David onun cebindeki bir şeye, büyük olasılıkla anahtarlara uzandığını düşündü ancak tam o anda taş zeminde yankılanan başka bir çift botun sesi geldi ve koridorda başka bir asker belirdi... bir binbaşı. Yüksek rütbeli asker, onları bir işler karıştırırken yakalamışçasına teğmenden David'e baktı. Yüz ifadesi sakin, ifadesizliğe yakındı, neredeyse keyifliymiş gibi olduğunu düşündü David.

Teğmen binbaşını görünce doğruldu. "Efendim, onu Musa Dağı'nın aşağısındaki tepelerde bulduk. Kendini tanıtmayı reddediyor ve bana gelen herhangi bir transfer emri yok."

David binbaşıyı inceledi. Evet, onu tanıyordu. Saçları uzamıştı ve yüzü daha zayıftı ama gözleri, David'in yıllar önce bir harekat sonrası raporunun çıktısına ataşla iliştirilmiş fotoğrafta gördüklerinin aynısıydı. Ajan raporu düzgün büyük harflerle yazmıştı, sanki her bir harf üzerinde uzun uzun düşünülmüştü. Bu binbaşı bir Saat Kulesi ajanıydı... David'in eskiden çalıştığı gizli operasyonlar grubunun bir üyesi. David yakın geçmişte Saat Kulesi'nin aslında Immari kontrolünde olduğunu öğrenmişti. David'in kim olduğunu biliyor olabilirdi. Ancak bilmiyorsa... Her iki ihtimalde de iyi rol yapamazsa işi biterdi.

David demir parmaklıklara doğru adım attı. Teğmen geriledi ve elini silahının yanına koydu. Binbaşı kıpırdamadı. Yavaşça kafasını çevirdi.

David, "Haklısınız, teğmen," dedi. "Ben bir yarbay değilim. Tıpkı yanınızda duran adamın binbaşı olmadığı gibi." David teğmen konuşamadan devam etti. "Size 'binbaşınız' hakkında bilmediğiniz başka bir şey daha söyleyeceğim. İki yıl önce, Ömer el-Kuso adında değeri yüksek bir terörist hedefi öldürdü. Onu akşam karanlığında yaklaşık iki kilometrelik bir mesafeden vurdu." David binbaşıya başıyla işaret etti. "Bunu hatırlıyorum çünkü harekat sonrası raporunu okuduğumda, vay canına, ne atış ama, diye düşünmüştüm."

Binbaşı kafasını kaldırdı, sonra omuz silkip ilk kez gözlerini ondan ayırdı. "Gerçeği söylemek gerekirse, şanslı bir atıştı. Tam ikinci mermiyi yerleştiriyordum ki el-Kuso'nun kalkmadığını fark ettim."

Teğmen, "Ben... anlamıyorum," dedi.

"Belli. Gizemli misafirimiz şu anda gizli bir Saat Kulesi operasyonunu tarif etti, bu da onun ya bir istasyon şefi ya da bir başanalist olduğu anlamına geliyor. Analistlerin bu yarbay kadar çok spor yaptıklarını düşünmüyorum. Çıkarın onu."

Teğmen hücreyi açtı ve David'in bileklerini çözdü, sonra da binbaşıya döndü. "Ben şimdi..."

"Ortalarda görünmeyin, teğmen." Teğmen döndü ve koridordan gitti. "Beni takip edin, *yarbay*."

David taş koridorda ilerlerken acaba tuzağın daha da içine mi yoksa kurtulmaya doğru mu gittiğini merak etti.

36

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

Binbaşı, David'i nezarethaneden çıkarıp kafeslerle dolu geniş bir avludan geçirdi. Çiftlik hayvanlarını burada mı tutuyorlardı? Ne olduğunu çıkaramadığı sesler gecenin içine yayıldı.

Binbaşı bunun David'in ilgisini çektiğini fark etti. Kafeslere bir bakış attı. "Kayıkçıyı bekleyen barbarlar."

David bunun ne anlama geldiğini merak etti. Yunan mitolojisinde "kayıkçı" yeni ölmüşlerin ruhlarını Styks ve Acheron nehirlerinden yeraltı dünyasına taşırdı. Bunu düşünmemeye karar verdi. Çözmesi gereken daha acil başka gizemler vardı.

Yolun kalanında sessizce yürüdüler ve şehir merkezindeki büyük bir binaya vardılar.

David hemen binbaşının ofisini inceledi. Çok ilgiliymiş gibi görünmek istemiyordu ama birkaç şey dikkatini çekti. Ofis fazla büyüktü. Üs komutanının ofisi olduğu belliydi. Ve çok sadeydi. Duvarlar beyaz alçılarına kadar soyulmuştu ve ondan başka pek bir şey yoktu: Köşede duran siyah bir Immari bayrağı, ardında dönen metal sandalyesi bulunan sade bir ahşap çalışma masası ve masanın önünde duran iki katlanabilir sandalye.

Binbaşı çalışma masasının arkasına geçip en üst çekmeceden bir paket sigara çıkardı ve kibritle hemen bir tane yaktı. Kibriti uzattı ve David'e baktı. "İçer misiniz?"

"Salgından sonra bıraktım. Birkaç hafta içinde hiç kalmayacağını düşündüm."

Binbaşı kibriti sallayıp söndürdü ve kültablasına attı. "İyi ki o kadar zeki değilim."

David oturmadı. Aralarında biraz mesafe olmasını istiyordu. Pencereye gidip dışarı baktı; düşünüyor, binbaşının elini göstermesini, ona bir fırsat vermesini umuyordu.

Binbaşı aralarına doğru bir duman bulutu üfledi ve sanki ağzından çıkmadan önce her bir kelimeyi tartarcasına dikkatle konuştu. "Benim adım Alexander Rukin. *Yarbay...*"

David, *adam işi biliyor*, diye düşündü. Doğruca konuya girmişti. Fırsat bırakmamıştı. *Elimde ne var?* Oda. Bir binbaşı... *bu kadar büyük bir üsse komutanlık mı ediyor?* Pek olası değildi. Ancak David burada daha kıdemli biri olmadığını hissediyordu. "Bana temas kurmamız halinde üs komutanının varlığımdan haberdar edileceği söylenmişti."

"Haberdar edilmiş olabilir." Rukin sigarasından bir nefes daha aldı. David bir şeylerin değiştiğini hissetti. *Yaklaşımını mı değiştiriyor?*

"Kendisi Güney İspanya'da, işgale liderlik ediyor. Neredeyse herkesi sevk etti. Şu anda çekirdek mürettebatla idare ediyoruz. İstasyon şefimiz, Yarbay Garrott iki gün önce öldürüldü. Aptal herif dolaşıp duruyor, her nöbetçi kulesini ziyaret ediyordu, cehenneme belediye başkanı seçilmiş gibi herkesle el sıkışıyordu. Berberi keskin nişancı onu tek kurşunda indirdi. Nişancının tepelerde olduğunu varsaydık, o yüzden devriyeleri artırdık. Çevredeki bumerangları da. Şimdi bana neden burada olduğunuzu söylemeniz gerekiyor."

Evet, Rukin ona işe yaramaz ayrıntılar veriyor, David'in de karşılık verip hikâyesini anlatacağını, bir hata yapacağını umuyordu. "Buraya bir görev için geldim."

"Ne..."

David dönüp Rukin'le yüz yüze gelerek, "Gizli," dedi. *Ne kadar zamanım var? Benim taklitçi olduğumu anlamadan önce bir saatim olur mu? En iyi ihtimalle biraz zaman kazanabilirim.* "Arayabilirsiniz. Yetkiniz varsa size söylerler."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz."

"Niye?"

"Patlama yüzünden." Rukin, David'in yüzünü okudu. "Bilmiyor muydunuz?"

"Bilmiyorum."

"Birileri Almanya'daki Immari Komuta Merkezi'nde nükleer altı bir cihaz patlatmış. Kimse şu anda bir yer aramıyor, özellikle de gizli operasyon doğrulamaları için."

David şaşkınlığını gizleyemedi. Fakat bu aradığı fırsattı. "Ben... yol üzerindeydim, iletişim imkânım yoktu."

"Nereden?"

İşte test geliyordu. David, "Recife," dedi.

Rukin öne eğildi. "Recife'te Saat Kulesi istasyonu yok..."

"Analist temizliği başladığında yeni açılıyordu. Veba patladı. Zor kurtuldum. O zamandan beri özel görev üzerindeyim."

"İlginç. Bu gerçekten ilginç bir hikâye, yarbay. Gerçekse şu: bana şu anda kim olduğunuzu ve neden burada bulunduğunuzu söylemezseniz, kimliğinizi doğrulayana kadar sizi bir hücrede tutmak zorunda kalacağım. Yoksa benim başım derde girer."

David ona gözlerini dikti. "Haklısınız. Bu... operasyon gizliliği. Eski alışkanlık. Belki de fazla uzun süredir Saat Kulesi ajanlığı yapıyorum." Sonra ona kapılardan geçtikten sonra üzerinde çalışmaya başladığı hikâyeyi anlattı. "Buraya bu üssü sağlama almak için geldim. Ceuta'nın dava için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Adım Alex Wells. Merkez yok edildiyse, özel operasyon müdürlüğünden beni doğrulayacak birileri olmalı."

Rukin bir deftere bazı notlar karaladı. "O zamana kadar sizi kışlada tutmak durumundayım. Anladığınızı düşünüyorum, yarbay."

David, "Anlıyorum," dedi. *Biraz zaman kazandım.* Buradan çıkmak için yeterli olur muydu? Zihninde tek bir hedef baskındı: Kate'i bulmak. Onun için de bilgiye ihtiyacı vardı. "Aslında bir... ricam olacaktı. Dediğim gibi, yol üzerindeydim. Elinizdeki güncel bilgileri öğrenebilirsem çok iyi olur. Tabii gizli olmayanları."

Rukin metal sandalyesine oturdu, ilk kez rahatlamış gibi görünüyordu. "Söylentilere göre Dorian Sloane geri dönmüş. Doğal

olarak Antarktika'daki yapının dışında tutuklandı. Ama dediklerine göre elinde bir çanta varmış. İdaredeki aptallar çantayı Merkez'e götürmüşler, çanta da binayı patlatmış. Bana sorarsan bu Darwinizm'in canlı örneği."

"Sloane'a ne oldu?"

"En garip tarafı da o. Anlattıklarına göre sorgu sırasında bir nöbetçiyi öldürüp Başkan Sanders'ın boğazını parçalamış. Sonra onu öldürmüşler... kafasına iki kere sıkmışlar, yakın mesafeden. Bir saat sonra, yapının içinden yürüyüp çıkmış. Yepyeni bir bedenle... hafızası eksiksiz bir halde. Üzerinde tek bir çizik bile olmadan."

"Bu imkânsız..."

"Başka şeyler de var. Immari onun etrafında efsanevi bir hikâye oluşturmak için elinden geleni yapıyor. İşe de yarıyor. Alt tabaka ona artık tapıyor. Kıyamet günü, Mesih, yeniden dünyaya dönüş dedikoduları... burada Ceuta'da ve Immari bayrağının dalgalandığı diğer her yerde. Mide bulandırıcı."

"Siz inananlardan değil misiniz?"

"Ben bütün dünyanın lağımın eşiğinde olduğuna inanıyorum ve Immari bütün bu pisliğin dibe batmadığı tek yer."

"O zaman... umalım da batmamaya devam etsin. Binbaşı, yolculuk beni biraz yordu."

"Tabii."

Rukin içeri iki asker çağırdı ve onlara David'i kışlalara götürüp başında yirmi dört saat nöbetçi bulundurmalarını emretti.

Alexander Rukin sigarasını söndürdü ve sayfadaki kelimelere baktı.

Kapı açıldı ve kendinden sonraki en rütbeli kişi olan Yüzbaşı Kamau içeri girdi.

Uzun boylu Afrikalı yavaşça kalın bir sesle konuştu. "Hikâyesine inanıyor musunuz, efendim?"

"Tabii. Paskalya Tavşanı kadar gerçek." Rukin bir sigara daha yaktı ve paketin içine baktı. Üç tane kalmıştı.

"Kim o?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama önemli biri. Profesyonel. Belki bizimkilerden biridir, büyük ihtimalle onlardan biridir."

"Haber vermemi ister misiniz?"

"Lütfen."

Rukin ona bir kâğıt parçası uzattı. "Ve onu yüksek korumaya alın. İttifak'ın yukarıdan görebildiğinden daha fazlasını görmediğinden emin olun."

"Evet efendim." Kamau kâğıt parçasını inceledi. "Yarbay Alex Wells mi?"

Rukin başıyla onayladı. "Bunun sahte bir isim olup olmadığından emin değilim ama tuhaf bir şekilde Arthur Wellesley'yi andırıyor."

"Wellesley?"

"Wellington Dükü. Napolyon'u Waterloo Muharebesi'nde yenmiştir. Boş ver."

"Eğer taklitçiyse neden onu hemen yakalamıyoruz? Sorguya çekmiyoruz?"

"Sen iyi bir askersin, Kamau ama istihbarat konusunda berbatsın. Burada neyle uğraştığımızı bilmemiz gerek. O bizi daha büyük bir balığa ya da devam etmekte olan daha büyük bir operasyona götürebilir. Bazen daha küçük balığı yem olarak kullanmak gerekir."

Binbaşı sigarasını söndürdü. Bekleme konusunda iyiydi. "Ona bir kız götürün. Bakalım onunlayken daha konuşkan olacak mı." Yeniden sigara paketine baktı. "Ve bana biraz daha sigara bul."

"Kantinde dün bitti, efendim." Kamau durdu. "Ama Teğmen Shaw'un dün gece kart oyununda birkaç tane kazandığını duydum."

"Gerçekten mi? Çalınmış olmaları çok üzücü. Bazı adamlar kaybetmeyi hiç hazmedemiyor."

"Hemen, efendim."

David gözlerini ovuşturdu. İki şeyden emindi: Binbaşı Rukin'in onun hikâyesini yemediğinden ve buradan insanlara ateş ederek çıkmayı başaramayacağından. Dinlenmeye, sonra da kapıdaki nöbetçileri halletmeyi denemeye karar verdi. Sonrasında ne yapacağından henüz emin değildi.

Düşünceleri, kapıdan gelen yumuşak bir tıklamayla bölündü.

David ayağa kalktı. "Girin."

Dalgalı siyah saçlı ve karamel tenli ince bir kadın içeriye adım attı ve hemen kapıyı kapadı. Ona bakmadan yumuşak bir sesle, "Binbaşı Rukin'in selamları var," dedi.

Kız gerçekten güzeldi. David bu dünyayı gördükçe sevgisi azalıyordu.

"Gidebilirsin."

"Lütfen..."

David, "Git," diye ısrar etti.

"Lütfen, bayım. Beni geri çevirirseniz başım derde girecek."

David'in zihninde gece uykuya daldıktan sonra kızın, üzerine çıkıp boğazını kestiği görüntüsü canlandı. Bunu Rukin'den beklerdi. Bu riski göze alamazdı. "Kalırsan benim başım derde girebilir. Git. Bir daha söylemeyeceğim."

Kız tek kelime daha etmeden çıktı.

Kapı yeniden çaldı, bu sefer daha telaşlıydı.

"Hayır dedim..."

Kapı açıldı ve uzun boylu Afrikalı bir adam göründü. İki nöbetçiye başını salladı ve içeri girip kapıyı sıkıca kapadı.

David'in aklından tek bir cümle geçti. *Oyun Bitti.* "Kamau," diye fısıldadı.

"Merhaba, David."

37

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

Uzun bir an boyunca ne David ne de Kamau tek kelime etti. Öylece durup birbirlerine baktılar.

David sessizliği bozdu. "Beni binbaşıya götürmeye mi geldin?"

"Hayır."

"Ona kim olduğumu söyledin mi?

"Hayır. Söylemeyeceğim de."

David'in zihninden tek bir soru geçti: Kimin tarafındaydı? Kamau'nun kimin tarafında olduğunu, kendinin kimin tarafında olduğunu gözler önüne sermeden test edebilmek için bir yol bulması gerekiyordu. "Ona niçin söylemedin?"

"Çünkü sen söylemedin. Senin bunun için bir sebebin olduğuna inanıyorum, ne olduğunu bilmesem de. Üç yıl önce Aden Körfezi'nde hayatımı kurtarmıştın."

David o operasyonu hatırladı: Birkaç üsten bir araya gelmiş bir Saat Kulesi kuvveti bir korsan çetesini dağıtmak için birlikte çalışıyordu. Kamau Nairobi üssünden gelen bir ajandı. O gün şansı yaver gitmeyen becerikli bir askerdi. Üç korsan gemisinden ikincisine çıkmış ve hemen bozguna uğratılmışlardı... her gemide kaç savaşçı bulunduğunu kestirmek mümkün değildi. David'in takımı kendi bulundukları gemiyi güvenceye almış, sonra da Kamau'nun takımına destek olmak için harekete geçmişti. Birçoğu için çok geç kalınmıştı.

Kamau devam etti. "Kimsenin senin gibi çarpıştığını görmemiştim. O zamandan beri de görmedim. Kimliğini gizli tutmak

sana olan borcumu ödememe yardımcı olabilirse o zaman tutarım. Eğer istersen ve buraya yapacağını düşündüğüm şeyi yapmak için geldiysen, sana yardım ederim."

David, bu onun asıl hedefini ortaya çıkarmak için bir yem mi diye merak etti. Zihninde yavaş yavaş Kamau'ya güvenmeye doğru gidiyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Nasıl oldu da buraya geldin?"

"Üç ay önce bacağıma şarapnel geldi. Saat Kulesi bana izin verdi, ben de Nairobi'den çıkmak istedim. Ailem Cezayir'deydi. Veba vurana dek orada dinleniyordum. Birkaç gün içinde şehri yok etti. Buraya geldim. Bütün Saat Kulesi ajanlarına Immari içinde görev verdiler. Beni yüzbaşı yaptılar. İstasyon şefleri yarbay yapıldı, bu da Binbaşı Rukin'in senin hikâyene inanmasının sebeplerinden biri. Kuzey Afrika tek başına olanlar için, asker bile olsalar tehlikeli. Ben de buraya sığındım; başka seçeneğim yoktu."

"Burası neresi?"

Kamau kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bilmiyor musun?"

David ona odaklandı. Bir sonraki cevap Kamau'nun nereden ortaya çıktığını, gerçekte neye inandığını ortaya dökecekti. "Bunu senden duymak istiyorum."

Kamau doğruldu. "Burası sefil bir yer. Cehennemin kapısı. Burası bir işleme merkezi. Afrika ve Akdeniz'deki adalarda sağ kalanları getirdikleri bir yer. Ve yakında Güney İspanya'dakileri getirecekler."

David, "Sağ kalanlar..." dedi. Sonra kafasına dank etti. "Vebadan yani."

Kamau ona daha da kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

"Ben... bir süredir olan biteni takip edemiyordum. Beni bilgilendirmen gerek."

Kamau ona küresel salgını ve dünya milletlerinin düşüşünü anlattı. Orkide Bölgeleri'ni ve Immari'nin ana planını. David bunları sindirdi. Gerçek bir kâbus senaryosuydu.

David, "Sağ kalanları buraya getiriyorlar," dedi. "Onlara ne yapıyorlar?"

"Güçlüleri zayıflardan ayırıyorlar."

"Zayıflarla ne yapıyorlar?"

"Onları geri gönderiyorlar, veba mavnaları üzerinde. Denize atıyorlar."

David bunun dehşetini kavramaya çalışarak masaya oturdu. Niçin?

Kamau, David'in aklını okumuş gibiydi. "Immari bir ordu kuruyor. Tarihteki en büyük orduyu. Söylentilere göre Antarktika'da bir şey bulmuşlar. Ama çok fazla dedikodu var. Dorian Sloane'un geri döndüğünü söylüyorlar. Onun öldürülemeyeceğini. Rukin'in sana anlattıkları doğru: Dün Almanya'da, Immari Merkezi'nde bir patlama oldu. Topyekün bir savaştan bahsediliyor ama İttifak'ın başka bir sorunu var. Mucize ilaç Orkide'nin artık işe yaramadığını, ölüm dalgasının dünyanın her yerinde yeniden başladığını söylüyorlar. İnsanlar bunun artık her şeyin sonu olduğuna inanıyor."

David şakaklarını ovdu. "Buraya neden geldiğimi bildiğini söylemiştin."

Kamau başını salladı. "Burayı yok etmeye geldin, değil mi?"

Bu sözler söylenirken, David kararını verdi. Bir askerin kim olduğunu belirleyen bu muydu; savaşı kaybetse bile adil bir mücadele vermek mi? Başka ne yapabilirdi ki? Kate'i bulmayı ölesiye istiyordu ama kaçmayacaktı, bundan kaçamazdı. Çarpışarak ölecekti. Aslında bu onun için alışkanlık olmaya başlıyordu. Tüplerde uyanışı hakkında, ne olduğu hakkında çok kafa yormamaya çalıştı. Burası ve şimdi... önemli olan buydu. "Evet. Burayı yok etmek için geldim. Bana yardım edeceğini mi söylemiştin?"

"Edeceğim."

David, Kamau'yu süzdü, hâlâ ona güvenip güvenmediğine karar vermeye çalışıyordu. "Neden daha önce bunu denemedin? Ne zamandır buradaydın..."

"İki aydır." Kamau, David'den uzaklaştı. "Gelmeden önce Immari'nin planını bilmiyordum. Saat Kulesi'nin onların gizli operasyon şubesi olduğunu da. Gerçeği öğrendiğimde şoke oldum ve dehşete düştüm."

David bu hissi iyi biliyordu. Kamau devam etsin diye bekledi.

"Ceuta'da kapana kısıldım. Dünya çaresizdi. Yalnızca sağ kalanların buraya gelip sığındıklarını biliyordum. Hayatta kalabilmek için şeytanla anlaşma yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Üssü indirebilmem için hiçbir yol yoktu. Hiç seçeneğim yoktu. Dünden önce burada neredeyse yüz bin Immari askeri vardı."

"Peki ya şimdi?"

"Altı bin kadar."

"Bizimle birlikte kaçı savaşır?"

"Pek fazla değil. İçlerinden bir düzinesi hariç kimseye canımı emanet etmem. Üstelik onların kendi canlarını feda etmelerini isteyeceğiz."

Altı binle savaşmak için on iki kişi. En iyi durumda bile kaybetmeye mahkûmdu. David'in dinamiği değiştirmek için farklı bir açıya, biraz desteğe ihtiyacı vardı.

"Neye ihtiyacın var, David?"

"Şu anda, biraz dinlenmeye. Rukin'i oyalayıp kim olduğumu anlamasına engel olabilir misin?"

"Evet ama çok uzun süre değil."

"Teşekkür ederim. Saat altıda geri gel, yüzbaşı."

Kamau başını sallayıp gitti.

David yatağa girdi. Tüpün içinden çıktığından beri ilk kez kendinden emin, aklı başında hissediyordu. Nedenini biliyordu: artık bir hedefi, tamamlayacak bir görevi ve yenecek bir düşmanı vardı. Bu ona iyi gelmişti. Hemen uykuya daldı.

38

Immari Seçme Kampı
Marbella, İspanya

Immari askerleri Kate'i ve yemin eden diğer sağ kurtulanları beyaz otel kulelerinden birine götürüp her odaya iki kişi verdiler. Güneş saatler önce batmıştı ama Kate kayan kapılardan dışarı bakıyordu, tıpkı dün Orkide sakinlerinin dışarıya baktıklarını gördüğündeki gibi.

Akdeniz üzerinde hiç ışık yoktu. Denizi hiç bu kadar karanlık görmemişti. Denizin öbür tarafında sadece hafif bir ışıltı vardı; Kuzey Fas'taki bir şehirden geliyordu.

Oda arkadaşı, "O yatağı mı alıyorsun?" diye sordu. Kate'e yakın olan, pencerenin yakınındaki yatağı işaret etti.

"Olur."

Oda arkadaşı olan kadın eşyasını diğer çift kişilik yatağa koydu ve odayı karıştırmaya başladı... ne aradığını Kate tahmin edemiyordu.

Kate çantayı açıp kullanabileceği bir şey aramak istedi fakat çok bitkindi, hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Çantasını örtülerin altına yerleştirdi, yatağa girdi ve uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

Atlantisli bir yapıda değildi, Kate bunu hemen anladı. Burası daha çok bir Akdeniz şehrindeki bir villayı andırıyordu, belki de Marbella'nın tarihi bölgesindeydi. Mermer zeminli koridor kemerli

ahşap bir kapıya çıkıyordu. Kate onu açarsa önemli bir şey olacağı, bir tür keşifle karşılaşacağı izlenimindeydi.

Bir adım attı.

Sağ tarafında iki kapı vardı. En yakındakinin içinde bir hareket duydu.

"Kimse var mı?"

Hareket kesildi.

Kate kapıya doğru yürüyüp yavaşça itip açtı.

David'di bu.

Çarşafları darmadağınık büyük boy bir çift kişilik yatağın ucunda oturuyordu. Üzeri çıplaktı, eğilmiş, uzun siyah botlarının bağcıklarını çözüyordu. "İşte buradasın."

"Sen... yaşıyorsun."

"Görünüşe göre bu sıralar beni öldürmek zor." Başını kaldırıp baktı. "Dur bakalım. Sen beni bir daha hiç göremeyeceğini sanmışsın. Benden ümidini kesmişsin."

Kate kapıyı kapadı. "Ben sevdiğim kimseden ümidimi kesmem."

Kate esrarengiz bir hisle uyandı: Rüyanın her saniyesini hatırlıyordu, sanki oradaymış gibi. David. Hayatta mıydı? Yoksa zihni ona umut mu veriyordu? Odaklanması gerekiyordu. Martin. Kaçış. Şu anda öncelikleri bunlardı.

Odaya ilk güneş ışınları girmeye başlamıştı, oda arkadaşı çoktan kalkmıştı.

Kate sırt çantasını açtı ve içini karıştırmaya başladı. Küçük not defterini açtı ve ilk sayfayı çevirdi.

Martin ona bir mesaj yazmıştı.

Sevgili Kate,

Eğer bunu okuyorsan, bizi yakaladılar demektir. Son 40 gündür en büyük korkum buydu. Seni 4 defa dışarıya çıkarmaya çalıştım. Ama çok geç kalmıştık. Deneyde ölen

30 hastanın her birinin bizi bir tedaviye götüreceğini umuyordum. Ancak zamanımız kalmadı. Baban 29-5-87'de kaybolduğundan beri, her saatimi seni güvende tutmak için çabalayarak geçirdim. Başarısızlığım artık kesin.

Son dileğimi yerine getir: Kendini kurtar. Beni bırak. Tek istediğim bu.

Senin dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum.

Martin

Kate defteri kapadı, yeniden açtı ve mesajı yeniden okudu. Martin'in ona verdiği mesaj açıktı. Ve dokunaklıydı. Fakat burada başka bir şey olduğunu hissediyordu. Çantadan bir kalem aldı ve bütün sayıları daire içine aldı. Hep birlikte oluşturdukları sayı şuydu:

4043029587

Bir telefon numarasıydı. Kate yatakta oturur pozisyona geldi.

Oda arkadaşı, "O ne?" diye sordu.

Kate düşüncelere o kadar dalmıştı ki neredeyse onu duymayacaktı. "Ee... bu bir... çapraz bulmaca."

Oda arkadaşı kitabını bıraktı ve ona doğru yuvarlandı, birdenbire ilgisini çekmişti. "İşin bitince alabilir miyim?"

Kate omuz silkti. "Üzgünüm, üzerine yazdım."

Oda arkadaşı suratını buruşturdu, yataktan kalktı ve ağır adımlarla tek kelime daha etmeden banyoya gitti. Kilidin klik sesi geldi.

Kate uydu telefonunu çantasından çıkardı ve numarayı çevirdi.

Uydu telefonu bir kere bipledi, klik sesi geldi ve hemen bir ses konuşmaya başladı, Kate bunun bir ses kaydı olduğunu anladı. Ses bir kadına aitti, Amerikalıydı.

"Durum raporu. Kayıt saati: 22.15 Atlanta Yerel, Veba Günü yetmiş dokuz. Deney 498: sonuç negatif."

Deney 498. Kate'in en son deneyi hangisiydi... şu Marie Romero'nun öldüğü deney? Martin'in almak için ona yalvardığı, sonucunu o termos şeklindeki silindirin içine yüklediği tüp. 493

müydü? O zamandan beri başka deneyler olmuş olmalıydı, diğer tesislerde yapıldıkları belliydi.

"Ağ durumu: Çalışmıyor. Operatör için sıfırı tuşlayın." Konuşan kişi durdu ve ses değişti. "Unsere Situation ist..."

Mesaj Almanca tekrar ediliyordu. Kate sıfır tuşuna bastı. Banyodan gelen bir hışırtı duydu.

Oda arkadaşı uydu telefonunu görürse hemen rapor ederdi ve Kate'i sorguya çekerlerdi. Askerler sağ kalanlar kulesinin "ahlak kurallarını" belirlemişlerdi: Bütün "üyeler" ellerindeki her türlü silah ya da elektronik eşyayı teslim etmek zorundaydı. Üstleri aranmamıştı... Immari beyin yıkamasının bir parçası da görünüşe göre onlar tutsak değil de gönüllü üyelermiş gibi davranmaktı ve zorunlu arama yapmak bu oyunu bozardı. Yine de Immari herhangi bir isyankarlık karşısında ciddi sonuçlar olacağını söylemişti. Şüpheli herhangi bir şeyle, parlak ve keskin veya üzerinde açma kapama düğmesi olan herhangi bir şeyle yakalanan herkes hemen diğer kuleye gönderiliyordu... yemin etmeyenlerin olduğu kuleye.

Kate telefonu yastığın arkasında tuttu, oda arkadaşı banyodan çıkarsa onu görmezdi. Kate başını telefona, yastığın arkasına doğru eğdi ve dinledi.

Hızlı konuşan bir kadın yanıt verdi. "Erişim kodu?"

Kate'in söyleneni algılaması bir saniye aldı.

"Ben..."

"Erişim kodu."

Kate bir yandan kapıya bakarken, "Kodu bilmiyorum," dedi.

Kadın bir parça endişe ve belki de biraz şüpheyle, "Kendinizi tanıtın," dedi.

"Ben... ben Martin Grey'le birlikte çalışıyorum."

"Onu hatta alın."

Kate bir an düşündü. Daha fazla bilgi almak için konuşmayı devam ettirmek istiyordu ama bunu nasıl yapacaktı? Zamanı... ve seçeneği kalmamıştı. Kadına olanları anlatıp yardım istemekten başka ne yapabilirdi ki?

Banyonun kapısından klik sesi geldi.

Kate telefonu yastığın arkasına attı. Sonra da kapama tuşuna basmayı akıl etti.

Başını kaldırınca oda arkadaşının onu süzdüğünü gördü.

Kate diğer elinde tuttuğu deftere odaklanmaya çalıştı. Masum bir şekilde, "Ne?" dedi.

"Biriyle mi konuşuyordun?"

"Kendi kendime." Kate not defterini kaldırdı. "İmlaya yardımcı oluyor. Yazım çok kötüdür." *Yalanlarım da*, diye düşündü.

Oda arkadaşının suratındaki şüphe ifadesi gitmedi ama kendi yatağına dönüp okumaya devam etti.

Sonraki üç saat sessizlik içinde geçti. Kate yatağında uzanıyor, düşünceler içinde Martin'i nasıl buradan çıkarabileceğini merak ediyordu. Oda arkadaşı kitabını okuyor, arada bir kahkaha atıyordu.

Kahvaltı çağrısı geldi ve oda arkadaşı saniyeler içinde kalkıp kapıya fırladı. Durdu. "Geliyor musun?"

Kate, "Sıranın azalmasını bekleyeceğim," dedi.

Kapı kapandığı an, Kate yeniden numarayı çevirdi.

"Erişim kodu?"

"Yine ben. Martin Grey'le birlikte çalışıyorum."

"Dr. Grey'i hatta..."

"Yapamam. Ayrı düştük. Immari tarafından esir alındık."

"Erişim kodunuz nedir?"

"Bakın, bilmiyorum. Yardıma ihtiyacımız var. Martin bana bilgi vermedi. Hiçbir şey bilmiyorum ama yardım gelmezse Martin birkaç saat içinde ölecek."

"Kendinizi tanıtın."

Kate üfledi. "Kate Warner."

Hat sessizdi, Kate bağlantı kesildi sandı. Telefonun ekranına baktı. Saniyeler ilerlemeye devam ediyordu. "Alo?" Bekledi. "Alo?"

"Hatta kalın."

İki bipleme, sonra da bir adamın sesi geldi; genç, net ve odaklanmıştı. "Dr. Warner?"

"Evet."

"Ben Paul Brenner. Bir süredir Martin'le çalışıyordum. Ben aslında... sizin bütün raporlarınızı gördüm, Dr. Warner. Şu anda neredesiniz?"

"Marbella. Orkide Bölgesi. Immari bölgeyi ve şehri ele geçirdi."

"Biliyoruz."

"Yardıma ihtiyacımız var."

"Operatör Dr. Grey'den ayrı düştüğünüzü söyledi."

"Evet."

"Dr. Grey'in araştırma notlarına erişiminiz var mı?"

Kate çantayı süzdü. Bu soru onu germişti. "Ben... erişim sağlayabilirim. Neden?"

"Kendisinde son derece ihtiyaç duyduğumuz bazı araştırma sonuçları olduğuna inanıyoruz."

"Eh, bizim de buradan çıkmaya son derece ihtiyacımız var, o yüzden bir anlaşma yapalım."

"Size yardımcı olmamız mümkün değil..."

"Niyeymiş? NATO yok mu? Buraya bizi kurtarmak için komandolar falan gönderemez misiniz?"

"NATO artık yok. Bakın, durum sandığınızdan çok daha karmaşık..."

"Bana neler olduğunu anlatın."

"Orkide artık vebaya işlemiyor. İnsanlar ölüyor... her yerde. Başkan birkaç saat önce öldü, başkan yardımcısı da kısa süre sonra yaşamını yitirdi."

"Hükümeti kim yönetiyor..."

"Saray sözcüsü başkanlığı üstlendi ama katledildi. Immari sempatizanı olduğundan şüpheleniliyordu. Söylentilere göre Birleşik Liderler olaya el attı ve başkanları kendini acil durum başkanı ilan etti. Kendisi bir plan... Dr. Warner, o araştırmaya ihtiyacımız var."

"Orkide neden işe yaramıyor?"

"Başka bir mutasyon. Dinleyin, biz Martin'in bir şey üzerinde çalıştığını düşünüyoruz ama ne olduğunu bilmiyoruz. Onunla konuşmam gerekir."

Kate defteri açıp sayfaları okumaya başladı. Gördüğü şeyleri anlamadı.

"Dr. Warner?"

"Buradayım. Bizi buradan çıkarabilir misiniz?"

Uzun bir duraksama. "Orkide Bölgesi'ne kimseyi sokamayız ama siz dışarı çıkabilirseniz... ulaşım için ne yapabileceğime bakarım. Fakat... kaynaklarımız Immari'nin bu gece geç saatlerde İspanya'nın güneyini boşaltmayı planladığını söylüyor, en azından hayatta kalanları."

Kate cam kapıdan dışarı baktı. Güneş neredeyse doğmuştu. Uzun bir gün olacaktı.

"Sizi geri arayacağım. Hazır olun."

39

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

David hayatında duyduğu en yüksek sesli ikinci alarma uyandı. En yüksek sesli olansa 2003'te Langley, Virginia'daydı: Kafasına doğrultulmuş bir havalı korna sayesinde yatağından yarı çıplak fırlayıvermişti. CIA eğitimcileri onu kışladan dışarı sürüklemiş, yarı çıplak bir halde Kuzey Virginia ormanlarına atmıştı.

"Ormanda altı nişancı var. Kışlalara ulaşmak için günbatımına kadar süreniz var. Kurşunlarında boya var, üzerinizde boya olursa sizi istemiyoruz."

Kamyonet ilerlemeye devam ederken onu dışarı atmışlardı ve onları bir daha güneş tek katlı kışla binalarının ardında batarken görmüştü.

O akşamdan sonra asla yalnızca iç çamaşırıyla yatmamıştı, Kate'le Cebelitarık'ta gardını indirdiği, ufak bir dikkatsizlik yaptığı o tek zayıflık anı hariç.

Şimdiyse kapının ardında akın akın ayak sesleri yankılanıyordu. Odanın karşı köşesinde, kapıya çapraz şekilde pozisyon aldı, içeriye kim girerse saldırmaya hazırdı. Rukin öğrenmiş miydi? Odaya dinleme cihazı mı koymuştu? Öyleyse her şeyi duymuş olmalıydı.

Kapı klik sesiyle açıldı ama savrulmadı. Odaya dışarıdan iki siyah tenli el girdi, doğruca ileriye uzatılmış, boş olduklarını gösteriyorlardı. Ellerin sahibi arkasından gelen ayak seslerinin içinden seslendi. "Kamau."

David çömeldiği yerden, "İçeri gir. Kapıyı da kapa," dedi ve hemen sessizce çıplak ayaklarıyla odanın diğer köşesindeki kör noktaya adım attı.

Kamau odaya girdi ve kapıyı arkasından itip kapadı. Anında David'in sesinin geldiği noktaya odaklandı, sonra diğer köşeye dönüp David'le yüz yüze geldi.

"Saldırıya uğradık," dedi.

"Kim?"

"Bilmiyoruz. Binbaşı seni çağırdı."

David, Kamau'yu takip edip içerisi adamlarla dolu koridora girdi. Herkes görev yerine koşturuyor, David'e ya da Kamau'ya dikkat etmiyordu. Mesken kanadının dışında, kalenin iç avlusu kaynıyordu. David durup taktiksel bir değerlendirme yapmak istedi ama Kamau ilerlemeye devam ediyor, yüksek bir kuleye doğru koşuyordu.

Köhne demir merdivenlerden koşarak çıktılar ve Kamau son sahanlığa gelmeden hemen önce David'in kolunu yakaladı. "Onlar da neler döndüğünü bilmiyor. Seni sınıyor."

David başıyla onay verdi ve Kamau'nun ardından komuta merkezine girdi. Burası David'in bütün beklentilerinin ötesindeydi. Sekiz kenarı vardı; dört kenarı zeminden tavana kadar uzanan pencereler sayesinde kampın her yönünü net bir şekilde görmeye izin veriyordu. Diğer dört duvardaysa haritaları, çizelgeleri ve David'in anlamını bile bilmediği sonuç çıktılarını gösteren bilgisayar ekranları yer alıyordu.

Ortada masaların ve bilgisayar ekranlarının üzerine eğilmiş iki teknisyen vardı. Karşılarında tek bir sandalye duruyordu ve üzerinde binbaşı oturuyordu. "Dördüncü ve beşinci bataryaları gönderin. Ateş serbest." David'e döndü.

"Bunun olacağını biliyordun."

"Ben bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Teknisyenlerden biri konuştu. "Uçaklar yüklerini bıraktı."

Binbaşı, David'i inceledi.

Yan pencerenin dışında, kuzey duvarı boyunca dizili silahlar hızla döndü ve gecenin içine ateş etmeye başladı.

Kurşunlar anında temas etti ve havada bir şelale gibi patlamalar oldu. Saldırı uçaklarının bıraktığı boş kovanlar aşağıdaki sulara yağdı.

Diğer teknisyen, "Yedi hedef, yedi isabet," dedi.

David hava savunmaları karşısında hayrete düştü. Yerden havaya savunma sistemleri konusunda çok bilgili değildi ama şu anda gördüğü şey bildiği her şeyden daha gelişmişti.

Bu üs havadan alınamazdı.

Yaylım ateşini başlatan teknisyen klavyesinde birkaç tuşa bastı ve kafasını salladı. "Radar temiz. Yalnızca tek bir grupmuş."

Binbaşı kalkıp pencereye gitti. "Ben sadece yedi patlama gördüm. Bize neden hiçbir şey isabet etmedi? Mermiler ıskaladı mı?"

"Menzilleri yetmedi, efendim."

Batı penceresinden bir su ve ışık sütunu yükseldi.

Rukin, "O da neyin nesiydi?" diye sordu.

Teknisyenler bilgisayarlarına döndü. Başka bir adam ayağa kalkıp ekranlardan birini işaret etti. "Hedefin biz olduğumuzu sanmıyorum, efendim. Sanırım boğazlara mayın döşediler. Uçaklardan biri batarken bir parçasının mayınlardan birine denk geldiğini düşünüyorum."

Binbaşı bir an gözlerini suya, uçak enkazının patladığı noktaya dikmiş bir halde durdu. "Başkanın filosunu bağlayın bana. Rotasını değiştirmesi gerek," dedi ve elini sallayıp David'le Kamau'yu oradan kovdu.

David komuta merkezinden çıkınca içeri gelirken sesini duyduğu kafesleri yukarıdan görme fırsatı buldu. İçleri bir araya tıkılmış insanlarla doluydu. İki üç bin kadar insan olmalıydı. Rukin, *kayıkçıyı bekleyen barbarlar*, demişti. Bunu kim yapabilir?

Meskenlerin olduğu kısma geri dönerlerken, Kamau ve David konuşmadan yürüdü. David'in odasına döndüklerinde, David Kamau'ya kalması için işaret etti. "Neydi bu?"

"Kraliyet Hava Kuvvetleri filosu. Aylardır görmemiştik. Salgından hemen sonra üssü ele geçirmeye çalıştılar, Immari şehri yakıp hava savunma sistemlerini yerleştirmeden önce. İngilizlerin jet yakıtı bitti sanmıştık."

"Mayınları neden fırlattılar?"

"Dorian Sloane buraya doğru geliyor. Ana Immari filosunu kuzeye getiriyor. Avrupa'yı istila edecekler. İngilizlerin boğazlara, Akdeniz'e girememesi için mayın döşediklerini sanıyorum."

"Sloane ne kadar ilerledi?"

"Ana filosunun gelmesine günler kaldı. Sloane'un kıyı üzerinden uçtuğunu ve önden gelen daha küçük bir filoya önderlik ettiğini söyleyen bir not okudum. Bir şeyin peşinde. Bu gece bile burada olabilir."

David başını salladı. Sloane. Burada. Ceuta'yı o gelmeden önce ele geçirmek David'in tahmin ettiğinden de fazla yaşamı kurtarabilirdi... tabii Sloane'u öldürebilir ya da esir alabilirse. Ve biraz önce bunun anahtarını görmüştü. "O silahlar ne silahı?"

Kamau, "Elektromanyetik raylı top," dedi.

"İmkânsız."

"Immari'nin gizli bir silah geliştirme programı vardı."

David, Amerikan ordusunun elektromanyetik raylı silah teknolojisiyle ilgili deneyler yaptığını biliyordu ama raylı silahları aktif olarak kullanımda değildi. Temel sorun enerjiydi. Ray silahları mermiyi hipersonik hızlarda fırlatabilmek için –saatte altı bin iki yüz kilometre– muazzam miktarda elektrik harcıyordu. "O kadar gücü nereden buluyorlar?"

"Özel bir güneş paneli sistemleri var, limanın yakınında birkaç ayna tesisi."

"Menzili?"

"Emin değilim. Güney İspanya'nın işgali sırasında Marbella'daki hatta Málaga'daki hedeflere ateş açtılar... yüz kilometre öteden."

İnanılmazdı. Ceuta'daki silahlar yaklaşan her filoyu yok edebilirdi, büyük ihtimalle Güney İspanya'daki Immari ordusunun tamamını da. Onları alıp...

Kamau onun zihnini okumuştu sanki. "Kulenin kontrolünü ele geçirsek bile, silahlar üssün içine çevrilemiyor."

David başını salladı. "O atlı süvariler kim?"

"Vebadan sağ kurtulanlar. Berberiler. Medeniyetin yıkılmasıyla, onlar da kendi kültürlerinin kökenlerine döndüler. Onun dışında istihbaratımız sınırlı."

"Kaç kişiler?"

"Bilinmiyor."

David bir plan kurmaya çalıştı. "Rukin. O nasıl biri?"

"Acımasız. Becerikli."

"Zayıf noktaları?"

"Sadece sigara ve... kadınlar."

David, Immari üniformasının tuniğini çıkardı. Kadınlar deyince aklına, odasına gelen o kız geldi. Zihni hemen onun yerine Kate'in görüntüsünü koydu. Onu aklından çıkarmaya çalıştı ancak bilmek zorundaydı... Bu bir riskti fakat David, Ceuta'ya vardığı andan beri sormak istediği soruyu sordu. "Kate Warner adında biriyle ilgili herhangi bir rapor aldın mı?"

"Yüzlerce. O dünyada en çok aranan kişi."

David'in içinden bir korku dalgası geçti. Bunu beklemiyordu. "Kim tarafından aranan?"

"Herkes. Immari, Orkide İttifakı."

"Olduğundan şüphelendikleri bir yer var mı?"

"Immari bilmiyor. Ya da en azından bize bilgi verilmedi."

David başını salladı. Kate hâlâ hayatta olabilirdi. David onun çok uzaklarda, Immari'nin ulaşamayacağı bir yerde saklandığını umdu. Onu aramaya çalışsa bile büyük ihtimalle bulamayacaktı. Ve burada yapması gereken bir iş vardı. "Tamam, bana sivil kıyafetler bulmanı istiyorum. Ve bulabildiğin en iyi atı."

40

Veba Mavnası Kader
Akdeniz

Kaptan iki adama döndü. "Önümüz açık. Başlayabilirsiniz. Ve Dr. Chang ve Dr. Janus'ın kurtulmak istedikleri herhangi bir ceset var mı bir bakın."

Adamlardan daha yaşlı olan başıyla onayladı ve geminin kaptan köşkünden çıktılar.

Güvertenin altında her seferinde giydikleri üniformaları üzerlerine geçirmeye başladılar.

Daha genç adam, "Yaptığımız şey hakkında hiç düşündüğün oluyor mu?" diye sordu.

"Pek düşünmemeye çalışıyorum."

"Bu sence yanlış mı?"

Daha yaşlı adam ona baktı.

"Onlar insan, sadece hastalar."

"Öyle mi? Sen bilim insanı mısın? Ben değilim. Hademeler düşünmek için para almıyor."

"Evet, ama..."

"Bunu yapma. Bu şeyi fazla düşünme. Dışarda beni sen kolluyorsun. Hayatım senin ellerinde. Yaptığımız şeyi fazla düşünürsen ikimizi de öldürtebilirsin. Ve daha da önemlisi, beni öldürtebilirsin. Güvertedeki ucubeler bizi yakalamasa bile, kontrol odasındakiler yakalar. Burada tek bir seçeneğimiz var, o da işimizi yapmak. O yüzden çeneni kapa ve üstünü giy."

Daha genç adam yüzünü çevirdi, sonra da arada bir diğer adama bakarak üniformasına bant yapıştırmaya devam etti.

"Vebadan önce ne yapıyordun?"

Daha yaşlı adam, "Hiçbir şey yapmıyordum," dedi.

"İşsiz miydin? Ben de. İspanya'da benim yaşımdaki hemen hemen herkes gibi. Ama tam vekil öğretmen olarak işe alınmıştım ki..."

"Ben hapisteydim."

Genç adam durdu, sonra, "Ne yüzünden?" diye sordu.

"Ben içeriye neden alındığını sormayacağın türde bir hapse girmiştim. Ve arkadaş da edinemezdin. Buraya çok benziyordu. Bak çocuk, senin için bunu iyice kolaylaştırayım: Dünya sonra erdi. Önemi olan tek bilmece kimin hayatta kalacağı. İki grup kaldı. Ellerinde alev silahı tutanlar ve tutuşanlar. Şu anda senin elinde alev silahı var. O yüzden çeneni kapa ve mutlu ol. Kimseyle dost olma. Bu dünyada kimi yakman gerekeceği belli olmaz."

O anda kapı açıldı ve mürettebatın Dr. Doolittle dedikleri –asıl adı Dr. Janus olan– bilimcisi küçük odaya girdi. Suratı ifadesizdi ve iki adamla da göz göze gelmedi. İki laboratuvar asistanı içinde ceset torbaları olan el arabalarını getirdi ve aynı hızla geri çıktı.

Yaşlı adam, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Doktor, "Şimdilik," dedi ortaya. Çıkmak için döndü ama tam kapı eşiğine vardığında daha genç olan konuştu.

"Herhangi bir ilerleme var mı?"

Dr. Janus bir an durdu, sonra, "Bu... ilerlemeden neyi kastettiğine göre değişir," dedi. Çıktı.

Genç adam, yaşlı adama döndü. "Sence..."

"Yemin ederim, bir daha 'sence' kelimesini duyarsam seni kendim yakacağım. Hadi."

Kasklarını başlarına geçirdiler, merdivenden çıktılar ve geriye doğru evrim geçirenlerin ve kurtulanlardan yemin etmeyi reddedenlerin bulunduğu bölmelere giden kapıları açtılar. Birkaç saniye sonra ilk birkaç kişi suya düşmeye başladı.

41

Immari Seçme Kampı
Marbella, İspanya

Kate altıncı kattaki pencereden tatil köyünün arazisine baktı. O ve diğer kurtulanlar denize en yakın kuleye yerleştirilmişlerdi. Askerler orta kuleyi kendileri için ayırmıştı; uzakta, karanın en içine doğru, kapıya yakın bulunan kuleyse hıncahınç ölüler ve ölmekte olanlarla doldurulmuştu. Martin oradaydı. Kate hangi grupta olduğunu merak etti: ölüler mi, ölmekte olanlar mı? Gözlerini kuleye dikti, dört nöbetçi girişin etrafında aylak aylak dolaşıyor, sigara içiyor, konuşuyor, gülüyor, dergilerini okuyordu.

Beklemek işkenceydi ancak sabırlı olmak zorundaydı. Doğru anı kollayacaktı. Onu dışarı çıkarmak için tek bir şansı vardı.

Geri dönüp yatağına oturdu. Odanın diğer tarafındaki oda arkadaşı yatağına uzanmış, eski bir kitabı okuyordu. Kate, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"O Kadın."

"O Kadın mı?"

Kadın yatakta döndü ve kitabın kapağını Kate'e doğru çevirdi. "*O Kadın: Bir Macera Öyküsü*. Ben bitirince okumak ister misin?"

Kate, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Şu anda kaldırabileceğim kadar macera yaşıyorum zaten," diye ekledi usulca.

"Ne?"

"Bir şey demedim."

Kapı kenarındaki kamyonların gümbürtüsü kampı doldurdu ve Kate ayağa fırlayıp camdan dışarı baktı. Ümitle bekledi ve evet... yeni kargo gelmişti. Immari durmaksızın insan getiriyordu, büyük

ihtimalle Marbella'nın dışındaki kırsal alanlardan. Daha önce Orkide Bölgesi olan bu yer onların bu şehir için ana depolama alanı olmalıydı. Birkaç saatte bir yeni bir konvoy hasta ya da sağlıklı daha fazla insan ve daha fazla asker getiriyordu. Kafa karışıklığı. Bir saatlik bir kaos. Bir fırsat. Kate kapıya koştu.

Oda arkadaşı, "Nereye gidiyorsun? Yirmi dakika içinde oda sayımımız var..." diye seslendi ama Kate durmadı. Merdivenlerden hızla indi. Zemin kata gelince resepsiyonu buldu ve bir kat planı aradı. Bu binada ihtiyacı olan şeyleri bulabilecek miydi? Nöbetçilerden biri onu durdursa, hatta odasının dışında bile bulsa ne diyecekti? Günde iki kere sayım oluyordu ve Kate sayılar tutmazsa ne yapacaklarını bilmiyordu... bu daha önce hiç olmamıştı.

Resepsiyon masasında ihtiyacı olan ilk şeyi buldu: bir isim kartı. Xavier Medina, Vargas Tatil Köyü. Önemi yoktu. Yalnızca bir yaka kartına ihtiyacı vardı. Kontrol ederlerse, zaten yakalanmış sayılırdı.

Hediyelik eşya dükkânından geçti. Neyse ki binanın karşı köşesinin büyük bir kısmını restoran kaplıyordu. Güçlükle karanlık yemek salonunda ilerledi, paslanmaz çelik kapılardan geçerek mutfağa girdi. Karanlıktı, fazla karanlık. Çift kapıların arkasına bir tabure yaslayıp aramasını sürdürdü.

Köşede ihtiyacı olan şeyi buldu: bir şef önlüğü. Onu açtı. Kirlenmişti. Önü yeşil ve kırmızı lekelerle kaplanmıştı. İşini görmesi için kesmesi gerektiğini biliyordu. Orta masada duran bir kasap bıçağını aldı ve eliyle burnunu tutmadan dayanabildiği ölçüde önlüğe şekil verdi. Önlüğü tersyüz edip üzerine geçirdi. Xavier'ın yaka kartını yeni kesilmiş yakasına iliştirdi ve paslanmaz çelik buzdolabının yansımasında kendini inceledi: beyaz ceket, sallanan bir yaka kartı, atkuyruğu yapılmış koyu saçlar, çökmüş yanaklar ve açık bir ten. Zihninden tek bir düşünce geçti: *Bunun işe yaraması mümkün değil.* Derin bir nefes alıp verdi ve kuyruğunun içinden bir elini geçirdi. *Ben ne yapıyorum böyle?*

Fakat başka ne yapabilirdi ki? Hızla yürüyerek mutfaktan çıktı ve resepsiyona geri geldi. Lobi dönen cam kapıların arasından gelen

güneşin rengine boyanmıştı. Dışarıda iki nöbetçi bekliyordu. *Bu şeyi çıkarıp odama dönmeliyim.* Başını salladı. Onu yakalarlarsa ne yapacaklardı? Ama artık geri dönemezdi. Bir şey yapmak zorundaydı. Martin ve bütün dünya ölürken burada oturup bekleyemezdi. Bu riski alacaktı. Tek şansı buydu.

Dönen kapılara gidip iterek geçti. Nöbetçiler sustular ve dikkatlerini ona çevirdiler. Kate çabucak yanlarından geçerken ona seslendiler. Kate geriye dönüp el salladı. Biraz daha hızlı yürüdü. Çok hızlı değil, şüphe çekmeyecek bir hızda. Peşinden geliyorlar mıydı? Bir daha arkasına dönerse kendini ele verebilirdi.

Gözucuyla bakınca onu ürküten bir şey gördü; suyun üzerindeki ışıklar. Otel odası kıyıya bakmıyordu. Manzarayı algılayacak kadar bir süre duraksadı. Kıyının ötesinde ışıl ışıl ilerleyen canavarımsı gemi yavaş gidiyordu fakat varış noktası belliydi: Marbella. Sanki bir... yolcu gemisine benziyordu. Uçlarına büyük silahlar yerleştirilmişti. Bu bir veba mavnası mıydı? Sağ kalanlar –kendisi de dahil– toplanıp ona mı bindirilecekti? Gemi limana ulaşmadan Martin'i bulması gerekiyordu.

İleride kamyonların boşaltım yaptıkları yerde kalabalık bir sıra vardı. Gelenler masalara ve işlem görevlilerine yürüyordu; tıpkı Kate'in dün yaptığı gibi. Dorian'ın konuşmasını yeniden yayınlayacaklar mıydı? Her akşam günbatımında açık hava sineması gibi? Düşüncesi Kate'i öfkelendirdi ve biraz kendine getirdi.

Bir adamla kadının arkasında sıraya girdi, ikisi de öksürüyor, hastalara ayrılan binaya doğru topallaya topallaya yürüyorlardı.

Dört nöbetçi aralarında konuşuyor, binanın içine doğru sonu gelmeyen hasta akınına dikkat etmiyorlardı. Kate dönen kapılara yaklaştığında nöbetçilerden biri ona baktı, kaşlarını çattı ve ona doğru adım attı. "Hey, sen ne?.."

Kate, Xavier'ın kartını alıp kendi yapımı yakasından ayırmadan ona doğru tuttu. "Re-Resmi iş," diye kekeledi.

Dönen kapılardan içeri daldı. *Resmi iş mi?* Tanrı aşkına, çok pis yakalanacaktı. Dönen kapılar onu lobiye taşıdı ve Kate gözleri alışırken sahneyi kavradı. Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Az kalsın geriye doğru tökezleyecekti ama arkasından gelen insanlar binaya doluşuyorlardı.

Her tarafta bedenler vardı. Ölüler, ölmek üzere olanlar, ağlayanlar, öksürenler ve arada kalan herkes. Bu Orkide'siz bir dünyaydı. Güney İspanya'nın tamamında olan buydu... ve Paul Brenner haklıysa, bütün dünyada. İlk gün içinde kaç kişi ölmüştü? Milyonlarca mı? Bir milyar daha mı? Şu anda bunu düşünemezdi; odaklanmalıydı.

İnsanların binaya akın ettiklerini görmüştü ama içeride tam olarak kaç kişi bulunduğuna dair bir fikri yoktu. Burada, lobideki bu küçük alanda en az yüz kişi vardı. Binada kaç kişi vardı o zaman? Birkaç bin mi? Otuz kat vardı, Martin'i asla bulamayacaktı.

Kate arkasından nöbetçinin de içeriye girdiğini gördü. Anlamıştı. Kate'in peşinden geliyordu.

Kate fırladı, lobiden geçip merdivene gitti. Ne yapacaktı? Burada saklanıp sonra çıkmaya mı çalışacaktı? Binayı yıkacaklarsa, bunu ne zaman yapacaklardı?

Bu düşünceleri kafasından atıp nispeten boş merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Hangi katı deneyecekti? Aşağıda merdivenlere açılan koridorun kapısı açıldı.

Zemin kattaki nöbetçi, "Dur!" diye bağırdı.

Kate yapmaması gerektiğini bile bile korkuluklardan aşağı baktı ve onunla göz göze geldi. Adam hızla merdivenlerden çıkmaya başladı.

Kate dördüncü katın kapısını açtı ve...

Koridorlar insanlarla doluydu; bazıları yerde yatıyor, bazıları oturuyordu, birçoğu çoktan ölmüştü. Onu gören bir kadın beyaz önlüğüne tutundu. "Bize yardım etmeye geldin."

Kate kafasını sallayıp kendini kadından kurtarmaya çalıştı ama etrafına başkaları toplandı, hepsi aynı anda konuşuyordu.

Arkasında kapı yeniden açıldı ve nöbetçi kapı boşluğunu doldurdu, silahı çekilmişti. "Tamam, arkanı dön. Kadından uzaklaşın."

Kate'in etrafındaki insanlar dağılıverdi.

Nöbetçi, "Burada ne işin var?" diye sordu Kate'e.

"Ben... örnek alıyordum."

Nöbetçi kafası karışmış gibi görünüyordu. Öne doğru bir adım attı ve yaka kartına baktı. Sahte yaka kartına. Kafa karışıklığının yerini şok aldı. "Arkanı dön. Ellerini başının arkasına koy."

Başka bir asker rahat bir şekilde merdivenden çıkarken, "O benimle," diye araya girdi. Kate'in peşinden gelen nöbetçiden daha uzun boylu ve kaslıydı, Kate'e biraz İngiliz aksanı varmış gibi geldi.

"Sen de kimsin?"

"Adam Shaw. Fuengirola'dan gelen kargoyla geldim."

Daha kısa boylu nöbetçi kendine gelmeye çalışırcasına başını salladı. "Üzerinde sahte bir yaka kartı var."

"Tabii ki öyle olacak. Bu insanların onun kimliğini bilmelerini mi isterdin? Onların gerçek bir Immari Araştırma kimlik kartının neye benzediğini bildiğini mi sanıyorsun?"

"Ben..." Nöbetçi, Kate'i süzdü. "Yine de bunu bildirmeliyim."

Diğer asker, "Tamam, öyle yap," dedi ve adamın arkasına geçip hızlı bir hareketle kafasından ve boynundan tutup sertçe çekince koridorda yüksek bir çatırtı duyuldu. Nöbetçi yere düştü ve koridordaki diğer insanlar, yani hâlâ hayatta olanlar kaçışıp Kate'i gizemli askerle tek başına bıraktı.

Adam, Kate'e odaklandı. "Buraya gelmekle büyük aptallık ettiniz, Dr. Warner."

42

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

Binbaşı Alexander Rukin dürbünlü tüfeğini ayarladı. Dürbünden bakınca gizemli yarbayın at üzerinde Berberi kamp alanına yaklaştığını görebildi. Adam işe yarayabilirmiş gibi sade giysiler giyip gitmişti.

Yarbay ayrılma sebebi hakkında kaçamak cevaplar vermişti ve Rukin sadece inanılır görünmeye yetecek kadar tepki göstermişti. Aslında bu Rukin'in beklediği fırsattı. Yarbayın giysilerine bir iz sürücü ve dinleme cihazı yerleştirmişlerdi; tam olarak nereye gittiğini ve neler konuştuğunu öğreneceklerdi. Aynı zamanda da kaçma ihtimaline karşın yarbayın peşinde bir ekip vardı. Bu da onun gerçek yüzünü ortaya çıkaracaktı. Bir şekilde Rukin çok geçmeden bu "Alex Wells" denen adamın neyin peşinde olduğunu anlayacaktı.

Yarbay atını durdurdu, sonra ellerini havaya kaldırarak indi.

Çadırdan üç Berberi koşarak çıktı. Ellerinde makineli tüfekler vardı ve bağırıyorlardı ama yarbay kıpırdamadı. Etrafını sardılar, kafasına vurdular, sonra da çadıra sürüklediler.

Rukin kafasını salladı. "Tanrı aşkına. Ben bu aptalın daha iyi bir planı vardır diye düşünmüştüm." Tüfeğini toparladı ve Kamau'ya verdi. "Bence gizemli yarbayımızı son kez gördük."

Kamau başını salladı ve binbaşıyı çatıdan inen merdivenlerde takip etmeden önce kamp yerine son bir bakış attı.

David, "Size yardım etmeye geldim," diye ısrarla tekrarladı.

Berberi askerler üzerindeki giysilerin her bir parçasını yırtıp çıkardı ve çadırdan götürdü.

Şefleri öne bir adım attı. "Bize yalan söyleme. Buraya kendine yardım etmek için geldin. Bizi tanımıyorsun bile. Biz umurunda değiliz."

"Ben..."

"Bize kim olduğunu anlatma. Ben görmek istiyorum." Şef çadırın girişinde duran bir adama işaret etti. Adam bir kere başıyla onaylayıp hemen ayrıldı, sonra da çuval bezinden ufak bir bohçayla döndü. Çadırın girişini kapadı, içerisi bez duvarlara vuran mum ışığı haricinde neredeyse zifiri karanlıktı. Şef bohçayı adamdan aldı ve David'in kucağına attı.

David bohçaya uzandı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

David başını kaldırdı, sonra da hissetti. Kas, ön kolunda kayan bir parmak. Sonra kalçasından kayarak çıkan başka bir halat. Yılanlar. Gözleri neredeyse loş ışığa alışmıştı, ne olduklarını hemen anladı. İki Mısır kobrasıydı. Bir ısırık onu gebertirdi. On dakika içinde ölmüş olurdu.

David nefes alışlarını kontrol etmeye çalıştı ama bu savaşı kaybediyordu. Kaslarının gerildiğini hissetti ve yılanların buna tepki verdiğini düşündü. Ön kolundaki yılan artık kolundan daha hızlı bir şekilde omzuna çıkıyordu, boynuna, suratına. Kısa bir nefes daha aldı. Derin nefes almıyordu... bu kasılma onları korkutabilirdi. Sonra, nefesini burnundan bıraktı ve zihninde nefesinin burnuna dokunduğu noktaya odaklandı, bu hissi gözlemledi, diğer bütün hislerin yokluğunu. Doğruca ileriye gözlerini dikti, zemindeki karanlık bir noktaya. Köprücükkemiğinde son bir karıncalanma oldu ama zihnini nefes alış verişlerine odakladı, hava burnunun ucuna değerken bu hissi içine alıyor ve dışına üflüyordu. Yılanları hissedemiyordu.

Gözucuyla şefin ona yaklaştığını belli belirsiz fark ediyordu.

"Korkuyorsun ama korkunu kontrol ediyorsun. Aklı başında hiçbir insan bu dünyada hiçbir korkusu olmadan dolaşmaz. Yalnızca korkularını kontrol edebilenler ondan özgürleşmiş bir yaşam sürebilir. Sen yalan söyleyebilen birisin; onlara inanıyormuşçasına söyleyebilen biri hem de. Bu çok tehlikeli. Şu anda benden çok senin için." Şef yılan terbiyecisine başını salladı, o da David'in yanına yavaşça geldi ve yılanları aldı.

Şef, David'in karşısına oturdu. "Şimdi bana yalan söyleyebilir ya da gerçeği anlatabilirsin. Seçimini iyi yap. Ben çok yalancı gördüm. Ve çok yalancı gömdüm."

David buraya anlatmak için geldiği hikâyeyi anlattı ve bitirdiğinde şef yüzünü çevirdi, düşünüyor gibi görünüyordu.

David aklından şefin olası sorularını geçirmeye başlayıp içinden cevaplar hazırladı. Ancak şef hiç soru sormadı. Ayağa kalkıp gitti.

Üç adam çadıra girdi, David'i yakaladılar ve onu derme çatma köyün ortasında yanan ortak ateşe doğru sürüklediler. O geçerken kabile halkı toplandı. Tam ateşe varmadan önce David ayaklarını altına aldı ve sağındaki adamı savurdu fakat sol kolunu tutan adam sıkı tutuyordu. David onun yüzüne sert bir darbe indirdi, adam elini gevşetti ve bilinçsiz bir şekilde kumlara düştü. David döndü ama üzerine üç asker daha çullandı, onu yere çekiyor, üstüne çıkıyor, kollarını tutuyorlardı. Sonra üzerine başka biri yaklaştı... şef. Bir şey hızla aşağı indi, bir kılıç, bir mızrak. Turuncu bir ışıkla yanıyor, üzerinden duman yükseliyordu. Şef kor demirin ucunu David'in göğsüne batırdı, bedeninden dalgalar halinde kör edici bir acı yayıldı ve burnuna yanan et ve kılların mide bulandırıcı kokusu çarptı. David öğürmemeye çalışırken gözleri geriye yuvarlandı ve bilincini kaybetti.

43

Immari Seçme Kampı
Marbella, İspanya

Kate güvendeydi ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Bu uzun boylu İngiliz asker, Adam Shaw, diğer adamı öldürmüştü ve... adını biliyordu.

Kate, "Sen kimsin?" dedi.

"Ben buraya sizi götürmek için SAS ekibinden gelen beşinci adamım."

"Beşinci..."

"Taktikler konusunda biraz anlaşmazlık yaşadık. Ben planlarımızı Immari'nin Marbella'yı işgalinden sonra değiştirmemiz gerektiğini belirttim. Diğer dört kişi dinlemedi."

Kate adamın üniformasını inceledi. "Sen buraya nasıl?.."

"Şu anda büyük bir kargaşa var. Birçok yeni yüz. Immari Ordu yapısını derinlemesine incelemekteydik. Onlardan biri gibi davranabilecek kadar bilgim var. Üniformayı almak kolaydı. Onlardan birini öldürmem yetti. Lafı açılmışken." Ölü nöbetçiye eğildi. "Şu üniformayı çıkarmama yardım et."

Kate ölü adama baktı. "Niçin?"

"Ciddi misin? Buradan o üzerindeki şeyle mi çıkmak istiyorsun? Şefin gömleğini parçaladığını her salak görebilir, göremese bile kokusu bir kilometreden burnuna çarpar. Ayaklı bir gübre yığını gibisin."

Kate omzunu kaldırdı ve çaktırmadan beyaz üniformayı koklamaya çalıştı. Evet, pek temiz kokmuyordu. Mutfaktaki dayanılmaz koku yüzünden herhalde koku duyusu biraz uyuşmuştu.

Shaw, Kate'e adamın tuniğini verdi, sonra da pantolonunu çıkarıp uzattı.

Kate durakladı. "Arkanı dön."

Adam gülümsedi. "Dur tahmin edeyim, Kate. İki şekilli göğüs, inanılmaz düz bir karın ve düzgün bacaklar. Bunu daha önce de görmüştüm, Prenses. Vebadan önce internetim vardı."

"Eh, benim bedenim internette değil, o yüzden arkanı dön."

Shaw kafasını salladı ve ona sırtını döndü.

Kate onun, "Bu Amerikalılar pek namuslu," gibi bir şeyler mırıldandığını sandı. Onu duymazdan gelip üniformayı üzerine geçirdi. Biraz fazla büyük gelmişti ama sorun olmazdı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi ben görevimi tamamlayacağım... seni Londra'ya götürüyorum. Sen de araştırmayı tamamlayacaksın, bu kâbusa bir çare bulacaksın ve dünya mutlu mesut yaşayacak. Ben de Kraliçe'yle fotoğraf çektireceğim falan filan. Başka aptalca hatalar yapmayacağını varsayarsak başımıza bir şey gelmeyecek."

Kate ölü askerin etrafından dolaşıp Shaw'la yüz yüze geldi. "Burada bir adam var... Dr. Martin Grey. O üvey babam, hükümetinizle anlaşmayı yapan o. Onu bulup yanımızda götürmeliyiz."

Shaw, Kate'i koridordan alıp merdiven boşluğuna çıkardı. "Buradaysa ya ölmüştür ya da ölmek üzeredir. Ona yardımcı olamayız. Benim görevim sensin, o değil."

"Artık öyle. Buradan onsuz çıkmayacağım."

"O zaman çıkmayacaksın."

"Sen de görevini tamamlayamayacaksın. Kraliçe ziyareti iptal."

Shaw hıhladı. "O bir şakaydı. Bu ciddi."

Kate başını salladı. "Bu da öyle. Bir adamın hayatı söz konusu."

"Hayır, Kate, burada milyarlarca insanın hayatı söz konusu."

"Eh, içlerinden hiçbiri beni büyütmedi."

Shaw derin bir nefes verdi ve koridordaki nöbetçiyi işaret etti. "Diğer üç nöbetçi yakında onu aramaya gelecek. Bu binadan çıkmalıyız."

Kate bir an Shaw'un sözlerini değerlendirdi. "Bu senin halletmen gereken bir şey gibi geldi bana." Durup düşündü. Binanın tamamını araması mümkün değildi; bir yerden başlaması gerekiyordu. Martin nereye giderdi? Binaların yerleşim planını ve Immari istila protokolünü biliyordu. Aklına otel kasası geldi. Binanın yıkılmasına dayanabilir miydi? Hayır, bu yalnızca Martin'i oraya kıstırırdı ve yiyeceği yetmezdi... tabii enkazın altından çıkabileceği varsayılırsa, ki bu da düşük bir ihtimaldi. Yiyecek. Tabii ya. "Nöbetçileri hallettikten sonra benimle mutfakta buluş."

"Mutfak mı?"

"Martin orada." Merdivenlerden inmeye başladı.

"Bekle." Shaw nöbetçinin tabancasıyla kemerini aldı ve ikisini de Kate'in beline bağladı. "Bunu tak ama kullanmamaya çalış."

"Niye?"

"Dikkat çekebilir. Ve buralarda silahı olan birine ateş ediyorsan, büyük ihtimalle senden daha iyi bir nişancıdır."

"Benim silah uzmanı olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Dosyanı okudum, Kate. Dikkatli ol." Başka bir kelime etmeden merdivenlerden indi, basamaklardan zıplayarak iniyordu neredeyse. Kate cevap veremeden zemin kattan çıktı.

Kate kendi hızında devam etti. Lobiye varınca, oradakiler ondan itişe kakışa uzaklaştı ve geçmesi için geniş bir açıklık oluşturdu.

Kate dönen cam kapılardan Shaw'un üç nöbetçiyle konuştuğunu gördü; kollarını sallıyor, diğerlerini güldürüyordu.

Kate restorana doğru gitti, burası diğer kuledekinden küçüktü ama ona farklı bir teması varmış gibi geldi, tabii artık bunu anlayamayacak kadar dağılmıştı. Burada insanlar vardı ama beklediğinden çok daha az sayıdaydılar. Ayak sesleri yemek salonunun içinde yankılanırken ondan sürünerek uzaklaştılar.

Kate mutfağın kapılarını itti ama açılmadılar. Yeniden itti ancak yine kıpırdamadılar. Oval cam pencerelerden içeriye baktı.

Martin tezgâhın altındaki paslanmaz çelik dolaba dayanmış, yerde oturuyordu. Ayaklarının dibine boş su şişeleri yığılmıştı. Kate onun hayatta olup olmadığını anlayamıyordu.

44

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

Nöbetçi dürbünü ayarladı, ata kimin bindiğine bakmaya çalışıyordu. At onların atlarından biriydi, yarbayın aldığı attı. Ata binen adamın başında bir bedevi örtüsü vardı. Nöbetçi alarmı çaldı.

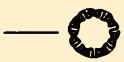

Beş dakika sonra, nöbetçi çevre devriyesindeki diğer askerlerin yanında yerini almıştı. At binicisi şehrin kapısının önünde durup yavaşça ellerini kaldırdı. Başına doladığı kırmızı örtüye elini uzatıp çözdü.

Nöbetçi adamlara döndü. "Yanlış alarm. Bu bizim yarbaymış." Sonra adama baktı.

Farklı bir şey vardı.

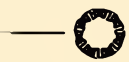

David subayların salonuna girdi ve doğruca binbaşının yanına gitti.

Binbaşı kartlarını bıraktı, sandalyesine yaslandı ve gülümsedi. "Ulu şövalye geri döndü! O yamyamlar seni yer diye bekliyorduk."

David izin istemeden yan masadan bir sandalye aldı ve binbaşının masasındaki iki askerin arasına koyup onları tek kelime etmeden kenara itti. Gömleğini açtı ve yanmış, iltihaplı etini gözler

önüne serdi. "Denediler. Onlar için fazla cesurdum." Masanın etrafındaki askerlere baktı. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Binbaşı başını salladı ve askerlerin hepsi istemeye istemeye yerlerinden kalktı, ellerine son bir bakış atıp her biri kazanacağından eminmişçesine homurdana homurdana kartları masaya attı.

"Berberi sorununuzu çözebilirim."

Rukin, "Dinliyorum," dedi.

"Şefin kızını iade edin. Baskınlar sona ersin."

Binbaşı başını hafifçe çevirdi. "Kimi?"

"Odama yolladığın kızı."

"Saçmalık."

"Ama doğru."

"Bu bir tezgâh."

"Tek istediği şey o kız. Mücadeleden vazgeçip saldırmayı kesecek, hatta diğer kabileleri toplamamıza bile yardım edecek. Saldırı için bir zaman ve yer belirledi. Hepsini bize sunacak. Fakat önce kızını ve diğer kadınları istiyor."

"Mümkün değil. Onları veremem."

"Neden?"

"Öncelikle..." Rukin bir bahane bulmaya, yaptıklarını mantıklı göstermeye çalışır gibiydi. "Kadınları serbest bırakmak onları muhtemelen güçlendirecektir. Şefleri bu kadınları vermemizi, kendi gücünün ve bizim zayıflığımızın –teslim oluşumuzun– bir işareti olarak ilan edecektir. Bu ona ivme kazandırır. Dahası da var. Bu kadınlara... *moral* için ihtiyacım var. Bu ıssız cehennemin dibinde askerlere verebileceğim tek neşe kaynağı onlar. Bu şehrin duvarlarını geçtikleri anda isyan başlar."

"Askerler seks yapmadan da yaşayabilir. Daha önce de yaşadıkları bir durum. Onların şefleri de saldırıları durduracak. Bak, benim bir görevim var... Başkan Sloane buraya gelmeden önce Ceuta'yı emniyete almak. Sana bunu yapmak için bir fırsat veriyorum. Bunu geri çevirebilirsin ama Sloane geldiğinde o atlı süvariler onun helikopter konvoyuna rasgele ateş açmaya başlarsa, bundan sen sorumlu olacaksın."

Sloane'un tehlikeye girmesi ve bu kadar önemli bir anda başarısız olma ihtimali Rukin'i tasalandırmıştı. Ses tonu değişti. "Saldırıların sona ereceğine emin misin?"

"Eminim."

"Ama nasıl? Yani, bunca aydır gerçekleştirdikleri saldırılar o kızı geri almak için miydi?"

"Evet. Eh, aslında o saldırılar sadece sizin gücünüzü ölçmek içindi. Şehir duvarlarını test etmek için. Onların gücünün yalnızca onda birini gördünüz. Başka kamplar da var. Üssü ele geçirmenin en iyi yolunu çözmeye çalışıyorlardı. Esir almayacaklar."

"O herif herkesi tek bir kız için riske mi atacak?"

"Anne babaların çocuklarını kurtarmak için neler yapabileceğini asla hafife alma."

Rukin gözlerini başka tarafa çevirdi, söyleyecek bir şey arıyordu.

David onu zorladı. "Kızı geri vereceğiz, onlar da diğer kabileleri toplamamız için bize yardım edecek. Böylece bu üs emniyete alınmış olacak ve bize önümüzdeki göreve, Immari'nin daha büyük planına odaklanma fırsatı verecek. Hazır olmazsak, şehir duvarlarını kaybetmemek için savaşıyor olursak... birilerinin kellesi gidecek ve ben onlardan biri olmayacağım. Ben görevimi tamamladım. Sana Ceuta'yı emniyete alman için bir fırsat sundum." David ayağa kalktı ve yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Subay salonundaki her masa sessizdi, her bir çift göz ona ve binbaşıya odaklanmıştı.

Binbaşı konuştu. "Kadınları... kızını serbest bırakırsam. Kızına yaptıklarımızı gördüğü zaman, şefin anında saldırıya geçmeyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bunu yapmayacak..."

"O..."

"Bana kabilesinin önünde bir söz verdi. Onuru buna bağlı. Bir düşmana bile olsa verdiği sözü yerine getirmezse, halkının ona duyduğu inancı kaybeder. Bunu riske atamaz. Ve yanılıyorsun. Aylarca kızını tekrar görebilmek için dua etmiş, ölmemiş olması için. Kızını görmek onu çok mutlu edecek. Başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak." David döndü ve yürüyüp çıktı. "Seçim senin, binbaşı."

45

Immari Seçme Kampı
Marbella, İspanya

Kate tabancanın kabzasını yeniden cama vurdu ve cam sonunda kırılınca mutfağın içine parçaları saçıldı. Bu ses yemek salonundaki diğer insanları korkutup kaçırdı ve Kate tek başına kaldı.

Tabancanın kenarını kullanarak pencerenin çevresinde kalan sivri cam parçalarını temizledi ve Martin'in kapı kollarının içinden geçirdiği metal sopaya ulaşabilmeye çalıştı. Uzandı, camdan kalan parçaların koluna battığını hissedince geri çekildi. Tabancayı eline alıp yeniden uzandı ve bu sefer yakaladı. Sertçe itince sopa gürültülü bir tangırtıyla yere düştü.

Kate kapılardan geçip Martin'in yanına koştu. Hayattaydı ama yanıyordu. Kate onun kafasını avuçları arasına aldı. Yanaklarında koyu benekler vardı. Derisi kaynıyordu.

Kate gözkapaklarını açtı. Martin'in gözleri sağa sola devrildi ve Kate beyaz olması gereken yerlerin sarı olduğunu gördü. Sarılık. Karaciğer yetmezliği. Başka hangi organlar etkilenmişti?

"Martin?" Kate onu sallamayı denedi ve nefes alıp verişleri hızlandı.

Gözlerini araladı ve Kate'i görünce kendini geriye itti. Şiddetle öksürdü.

Kate Orkide haplarının olduğu kutuyu bulmak için onun üzerini aradı. Yapabileceği tek şey oydu ama kutu Martin'in üzerinde değildi. Martin yeniden öksürdü, bu sefer sırtı gerildi. Dolaptan kayıp yere uzandı, o anda Kate kutuyu gördü... arkasında, dolaba dayalı bir şekilde duruyordu.

Kate hemen kutuyu açtı. Tek bir hap vardı. Yerde sessizce öksüren Martin'e bir bakış attı. Biraz daha dayanabilmeyi umarak elindekileri idareli kullanmıştı.

Kapılar savrulup açıldı ve Kate olduğu yerde döndü. Shaw elinde bir bohçayla orada duruyordu. Kate ve Martin'e baktı. "Ah, kahretsin."

Kate, Martin'i duvara dayamaya çalışırken, "Onu kaldırmama yardım et," dedi.

"Adamın işi bitmiş, Kate. Onu bu halde götüremeyiz."

Kate eline bir su şişesi aldı ve Martin'e son hapı zorla içirdi. "Planın neydi?"

Shaw bohçayı Kate'in ayaklarının dibine fırlattı ve Kate içinde başka bir Immari üniforması olduğunu gördü.

Shaw başını salladı. "Ben buradan yürüyüp gidebiliriz sanmıştım. Daha iyi durumda olsaydı. Immari askerleri bu kadar hasta görünmez, Kate. O bizi hedef tahtası yapar."

Martin başını çevirip bir şeyler söylemeye çalıştı ama kelimeler ağzından geveleyerek çıktı. Ateş onu tüketiyordu. Kate üniformayla üzerindeki teri sildi. "İyi durumda olsaydı, binayı terk ettiğimizde ne yapacaktın? Plan neydi?"

"Kalabalığı takip edecektik... sağ kalanları. Ceuta'ya, Immari'nin ana seçme merkezine giden veba mavnasına binip..."

"Ne? Immari'den *uzaklaşmalıyız*."

"Yapamayız. Buradan çıkmak mümkün değil. Orkide bölgesinin duvarlarının etrafını yakıyorlar... neredeyse beş yüz metre kadar bir alanı."

Kate'in düşünceleri hemen oğlanlara, tarihi bölgedeki yaşlı çifte gitti. "Tarihi bölgeyi de mi yakacaklar?"

Shaw'un kafası karışmış gibiydi. "Hayır. Sadece kampın etrafındaki savunma hattını. Kampı yeni bir işleme merkezine dönüştürüyorlar. Her neyse, gece olduğunda alevler duvarlara ulaşmış olacak ve veba mavnası gelecek. Tek çıkış yolumuz o."

Kate kararını verdi. "O zaman biz de ona bineceğiz."

Shaw ağzını açtı ama Kate onu durdurdu. "Bu bir rica değil. Odamda büyük bir çanta var. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Shaw başını evet anlamında salladı.

"Onu bana getir. Araştırma orada. Sonra da bana bulmanı istediğim birkaç şey var..." Hastalığın ilerleyişini durdurmayı denemesi gerekiyordu. Normalde bir virüs için yapılması gereken şey antiviraller ve sabırdı. Fakat bu hastalık 1918'deki gibi hareket ediyorsa, Martin'in bağışıklık sistemi aşırı yüklenmiş olmalıydı. Kendi bedeni ona saldırıyordu. "Bana biraz steroid getir."

"Steroid mi?"

"İlaç." Kate Avrupa'da kullanılan isimleri hatırlamaya çalıştı. "Prednizolon, kortizon, metilprednizolon..."

"Tamam, anladım."

"Ve biraz yiyeceğe ihtiyacımız var. Yükleme başladığında, onu çıkaracağız. Onun sarhoş bir asker olduğunu söyleyeceğiz."

Shaw başını geriye attı. "Bu gerçekten kötü bir fikir." Kate'e baktı ve ne kadar ciddi olduğunu görünce dönüp gitti. Kapıda dururken onu kapalı tutan metal sopayı işaret etti. "Bunu ben gidince tekrar tak. Ve sessizce bekle."

46

Immari Ön Filosu Alfa
Cape Verde Yakınları

Dorian geminin kaptan köşküne çıktı ve geminin kaptanı da dahil bütün askerler durup ona selam verince rahatsız oldu.

"Tanrı aşkına, bana selam vermeyi kesin. Bana bir daha selam vereni görürsem rütbesini en alt denizci sınıfına indiririm." Böyle bir sınıf var mıydı, emin değildi ama içeridekilerin yüz ifadelerinden ne demek istediğinin anlaşıldığını görebiliyordu. Dorian kaptanı bir kenara çekti. "Genesis Operasyonu'nda bir gelişme var mı?"

"Hayır, efendim."

Bu durumda, haber olmaması kötü haberdi. Ajanından bir haber gelmemiş olması Dorian'a Kate Warner'ı yakalama planının tam olarak hiçbir yere varmadığını söylüyordu. Rota değiştirmeyi düşündü.

Atlantisli bu konuda açık ve net konuşmuştu: Kadın kodu alana kadar beklemen gerek.

"Yeni bir emriniz var mı, efendim?"

Dorian yüzünü ondan çevirdi. "Hayır... Aynı güzergâhta devam edin, kaptan."

"Başka bir şey daha var, efendim."

Dorian ona baktı.

"Ceuta'dan gelen bir haber. İngilizlerin Cebelitarık Boğazı'na mayın döşediklerini söylüyorlar. Oradan geçemeyeceğiz."

Dorian nefesini bırakıp gözlerini kapadı. "Emin misin?"

"Evet, efendim. Birkaç gemi gönderdiler. Bir yol bulup bize rehberlik etmeyi umuyorlardı ancak İngilizler orayı iyi kapamış. Ama iyi bir haber olduğunu düşünüyoruz."

"İyi haber mi?"

"Bizimle İspanya kıyısında yüzleşmeyi planlasalardı boğaza mayın döşemezlerdi."

Kaptanın düşüncesi mantıklıydı. Dorian'ın kafasında seçenekler oluştu ama önce kaptanın fikrini duymak istiyordu. "Seçeneklerimiz ne?"

"İki seçenek var. Kuzeye yelken açarız, İngiliz Adaları'nın etrafından dolaşıp Almanya'da bir liman bulmaya çalışabiliriz. Oradan savaşarak güneye doğru kendimize yol açabiliriz. Ama bunu önermem. İngilizlerin istediği de bu. Jet yakıtları düşük seviyede olmalı, belki de bitmek üzeredir. Ancak denizaltıları ve destroyerlerinin yarısı nükleer; bazılarını bile çalıştırmaya yetecek kadar adamları kaldığını varsayarsak, ufak bir filoyu sahaya çıkarabilirler. İngiltere kıyısı açıklarında, deniz ve hava kuvvetlerini kullanarak bizi kolayca yenebilirler."

"İkinci seçeneğimiz?"

"Fas kıyısının açıklarına demir atıp sizi Ceuta'ya helikopterle götürürüz, siz de oradan, onların aldıkları gemilerden biriyle Akdeniz'i geçebilirsiniz."

"Riskleri?"

"Daha küçük bir filonuz ve daha az savaş geminiz olacak, yanınızdaki iyi eğitimli birliklerin sayısı da daha az olacak... beş helikoptere yerleştirebileceğimiz kadar. Kuzey İtalya'da gemiyi doka çekip oradan Almanya'ya geçeceksiniz. Karadan gelen raporlara göre Avrupa'daki Orkide Bölgeleri boşaltılıyormuş. Tam bir kargaşa. İtalya'ya geçtikten sonra karşınıza başka sıkıntı çıkmayacak."

"Bütün yolu niye uçarak geçmiyoruz? Eminim bir jet bulabiliriz."

Kaptan kafasını salladı. "Avrupa kıtasında hâlâ bazı hava savunma sistemleri bulunuyor ve yıllarca yetecek kadar yedek enerjileri

var. Gördükleri bütün tanımsız hava araçlarını vuruyorlar... her gün en az birkaç tane."

"O zaman hedefimiz Ceuta."

Dorian özel kamarasına dönünce Johanna'yı uyanmış ve çıplak halde buldu; yatağa uzanmış, Dorian'ın asla anlayamayacağı nedenlerden dolayı eski bir magazin dergisi okuyordu.

Yatağa oturup botlarını çıkardı. "Sen onu yüz kere okumadım mı? Al sana yeni haber: O aptalların hepsi öldü ve yatıkları şeylerin hiçbirinin önemi kalmadı... zaten vebadan önce de öyleydi."

"Bana vebadan önceki dünyayı hatırlatıyor. Normal dünyayı ziyaret etmek gibi."

"Sen o dünyanın normal olduğunu mu düşünüyorsun? Sandığımdan da çılgınmışsın."

Johanna dergiyi kenara attı ve ona doğru kıvrıldı, gömleğini biraz önce açtığı yerden görünen göğsünü yavaşça öptü. "Ofiste zor bir gün mü geçirdiniz, Somurtkan Efendi?"

David onu üzerinden itti. "Beni daha iyi tanısaydın benimle o şekilde konuşmazdın."

Kadın masumca gülümsedi. Dorian'ın yüzündeki merhametsiz ifadeyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. "O zaman seni daha iyi tanımamam iyi bir şey. Ama... seni nasıl neşelendireceğimi biliyorum."

47

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

David gözcü kulesinde dürbünü ayarlayıp çatışmanın başlamasını bekledi. Immari bölükleri neredeyse üç saattir Berberi kabilelerini kovalıyordu. Yukarıdaki noktadan bakınca David kurdukları tuzağı görebiliyordu... bir ağır top hattı ve küçük bir vadiye bakan yüksek bir bayırın öte tarafına konumlandırılmış birlikler. Berberiler yakında karşı bayırı aşıp vadiye inecek, sonra da büyük çarpışma başlayacaktı. Immari kazanacak, vadideki her Berberiyi esir alıp öldüreceklerdi.

"Kabilelerin durumu ne?"

David dönüp arkasındaki platformda Kamau'nun durduğunu gördü.

"İyi değil. Neredeyse Immari tuzağına düşmek üzereler. Biz ne durumdayız?"

"On bir adamımız var."

David başıyla onayladı.

"Ağı genişletebilirim ama bu şekilde risk büyür."

"Hayır. On bir kişiyle halletmemiz gerek."

Birkaç saat sonra, ağır topların sesi eskiden Ceuta şehri olan yanıp kül olmuş alanda yankılandı. David ayağa kalkıp gözcü kulesinin kenarına yürüdü ve dürbünü kaldırdı. Vadideki katliam neredeyse tamamlanmıştı. En uzaktaki sırtta bir grup atlı süvari tepelerin üstündeki büyük silahlara doğru atlarını sürdü ama Immari atlarını vurup onları düşürdü, sonra da otomatik silahlarla onları taradı. Arkalarındaki kabile üyeleri dalga dalga

düştü. David dürbününü yanına indirdi, sonra oturduğu banka geri dönüp bekledi.

Güneş batarken, Immari alayı dış kapıya vardı. David gözcü kulesinden izledi. Kapılara ilk varan Binbaşı Rukin oldu ve cipi hızla geçerken David'le göz göze geldi. Binbaşının dudakları hafifçe kıvrıldı, David'se yalnızca baktı.

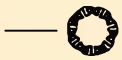

David odasında oturmuş bekliyordu. Son çatışma başlamadan önce son bir kez kestirecekti. Önündeki birkaç saat onun ve milyonlarca insanın kaderini belirleyecekti.

48

Immari Seçme Kampı
Marbella, İspanya

Kate, Martin'i Shaw'un toplamayı başarabildiği ufak "açık büfenin" bir parçası olan çikolatadan biraz daha yemeye zorladı. Su şişesini Martin'in dudaklarına götürdü, o da kana kana içti. Su içmeye doyamıyor gibiydi.

Shaw köşede suratında, *Bu zaman kaybı ve hepimizin ölmesine neden olabilir,* diyen bir ifadeyle bekliyordu. Kate şimdiden onu bu kadar iyi tanıyordu.

Kafasıyla gümüş kapıları işaret etti. Shaw gözlerini devirdi ve dışarı çıktı.

"Martin, sana notların hakkında sorularım var. Onları anlamıyorum."

Martin kafasını dolaba dayayıp bir sağa bir sola salladı. "Cevaplar... ölüler. Ölüler ve gömülenler. Yaşayanlar arasında değil..."

Kate onun alnında oluşan teri sildi. "Ölüler ve gömülenler mi? Nerede? Anlamıyorum."

"Dönüm noktalarını bul. Genomun değiştiği zamanı. Biz aradık... canlı değil. Başaramadık. Ben başaramadım."

Kate gözlerini kapayıp ovaladı. Ona biraz daha steroid vermeyi düşündü. Cevap alması gerekiyordu. Ancak riskleri vardı. Prednizolon şişesini aldı.

Mutfak kapıları aralandı ve Shaw kafasını içeri soktu. "Başladılar. Hareket etmemiz gerek."

Kate ona başıyla onay verdi ve Shaw'a Martin'i ayağa kaldırıp binadan çıkarması için yardım etti. Dönen kapıları geçince kampın

görüntüsü onu neredeyse olduğu yere çivileyecekti. Sağ kalanların kulesinden dışarıya sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir insan akını vardı. Palmiye ağaçları altlarından akıp giden kitlelerin üzerinde salınıyordu. Nöbetçiler fenerlerini sallıyor, insanları topluyordu. Devasa bir yolcu gemisi kıyıda duruyor, onlara yukarıdan bakıyordu. İnsanlar iki devasa rampadan geçerek Nuh'un gemisine biniyorlardı sanki.

Shaw alçak sesle, "Uzaktaki rampa," dedi ve Martin'i çekmeye başladı.

Uzaktaki rampanın başında dört nöbetçi duruyordu, Kate oranın Immari'ye sadık olanların binme noktası olduğunu çıkardı.

Geminin görüntüsü netleşti. Bir zamanlar beyaz olan bu lüks yolcu gemisi artık elden düşme görünüyordu ve Kate onun suyun yüzeyinde bile durup duramayacağını merak etti.

Shaw nöbetçilerle hızlıca konuşup "öksürük şurubunu biraz fazla kaçırmış" ve "yarın bir şeyciği kalmaz" gibi bir şeyler söyledi.

Kate kontrol noktasını rahatça geçip rampadan tırmanan yüzlerce insanın arasına girdiklerinde rahat bir nefes aldı. En üste vardıklarında iki yanı kapalı fakat yukarıdan gelen ay ışığına açık bir koridora çıktılar. Burası bir panayırda ya da rodeoda bulunan sığır ahırını andırıyordu. Geminin ortasına doğru yürüdüler, Shaw onları götürüyordu. İki defa Martin'in nefes alması için durmaları gerekti, o duvara yaslanırken insanlar kıvrılan bir nehir gibi yanlarından akıyor ve önlerindeki holü dolduruyordu. Hol boyunca kare kompartımanlara açılan kapılar diziliydi ve insanlar boş buldukları yere giriyorlardı.

"Aşağı inip bir kamara bulmalıyız. Üst kamaralar sabaha cehennem gibi olur." Martin'i işaret etti. "Ona iyi gelmez."

Holün sonunda merdivenlerden birkaç kat aşağı indiler, sonra da boş bir oda bulana kadar başka bir dizi koridordan geçtiler. Shaw, "Burada durun, sessiz olun ve kapıyı kapalı tutun. Geri döndüğümde kapıyı üçer kere tıklatıp üç kez çalacağım," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Erzak almaya," dedi ve Kate cevap veremeden kapıyı çekip kapadı. Kate dili kaydırıp kapıyı kilitledi.

Kamara tamamen karanlıktı. Kate el yordamıyla düğme aradı ama bulamadı. Çantadan ışık çubuğunu çıkardı ve küçük odayı aydınlattı. Martin duvara dayanmış, nefes nefeseydi. Kate ranzalardan birinin alt katına uzanmasına yardım etti. Buranın mürettebat odalarından biri olduğu belliydi: iki çift katlı ranza ve odanın ortasında küçük bir dolap.

Kate uydu telefonunu çıkarıp ekranı kontrol etti. Sinyal Yok. Telefon konuşmasını tamamlamak için üst kısma çıkması gerekiyordu. Cevap bulması gerekiyordu.

Martin'le yaptığı konuşma pek yardımcı olmamıştı. *Genetik dönüm noktaları. Cevaplar... ölüler ve gömülenler.*

İnanılmaz derecede bitkin düşmüştü. Martin'in karşısındaki ranzaya uzandı. Azıcık gözlerini kapayıp dinlenecekti, düşünebilmek için.

Arada bir Martin'in öksürdüğünü duydu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama devasa geminin hareket ettiğini hissetti. Bir süre sonra da uykuya daldı.

Kate'in ayakları çıplaktı ve mermer zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. İlerisinde, uzun bir koridorun sonunda kemerli ahşap bir kapı duruyordu. Sağ tarafında aynı kapıdan iki tane daha vardı. Birinci kapı açıktı: David'i gördüğü kapıydı bu. İçeriye bir bakış attı. Boştu. Sağındaki ikinci kapıya gitti ve itip açtı. Yuvarlak oda savrulup açılmış pencerelerden ve terasa açılan cam kapılardan giren ışıkla dolmuştu. Dışarıda mavi bir deniz ufka doğru uzanıyordu ancak hiç gemi yoktu, yalnızca ağaçlarla örtülü dağlar ve göz alabildiğine deniz.

Odada çelik ve meşe yüzeyli bir çizim masası dışında az eşya vardı. Masanın arkasında David, eski bir demir taburede oturuyordu.

Kate, "Ne çiziyorsun?" diye sordu.

David başını kaldırmadan, "Bir plan," diye yanıt verdi.

"Ne için?"

"Bir şehri ele geçirmek için. Hayat kurtarmak için." Ahşap bir atın detaylı çizilmiş güzel bir resmini gösterdi.

"Bir şehri ahşap bir atla alabilir misin?"

David çizimini masaya koydu ve üzerinde çalışmaya devam etti. "Daha önce olmuştu..."

Kate gülümsedi. "Eminim olmuştur."

"Truva'da olmuştu."

"Ah, evet. Brad Pitt o filmde harikaydı bence."

David kafasını salladı. Çizimindeki birkaç çizgiyi sildi. "Diğer destanlar gibi, varlığı hakkında bilimsel kanıt bulana dek onun sadece bir öyküden ibaret olduğunu düşünmüşlerdi." Kurşunkalemiyle son birkaç çizgi attı, arkasına yaslanıp çizimini inceledi. "Sana kızgınım bu arada."

"Bana mı?"

"Beni bırakıp gittin. Cebelitarık'ta. Bana güvenmedin. Seni kurtarabilirdim."

"Başka seçeneğim yoktu. Yaralıydın..."

"Bana güvenmeliydin. Beni hafife aldın."

49

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

Binbaşı Rukin kendine yarım bardak viski doldurdu, kafaya dikip yatağının hemen yanındaki yuvarlak masanın sandalyelerinden birine çöktü. Yavaş yavaş tuniğinin düğmelerini çözdü, ardından kendine bir önceki kadar dolu bir bardak daha koydu. Uzun bir gün olmuştu ama bugünün o kabiledeki sefil barbarlarla uğraşmak zorunda kaldığı son gün olduğunu umuyordu. Hele şükür gitmişlerdi. Hepsini öldürmek en ideali olmuştu; içlerinden birkaçını öldürüp geri kalanını esir almak da aynı derecede iyiydi. Üste her zaman büyük bir hizmetkâr açığı vardı. Ve o konu açılmışken... nerede kalmıştı bu kız? Çok uzun ve stresli bir gün olmuştu.

Ter içinde kalmış tuniğini, kollarını yana açıp çekerek çıkardı, tunik arkaya doğru düşüp sandalyeyi kapladı. Bu sefer daha dikkatsiz bir şekilde üçüncü bardağını doldururken, masaya kahverengi sıvıdan biraz döküldü, bardağı kafaya dikti ve botlarını çözmek için eğildi. Ayakları sızlıyordu ama içki etkisini göstermeye başladığından acısı biraz dinmişti.

Kapı yüksek sesle çalındı.

"Ne var?"

"Kamau, efendim."

"Gir."

Kamau kapıyı savurup açtı ama içeri girmedi. Yanında Rukin'in daha önce görmediği uzun boylu, ince bir kadın vardı. İyi. Yeni bir kız. Kamau iyi iş çıkarmıştı... bu kadın Rukin'in normalde tercih ettiğinden yaş olarak büyüktü ama şu anda farklı bir şey

denemeye açık bir ruh halindeydi. Çeşitlilik hayatın tuzu biberiydi. Bu kadında başka bir şey daha vardı. Duruşu... kuvvetti bu, tam olarak kafa tutma değildi. Kendine güven. Korku yoktu. Öğrenirdi.

Rukin ayağa kalktı. "Bu olur."

Kamau başıyla onayladı, kızı içeri girmesi için belinden hafifçe itti ve kapıyı kapadı.

Kadın binbaşıya gözlerini dikmişti, onun kocaman odasına bakmakla uğraşmamıştı.

"İngilizce biliyor musun?"

Kadının kaşları çatıldı ve kafasını hafifçe iki yana salladı.

"Sizinkiler hiç zahmet etmez değil mi? Önemli değil. Biz de bu işi mağara adamı gibi hallederiz." Bir elini kaldırdı, ona durması için işaret etti, sonra arkasına geçip kıyafetini omzundan çıkardı ve belinden çözdü.

Kıyafet sessizce yere düştü ve binbaşı onu incelemek için olduğu yerde döndürdü...

Hiç Rukin'in beklediği gibi değildi. Kaslıydı. Aşırı kaslıydı ve bacaklarıyla gövdesinin alt kısmı yara izleriyle doluydu... bıçak izleri, kurşun izleri ve diğerleri... *ok izi miydi?* Bu kabul edilemezdi. Burada savaşı hatırlatan bir şey istemiyordu. Kafasını salladı ve masaya doğru gidip telsizine uzandı. *Alıp ahıra geri götürsünler.*

Rukin kolunda güçlü bir el hissetti ve şok içinde dönüp baktı. Kadınla göz göze geldiler. Cesurdu. Kendine güveni ateşe dönüşmüştü. Rukin'in onu istemediğini anlamış mıydı? Rukin dönüp onu yeniden değerlendirdi.

Yüzüne bir gülümseme yayılırken, kadının diğer kolu ona doğru savruldu ve yumruğu mide boşluğuna, tam diyaframının altına girip anında ciğerlerindeki havayı boşalttı. Rukin dizlerinin üstüne düştü ve nefesi kesildi. Çaresizce nefes almaya çalışırken kadın sol yanını, kaburgalarının hemen altını tekmeleyince yerde yuvarlandı, burnundan ve ağzından viski boşaldı. Her öksürüşünde içki boğazını yakarken öğürdü ve nefesi tıkandı. Ateş içinde boğuluyordu. Karın kasları darbelerden ve şiddetle öğürmekten yanıyor, ağrıyordu.

Kadın etrafında dikkatle döndü, her adımını hesaplayarak atıyor, gözlerini ondan ayırmıyordu. Ağzının kenarında ufak bir gülümseme belirir gibi oldu ve gözlerini kıstı.

Rukin, *Bundan zevk alıyor, ölmemi izleyecek*, diye düşündü. Döndü ve kapıya doğru süründü. Bir nefes alabilse, bağırabilirdi. Kapıya ulaşabilirse...

Kadın ayağını hızla sırtına indirdi, onu yere sertçe vurup burnunu kırdı. Rukin neredeyse bilincini kaybediyordu.

Kadının ellerini kendi bileklerine sardığını ve kollarını geri çektiğini hissetti, ayağı hâlâ sırtının ortasına gömülüydü. Onu ikiye bölecekti. Çığlık atmak istedi ama ciğerlerinden ses çıkmadı, yalnızca hayvansı bir gurultu geldi. Sağ omzu çıktı ve acı dalgası tokat gibi çarptı, neredeyse onu boğuyordu. Normalde bayılması gerekirdi ama içki acının bir kısmını uyuşturmuştu ve bilincini kaybetmesine engel oluyordu. Sol omzu da çıktı ve kadın iki kolu da doğal olmayan bir şekilde geri çekti.

Rukin kadının uzaklaştığını duydu ve silahı almaya gittiğini umdu. Ölüme seve seve giderdi. Ama onun yerine bir bandın yırtılma sesini duydu. Kadın, bileklerini arkadan birbirine bağladı. Her dokunuşunda bedenine yeni bir acı şoku yolluyordu.

Rukin tekrar nefes almaya başlamıştı ve kendini zorlayıp seslenmeye çalışacaktı ki kadın ağzını bantlayıp ruloyu birkaç kere başının etrafında döndürdü. Bacaklarını bileklerinden bağladı, sonra onu kaldırıp suratının üzerine gelecek şekilde duvara fırlattı. Önce acı, sonra da burnundan nefes almaya çalıştığından, bir yandan da omuzlarının duvara bastırmasından dolayı yayılan acı dalgaları yüzünden hızla soluk alıp vermeye başladı.

Kadın bir an ona baktı, sonra da rahat rahat masaya doğru gitti. Çıplak, kaslı bedeni her yavaş adımda hafifçe kasılıyordu. İçki şişesine baktı, sonra da Rukin'in kemerindeki tabancayı aldı.

Rukin, *yap hadi*, diye düşündü.

Kadın şarjörü çıkardı ve sürgüyü geri çekti. İçinden mermi çıkmadı. Rukin ilk mermisini asla namluya vermezdi.

Yap hadi.

Kadın tabancayı masaya koydu, oturdu, bacak bacak üstüne attı ve gözlerini ona dikti.

Rukin ağzındaki bandın içinden haykırdı ama kadın onu duymazdan geldi.

Telsizi aldı, kanalı değiştirmek için üstündeki düğmeyi çevirdi, sonra da ağzına yaklaştırdı. "Ateş her şeyi temizler."

Birkaç dakika geçti. Rukin uzaklardan gelen yüksek sesli bir patlama duydu, sonra bir tane daha ve bir tane daha, tıpkı art arda gelen gök gürlemeleri gibi. Duvarlara saldırıyorlardı.

50

Veba Mavnası Kader
Akdeniz

Kate, Shaw'u beklemekten bıkmıştı. Yatağından yuvarlanıp kalktı. Bir arama yapmak için yukarı çıkması gerekiyordu. Martin'e baktı. Onu burada bırakamazdı. Onu kaldırıp kapıya gelmesine yardım etti. Kapıyı açtı ve dışarı baktı. Koridor boştu.

Asansöre gitmek için küçük kapılara doğru ilerlemeye başladılar. Kate yukarı düğmesine bastı, asansör çınladı ve birkaç saniye sonra açılıp sıkış tıkış bir kompartımanı gözler önüne serdi. Hangi kata çıkması gerekiyordu? Birinci kat düğmesine basıp bekledi.

Kapılar açıldı. Kate'in doktor olduklarını düşündüğü, ellerinde not panolarını tutarak bir konuda tartışan beyaz önlüklü iki adam önlerinde belirdi.

İçlerinden biri Çinli, diğeri Avrupalıydı. Çinli doktor öne adım attı, başını yana yatırdı ve "Dr. Grey?" dedi.

Kate donup kaldı. Tam asansörden inmek üzereydi. Geri dönmeyi düşündü ama Çinli doktor aralarındaki mesafeyi hemen kapadı. Avrupalı doktor da hemen arkasındaydı. "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

Martin hâlâ halsizdi ama başını kaldırıp baktı. "Chang..." Sesi yumuşak, zar zor duyuluyordu.

Kate'in kalbi hızla çarptı.

Chang, "Ben..." diye başladı. Çalışma arkadaşına döndü. "Eskiden bu adamla çalışıyordum. Kendisi... bir Immari araştırma görevlisi." Bir an Kate'e baktı. "Beni takip edin."

Kate koridorda sağına soluna baktı. İki ucunda nöbetçiler vardı.

Kapana kısılmıştı. Chang dar koridorda dümdüz ilerliyor, Avrupalı bilimciyse başını hafifçe yatırmış ona bakıyordu. Kate, Chang'in arkasına geçti.

Koridor araştırma tesisi haline getirilmiş büyük bir mutfağa açılıyordu. Çelik masalar geçici ameliyat masalarına dönüştürülmüştü. Burası Kate'e biraz Orkide Bölgesi'ndeki mutfağı anımsattı, Martin ona bitişiğindeki ofiste vebayla ilgili gerçekleri anlatmıştı.

Chang, "Onu masaya yatırmama yardım et," dedi.

Avrupalı, Martin'i incelemek için yaklaştı.

Martin, Kate'e bakmak için yavaşça başını çevirdi. Yüzünde bir ifade yoktu ve hiçbir şey söylemedi.

Chang diğer bilimciyle Kate ve Martin'in arasına girdi. "Bize biraz... müsaade edebilir misin? Onlarla konuşmam gerek."

Adam çıkınca Chang, Kate'e döndü. "Sen Kate Warner'sın, değil mi?"

Kate tereddüt etti. Bundan şüphelenip de onu teslim etmemişti... Ona güvenebileceğini düşündü. "Evet." Kate, Martin'i başıyla işaret etti. "Ona yardım edebilir misin?"

"Bundan şüpheliyim." Chang çelik bir dolabı açtı ve bir şırınga çıkardı. "Ama deneyebilirim."

"O ne?"

"Üzerinde çalıştığımız bir şey. Orkide'nin Immari versiyonu. Hâlâ deney aşamasında ve herkes üzerinde işe yaramıyor." Kate'e döndü. "Onu öldürebilir. Ya da ona birkaç gün daha kazandırabilir. Bu ilacı ona vermemi istiyor musunuz?"

Kate başını indirip Martin'e, ölmekte olan bedenine baktı. Başını yukarı aşağı salladı.

Chang öne doğru adım attı ve ona iğne yaptı. Kapıya bir bakış attı.

Kate, "Sorun ne?" diye sordu.

Chang, Martin'e odaklanırken, "Bir sorun yok..." dedi.

51

Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

David silah deposunda bekleyen on bir adama baktı. "Beyler, davamız çıkmazda. Ama adil. Bu üs cehenneme ve Immari'nin kurmaya çalıştığı dünyaya açılan kapı. Burayı yok edersek, Avrupa'dakilere mücadele edebilmeleri için bir şans verebiliriz. Fakat... sayıca bizden üstün durumdalar, daha fazla silahları var ve biz şu anda düşman bölgesinin ortasındayız. Sahip olduğumuz üç şey var: şaşırtma imkânı, savaşma gücü ve haklı bir amaç. Sabahı görebilirsek kazanırız. Bu gece bizim ve milyonlarca insanın kaderini belirleyecek. İyi savaşın ve ölümden korkmayın. Hayatta çok daha kötü şeyler var... gurur duymadığınız bir yaşam sürmek gibi."

Kamau'ya başını salladı, o da öne gelip her bir askere emirlerini verdi.

Uzun boylu Afrikalı sözlerini bitirdiğinde, köşedeki telsiz çatırdadı ve sessizliği deldi. "Ateş her şeyi temizler."

David, "Zaman geldi," dedi.

David ve Kamau, adamlardan üçüyle iskeleden yukarı çıktı. Üssün operasyon merkezi kulenin tepesinde, hisarın ortasındaydı; duvarlardan oldukça uzakta ve saldırılardan korunaklıydı ama çıplak gözle –daha da iyisi dürbünle– tam olarak neler olup bittiğinin görülebileceği yükseklikteydi. Zekice konumlandırılmıştı. Üs komutanları kameralara, gözcülere ve saha raporlarına göre hareket

etmek istemiyordu... onlar sekteye uğrayabilir ya da yanlış bilgiler verebilirdi. Savaşı kendi gözleriyle görmek istemişlerdi.

David sahanlıkta durdu ve karanlığın içine doğru fenerini yakıp uzaktaki duvarın hemen arkasında bekleyen Berberi alaylarına sinyal gönderdi.

Son fener ışığı da kaybolunca, David tepeye tırmanmaya devam etti. Adamları hemen arkasından takip ediyordu. Kulenin tepesindeki oda tıpkı hatırladığı gibiydi: Bir hava kontrol merkeziyle bir savaş gemisindeki kaptan köşkünün birleşimine benziyordu. Dört operasyon subayı düz ekran monitörlere gözlerini dikmiş, kontrol istasyonlarında oturuyor, arada bir klavye başında bir şeyler yazıyorlardı. Köşedeki demlikte kahve demleniyordu.

En yakındaki teknikçi, David'i görünce olduğu yerde döndü, ayağa kalktı ve bu habersiz ziyarete nasıl tepki vereceğinden pek emin değilmişçesine telaşla selam verdi. Birer birer diğer üçü de onu takip etti.

David, "Rahat, beyler," dedi. "Uzun bir gün oldu. Duymuş olabileceğiniz gibi, Binbaşı Rukin tepelerde büyük bir zafer kazandı. Şu anda aşağıda kutlama yapıyor, hak ettiği ödülü alıyor." David gülümsedi, gerçek ve içten bir gülümsemeydi. "Mola verin. Gazinoda ona katılın. Yiyecek, içecek... ve savaş ganimetleri var. Yeni gelenler var." David adamlarına işaret etti. "Bu vardiyayı biz alırız."

Teknikçiler mırıldanarak teşekkürlerini sundular ve kontrol panellerinden kalktılar. Bir vardiyadan kurtulmak için yarbaylarının emri bulabilecekleri en iyi fırsattı.

Adamlar gidince David'in askerleri konsollardaki yerlerini aldı. David şüpheyle ekranlara baktı. "Bu şeyleri nasıl çalıştıracağını bildiğine emin misin?"

"Evet, efendim. Buraya atandığımda birkaç ay boyunca gündüz vardiyasında çalışmıştım."

Kamau odayı dolaştı ve askerlerin her birine bir bardak kahve verdi. David'in yanına geldi ve ikisi bir an gecenin içine bakarak beklediler. David, bir şey söylememesinin onun hakkında iyi bir

izlenim bıraktığını düşündü. Birkaç dakika sonra Kamau yalnızca saatini kaldırdı. Saat akşam onu gösteriyordu. David telsizini açtı. "Bütün istasyonlar, rapor verin." Birer birer, askerler yanıt verdi, sesleri David'in kulaklığında cızırdadı. Yapbozun son parçasının da yerine oturmasını bekliyordu. Askerler isimlerini Truva Savaşı'ndan almıştı; hepsi David'in çağrı işaretinin Akhilleus olması gerektiğinde karar kılmıştı.

"Akhilleus, Aias. Truvalılar şölen salonunda. Ziyafete başladık."

Ziyafete başlamak, onların içeriye kilitlenmeleri ve gaz verilmesi anlamına geliyordu.

David, "Anlaşıldı, Aias," dedi. Komuta kulesinden yürüyerek çıktı ve ilk sahanlığa indi. Yeniden feneri kaldırdı ve açtı. Komuta merkezine dönene kadar, çevre hattındaki patlamalar başlamıştı. Ateş ve duman bulutları dış duvardan yükseliyordu. Komuta istasyonundaki üç adam telsiz ve bilgisayarların başındaydı.

Ekranlar sahneyi gözler önüne sermişti. Atlı süvariler akın akın duvarı kuşattı. Kulelerdeki otomatik tüfekler sıralarca süvariyi taradı fakat yine de yılmadan gelmeye devam ettiler.

Teknikçilerden biri David'e döndü. "Kule İki raylı silahını kullanmak için yetki istiyor."

Kamau, David'e baktı.

Raylı silahlar Berberi kuvvetlerini paramparça ederdi. Fakat onların kullanımına yetki vermek birlikler için oldukça ikna edici olurdu ve üssün risk altında olduğunu kanıtlardı.

David, Kamau'nun yanındaki dürbünlü tüfeği işaret etti. "İlk atıştan sonra onları indir."

David komuta koltuğuna yürüdü ve mikrofonu çalıştırdı. "Kule İki, Yarbay Wells konuşuyor. Binbaşı komutayı bana devretti. Raylı silah deltayı ateşe hazır hale getirin, ateş serbest." Telsizi kapayıp bekledi. Raylı silah gecenin içine bir şerit halinde ateş etti ve havaya toprak ve kan fışkırtarak bir saniye önce atların ve askerlerin durduğu yerde kara bir bulut bıraktı. David, Berberilerin gelmeye devam etmelerini umdu. Onların gelmesi gerekiyordu.

Aşağıdaki sahanlıktan gelen üç el hızlı ateş sesinin çınladığını duydu. Raylı silah sustu.

David kontrol panelindeki mikrofonu yeniden açtı. "Bir, iki ve üçüncü taburlar, bölge bire geçin. Tekrar ediyorum. Bir, iki ve üçüncü taburlar, Ceuta Komuta Merkezi konuşuyor, dış duvar tehlike altında, bölge bire geçip pozisyon alın."

Neredeyse o anda, David hisarda ve ardındaki çemberde bir hareketlilik olduğunu gördü. Birlikler yürümeye başladı, kapılar açıldı ve kamyonlar hızla içeriye geçti. Berberiler saldırıya devam ettiler ve çatışma şiddetlendi.

"Komuta Merkezi, Kule Bir konuşuyor. Kule İki düştü, tekrar ediyorum, Kule İki düştü."

David'in adamlarından biri, "Anlaşıldı, Kule Bir," dedi. "Farkındayız. Destek kuvvetler yaklaşıyor."

David'in emrinden yaklaşık bir dakika sonra, duvarın aşağısındaki alan Immari askerleriyle doldu, yaklaşık dört bin kişiydiler. Bu David'in planladığı andı, üssü almak için tek fırsatlarıydı. Elleri hafifçe titredi ve o anda acaba bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Ya yapamazsa? Artık geriye dönüş yoktu.

Teknisyenler dönüp ona baktı, her biri bir sonraki adımın ne olduğunu biliyordu. Sonunda, askerlerden biri alçak sesle, "Emrinizi bekliyoruz, efendim," dedi.

Toplu katliam. Dört bin kişinin –askerin– ölümü. Düşman askerlerinin. David, Canavarlar, dedi kendi kendine. Ancak hepsi canavar olamazdı. Onlar yalnızca savaşın bu tarafında olan, şansları yaver gitmemiş, bulundukları durum onları David'in düşmanı haline getirmiş insanlardı.

Her şey David'in ağzından çıkacak bir kelimeye bakıyordu. Teknikçi düğmelere basacak ve duvarın altındaki mayınlar harekete geçecek, el yapımı patlayıcılar infilak edecek ve kıyamet kopacaktı. Binlerce asker –insan– ölecekti.

David, "Emir verilmeyecek," dedi.

Adamların suratına şok ifadesi yayıldı, Kamau hariç. Onun suratı hiçbir duyguyu yansıtmayan bir maskeydi.

David öne adım atıp birinci teknikçinin paneline geldi. "Bana basmam gereken düğmeleri göster." Bu David'in taşıması gereken bir yüktü; bu sorumluluğu yalnızca ve yalnızca o omuzlanacaktı. Adam ona bir komuta dizisi gösterdi, David de onları ezberledi. Kodları girdi ve duvarın altındaki çember patlayarak ortalığı bir katliam denizine çevirdi. Bir hendekmişçesine her yeri kan doldurdu. Telsize çağrılar yağdı ve teknikçilerden biri hemen onu kapadı.

David telsizini açtı. "Aias, Akhilleus konuşuyor. Dış duvar aşıldı. Atın içini açın."

Asker, "Anlaşıldı, Akhilleus," diye cevap verdi.

Ekranlar hücreleri gösterdi. David'in askerlerinden üçü koşarak hücrelerin kapılarını açıyor, esir alınan Berberileri özgür bırakıp onlara silah veriyordu. Hisar ve Ceuta için kapışma şimdi başlıyordu.

David, "Kapıları açın," dedi. "Ve aramayı yapın."

David "kaptan koltuğuna" çöküp bekledi. Teknikçi omzunun üzerinden seslendi. "Hattasınız."

"Immari Filosu Alfa. Ceuta Komuta Merkezi konuşuyor. Saldırı altındayız. Tekrar ediyorum, saldırı altındayız. Dış duvarımız aşılmış durumda. Acil hava desteğine ihtiyacımız var."

"Anlaşıldı, Ceuta Komuta Merkezi. Beklemede kalın."

David kelimelerin gelmesini bekledi. Sloane o filodaydı ve David onu tanıyordu... hava saldırısını kendisi gerçekleştirecekti. Bütün kusurlarına rağmen, Sloane en önden liderlik ederdi.

"Ceuta Komuta Merkezi, Filo Alfa konuşuyor. Dikkatinize: Şu anda hava desteği acil kalkış yapıyor. Tahmini Varış Süresi on beş dakika."

"Anlaşıldı, Filo Alfa. Tahmini varış süresi on beş dakika. Ceuta Komuta Merkezi, tamam."

David kanalın kapandığından emin olduktan sonra teknikçilere son emirlerini verdi. "Onlar atış menzilimizin iyice içine girene kadar beklemenizi istiyorum. Hiçbir şeyi şansa bırakmayın."

"Ateş etseler bile..."

"Ellerindeki bütün silahlarla ateş etseler bile. Bekleyin. Ve ateş etmeye hazır olana kadar raylı silahları konumlandırmayın.

Karadan birileri onları uyarabilir. O helikopterleri indirirseniz, tarihin seyrini değiştirebiliriz." Kapıda bekleyen Kamau'nun yanına gitti. "Bu benim için bir onurdu, beyler. Şimdi gidip size biraz zaman kazandıracağız."

David kapıya uzandı ama teknikçilerden biri seslendi. "Efendim, gelen bir..."

"Havadan mı?"

"Veba mavnası. Yaklaşık iki kilometre uzaklıkta. Marbella'dan geliyor. Bize iskeleye yanaşma isteği ve yolcu listelerini yolladılar."

David dönüp Kamau'yla yüz yüze geldi. "Bundan nasıl haberimiz olmaz?"

Kamau başını salladı. "Bu gemiler kafalarına göre gelip gidiyor, belli bir program yok. Limanda günlerce bekleyebilirler, o yüzden önemli değil." Odanın diğer tarafına gitti ve klavyeyle bir şeyler yazdı. Liste büyük ekranda yukarıdan aşağı doğru kaydı.

David etrafına bakındı. "Gemide ne var? Sahip oldukları silahlar neler? Veba mavnası da neyin nesi?"

Kamau bilgisayarda işini hallederken bir yandan da konuştu. "Bu eski bir yolcu gemisi. Silahları en az düzeyde: Uç kısımlarında iki tane elli dört kalibrelik silah var. Ama... Güney İspanya'daki birkaç şehri istila eden fazladan birliklerin hepsini taşıyorlar." Ayağa kalktı. "Yaklaşık on bin asker... artı Immari yeminini eden yeni askerler. Kim bilir kaç kişi. Gemide yirmi bin düşman savaşçı olabilir. Geriye dönük evrim geçirenler de olabilir ama Ceuta'ya bu kadar yakınlarsa... çoktan denize atılmışlardır."

David alnını ovdu. "Buraya varmasına ne kadar var?"

"Beş, on dakika kadar."

Başka seçenekleri yoktu. Limandan gelecek, hisarı arkadan destekleyecek yirmi bin asker. David, "Vurun," dedi. "Elinizden ne gelirse. Gemiyi batırın." Eline tabancasını alıp koşarak kapıdan çıktı, Kamau da hemen arkasından onu takip etti.

Liman hizasında dizili raylı silahlar ateş açtığında –hem de bir Immari gemisine– hisarda geriye kalan Immari birlikleri iha-

nete uğradıklarını anlayacaklardı. Ceuta için nihai savaş saniyeler içinde başlayacaktı.

David ve Kamau merdivenlerin dibine vardığında, limandaki bataryalardan ateş açıldığını gördüler. Üstlerine gelen yolcu gemisi patladı, sonra da çökmeye başlayıp alevler içinde kaldı. Bir cenaze ateşi gibi cansız bir şekilde suyun üzerinde duruyordu.

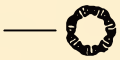

Kosta pat diye odaya girdi ama bu sefer Dorian'ı ve yanında yatan kadını çıplak bir halde görünce geri çekilmedi. "Efendim, Ceuta saldırı altında. Hava desteği istediler."

Dorian kadın daha uyanmadan kalktı, giyindi ve odadan çıktı.

52

Immari Ön Filosu Alfa
Tanca, Fas Yakınları

Dorian dar koridorda yürüyordu. Kapağı açık duruyor, karanlık güverteyi gözler önüne seriyordu. Kalkış rampasında dört helikopter çalışıyordu. Yanlarında askerler duruyor, savaşın içine uçmaya hazır bir halde onu bekliyorlardı.

Antarktika'daki o tüpte uyandığından beri ilk defa normal hissetti kendini. Olması gerektiği gibi. Savaşa giden bir askerdi. Kendini evinde hissediyordu.

Denizciler kesişen koridorlardan başlarını uzatıp, onu bir kere olsun görebilmeyi umuyorlardı. İnsanlığın görebileceği en son imparatorluğun başkanı, ölümden geri gelen bir adam, sıradan bir ölümlüden daha fazlası... bir tanrı ya da şeytandı o.

Metal zeminden gelen çıplak ayakların çıkardığı patırtı dikkatini çekti ve tam o anda dönüp Johanna'nın ona doğru koştuğunu gördü. Johanna zıpladı ve Dorian onu yakaladı.

Kadın kollarını Dorian'a sardı ve onu öptü. Dorian başta taş gibi durdu ama yavaşça önce bir, sonra iki kolunu ona doladı, sıkıca sarılıp öpüşüne karşılık verdi.

Koridor boyunca ıslıklar ve tezahüratlar patladı.

Dorian kadını yere indirirken gülümsediğini hissetti. Çabucak gülümsemeyi bıraktı ve dönüp kapaktan yürüyerek bekleyen askerlerin ve helikopterlerin olduğu yere doğru gitti.

Martin gözlerini açtı. Zihni bulanık değildi. Yeniden düşünebiliyordu. Kate oradaydı. Bir laboratuvar ya da hastanedeydi. Üzerine bir adam eğildi. Martin onu tanıyordu. Zihninde bir anı canlandı; bu adamla görüntülü konuşma yapmıştı. Bu doktor Çin'de bir araştırma görevlisiydi, Çan üzerindeki deneyleri yönetmişti. Dr... "Chang," dedi, sesi hırıltılıydı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Berbat."

Kate'in güldüğünü duydu, sonra Kate ona yaklaştı. "En azından nasıl hissettiğini biliyorsun. Bu da bir gelişme."

Martin, Kate'e gülümsedi. Kendisini kurtarmak için ne yaptığını merak etti. Hayatını riske mi atmıştı? Bunu yapmamış olmasını umdu. Boşuna uğraşmış olurdu. Ona söylemesi gereken, bilmesi gereken öyle çok şey vardı ki. "Kate..."

Gemi sallandı ve Martin odanın diğer tarafına uçtu. Çelikten bir buzdolabına çarpınca gözleri karardı.

53

Ceuta'nın Dışı
Kuzey Fas

Dorian altındaki ormanlık alanın akıp gidişini izledi. İleride, helikopterin ön camından gecenin içindeki ateşböcekleri gibi parlamalar gördü. Yakında çatışmaya katılacaklar ve çok geçmeden zafer kazanacaklardı.

Kaskını taktı. "Mikrofon kontrol, Saldırı Timi Delta, General Sloane konuşuyor."

Dört helikopter de çağrısına yanıt verdi.

Sloane koltuğuna gevşeyerek yaslandı. Bir süre daha parlamaları izledi ve acaba Johanna ne yapıyor, ne giyiyor, ne okuyor diye merak etti.

Ona neler oluyordu? Bağlılık. Dikkatsizlik. Zayıflık. Geri döndüğü zaman ondan kurtulması gerekiyordu.

David ve Kamau yere indiklerinde ilk kurşunlar metal yapı iskelesine püskürdü.

Sırt sırta verip birbirlerinin nerede olduğunu anlayacak kadar dayanarak durdular ve ateş açtılar. Silahlarını hızla sağa ve sola çekerlerken boş kovanlar yerlere saçıldı.

Immari piyadeleri komuta kulesinin etrafındaki kışlalardan dışarı akın etti, David'le Kamau da dalga dalga onları öldürdü. Ancak gelmeye devam ediyorlardı. Bir grup Immari askeri avlunun diğer ucuna geçip David ve Kamau'ya nişan almaya başladı.

David kontrol kulesinin karşısındaki binaya doğru yan adımlarla ilerlemeye başladı, korunacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Kamau da onun hareketini kopyaladı.

David'in kulaklığı canlandı. "Akhilleus, Aias konuşuyor. Myrmidonlar bende. Senin konumuna yaklaşıyoruz."

David, "Anlaşıldı, Aias," dedi. "Ne kadar erken o kadar iyi." Otomatik tüfeğinden klik sesi gelene kadar ateş etmeye devam etti. Şarjörü çabucak değiştirdi ve yeniden ateş açtı.

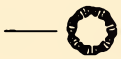

Üç devasa patlama karanlık gökyüzünü aydınlattı, sonra da suyun üzerinde yanan bir ateş halinde yükseldi. Dorian oradan Ceuta üssünün dış hatlarını görebiliyordu.

Dorian, "O da neydi?" diye sordu.

Pilot, "Büyük ihtimalle duvardaki raylı silahlardan gelen başka bir yaylım ateşidir," dedi.

"Büyük ihtimalle o değildir, seni salak. Suyun üzerinde yanıyor. O atışları kim yaptı?"

Pilot yarı söyler, yarı sorar şekilde, "Saldıran kabiledekiler?" dedi.

Dorian'ın zihni hızla çalışıyordu. O barbarlar... at üstündeydi. Yeni gelen bir veba mavnasına saldırırlar mıydı? Pek olası değildi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Saldırı Timi Delta, pozisyonunuzu koruyun, tekrar ediyorum, Ceuta saldırısını durdurun."

Helikopterler gecenin içine doğru uçmayı sürdürdü, hızla alevler içindeki üsse ve suyun üzerindeki gizemli yangına doğru ilerliyorlardı.

Dorian pilotun omzunu tuttu. "Bizi indir. Bizi indir." Pilot dediğini yaptı ve helikopter ağaçların içine doğru inişe geçti.

"Saldırı Timi..."

En öndeki helikopter patladı ve yanındaki diğer ikisi anında alev aldı. Dorian'ın helikopterine şarapnel yağdı. Pervaneler tekledi

ve helikopter dönmeye başladı. Kabin dumanla doldu, Dorian helikopterin tepesinden gelen alevleri ve ısıyı hissetti. Ağaçlar hızla onlara yaklaştı ve Dorian dalların içeriye girdiğini hissetti, sonraysa helikopterin dışına doğru uçuyor, düşüyordu.

David tüfeğindeki son kurşunu da sıkıp belindeki silahı çekti. Yetişemeyeceği kadar hızlı geliyorlardı. Kamau olduğu yerde dönüp onunla yan yana çarpıştı ve kışlalardan çıkan bir sıra dolusu askeri indirdi. Bitmek bilmiyorlardı.

David'in tabancası klikledi. Başka şarjörü yoktu. Kamau onun önüne geçip ateş etmeye devam etti.

David telsizini açtı. "Aias, Akhilleus konuşuyor. Truvalılar konumumuzu aşmak üzere."

Kamau geriye doğru atılıp ona çarptı ve David'i yere devirdi. Kulaklığından Aias'ın cevap verdiğini duyabiliyor fakat kelimeleri seçemiyordu. Kamau'nun tüfeğini alıp yerden ateş etmeye başladı, sonra bir dizinin üzerinde doğruldu. Kaç kurşunu kalmıştı?

Dönüp Kamau'ya bir bakış attı. Adam yerde kıvranıyordu. David neresinden vurulduğunu görebilmek için onu döndürmeye çalıştı.

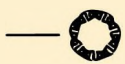

Kate ayağa kalkmaya çabaladı. Gemi çok sallanıyordu. Eğilen çeliğin iniltisi neredeyse kulaklarını sağır edecekti. Sırtına uzanıp çantanın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Martin'in yanına doğru sürünüp onu kucağına çekti.

Gemi başka bir sarsıntıyla sallandı ve Kate odanın diğer tarafına savrulduğunda Chang onu yakaladı. Adam, "İyi misin?" diye bağırdı.

Yangın söndürme sistemi çalışmaya başladı ve geminin alarmları çaldı.

Kapı savrulup açıldı ve Shaw içeriye koştu. "Hadi. Filikalara gitmeliyiz."

Avrupalı bilimci hemen arkasından gelmişti. Dehşet içinde odaya baktı. Chang'e, "Araştırmamız!" diye feryat etti.

Chang, "Bırak onu şimdi!" diye bağırdı.

Chang ve Shaw, Martin'i aldı ve Kate onları takip etti.

David'in arkasından kurşunlar vızlayarak geçti. David ateş etmeye hazır bir şekilde döndü ama gelenler Aias ve Berberi kuvvetleriydi. Hızla yanından geçerek Immari askerlerine saldırdılar.

David, Kamau'yu binaya çekip yüzüstü döndürdü. Kan yoktu. Kamau dönüp ona baktı, başını salladı. "Yeleğimi giymiştim, David. Sadece nefesimi kesti."

Aias ve Berberi komutan onların pozisyonunda bir araya geldi. David, "Durumumuz nedir?" diye sordu.

Aias, "Hisarın kontrolü neredeyse elimizde," dedi. "Teslim olmaya başlıyorlar ama bazı birimler ölümüne savaşıyor."

David, "Benimle gelin," dedi. Kamau'ya ayağa kalkması için yardım etti ve kışlalara girdiler.

Dışarıda silah sesleri azalıyordu. Arada bir patlayan bir el bombasının gürültüsü geliyordu. Büyük bir kapıda durdular ve David kapıyı hafifçe çaldı. "Ben Akhilleus."

Kapı açıldı ve Berberilerin şefi göründü. Kadının üzerinde mavi bir elbise, elinde de tabancası vardı. Onlara içeriye girmeleri için işaret etti.

Binbaşı Rukin'in ağzı tıkanmış, elleri ayaklarına bağlanmıştı. David'in suratına iğneleyici bir gülümseme yayıldı. Binbaşı kendisini bağlayan iplerle cebelleşti ve ağzındaki tıkacın içinden haykırdı.

David şefe döndü. "Verdiğin sözü tutmaya niyetli misin?"

"Evet, tıpkı senin tuttuğun gibi. Teslim olanların başına bir şey gelmeyecek." Şef, David'in göğsünü dağladığı noktaya baktı. "Gerçek bir şef halkına verdiği söze asla ihanet etmez."

David binbaşıya gitti ve ağzındaki tıkacı çıkardı.

"Sen ahmağın tekisin..."

David, "Kes sesini," dedi. "Ceuta'yı kontrolümüz altına aldık. Geriye kalan tek soru, bu gece kaç Immari askerinin öleceği. Şefle birlikte komuta merkezine gidersen..." David durup binbaşının suratındaki şok ifadesinin tadını çıkardı. "Evet, doğru, kendisi Berberilerin şefi oluyor. Kız onun kızıydı bu arada. Berberilerin tarihinde birçok kadın lider olmuştur. Tarih ve kültürel bilgi bazen işe yarayabiliyor. Savaşta bile. Onunla gidip geri kalan birliklerine teslim olmalarını emredersen hayatlarını kurtarabilirsin. Yapmazsan, bu, şefi ve halkını çok memnun edecektir, emin ol."

Rukin, "Sen kimsin?" diye sordu.

David, "Bunun önemi yok," dedi.

Rukin aşağılayıcı bir şekilde gülümsedi. "Senin gibi adamlar bu tür savaşları kazanamazlar. Burası iyi adamlara göre bir dünya değil."

54

Veba Mavnası Kader
Akdeniz

Kate, Shaw'un başka bir kapıyı daha açtığını gördü. Tam geçecekti ki ilerideki koridor alevler içinde kaldı.

Shaw kapıyı pat diye kaparken, "Geri dönün!" diye bağırdı.

Kate arkalarına baktı. Koridorun sonundan duman geliyordu. Artık koridorun sonunu bile göremiyordu. Yangın gemiyi yutuyor, üstlerine geliyor, onları boğuyordu.

Kapana kısılmışlardı.

Kate yukarıdan yere düşen enkazın sesini duydu. Tavandan gelen ısıyı hissetti. Ya ezilecek, ya yanarak ölecek ya da boğulacaklardı. Kaçış yoktu... geminin çok içindeydiler.

Shaw onu kolundan yakaladı, bir kapıyı açtı ve onu geminin daha da içine götürdü.

"Oraya gidemeyiz..."

Shaw, "Kes sesini," dedi ve kabinlerden birinin kapısını itip Kate'i fırlatır gibi içeri soktu. Chang arkalarından Martin'in girmesine yardım etti ve diğer bilimci de onları takip etti.

Kate, "Burada kalamayız..." diye başladı ama Shaw kapıdan çıkıp arkasından pat diye kapattı.

Kate kapı kolunu çekti ama sıkışmıştı. Shaw onları içeriye kilitlemişti.

Üs kalesinin içindeki avlu neredeyse sessizdi. Immari askerleriyle Berberi savaşçıların çarpıştıkları yerlerden arada bir silah sesleri geliyordu.

David şefin ve üç adamının arkasından yürüyordu, içlerinden biri Rukin'i kolundan çekiştirerek götürüyor, her adımda ona acı çektiriyordu.

David'in sağında, devasa veba mavnası suyun üzerinde yanıyordu. Arada bir patlama oluyordu.

Savaş zayiatları, dedi David kendi kendine. Kamau onların hepsinin düşman savaşçılar olduğunu söylemişti... Immari askerleri ya da yemin eden kişilerdi; yani onlara bağlı kişiler. Başka yolu yoktu.

Kate art arda gelen üç patlama duydu. Oda kapkaranlıktı ve içerideki tek ses Martin'den, Chang'den ya da Avrupalı bilimciden arada bir gelen homurtu ya da öksürüktü.

Kate takırtılar duydu ve tam uzandığı anda kapı açıldı. Shaw kolunu tutup onu arkasından sürükledi.

Kate geriye baktı, Martin'in arkasında olmasını umuyordu ama hiçbir şey göremiyordu. Duman çok yoğundu. Gözlerini yakıyor, ciğerlerini dolduruyordu.

Shaw onu çekerken Kate öksürüp durdu. Adam kolunu koparacaktı neredeyse.

Bir sonraki koridorla kesişme noktası karanlık ve dumanlıydı. Kate yanan alevleri görmeden önce sıcaklığını hissetti.

Koridorun bir yanında ateşler yanıyor, tavanı yalayıp diğer tarafa uzanıyordu. Alevlerin arkasındaki gökyüzünü görebiliyordu. Gemi patlamalarla parçalanmıştı. Shaw bir yol açmak için el bombaları kullanmıştı. Sanki dev bir canavar, geminin yanından bir ısırık almış, tırtıklı bir boşluk bırakmış gibiydi.

Shaw onu alevlere doğru çekti.

David kontrol kulesinin tepesindeki operasyon merkezinin kapı çerçevesine yaslandı.

Berberilerden biri Rukin'in ağzındaki bandı söktü ve onu mikrofona doğru itti.

Rukin önce şefe, sonra David'e baktı ve sonunda mikrofona konuşmaya başladı. "Dikkat, bütün Immari kuvvetleri. Binbaşı Alexander Rukin konuşuyor. Hepinize hemen teslim olmanızı emrediyorum. Silahlarınızı bırakın. Ceuta düştü..."

David üssün etrafını, duvarın arkasını, suyun üzerini gösteren ekranlardaki katliamı incelerken Rukin'in sözlerini duymuyordu.

Ben ne yaptım? dedi içinden. Kendine, *Yapman gereken şeyi*, diye cevap verdi. Odanın diğer ucundan Kamau'yla göz göze geldi. Kamau ona hafifçe bir kere başıyla onay verdi.

Shaw onu ateşten çekerek geçirirken Kate gözlerini kapadı, sonra kendini holün ucunda buldu. İki yanındaki duvarlar yok olmuştu, sonra düşmeye başladılar...

Kate sert bir şekilde ayaklarının üzerine düştü, dizleri büküldü ve güvertede yuvarlandı. Shaw ayağa kalkmaya başlamıştı. Adam bir süper asker gibiydi. Kate yukarıda Martin, Chang ve diğer adamın alevler içindeki açıklıktan fırlayıp aşağıdaki güverteye atladıklarını gördü. Kate önlerinden yuvarlanarak çekildikten birkaç saniye sonra etrafına pat diye düştüler. Üç adam da hayattaydı ama Kate kemiklerini kırmış olabileceklerinden şüphelendi. Sırt çantasını üzerinden attı ve onlara doğru sürünmeye başladı ama yukarından gelen bir patlama havaya geminin parçalarını saçtı. Moloz yığınlar halinde üzerlerine yağdı. Kate kendini korumak için top gibi büzüldü.

Shaw onu çekip kaldırdı. "Atlamamız gerek!" Aşağıdaki suyu gösterdi.

Kate'in gözleri kocaman açıldı. En az yedi metre vardı. Suyun yüzeyinde muazzam bir ateş yanıyor, gemiyi çevreliyordu. "Katiyen. Olmaz."

Shaw onun çantasını alıp suya savurdu, sonra da Kate'i kolundan yakaladı ve kenara çekti. Kate gözlerini kapadı ve nefesini içine çekti.

David askerin verdiği karton bardaktaki kahveyi aldı ve ona teşekkür etti.

Odadaki ekranları izlerken kahvesini yudumladı. Silahsız Immari askerleri hisara dolduruluyordu. Kafeslerin yeni misafirleri onlar olacaktı.

Teknikçilerden ikisi yanan veba mavnasına zum yapıyor, hasar ve parçalanma oranını değerlendiriyor, ona yeniden ateş açmaları gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Ekranda geminin bir tarafında patlamalar olduğunu gördü. Immari askerlerinden biri bir kadını alevlerin arasından sürükledi ve aşağıdaki güverteye fırlattı. Kadın top gibi kıvrıldı, sonra asker onu yeniden ayağa kaldırdı.

David donup kaldı. Kadının saçları koyu renkliydi... ama o yüzü tanıyordu. Bu imkânsızdı. Fakat Kate oradaydı. Ya da David aklını mı oynatıyordu? Savaşın, yaptığı seçimin stresi artık gerçekliği mi parçalıyordu? Görmek istediği şeyi mi görüyordu?

Kate'in Immari askeriyle mücadele ettiğini gördü, sonra asker onu da denize attı, büyük ihtimalle onu öldürecekti.

David teknikçinin istasyonuna geldi. "O görüntüyü geri sar."

Sahne yeniden oraya yaklaştı.

"Durdur."

David ekrana yaklaştı. Artık emindi. Bu Kate'ti. Ve onu bir oyuncak bebek gibi oradan oraya savurup gemiden fırlatan da çok yakında geberecek olan bir Immari askeriydi.

David olduğu yerde döndü ve şefe, "Ben geri dönene kadar komuta sende. Veba mavnasına ateş açmayın. Ne olursa olsun," dedi.

Saniyeler içinde kontrol merkezinden çıkıp merdivenlerden inmişti.

Kamau yukarıdan ona seslendi. "David! Yardım ister misin?"

55

Eski Immari Ceuta Operasyon Üssü
Kuzey Fas

David limandaki teknelere baktı. Bir yığın balıkçı kayığı olsa da sadece bir iki motorlu yat vardı. David düşünmeye çalıştı. Önceliği neydi? Mesafe mi hız mı? İkisine de ihtiyacı vardı ama her birinden ne kadar gerekiyordu? Bir tane Sunseeker 80 yatı vardı. Onun özelliklerini hatırlamaya çalıştı. İki yıl önce bunlardan bir tane satın almayı düşünmüştü. Uzunluğu yirmi dört buçuk metreydi, seyir hızı yirmi dört deniz miliydi ve otuza çıkabiliyordu. Mesafe belki üç yüz elli deniz miliydi. Ama en uçta bir canavar vardı, kırk metrelik bir Sunseeker. Şansı varsa arka güvertede bir de denizaltısı olması gerekiyordu. Başıyla ona gösterdi. Kamau'ya, "Daha büyük olan yatı alacağız," dedi.

Birkaç dakika sonra kırk metrelik yat Akdeniz'e açılıyor, gecenin içinde yanan yolcu gemisine doğru ilerliyordu.

Kate'in kolları ve bacakları yoruluyordu. Başını suyun üzerinde güçlükle tutabiliyordu. Gemi havaya daha fazla duman çıkarıyor ve suyun içine enkaz parçaları tükürüyor, Kate'i iki saniyede bir neredeyse suyun dibine gönderiyordu.

Ancak gidebilecekleri hiçbir yer yoktu: Suyun üzerinde geniş bir alev duvarı yanıyordu, bu çember onları gemiye yakın bir küçük su alanının içine hapsetmişti.

Bedeninin her yeri ağrıyordu ve nefes almak bile ciğerlerini acıtıyordu.

Shaw bir şeye doğru yüzüyordu... bir enkaz parçasına. Onu çekip Kate'e ve diğer üç adama doğru getirdi. "Tutunun. Ateşin sönmesini bekleyeceğiz, sonra da kıyıya yüzmeye çalışacağız."

David cansız yolcu gemisini inceledi. Suyun üzerinde kontrolsüzce yanan bir yangın gibiydi. Gemi kendi üzerine yıkılıyordu ve belli aralıklarla rasgele yerlerden patlamalar geliyordu. Türbin motorlarını çalıştıran benzin tankları bir noktada delinmişti ve akan benzin geminin etrafındaki suyun yüzeyinde müthiş bir yarım çember şeklinde yanıyordu. İnsanlar bütün güvertelerden atlıyordu, bazıları şüphesiz ölecekti. Ateş duvarının arkasındaki suyun içinde kayboldular. David onların nasıl dışarı çıkabileceklerini bilmiyordu. Ateşin içinden yüzerek geçemezlerdi ve duvar altından dalarak geçilemeyecek kadar kalındı.

Tek umudu Kate'in düşüşten sağ kurtulması ve orada onu bekliyor olmasıydı.

David alt güverteye geçti ve denizaltıyı kontrol etti. Açıp kontrolleri gözden geçirdi. Oksijeni bitmişti. Geriye ne seçeneği kalıyordu? Alevlerin sönmesini beklemek mi? Ya Kate yaralandıysa?

"David, neye ihtiyacın var?"

"Oksijene."

Kate tam suyun altında bir şey görmüştü ki o şey aniden suyun altından çıkıp Shaw'u yakaladı ve aşağı çekti.

Kate ilk önce bunun bir köpekbalığı ya da başka bir deniz canlısı olduğunu sandı ama Shaw can havliyle kollarını sallayarak suyun üstüne çıktı. Geriye uzandı, suyun üstünde durmak için

kullandığı cihazın ucunu tuttu ve üzerine tırmandı. O şey suyun üstüne çıktı, Shaw'un bedenine yumruk attı ve onu enkaza savurdu. Kate o şeyin bir adam olduğunu anladı, inanılmaz güçlü biriydi. Kocaman kasları vardı. Dalış takımı giymişti ve sırtında birkaç tüp vardı. Shaw cesurca savaştı ve geriye kalan son gücüyle yumruğunu savurdu ama canavar fazla güçlüydü. Yumruklarından biri Shaw'un suratına geldi ve başı alttaki sert yüzeye çarptı. Shaw enkaza doğru yığıldı, adam da onu yakalayıp suyun içine inmeye başladı.

Kate onlara doğru yüzdü ve kendini kavganın ortasına attı. Dalgıcın yüz maskesini itti. Diğer eliyle de Shaw'u tutup adamdan kurtarmaya çalıştı.

Canavar yüz maskesini sökercesine çıkardı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Bu David'di.

Kate donakaldı. İçi bir duygu seliyle doldu. Uzuvlarının uyuştuğunu hissetti ve bir ağız dolusu deniz suyu yuttu.

David, Shaw'u bıraktı ve ona uzandı. Bir an Kate'in gözlerinin içine baktı, sonra bir şey söylemek için ağzını açtı. Shaw'un yumruğu David'in suratının ortasına indi ve onu suyun altına yolladı. Shaw da onun peşinden daldı ama Kate kendine geldi ve zorla aralarına girdi.

"Çocuklar, çocuklar!" İkisini de itekledi ve ortalarına geçti.

David, "Sen onu mu koruyorsun?" diye patladı.

Kate, "O benim hayatımı kurtardı," dedi.

"Seni gemiden aşağı fırlattı."

"O, eee, biraz... *karmaşık bir durum.*"

David ona bakakaldı. "Her neyse. Buradan gidiyoruz." Sırtındaki tüplerden birini çözdü ve Kate'e uzattı. "Bunu al."

Kate, Martin, Chang ve diğer bilimciyi işaret etti. "Peki ya onlar ne olacak?"

"Ne olmuş onlara?"

Kate, "Onlar da bizimle geliyor," diye ısrar etti.

David başını iki yana salladı. Kate'in omuzlarına tüpün askılarını takmaya başladı.

Kate ondan uzaklaştı ve adamlara doğru yüzdü. "Martin'i ve diğerlerini burada bırakmayacağım."

"Pekâlâ, siz üçünüz," Shaw'a soğuk bir bakış attı, "dördünüz bir tüpü paylaşabilirsiniz."

Martin, "Kate, seninle konuşmam gerek. Acil," dedi. Kafasını suyun üzerinde zorlukla tutabiliyordu.

Avrupalı bilimci konuştu. "Benim oksijeni paylaşmaya ihtiyacım yok. Kendi başıma geçebilirim."

Herkes ona döndü.

Adam, "Kuvvetli bir yüzücüyümdür," diye açıkladı.

David diğer tüpü Shaw'a attı. "Tamam, o zaman siz karara varmak için komite toplantınızı yapın. Biz gidiyoruz." Kate'i kolundan tuttu.

Kate, "Dur," dedi. "Martin yaralandı. Hasta. Onu sen götür, David."

"Olmaz." David ona doğru yüzdü. "Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. Asla."

Kate, Shaw'un arkada inlediğini duydu ama sanki zaman durmuştu. Kate başını salladığını hissetti.

Shaw, "Tanrı aşkına," dedi. "Martin'i ben alırım. Siz bilimciyi alın; nasıl olsa çok oksijen tüketmez." Avrupalı bilimciyi işaret etti. "Ve sen de... kuvvetli bir şekilde yüzersin herhalde."

Avrupalı suyun altına daldı. Martin karşı çıktı ama Shaw onu aldı ve suyun altına girdiler. David yüz maskesini Kate'e taktı ve daldılar ama Kate yukarı çıkmak için çırpındı.

David, "Ne oldu?" diye sordu.

"Chang."

David arkaya baktı.

Dr. Chang suyun üstünde öylece duruyordu. "Beni burada bırakacaksınız sandım."

Adam Martin'in hayatını kurtardı, diye düşündü Kate. "Seni bırakmayacağız." David'e işaret etti. "Elinden tut."

"Konfor bölgemin genişliğini abartıyorsun."

"Yok artık!" Kate, Chang'in elini tuttu, David'in elini sıkıca yakaladı ve üçü birlikte daldı.

Oksijen tüpünden ilk nefesi Kate, sonra Chang aldı. David onlardan daha az oksijene ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Kate, Shaw'la Martin'i ya da diğer adamı göremiyordu. Ateşin altındaki mesafe sonu hiç gelmeyecekmiş gibi uzanıyordu. Maskenin içinden yukarı baktı. Suyun üzerindeki ateş çok güzeldi, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Turuncu ve kırmızı bir çiçek, hızlandırılmış bir film gibi suyun üzerinde bir açıyor, bir kapanıyordu.

Chang yanında badi badi yüzüyordu. Gözlerini kapamıştı. Suyun içine benzin dökülmüş olmalıydı.

David onlara rehberlik etti. Ayaklarına palet giymişti ve güçlü bacakları onları suyun içinde hızla itiyordu.

Sonunda ateş bölgesi sona erdi ve Kate suyun üzerindeki karanlık geceyi gördü. David onları yukarı çıkardı ve yüzeye çıktıklarında o ve Chang derin derin nefes almaya başladı.

Kate gözlerini kör eden parlak ışıklardan korunmak için kolunu kaldırdı. Ateşin hemen yanında bir gemi daha duruyordu. Siyah pencereleri olan beyaz bir yat. Üç katlıydı. Kate denizcilikte büyük ihtimalle "üç katlı" yerine başka bir terim olduğunun farkındaydı ama ona böyle görünüyordu; önünde ve arkasında iç içe geçmiş güverteleri olan üç katlı bir apartman.

David onu ve Chang'i yata doğru çekti. Arkasında onlara yukarıdan bakan siyahi bir adam duruyordu. Adam suya uzandı, Kate'i iki kolundan da tutup yatın üzerine çekti.

Afrikalı adam, Chang'i tek koluyla kaldırıp onun yanına koyarken Kate sırt çantasını çıkardı.

David merdivenlerden çıkmaya başladı. "İlk gelen biz miyiz?"

Afrikalı başını yukarı aşağı salladı.

David durdu, Kate'ten yüz maskesini aldı ve tam merdivenin ortasına gelmişti ki suyun yüzeyinde bir kafa belirdi.

Avrupalı bilimciydi.

David, "Diğer ikisini gördün mü?" diye seslendi.

"Hayır." Adam suratındaki suyu sildi. "Gözlerim kapalıydı. Suya benzin dökülmüş."

Kate adamın neredeyse hiç nefessiz kalmadığını düşündü. David'le konuşmak için ölüyordu ama karanlık sulara dalmış, gözden kaybolmuştu.

Her biri bir saat gibi gelen saniyeler geçti.

"Adım Kamau."

Kate ona döndü. "Kate Warner."

Adamın kaşları hızla kalktı.

"Evet, genelde böyle karşılık veriyorlar." Yeniden suya döndü.

Başka bir kafa su yüzeyine çıktı. Shaw'du. Martin onunla değildi. Kate tırabzana yürüdü. "Martin nerede?"

"Burada değil mi?" Shaw suyun içinde döndü. "Boğulduğunu sanıp çıldırdı. Benim önümde yüzüyor sandım. Hiçbir şey göremiyordum." Yeniden suya daldı.

Kate ateş duvarına baktı. Martin ortada yüzeye çıktıysa...

Bekledi. Omuzlarına bir battaniye sarıldığını hissetti. Kimin koyduğuna bakmadan teşekkür etti.

Yüzeye iki kafa çıktı ve adamlardan biri diğerini yata çekti: David... Martin'i getiriyordu.

Martin'in başı çok kötü yanmıştı ve neredeyse bilincini kaybetmişti.

David, Martin'i yukarı çıkardı ve salondaki beyaz deri koltuğun üzerine yatırdı. Chang koşarak geldi ve Martin'in yaralarını değerlendirmeye başladı. Kamau yanlarına bir ilkyardım kiti bıraktı ve Kate onu karıştırmaya başladı.

Suyun yüzeyi yeniden yarıldı. Shaw, "Onu buldunuz mu?" diye seslendi.

Kate, "Evet!" diye bağırdı.

Shaw merdivene varır varmaz David, "Bizi buradan götür," diye bağırdı Kamau'ya.

Kate ve Chang, Martin'in kafası düzgün bir şekilde bandajlanıp nefesi düzene girene kadar çalışmaya devam ettiler.

Chang, "İyi olacak," dedi. "Bundan sonrasını ben hallederim, Kate."

David, Kate'i kolundan tutup alt güverteye götürdü. Pazısını sıkıca tutuyordu. Kate sırılsıklamdı ve tükenmişti ancak onu görmek, hayatta olduğunu bilmek nasıl olduysa onu canlandırmış, tarif edilemez bir heyecanla doldurmuştu.

David kapıya gitti ve kilitledi. Kapıya dönük bir şekilde, "*Konuşmamız* gerek," dedi.

56

Kuzey Fas

Dorian yan tarafından gelen keskin acıyla uyandı.

Yana yuvarlanıp ızdırapla haykırdı. Bu hareket acıyı daha da artırmıştı. Ona çarpan şey her neyse hâlâ içindeydi; içeriyi kazan, organlarının arasında hareket eden kor bir bıçak gibiydi.

Kaskını çekip çıkardı ve içinde ne olduğuna bakmak için öne eğildi.

Ağacın dalı tam üst beden zırhının bittiği yerden, leğenkemiğinin üzerinden delip geçmişti. Nazikçe zırhını çözdü. Bu hareket bedenini ikinci bir acı dalgasıyla kapladı ve durmak zorunda kaldı. Zırhı bir kenara fırlattı ve içindeki atleti çekti.

Dal yan tarafından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Biraz daha içeri girseydi karaciğerini parçalayabilirdi.

Dişini sıktı ve düz bir şekilde dalı çekti.

Yarayı inceledi. Kanıyordu ama iyi olacaktı. Ancak şu anda ilgilenmesi gereken daha büyük sorunları vardı.

Gece karanlığında bile ağaçların üzerinde yükselen üç duman sütununu ve yanan helikopterin kalıntılarını görebiliyordu.

Ceuta'nın hava desteği yoktu... hepsi Güney İspanya'ya gönderilmişti ama üssü ele geçiren her kimse çok sayıda kara birliğine sahip olduğu belliydi. Onları gönderirler miydi?

Ayağa kalktı.

Çığlıklar... kaza sahasından geliyorlardı. İçgüdüleri harekete geçti. Kaskını ve zırhını alıp yanan enkaza doğru koştu.

Helikopter ormanı ateşe vermişti ve ağaçlar yanıyordu, Dorian'ın arkasını göremediği bir alev duvarı oluşmuştu. Feryatların sesi yükseldi ama Dorian kelimeleri çıkaramıyordu.

Zırhı üzerine geçirdi, sonra da kaskı taktı ve geçebileceği bir yer arayarak çevresinde koştu. Diğer tarafta alevler o kadar yoğun olmasa da hâlâ helikopteri net olarak görebileceği bir görüş hattı yoktu. Oradan geçebileceğini düşündü.

Belindeki tabancayı çekip yedek şarjörlerle birlikte yere attı. Uydu telefonunu da yere koydu. Ellerini zırha soktu ve alevlerin kenarına geldi. Botları, takımı ve kask ateşe dayanıklıydı ama belli bir yere kadar ısıya dayanabilirlerdi, bir de bedeninin zırhla kaplı olmayan kısımları vardı.

Derin bir nefes aldı ve ateşin içine koptu. Ayakları yeri dövüyordu. Yanma hissi dayanılmazdı. Nefesini tuttu ve... alevlerin içinden geçip küçük bir açıklığa geldi. Artık görebiliyordu: Helikopterlerin üçü birbirine yakın yerlere düşmüştü ve alevleri birleşerek çember oluşturmuştu. Hepsi alevler içindeydi. Dorian onlardan bir şey alamazdı ve feryatlar onların içinden gelmemişti.

Başka bir çığlık duyuldu. Dorian döndü ve kaynağını buldu. Pilotun siyah Immari zırhı yüzünden onu toprak ve zifiri karanlıkta görmek neredeyse imkânsızdı.

Dorian koşarak yanına gitti. Adamın bacağı doğal olmayan bir açıyla kıvrılmıştı ve yan tarafında derin bir kesik vardı. Adam uyluğunu çoktan sıkı sıkı bağlamıştı ve bu onun hayatını kurtarmıştı ama Dorian bunun iyi haber olduğundan emin değildi. Adam yanan helikopterden sürünerek çıkmayı başarsa da koşabilecek hatta ayakta bile durabilecek halde değildi.

"Yardım et!" diye haykırdı.

Dorian siyah kaskının içinden robot gibi bir sesle, "Kapa çeneni," dedi. Ne yapması gerekiyordu? Adam zaten çok kan kaybetmişti ve elinde tıbbi malzeme yoktu. Dorian otomatik olarak belindeki silaha uzandı ama sonra onu alevlerin dışında bıraktığını hatırladı. *Acısını dindir ve devam et. Düşman yakında buraya gelip bölgeyi arayacak. Onun yüzünden öldürüleceksin.* Ama Dorian yapamadı,

onu bırakıp gitmeye, kendi askerlerinden birini alevlerin içinde bırakmaya içi el vermedi. Eğilip adamı kolundan tuttu.

Pilot nefes nefese, "Sağ olun efendim," dedi.

Dorian bir an durdu, sonra adamın başından kalktı, kaskının yanına geri gidip onu alıp geldi. "Bunu giy. Ateşin içinden geçeceğiz."

Dorian kendini acıya hazırlayıp adamı omzuna kaldırdı. Yarası acıyor, bıçak gibi saplanıyordu. İkiye ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Alevlerin kenarına koştu, nefesini tuttu ve içlerine daldı. Bu sefer daha yavaş olsa da bütün kuvvetiyle ilerledi.

Ateşin içinden çıkınca adamı yere attı ve kendi de yere yığıldı. Yangın rüzgârla birlikte diğer tarafa ilerliyordu. Şimdilik güvendeydiler.

Dorian'ın nefesi kesilmişti ve acıdan kusmak istiyordu. Tam anlamıyla can çekişiyordu. Neresinin acıdığını bile tam bilmiyordu. Gözucuyla yerde duran tabancayı, şarjörleri ve telefonu gördü. Oraya uzanabilse adamın acısını dindirebilirdi... Kendini yerden itip kaldırmayı denedi ama acı ve bitkinlik onu yakaladı ve yerde kıpırdamadan yatmaya zorlayarak yere yapıştırdı.

Pilot sürünerek Dorian'ın yanına geldi ve bir şey yapmaya başladı. Dorian onu üzerinden atmaya çalıştı ama pilot onunla mücadele etti. Bacaklarından bir acı şoku daha geldi. Adam ona işkence ediyordu. Dorian bacaklarına tekme atmaya çalıştı ama adam bedenini bacaklarının üstüne atmıştı. Acı arttı ve Dorian'ın içinde bir dalga gibi yükseldi. Onu boğacaktı, boğuyordu. Ağaçlar kayboldu.

Dorian uyandığında hava hâlâ karanlıktı ama helikopterlerin düştüğü yerde yanan ateşler yoktu, yalnızca dumanlar kalmıştı. Ve acı. Ama yeniden hareket edebilir durumdaydı. Yanındaki pilot uyuyordu.

Dorian her hareketinde suratını buruşturarak oturur pozisyona geldi. Ayakları yanıklar ve benek benek izlerle kaplıydı. Bağcıkları çözülmüş, erimiş botları yakınında duruyordu. Dümdüz kauçuk tabanları sıvıya dönmüş ve ayaklarına akmıştı. Pilot da onları çıkarmış ve muhtemelen Dorian'ın ayaklarını kurtarmıştı. Erimiş kauçuğun soğuması ne kadar sürerdi ki? Botlar Dorian'ın ayağında kalsaydı, Dorian bir daha asla yürüyemeyebilirdi.

Dorian'ın yanık çiftinin yanında hasarsız bir çift bot duruyordu.

Dorian horlayan pilota baktı. Ayakları çıplaktı. Dorian botları ayağına tuttu. Biraz küçüklerdi ama ne kadar uzağa gitmesi gerekeceğine göre iş görürlerdi. Ve bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Emekleyerek tabancasının ve uydu telefonunun yanına gitti. Yeniden pilota bir bakış atıp bir sonraki hamlesini düşündü. Pilotun bacağındaki yarığın etrafındaki bölgede daha şimdiden enfeksiyon izleri görülüyordu.

Dorian telefonun tuşlarına bastı.

"Filo Kuvvetleri."

"Ben Sloane..."

"Efendim, biz..."

"Kapa çeneni. Yüzbaşı Williams'ı ver bana."

"Komutanım..."

"Yüzbaşı, ben niçin düşman hatlarının içindeki ormanda kapana kısılmış haldeyim?"

"İki kurtarma ekibi yolladık. İkisini de vurdular. Atış menzillerinin çok içerisindesiniz."

"Ben sizin kaç kere başarısız olduğunuzu duymak istemiyorum, yüzbaşı. Telefonuma buranın topografik haritasıyla birlikte atış menzillerinin kapladığı alanı yollayın."

"Tamam, komutanım. Ceuta'nın sizin konumunuza kara birlikleri yollamakta olabileceğini düşünüyoruz..."

Dorian telefona bakıp yüzbaşıyı duymazdan gelerek haritayı inceledi. Bulunduğu konumdan Ceuta'nın atış menzilinin dışındaki en yakın buluşma noktasına yaklaşık üç saatte ulaşabileceğini

düşünüyordu. Dört saat demek daha gerçekçi olurdu. Kolay bir yürüyüş olmayacaktı ama başarabilirdi.

Pilot horlayınca Dorian'ın dikkatini çekti. Ona baktı, sinir olmuştu. Ne yapacaktı? Tabancalar ve şarjörler hemen yanında duruyor, çözümü ona sessizce sunuyorlardı.

Gözlerini onlardan çevirdi ve diğer alternatifleri düşünmeye başladı. Aklından geçen diğer her seçenek tek bir düşünceyle karşılaşıyordu, soğuk ve kesindi: *Aptal olma. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.* Dorian hayatında ilk kez bu sesin ait olduğu yüzü biliyordu: Ares'ti. Artık bunu biliyordu. İlk defa kendi düşüncelerini hissedebiliyordu, gerçek düşüncelerini, ilk salgında babası onu tüpün içine koymadan önce olduğu kişiyi. Bu an şu ana kadar yaptığı bütün zor seçimlerden meydana gelen bir mikroevrendi: duygusal olan, insan yanının yapmak istediği şey ile o acımasız, soğuk sesin arasındaki bir mücadeleydi. Ares'le. Arka planda görülmeden bekleyen, Dorian'ı dürten, düşüncelerini şekillendiren o itici kuvvetti Ares. Dorian bu ana kadar içindeki mücadelenin hiç farkında olmamıştı. Ares yeniden haykırdı: *Zayıf olma. Sen özelsin. Hayatta kalmalısın. Türünün sonu sana bağlı. O davamız için canını veren askerlerden biri sadece. Onun fedakârlığının düşüncelerini bulandırmasına izin verme.*

Dorian telefonu kulağına götürdü. "Yüzbaşı, size bazı koordinatlar yolladım."

Pilota baktı, sonra da yanıklı ayaklarına... hâlâ üzerinde yürüyebildiği ayaklarına.

"Efendim?"

Dorian'ın zihni fırtınalı bir denizde sallanan küçük bir tekne gibiydi. Ses artık katıydı. *Bu dünya zayıflar için inşa edilmedi. Dorian, sen tarihteki en büyük satranç oyununu oynuyorsun. Bir piyonu kurtarmak için şahı riske atma.*

Dorian, "Buradayım," dedi. "Kurtarma noktasına..."

Yapma...

"...sekiz saat içinde varacağım. Yanımda sağ kurtulan biri daha var. Bu koordinatlarda değilsek, kurtarma ekibi bizi dört-yedi derece yönüne doğru ormanın içinde arasın."

Ve böylece ses gitmiş, susmuştu. Dorian'ın düşünceleri kendi düşünceleriydi. Özgürdü. Artık... farklı mıydı yoksa her zaman olması gereken kişiye mi dönüşmüştü? Kulağındaki ses düşüncelerini böldü.

"Anlaşıldı, komutamın. Yolunuz açık olsun."

"Yüzbaşı."

"Buyurun."

Dorian, "Kışlamdaki kız," dedi.

"Evet, efendim. Kendisi burada..."

"Ona... iyi olduğumu söyleyin."

Aramayı sonlandırdı.

Dorian tekrar yere düştü. Acıkmıştı. Yemesi gerekiyordu, kuvvetine ihtiyacı vardı, özellikle de taşıyacağı yükten dolayı. Avlanması gerekecekti.

Uzaklardan gelen alçak sesli bir gümbürtü duydu. Gök gürültüsü müydü? Hayır. Bu, ormandan koşarak geçen atların ayak sesleriydi.

57

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

Son yarım saatin büyük kısmında Kate ve David hiç konuşmamıştı ve bu Kate'i çok mutlu etmişti. İkisi de çıplak bir halde uzanmıştı; ahşap döşemeli ana kamaranın ortasına konmuş büyük çift kişilik yatağının çarşaflarının arasındaydılar.

Bu an Kate'e neredeyse gerçekdışı geliyordu, lüks bir otel odasında yatıyorlarmış da dışarıdaki dünya sadece bir kâbustan ibaretmiş gibi. Kendini bildi bileli ilk kez güvende ve özgür hissediyordu.

Kate'in yüzü David'in göğsündeydi. Kalp atışını dinlemeyi, bedeninin her nefeste yükselip inmesini seyretmeyi seviyordu. Parmağını göğsünün üzerindeki kırmızı yanık izinin etrafında gezdirdi. Dağlanmış gibi görünüyordu. Yumuşak bir sesle, "Bu yeni olmuş," dedi.

"Bu boktan dünyada tahtadan bir atın bedeli." Sesi ciddiydi.

Bu bir şaka mıydı? Kafasını kaldırıp bir cevap alma umuduyla David'in gözlerinin içine baktı ama David ona bakmadı.

Onda bir farklılık vardı. Daha sertti. Daha uzaktı. Seviştiklerinde bunu hissetmişti. Cebelitarık'taki kadar nazik davranmamıştı.

Kate kafasını yarı saklanır gibi yeniden göğsüne koydu. "Tahtadan bir at görmüştüm rüyamda. Sen resmini çiziyordun..."

David onu üzerinden kaldırdı. "Çizim masasında oturuyordum..."

Kate şoka uğradı. Tereddüt içinde başıyla onayladı. "Evet... mavi bir koya ve ormanlık bir yarımadaya bakan bir veranda vardı..."

David, "Bu imkânsız..." diye fısıldadı. "Nasıl olur?"

Martin'in sözleri zihninde yankılandı, Biz Atlantis Geni'nin bir kuantum biyolojisi sürecine bağlı olduğuna inanıyoruz. Işık hızından daha hızlı iletilen atom altı parçacıklar...

Kate, David'e kan vermişti ama bu onun genomunu değiştiremez, ona Atlantis Geni'ni veremezdi; ancak yine de aralarında bir bağ vardı. "Bence bu Atlantis Geni'yle ilgili... bir tür kuantum biyolojik bağlantıyı harekete geçirip..."

"Tamam, orada dur bakalım. Daha fazla bilimsel lagaluga yok. Seninle konuşmamız gerek."

Kate geri çekildi. "O zaman konuş. Resmi davetiyeye ihtiyacın yok."

"Beni bırakıp gittin."

"Ne?"

"Cebelitarık'ta. Sana güvenmiştim..."

"Sana vurulduğunu hatırlatabilir miyim acaba... hem de üç kere? Keegan seni öldürecekti."

"Öldürmedi."

"Onunla bir anlaşma yaptım..."

"Hayır, yapmadın. Onun bana ihtiyacı vardı. Benim Sloane'u öldürmemi istiyordu. İkimizle de oynuyordu. Bana gelmeliydin..."

"Sen ciddi misin? David, yürüyemiyordun bile. Keegan o evin kendi adamlarıyla dolu olduğunu söyledi... Immari ajanlarıyla. Ve onlar gerçekten de onun adamlarıydı, değil mi?"

"Öyleydiler..."

"Peki sen ne yapacaktın? Etrafın sarılmıştı..."

"Sana yalan söylemezdim. Seninle yatıp seni gecenin bir yarısı bırakıp gitmezdim."

Kate öfkeyle doldu. Soğukkanlılığını korumak için kendini zorladı. "Sana hiç yalan söylemedim..."

"Bana güvenmedin. Benimle konuşmadın..."

"Senin hayatını kurtardım." Kate ayağa kalktı ve kafasını iki yana salladı. "Yaptığım şeyi geri alamam. Oldu artık."

"Bunu yeniden yapar mıydın?"

Kate içinden gelen cevap verme isteğine karşı koydu.

"Cevap ver!"

Kate ona baktı, o da öfkeyle bakışlarına karşılık verdi. Çok değişmişti. Yine de hâlâ aynı adamdı...

"Evet, David. Yine yapardım. Sen buradasın. Ben buradayım. İkimiz de hayattayız." Söylemek istediği başka bir şey daha vardı ama David ona soğuk, ölü gözlerle o şekilde bakarken yapamadı.

"Bana güvenmeyen kimseyi emrim altında bulundurmayacağım."

Kate patladı. "Emrin altında mı?"

"Doğru duydun."

"Eh, yerinde olmuş çünkü ben senin orduna ya da burada neyin başındaysan ona katılmayı düşünmüyorum."

Kapı çalındı ve bu, Kate'e ölmekte olan birine verilmiş su gibi geldi. Ağzını açtı ama David onu durdurdu.

"Müsait değilim..."

"Benim, Kamau. Bu acil, David."

David ve Kate çarşafları bırakıp giysilerini aldılar. Birbirlerine sırt dönerek giyindiler. David ona soğuk gözlerle baktı ve Kate başını sallayınca kapıyı açtı.

Kamau, "David..." diye başladı.

"Ne..."

"Yaşlı adam."

"Ne olmuş ona."

"Öldü."

David yeniden Kate'e döndü, yüzü değişti, sert ifadesi anında kaybolmuştu. Kate onun yüzündeki anlayışı gördü; âşık olduğu adamı. Hissettiği rahatlama duygusu Kamau'nun verdiği haberin acısıyla çarpıştı. Sonra şok hissi geldi: Martin'in yüzü yanmıştı fakat o kadar kötü yaralanmamıştı. Chang'in tedavisi birden başarısız mı olmuştu? Kate onsuz ne yapacaktı? Ona teşekkür etme fırsatı olmamıştı. Ona söylediği son sözler neydi?

David, "Bize haber verdiğin için... teşekkür ederiz," dedi.

"Hemen gelmen gerek, David. Silahını al."

"Ne?"

Kamau etrafına bakıp yalnız olduklarından emin oldu. "Sanırım biri onu öldürdü."

Martin huzur içinde üst güvertedeki kapalı oturma odasında bulunan beyaz deri koltukta yatıyordu.

Herkes oradaydı: Kate, David, Kamau, Shaw ve iki bilimci: Chang ve sonunda kendini Dr. Arthur Janus olarak tanıtan Avrupalı bilim insanı. Kate bir an Martin'e baktıktan sonra odayı geçip yanında diz çöktü. Duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Onun için bir babaya en yakın kişi o olmuştu. Çok başarılı olduğu söylenemezdi ama çaba gösterdiği kesindi. Ve nedense bu, Kate için durumu daha da zorlaştırıyordu. Kafasını boşaltmaya çalıştı. Odaklanması gerekiyordu.

Kamau'nun sözleri zihninde yankılandı: *Sanırım biri onu öldürdü.*

Kate herhangi bir mücadele izi göremedi. Martin'in tırnaklarını kontrol etti. Deri ya da kan yoktu. Birkaç morluk vardı ama Kate onların hiçbirinin veba mavnasında aldığı yaralardan yeni olduğuna inanmıyordu. Martin, Kamau onu suyun üzerine çıkardığında da aynı haldeydi. Başını kaldırıp Afrikalı'ya baktı, gözleri, emin misin? diye soruyordu.

Adam başını hafifçe eğdi.

Kate, Martin'in boynuna dokundu. Evet... Kafasını hafifçe çevirdi ve hareket mesafesini kontrol etti. Biri boynunu kırmıştı... Kate'in nefesi daraldı. Bunu her kim yaptıysa bu odadaydı ve şu anda ona bakıyordu.

Shaw, "Kate, Martin için çok üzgünüm," diye başladı. "Gerçekten üzgünüm ama bu yattan inip yola koyulmamız gerek. Burada güvende değilsin."

Shaw da onu görmüş müydü? Biliyor muydu?

David, "O hiçbir yere gitmeyecek," dedi.

Shaw, "Hayır, gidecek," diye ısrar etti. "Şimdi bizi nereye götürdüğünüzü söyleyin, ben de birilerinin gelip bizi alması için gerekli ayarlamaları yapayım."

David onu duymazdan geldi. Kate'e doğru bir adım attı.

Shaw onu kolundan tuttu. "Hey, sana bir şey dedik."

David dönüp Shaw'u itti, onu nerdeyse yere düşürüyordu. "Bana bir daha dokunursan, seni geminin arkasından aşağı atarım."

"Ne duruyorsun? İstersen şimdi deneyebilirsin."

Kamau, David'in arkasına geçti ve Shaw'a ikiye karşı tek olacağını gösterdi.

Kate üç adamın arasına girdi. "Tamam, bu kadar testosteron şovu yeter."

David'in kolunu yakaladı ve onu çekip götürdü.

58

Kuzey Fas

Pilot, "Efendim, beni kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi.

Dorian bıçağıyla aşırı pişmiş etten bir parça kesti ve mideye indirdi. "Lafını etme. Ciddiyim. Kimseye."

Pilot kararsız kaldı. "Evet, efendim."

Etin iyi kısımları bitene kadar sessizlik içinde bir süre yediler.

"Bu bana çocukken babamla kamp yapmaya gittiğimiz zamanı hatırlattı."

Dorian keşke bu aşırı duygusal herif çenesini kapasa ya da bayılsa diye geçirdi içinden. Yeniden adamın yarasına ve enfeksiyon izlerine baktı. Bacağını kesinlikle kaybedecekti... tabii sabahı görürse. Bu düşünce üzerine bir şeyler onu cevap vermeye itti. "Benim babam pek... kamp yapmaya meraklı değildi."

Helikopterin pilotu tam konuşmaya başlıyordu ki Dorian devam etti.

"Babam ordudaydı. Bundan gurur duyardı. Tabii Immari Enternasyonal'deki uğraşlarından da, ama ben gençken bu daha çok onun katıldığı bir kulüp gibiydi, sosyal bir etkinlik. Daha sonraları meşguliyet haline geldi. Birlikte yaptığımız tek şey askeri geçit törenlerine katılmaktı. İlk törene katıldığımda ne olmak istediğimi anlamıştım. Alman İmparatoru'nun askerlerinin hep birlikte sıra sıra dizilmiş, uygun adım yürüdüğünü görmek; müziğin göğsümde atan o ritmi."

"Muhteşem, efendim. Daha o zamandan asker olmak istediğinizi biliyor muydunuz?"

Dorian o gece babasına söylemişti. *En önde yürümek istiyorum, Baba. Lütfen bana bir trompet al. İmparator'un ordusundaki en iyi trompetçi olacağım.* Dorian'ın, tüplerin içinden yeniden doğuşu bacaklarındaki ve belindeki yara izlerini geçirmişti ama babasının onu nasıl dövdüğünü hâlâ hatırlayabiliyordu. *İşte dünya trompetçilere bunu yapar, Dieter.*

"Evet. O zamandan biliyordum. Bir asker olmak..."

Ama bunu ne zaman anlamıştı, ne zaman olduğu şeye dönüşmüştü? 1986'da tüpten çıktığı o gün. Farklı biriydi. Ares'ti. Doğruydu. Bu artık çok açıktı. Fakat...

"Bir saniye. *İmparator'un* ordusu mu dediniz?"

"Öyle dedim. Bu... uzun hikâye. Şimdi konuşmayı bırak ve biraz dinlen. Bu bir emirdir."

Dorian gecenin yarısını uyanık geçirdi ve sadece birkaç saat uyudu ama uyandığında inanılmaz derecede dinlenmiş hissetti kendini. Doğudan güneşin ilk ışıkları geliyordu ve orman yavaş yavaş canlanıyordu.

Aynı zamanda aklında bir fikirle uyanmıştı. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Fikrinin başarılı olabilmesi için hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Yavaşça pilota yaklaştı. Yarasından orman zeminine kan damlamaya devam ediyor, etrafında siyah ve kızıl bir havuz oluşturuyordu. Adam arada bir seğiriyordu.

Dorian ondan uzaklaştı ve uzun süre bir kayanın üstünde oturup yön bulmaya çalıştı. Emin olduğunda silahını kontrol edip yola koyuldu.

Dorian çalıların arasından iki Berberi kabile üyesini görebiliyordu. Biri yerde yatıyordu; diğeriyse, büyük ihtimalle onun üstüydü ve

çadırın içindeydi. Sadece iki kişi olduklarından emindi; yakındaki ağaca bağlı yalnızca iki at vardı.

İçin için yanan ateşin yanında büyük bir pala vardı. Dorian onu kullanacaktı. Silah sesi dikkatleri çekebilirdi ve buna gerek yoktu. Uyuyan iki Berberi kabile üyesi sıkıntı olmazdı.

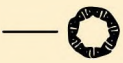

Dorian atı yeniden tekmeledi. Ormanın içinden kayar gibi geçiyordu. Kamp yerlerine varınca önce arama yapacak ve kurtarma saatini öne alacaktı. O ve pilot oraya at üstünde ne kadar hızlı gidebilirdi? Daha iyi bir soru sormak gerekirse: adamın ne kadar zamanı kalmıştı? Dorian, *keşke bilsem*, diye düşündü. Atlar pilotun hayatını kurtarırdı. Atı yeniden tekmeledi ve at ona karşılık verdi. Diğerini de dizginlerinden tutup arkasından gelmesi için çekti, o da onlara ayak uydurdu. Muhteşem hayvanlardı.

Kamp yerlerine geldiğinde Dorian yavaşladı ve atlar daha durmadan aşağı atladı.

"Hey! Uyan."

Dorian uydu telefonuna yöneldi.

Pilottan yanıt gelmedi.

Dorian durdu. *Olamaz.* Döndü. Gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu, yine de silah arkadaşının yanına koştu. İki parmağını boynuna bastırdı. Dorian nabzının atmadığını öğrenmeden çok daha önce soğuk tenini hissetmişti ama bir saniye boyunca parmağını orada tutup adamın kapalı gözlerine baktı.

İçi öfkeyle dolup taştı. Az kalsın adamın cesedini tekmeleyecekti. Dizüstü çöküp onu yumruklamak istedi... öldüğü için, onu da peşine taktığı için, her şey için. Ayağa kalktı ve atlar korkup geriye çekildi. Biri kişnedi ve sıçradı. Aptal, pis kokan yaratıklar. Bir tanesine vurmak için döndü ama uzanamayacağı mesafedeydiler. Önemi yoktu. İçlerinden birini ölene kadar sürerdi, sonra da aynı şekilde diğerine geçerdi.

Çabucak uydu telefonuna gitti.

"Filo Kuvvetleri."

"Bana Yüzbaşı Williams'ı bağlayın."

"Kendinizi tanıtın."

"Sen kim arıyor sanıyorsun?! Bu aralar kaç tane yanlış numara arıyor? Williams'ı bağla yoksa bu cehennemin dibinden çıkınca seni ortadan ikiye ayırırım."

"Be-beklemede kalın, e-efendim."

İki saniye geçti.

"Williams..."

"Program değişti. Bir saatten daha az sürede iniş bölgesinde olacağım."

"Oraya..."

"Bir saatten az sürede geleceksiniz! Bir saat ya da daha az. O kadar zamanda fotoğraf bile basıyorlar, siz de kıçınızı buraya getirseniz iyi olur. Filoya kendi başıma dönmem gerekirse yaşam süreniz oldukça kısalır, yüzbaşı."

Dorian yüzbaşının helikopterlere hemen havalanmaları için bağırarak emir verdiğini duydu.

"Orada... olacağız, efendim."

"Kız..."

"Onunla iyi ilgileniliyor..."

"Ondan kurtulun."

"Onu..."

"Nereye gittiği umurumda değil, ben geldiğimde orada olmasın yeter."

Dorian bağlantıyı kesti.

En yakındaki ata bindi ve onu elinden geldiği kadar sertçe tekmeledi.

59

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

David düz bir ses tonuyla, "Onu Shaw öldürdü," dedi.

Kate yüzünü buruşturdu ve kamaralarının kapalı kapısına baktı. "Sesini alçalt."

"Niye? Bunu yaptığını biliyor. Benim bunu bildiğimi de biliyor."

Kate gözlerinin içine baktı. David çok öfkeliydi. Bunu onun bedeninde görebiliyor, sesinde duyabiliyor, aynı zamanda hissedebiliyordu... Kate'in bir parçası onun içindeymişçesine, daha temel bir düzeyde. Öfkesi asfalt yoldan yükselen bir ısı dalgası gibi ondan Kate'e akıyordu. Bunun kendisini hasta ettiğini, bilinçaltında başka bir kavgaya hazırlandığını hissediyordu. Her şey kontrolden çıkıyordu. Bunu durdurmak zorundaydı, bir yerden başlaması gerekiyordu. Bir karar verdi: David'le başlayacaktı işe. Ona ihtiyacı vardı, onu istiyordu, bunu o olmadan yapamazdı... yapmayacaktı.

David odada bir ileri bir geri yürüyor, kara kara düşünüyordu ve Kate de bunu hissediyordu. Elini uzattı ve David'in ona gelmesini bekledi. Bir şey söylemeden David'i yatağa götürdü ve oturttu. Önünde diz çöktü.

"Benimle konuşmanı istiyorum. Olur mu?" David'in yüzünü ellerine aldı.

David hâlâ yere bakıyor, ondan gözlerini kaçırıyordu. "Hepsini kabloyla bağlayacağım, Kamau'yu da, tam olsun. Onları bir yere bırakırız. Neresi olduğu önemli değil. Bize daha çok yiyecek kalır. Sonra İngilizlerle ve Amerikalılarla iletişime geçmem gerek."

Kafasını salladı. "Sloane'un filosu Fas kıyısının açıklarında. Neden hâlâ varmadılar? Ne bekliyorlar? Savaşı hemen sona erdirebiliriz. Yakıtları mı bitti? Jetlerinki bitmiş olabilir ama nükleer denizaltıları var... bir sürü hem de. Onları aradan çıkarırız, sonra da Immari kamplarını toparlayıp o alanlarda savaş suçları mahkemeleri kurarız. Çabucak hallederiz."

"David..."

David hâlâ gözlerini kaçırıyordu. "Kulağa zalimce geliyor, biliyorum, ama tek yolu bu. Belki bütün bu olanlar bununla ilgilidir: vebayla. Bu nihai sınavımızdır. Mahşer Günü, insanların ne mal olduklarının ortaya döküldüğü gündür. Onların yaptıklarını görmeliydin, Kate. Evet, bu bir test, bir fırsat... dünyayı ahlâksız, değerlerden yoksun, etrafındakilere karşı vicdanı olmayan herkesten temizlemek için."

"İnsanlar çaresiz, kendilerinde değiller..."

"Hayır, bence veba onların gerçekten kim olduklarını ortaya çıkarıyor, kendilerinden daha az şanslı olanlara yardım edecekler mi yoksa diğer insanlara sırt dönüp onları kaderlerine mi terk edecekler gösteriyor. Şimdi biz de onların kim olduklarını biliyoruz. Immari'deki herkesi ve Immari destekçilerinin hepsini toplayıp ortadan kaldırırız. Onlar gittikten sonra dünya daha iyi bir yer olacak. Barış içinde, insanların birbirini önemsediği bir yer. Savaşın, açlığın olmadığı..."

"David. David. Bu konuşan sen değilsin."

David, Kate'e ilk kez baktı. "Eh, bu belki de yeni bir bendir."

Kate dişlerini sıktı. Suratına bir tane patlatmak istiyordu. "Tanıdığım başka biri gibi konuşuyorsun. O da dünya nüfusunu azaltmak, ideal insanın olması gerektiğini düşündüğü görüşüne uymayanları ortadan kaldırmak istiyor."

"Eh... belki Sloane'un aklındaki fikir doğruydu, sadece yanlış yola girdi. Her anlamda."

Kate patlamaya hazırdı. Gözlerini kapadı. Argümanı çevirmek, yeniden yönlendirmek, onu konuşturup ona neler olduğunu, ne-

den değiştiğini anlaması gerekiyordu. Gerçeklere odaklanmalıydı. David'in mırıldandığını duydu.

"Yani denizaltılarıyla ilgili bir sıkıntı varsa, sadece güdümlü füzeleri yollasalar da olurdu eğer..."

"Immari filosuna neden saldırmadıklarını biliyorum."

"Bir dakika, ne?"

"Sana söylerim ama sana neler olduğunu bana anlatırsan."

"Bana mı? Hiçbir şey. Ofiste sıradan bir gün işte."

"Ciddiyim."

"Hımm, bir bakalım... nereden başlasam... Sloane beni öldürdü... iki kere hem de." Tişörtünü kaldırdı. "Bak, yara izleri yok."

Derisi yeni doğmuş bir bebeğinki gibi pürüzsüzdü. Kate bunu daha önce fark etmemişti... Sahip olduğu bütün irade kuvvetiyle ondan geriye çekilme içgüdüsüne karşı koydu. O neydi? "Ben... anlamıyorum."

"Kulübe hoş geldin. Bu kadarı yeterli mi?"

"Bana *her şeyi* anlat."

"Peki, ikinci David Vale'in ölümünden sonra, ben tabii ki gizemli bir Atlantis yapısının içinde uyandım; bu, senin de bildiğin gibi, tamamen normal. Dışarıya çıkmak için tek bir yol vardı; labirentin içindeki bir fare gibi. Labirent beni Ceuta'nın üstündeki tepelere çıkardı." Hatırlıyormuş gibi boşluğa bakıyordu. "Dehşet vericiydi. Yanıp kül olmuş çorak bir araziydi. Korkularımın toplamı, durdurmak için mücadele verdiğim her şey: Immari, Toba Protokolü, bütün korkunçluğuyla hemen önümdeydi. Tam anlamıyla başarısız olmuştum. Bunu görmek gerçeküstüydü. Immari devriyeleri beni yakaladı ve üssün içine götürdü. Sonra orada ne yaptıklarını gördüm."

Kate başını salladı. "Ve onlarla savaşmaya karar verdin."

"Hayır. İlk başta bunu düşünmedim ve bundan utanç duyuyorum. Hem de çok. İlk içgüdüm kamptan kaçıp seni bulmaktı." David, Kate'e baktı ve o salise içinde Kate âşık olduğu adamı gördü. Güçlü ve incinebilirdi... David'di.

Bakışlarını Kate'ten ayırdı. "Ama senin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim, nereden başlayacağıma dair hiçbir ipucu yoktu. Ben de o zaman üssü almak için savaşmaya karar verdim."

"David, bu seni bir şekilde değiştirmiş."

"Bugüne dek yüzlerce kişiyi öldürdüm... ben bile bilmiyorum kaç kişi. Çoğu o zamanlar beni ya da ekibimdekileri öldürmeye çalışmış kötü adamlardı... eh, dürbünlü tüfekle vurduklarım hariç ama onlarda da fikir genel olarak aynı. Ceuta farklıydı. Emirleri yerine getirmekten farklıydı. Planı ben yaptım, insanları planıma uymaya ikna ettim ve zamanı gelince binlerce askeri öldürüp o yeri savaşa sokan bendim. Bu benim katliamımdı ve bunun adil olduğunu, bunu hak ettiklerini düşündüm. Ve çatışmayı sona erdirmek istiyorum. Bu isteğin içimde ateş gibi yandığını hissediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Şimdi hepsini yapabiliyorken yok etmek istiyorum."

Kate anladı. Onu Cebelitarık'ta bırakıp gidişi, onun Ceuta'da savaşma kararı verişi. Yaraları bir gecede iyileşmeyecekti ve öfkesi yakın bir zamanda kaybolmayacaktı. Fakat bir boşluk vardı, Kate'in içinden geçip ona ulaşabileceği bir açıklık. David yatakta kıpırdandı. Şu anda hassastı ve Kate ağzından çıkacak kelimelerin "onlara" neler olacağını ve belki de birçok kişinin kaderini belirleyeceğini hissetti. Alçak sesle konuştu. "Yardımına ihtiyacım var, David."

David kafasını çevirdi ama hiçbir şey demedi.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde, dünya nüfusunun yüzde doksanı ölecek."

"Ne?"

"Veba mutasyon geçirdi. Almanya'da bir patlama oldu..."

"Sloane. Antarktika'daki yapının içinden bir çanta çıkarmıştı."

"O çantanın içinde her ne varsa bütün dünyayı silip süpüren bir radyasyon yaydı. Bu radyasyon vebayı değiştirdi. Artık ona karşı hiçbir savunma yok. Orkide başarısız oldu. Dünya üzerindeki her millet geniş çapta bir enfeksiyon ve ölümle karşı karşıya. Yıkılıyorlar. Ama ben bir tedavi bulabileceğimi düşünüyorum. Martin, Süreklilik adlı bir yeraltı konsorsiyumuyla birlikte ça-

lışıyordu. Oraya Hastalık Kontrol Merkezleri'ndeki insanlar da dahil. Bir tedavi bulmaya yaklaştığını düşünüyorum. Elimde onun notları var ama senin yardımına ihtiyacım var."

"Sence..."

"Bir şey daha var. Söylemem gereken bir şey. Seni seviyorum, David ve Cebelitarık'ta bırakıp giderek incittiğim için üzgünüm. Sana Keegan'ı anlatmadığım için özür dilerim. Sana güvenmediğim için özür dilerim. Bu bir daha olmayacak. Ne olursa olsun, bu andan itibaren, sen ve ben bu işi birlikte bitireceğiz. Ve bilgin olsun, senin kaç kere öldüğün ya da nerende yara izi var ya da yok umurumda değil."

David onu öptü, Cebelitarık'taki öpücük gibiydi. Kate ondaki öfkenin tükenmeye başladığını hissetti, sanki bu öpücük patlamak üzere olan bir basınç vanasını açmış gibiydi.

Ayrıldıklarında David gözlerini ona dikti, gözlerindeki yumuşaklık geri gelmişti.

"Bir şey daha: Emirlerine uyacağım."

"Aslında... sanırım bir süre emirleri sen versen daha iyi olur. Ben şu anda biraz... biraz uzaktan, farklı bir açıdan bakıyorum, biraz önce söylediğim şeylerin bazılarını hatırlıyorum." David kafasını salladı. "Ağzımdan çıkmış en aklı başında şeyler değildi, tam olarak mantıklı da değillerdi. Ve sen neler olup bittiğini biliyor gibi görünüyorsun. Düşünme kısmını sen hallet, tetiği ben çekerim."

"Bunu yapabilirim."

David ayağa kalktı ve kamaranın içine göz gezdirdi. "Denizde gizemli bir cinayet ve küresel bir kıyamete geri sayım. Nasıl bir ikinci buluşma ama?"

"Sıkıcı olmadığın kesin."

"Sıkılmaman için uğraşıyorum. O zaman nereden başlamak istersin? Vebayla mı yoksa Martin'in katiliyle mi?"

"Galiba..."

Yat birden hız kaybetti. Kate suyun üzerinde duracaklarmış gibi hissetmişti. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." David kolunu ona sardı ve onu odadan çıkardı. Diğer tarafında ufak bir merdiveni olan koridoru işaret etti, lüks banyo onun dibindeydi. Kate'e bir tabanca verdi. "Orada kal. Kapıyı kilitle. Ben..."

Kate onu yeniden öptü. "Dikkatli ol. Bu sana verdiğim ilk emir."

60

Immari Ön Filosu Alfa
Tanca, Fas Yakınları

Dorian uzun adımlarla geminin kaptan köşküne girdi. Askerler hemen döndü ve kaskatı bir şekilde dikildi. "Esas duruş!"

Dorian, "Bana bir mesajın varmış," dedi kaptana.

Kaptan bir kâğıt uzattı, Dorian da alıp açtı.

Warner bende.
Kod onda.
Tahliye gerekli.
İyi korunuyor.
Ceuta yakınlarında bir yatta.
Konum bilinmiyor.
Hazırlıklı olun.

Dorian seçeneklerini değerlendirdi. O lanet İngilizler boğaza mayın döşememiş olsaydı, filosu onlara ulaşabilirdi. Ceuta ve kuzey Fas'ın Berberilerin kontrolünde olması da seçeneklerini kısıtlıyordu.

Kaptan, "Fuengirola'dan onların peşine gemiler gönderdik," dedi.

Dorian, "Tahmini varış süresi?" diye sordu.

"Bilinmiyor."

"Ne demek, *bilinmiyor*?"

"Neredeyse otuz deniz mili hızla ilerliyorlar. Onları yakalayacak kadar hızlı bir gemimiz yok."

Dorian kafasını salladı.

"Ama yavaşlarlarsa veya dururlarsa, onları yakalarız. Ya da... bir yerde limana girerlerse, onları köşeye kıstırabiliriz."

"Kaynağımızı bilgilendirin. Bir de bana Ceuta'nın atış menzili haritasını getirin. Onların silahlarının etrafından nasıl uçacağımı bilmem gerek."

61

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

David, Kate'le paylaştıkları kamaranın kapısında bekledi; dinliyor, herhangi bir ses, yatta neler olduğuna dair bir ipucu yakalamayı umuyordu. Motorlar tamamen durmuştu ve kırk metre uzunluktaki yat neredeyse çıt çıkarmadan seyrediyordu. David onların balkonuna açılan tavandan zemine uzanan cam kapılardan dışarı baktı.

Kapıdan uzaklaştı. Martin'i öldüren kişi yatı ele geçirecekse, ana kamaranın dışında pozisyon almış, onu bekliyor olabilirdi.

Balkona çıktı. Görünürde başka gemi yoktu. Ceuta'dan gelen ışıklar bile sönmüştü, yata yalnızca ayın ışığı vuruyordu.

David yavaş hareketlerle balkona çıktı ve salona... yatak odasının dışındaki oturma kısmına baktı. Boştu.

Minik gömme ışıklar parıldıyor ve gösterişli oturma ve yemek salonunu aydınlatıyordu.

Ana güverte tamamen ana kamaraya, oturma ve yemek kısmına ayrılmıştı. Alt güvertede mürettebatın kaldığı yerler ve misafir odaları vardı.

Sonraki birkaç dakikada öldürülmezse Kate'i alt güverteye, balkonu olmayan ve daha az pencereli bir odaya götürmesi gerekecekti. Onu orada savunmak daha kolaydı. Ancak ana kamara balkonunu geminin içine çekebilir, kamaranın yandan girişini kapayabilirdi. Hangisi daha iyi koruma sağlardı? Bunu daha sonra çözmesi gerekecekti.

O anda yukarıdaki güverteden ayak sesleri duydu. Orada kaptan köşkü, geniş bir misafir kamarası, bir de kapalı ve açık oturma kısımları vardı.

David hemen kamaradan çıktı ve tabancasını önünde tutarak merdivenlerden hızla tırmandı.

Üst salon boştu.

Kaptan köşkünden gelen konuşma sesleri duydu. Sessizce onlara doğru adım attı.

Dr. Janus suratında o duygusuz ifadeyle duruyordu, David'i ve tabancasını görünce hiçbir endişe belirtisi göstermemişti. David sağa sola döndü. Kamau ve Shaw iskele tarafında duruyor, tartışıyorlardı. Ona dönüp baktılar.

Kamau, "David..." diye başladı.

David'in zihni hızla çalışıyordu. Chang. "Chang nerede?"

"Onu görmedik..."

David kaptan köşkünden fırlayıp üst salonda geri girdi. Tam merdivenleri dönmek üzereydi ki salon banyosunun kapısı açıldı. Chang dışarı çıktı, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

David silahını önünde dümdüz tutmaya devam ederek olduğu yerde döndü ve aralarındaki mesafeyi kapadı.

Chang az kalsın banyoya geri düşecekti. Titreyerek ellerini kaldırdı. "Ben... ben özür dilerim, sifonu çekmeli miyim, bilemedim... sonra da yatın durduğunu duydum... ben..."

Kamau, Shaw ve Janus salona girdi. Önce Afrikalı konuştu. "Yakıtımız bitti."

David tabancasını indirdi ama sıkıca tutmaya devam etti. "Bu imkânsız. Ceuta'dan açıldığımızda deponun yarısından fazlası doluydu."

Kamau, "Doğru," dedi, "ama yakıt borusunda delik var. Sızdırıyormuş."

David dört adama baktı. İçlerinden biri Martin'i öldürmüş, şimdi de yakıt borusunu delmişti. Yatın yolda kalmasını istemişti. Ne için? Kurtarılmak için mi?

Shaw konuştu. "Başka bir hasar da olabilir. Motor odasında kurşun delikleri var."

Kamau hafifçe başını salladı ve hasarın varlığını doğruladı.

David, *Kurşun delikleri*, diye düşündü. Acaba yat veba mavnasındaki askerlerden ya da Ceuta'daki çatışmadan isabet almış olabilir miydi? Bu mümkündü...

David'in zihninde bir plan oluştu. Devam edebilmeleri için önce o yakıt sızıntısını tamir etmesi gerekiyordu fakat sızıntının boyutu –kesilmiş olup olmadığına ya da bir kurşunla açılmadığına bağlı olarak– katili ortaya çıkarabilirdi. "Hepiniz biraz önce neredeydiniz?"

Janus, "Ben gemi mutfağındaydım, yiyecek bir şeyler hazırlıyordum," dedi.

Kamau, "Ben kaptan köşkündeydim," dedi. "Yakıtı kontrol etmek aklıma gelmedi ama durumu görünce motorları durdurdum."

Chang, "Ben..." diye başladı, "...tuvaleti kullanıyordum."

Shaw boğazını temizledi ve sırtını doğrulttu. "Ben aslında kapını çalıp Dr. Warner'ı bana iade etmeni istemek üzereydim. Şimdi de bu konuda ısrar etmem gerekiyor, özellikle de durumumuzu göz önünde bulundurursak..."

David bilim insanlarından birinin Kamau'yu görmüş olmasını, suçlunun o olmadığını kanıtlayan bir görgü tanığı olmasını ummuştu. Onu suçlu listesinden çıkarmayı çok istiyordu. Öncelikli şüphelileri Shaw ve Chang'ti... bu sırayla.

"Silahlarınızı istiyorum."

"Benim... silahım yok..."

"Size söylemiyorum, Dr. Chang." David gözlerini Kamau ve Shaw'a çevirdi. İkisi de kıpırdamadı.

Kamau, "David, Akdeniz'de korsanlar var," dedi. "Silahlarımız yanımızda olmalı..."

"Bu bir emirdir."

Kamau başıyla onayladı, Shaw'a bir bakış attı, sonra da tabancasını kabzası öne gelecek şekilde ona uzattı.

"Eh, bana emir veremezsin, ben de silahımı teslim..."

"Bana silahını ver yoksa seni şuracıkta vururum, Shaw. Beni sına istersen." David tabancasını göğüs seviyesine kaldırarak ona doğru bir adım attı.

Shaw küfredip söylense de silahını verdi. Salondan çıkmak için hamle yaptı.

"Burada kalıyorsunuz, hepiniz." Kamau'ya başını salladı. "Bana dürbünlü tüfeğimi ve otomatik tüfeklerimizi getir."

David, Kamau ya da Shaw'un onu ya da Kate'i öldürmek için silaha ihtiyaç duymayacağını biliyordu ama bunu göğüs göğse çarpışarak yapmak zorunda kalacak olmaları David'in içini bir parça rahatlattı. İki adamla da yumruk yumruğa çarpışmak zorunda kalırsa, şansına güveniyordu.

Kate yukarıda neler olup bittiğini duymak için kendini zorladı. Arada bir ayak sesleri duyuyordu ama silah patlaması yoktu. Bu iyiye işaretti. Uydu telefonunu alıp Süreklilik'i arayabileceği kadar bir süreliğine banyodan çıkmayı düşündü. Ne kadar zamanı kaldığını, durumun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Dış kapının –kamara kapısının– bir klik sesiyle açıldığını duydu.

Tam David'e sesleniyordu ki tereddüt etti. Biri odanın içinde koşturuyor, ortalığı altüst ediyordu.

Banyonun kapısı çalındı.

"Kim..."

"Benim, David."

Kate kapıyı açtı. Rahat bir nefes aldı. "Ne oldu?"

"Yakıt kaybediyoruz."

"Kaybediyoruz..."

"Ya biri yatı sabote etti ya da kurşunlardan biri yakıt borusunu delmiş. Ben sabotaj olduğunu düşünüyorum." Kate'i odaya getirdi. Her yeri dağıtmıştı.

"Ne arıyordun?"

"Bir kasa." Duvardaki şifreli kasayı işaret etti. Kapalıydı ama daha küçük, taşınabilir bir kasa –içine büyük bir kolye sığabilirdi– açık duruyordu. İçine birkaç tabanca ve tüfeklerin şarjörleri konmuştu. David onu kapatıp Kate'e anahtarını verdi. "Artık silahımız var. Yalnızca bizim. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Odağını yitirme. İçlerinden biri olduğunu söylediği kişi değil. Sonraki hamleleri onun kim olduğunu ortaya çıkarabilir."

62

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

David, Kate'i merdivenlerden üst güverteye, adamların beklediği yere çıkardı. Kamau ve Shaw sabırsız bir şekilde bir ileri bir geri yürüyordu; Chang ve Janus oturuyor, ters giden hiçbir şey yokmuş gibi yatın penceresinden dışarı bakıyorlardı.

David, Kamau'ya döndü. "Ne kadar yakıtımız kaldı?"

"Deponun tamamının çeyreğinden az."

"Mesafe?"

"Hızımıza bağlı..."

"Kıyıya varabilir miyiz?"

Kamau tereddüt etti. Bu David'i kaygılandırdı. "Sızıntıyı tamir ettiğimizi varsayarsak olabilir ama orada yakıt bulabileceğimizin garantisi yok."

Shaw, "Burada hedef tahtası gibi duruyoruz," dedi. "Bu lüks yat Akdeniz'deki en şişko yem. Saatler içinde korsanlar üzerimize çullanacaktır, en geç gündoğumunda."

David bu savına karşı çıkmak istedi ama... doğruydu. Veba sonrası dünyada, ilk salgından kurtulup Immari ya da Orkide Bölgeleri'ne yakalanmayanlar için denizler kıyılardan daha güvenliydi. Gemilerinde vebanın geçmesini bekleyen birçok insan Akdeniz boyunca dağılmışlardı. Hayatta kalanlar balık tutup yağmur suyunu biriktirebilirdi... bu kadar büyük bir yatta çok miktarda hem de. Bu kırk metrelik yat karşı konulmaz bir yemdi ve korsanları kendine çekerdi.

David karşılık vermeyince Shaw devam etti: "Kate, uydu telefonunu kullanmam gerek. Hükümetimden bizi buradan birkaç saat içinde alıp götürmesini talep edeceğim. Zamana karşı yarıştığımızı biliyorsun. Yakında Londra'da oluruz. Araştırmana orada devam edip başkalarının hayatlarını kurtarabilirsin."

Chang ve Janus ayağa kalktı. "Biz de size katılmak isteriz..."

David, "Kimse bir yere gitmiyor," dedi.

Chang, "Biz kendi araştırmamızı yapıyorduk," dedi.

Kate, "Ne tür bir araştırma?" diye sordu.

Janus, "Bir tedavi üzerine araştırma yapıyorduk," dedi. "Kalıcı bir tedavi ya da en azından Orkide'ye alternatif bulmaya yaklaşmıştık. Gizlilik içinde çalışıyorduk, bulgularımızı Immari'den sakladık."

Kate, "Martin'e verdiğiniz ilaç," dedi.

Chang, "Evet," dedi. "En son prototipimizdi. Yüzde yüz etkili değil ama denemeye değerdi."

Kate, David'in kulağına fısıldadı. "Seninle konuşabilir miyim?"

Alt güvertede Kate, David'e döndü ve açık bir şekilde, "Shaw'un haklı olduğunu biliyorsun," dedi.

David pencereden dışarı baktı. Shaw'un yolu ellerindeki en iyi seçenekti. David, Kate'i Ceuta'ya geri götüremezdi. Herkes onun kim olduğunu anlardı. Onun Ceuta'da olduğu dışarıya sızarsa bütün dünya üsse üşüşürdü.

David, Londra'da ne yapabileceğini düşündü. Büyük ihtimalle aranan bir kaçaktı ama bununla baş edebilirdi.

Ancak Martin'i Shaw öldürdüyse, bu tezgâhı kurmak için benzin hattını kestiyse, David, Kate'i ona kendi elleriyle teslim etmiş olurdu.

Gözlerini Kate'ten kaçırmaya devam ederek, "Bir düşüneyim," dedi.

"David, düşünecek ne var? Bizimle gel."

"Sadece... bana bir iki saat ver, Kate. Yatı tamir edelim."

David, Kate'in ısrar edeceğini sandı ama Kate onu bir an süzdü ve başını salladı. "Sen onu yaparken ben de Chang ve Janus'la çalışmak istiyorum. Onlara Martin'in notlarını göstermek istiyorum. Notlar henüz çözmeyi başaramadığım bir şifreyle yazılmış."

David elinde olmadan gülümsedi. Cakarta'da Martin ona son birkaç ayda gerçekleşen olaylar zincirinin başlamasına sebep olan şifreli bir mesaj yollamıştı. Yaşlı adam David'i uyarmaya çalışıyordu ama David ve ekibi mesajı yeterince hızlı çözememişti. "Martin şifreleri severdi." David bunun doğuracağı sonuçları düşündü. Kendisine kesinlikle faydası olurdu: David ne yapacağını düşünürken Kate de tedavi üzerinde ilerleme kaydedebilirdi.

"Sadece bir yerlere telefon etmediklerinden emin ol yeter," dedi.

Kate son bir saati Doktor Chang ve Janus'la Martin'in notları üzerinde tartışarak geçirmişti. İki adam da dikkatle dinlemiş, arada bir el kaldırıp soru sormuştu.

Kate konuşmayı bitirdiğinde kendi araştırmalarını anlattılar, kişisel geçmişlerinden bahsettiler. İki adam da sunum yaparken ayağa kalkmıştı.

Kate, Dr. Chang'in öyküsünün Martin'inkine oldukça benzediğini düşündü. Shen Chang altmış bir yaşındaydı ve tıp okulundan sonra doğruca Immari'ye katılmıştı. Bu araştırmaya ve getirdiği imkânlara hayran olmuştu fakat çok geçmeden Immari hakkındaki gerçeği öğrenmişti. Kariyerini Immari'nin en akıl almaz kötülüklerini önlemeye çalışarak harcamış ama Martin gibi o da kapana kısılmış ve başarısız olmuştu.

"Size söylemem gereken başka bir şey daha var, Dr. Warner. Ve bundan sonra benimle çalışmak istemezseniz kesinlikle anlarım. Ben Qino Immari tesisinde başbilimciydim. Sizi Çan odasına koydukları gün ben de tesisteydim."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda Kate, "Artık aynı tarafta çalışıyoruz. Elimizdeki işe, bir tedavi bulmaya odaklanalım," dedi.

"Bunu çok isterim. Başka bir şey daha var. Siz bana... çok tanıdık geliyorsunuz. Acaba daha önce tanışmış olabilir miyiz?"

Kate adamın yüzünü inceledi. "Ben... sanmıyorum."

"Ah, şey, hafızam eskisi gibi değil, Dr. Warner."

"Bana Kate deyin, ikiniz de."

Chang sözünü bitirdiğinde, Janus hikâyesini paylaştı. Dr. Arthur Janus virüslerin nasıl mutasyon geçirip adapte olduğunu inceleyen viral evrim alanına ilgi duyan bir evrim biyoloğu ve virologdu.

Janus, "Veba başladığında Cezayir'deki Dünya Sağlık Örgütü için görevdeydim," dedi. "Zar zor kurtuldum. Ceuta'ya geldim. Immari beni orada seçti ve Dr. Chang'in asistanı olarak veba mavnasına yerleştirildim."

Dr. Chang güldü. "Ama o zamandan beri asistanlığı yapan asıl benim. Dr. Janus ekibimizin dâhisi. Büyük atılımlar onun eseri."

İki adam da iltifatları geri çevirmeye çalıştı.

Ondan sonra araştırmalarını ve yaklaşımlarını anlattılar. Kate çok etkilenmişti. Vebayla farklı bir açıdan mücadele etmişlerdi... geçmişteki salgınlarla benzerliklerini araştırıp vebaya bağışıklık sağlayan genetik bir anomali taşıyabilecek doğal bir hastalık direncine sahip birini bulmaya çalışmışlardı.

Janus çay yaptı ve onlara ikram etti, oturmuş çaylarını yudumlarken sırayla konuşuyorlardı. Her biri konuştuktan sonra, durup diğerlerinin açıklamalarını değerlendiriyorlardı.

Uyuşmazlıklar hiç doğrudan dile getirilmiyordu. *Bu çok güzel*, diye düşündü Kate. Bu rahat ortam ve meslektaş dayanışması çalışmaya ve teorilere odaklanmayı kolaylaştırıyordu.

Bütün bu medenilik bir yana, grup Martin'in notları üzerinde hiçbir ilerleme kaydedemiyordu.

Şu anda bir tür kod içeren bir sayfa üzerinde çalışmaya odaklanmışlardı:

```
ÖHA = Immaru?
535…1257 = İkinci Toba? Yeni Taşıma Sistemi?
```

```
Adem    =>  Sel/A$ Düştü  =>  Toba 2    =>  KBW
Alfa    =>  Eksik Delta?  =>  Delta     =>  Omega
70B YÖ  =>  12.5B YÖ      =>  535...1257 =>  1918...1978

Kayıp Alfa Atlantis Hazinesine Gider?
```

Ortaya farklı teoriler atılmış ve ortaklaşa çürütülmüşlerdi. Kate akıllarına gelen fikirlerin tükendiğinden korkmaya başlıyordu.

Kate arada bir aşağıdaki motor odasından gelen bir vurma sesi duyuyordu, sonrasında da kaçınılmaz olarak Shaw ve David'in birbirlerine ettikleri küfürler takip ediyordu. Bu ancak Kamau kalın bariton sesiyle konuşunca sona eriyordu, her seferinde de küfürleri ve takırtıları aynı nakaratla durduruyordu: "Beyler, lütfen!"

Kate işleri bittiğinde ortada motor kalacak mı merak içindeydi.

Dışarıdan bakınca alt güvertede bir bar kavgası, yukarıdaysa bir kitap kulübü varmış gibiydi.

Yoğun bir patırtı ve Kamau'dan son kez gelen, "Beyler, lütfen!" sonrasında David üzeri yağ içinde yukarı çıktı.

"Halletmek üzereyiz," dedi. "Ama iyi haberler o kadar. Kıyıya gitmeye yetecek kadar yakıtımız yok."

Kate başını salladı. Shaw'un hükümetini arama planını hatırlatmayı düşündü ama şu anda yeri olmadığına karar verdi. David hâlâ gergin duruyordu. Korsanlar gelirse ne yaparlardı? Odaya koşup silahları dağıtıp onları püskürtebilmeyi mi umacaklardı? Ve Martin'i öldüren kişinin çatışma sırasında kendisine ya da David'e ateş etmemesi için dua mı edeceklerdi?

David yatın mutfağına gitti, büyük ihtimalle elini yüzünü yıkamak içindi.

Janus fincanını sehpaya koydu. "Kafamı en çok kurcalayan şey ÖHA = Immaru? kısmı. Bu neredeyse mizahi bir atıf. Belki de alçak okuyucuların dikkatini dağıtmak için konmuş olabilir mi? Bir tür kamuflaj. Onu gözden çıkarmayı düşünebiliriz..."

"Ne dedin?" David mutfaktan çıkmıştı.

"Ben..."

David yağlı eliyle Martin'in kodunun bulunduğu sayfayı aldı.

Kate onu elinden kapmaya çalıştı. "David, üzerini lekeliyorsun..."

David, Kate'e, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Sen?"

"Evet."

"Hangi kısmını?"

"Hepsini. Ben bütün bunların ne anlama geldiğini biliyorum. Bunlar bilimsel formüller değil. Tarihi referanslar."

63

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

David, Kate'e ve diğer iki bilim insanına baktı, sonra da Martin'in kodunu yeniden okudu.

ÖHA = Immaru?
535...1257 = İkinci Toba? Yeni Taşıma Sistemi?

Adem	=>	Sel/A$ Düştü	=>	Toba 2	=>	KBW
Alfa	=>	Eksik Delta?	=>	Delta	=>	Omega
70B YÖ	=>	12.5B YÖ	=>	535...1257	=>	1918...1978

Kayıp Alpha Atlantis Hazinesine Çıkar?

Bu konuda haklı olabilir miydi? Evet, bundan emindi. Ama ilk kısımla başlamayacaktı... çok barizdi, çok... olağanüstüydü, onun bile inanamayacağı kadar.

Kate, "Lütfen ellerini yıkar mısın?" diye yalvardı.

David sayfayı indirdi. "Yani Magna Carta değil hani..."

"Benim için öyle. Ayrıca vebaya bir çare bulmanın anahtarı olabilir." O anda David, Kate'in daha şirin olamayacağını düşündü. Üst güvertedeki aşırı lüks salonda, beyaz deri koltuğa oturmuştu, diğer iki bilimci de bitişiğindeki koltukta yan yana oturuyorlardı. Yarısına kadar kahverengi çayla dolu üç beyaz porselen fincan önlerindeki sehpada duruyordu. Bu sahne baştan sonra acayipti; sanki

az önce Dubai'deki bir çatı katı dairesinde yaptıkları brunch'tan kalkmışlardı.

David ona sayfayı verdi ve yeniden mutfağa girdi. Ellerini iyice ovaladı ve yeniden kodu düşündü. Evet, haklıydı. Aşağıdaki motor dairesinden düzensiz aralıklarla takırtılar geliyordu. Shaw ve Kamau işlerini bitirmek üzereydi. Sonra ne olacaktı? David onların bir sonraki hamlelerini çözmek zorundaydı. Vereceği karar çok önemliydi ve bunun ağırlığını hissedebiliyordu. Yanlış tahminde bulunur ve Martin'i öldürüp yatı bozan kişinin eline oynarsa...

Mutfaktan geri geldi. "Siz cidden bunun ne olduğunu bilmiyor musunuz? Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

Üç bilim insanının bakışları en kibar şekilde şüpheci olarak yorumlanabilirdi ve David gülümsemeden edemedi. "Yani dünyadaki bütün bilimciler bunun üzerinde çalışıyor ve sizin bunu çözmek için benim gibi yüksek lisans terk, doktorasını tamamlamamış birine mi ihtiyacınız var?"

"Hiç bilmiyordum... Doktora mı?.."

"Columbia Üniversitesi, Avrupa Tarihi üzerine..."

Kate şüphesi biraz azalmış bir halde, "Neden bıraktın?" diye sordu.

"Sağlık sebeplerinden. Eylül 2001'de." Bir terörist saldırısı sonrası bir binanın altında kalıp bir sene fizik tedavi görmek her gün karşılaşabileceğiniz bir "sağlık sebebi" değildi ama David bunu başka nasıl anlatabileceğini bilmiyordu. O gün hayatını ve kariyerini değiştirmişti. Hemen akademik yaşamına son vermiş ancak tarih sevgisi hiç sönmemişti.

Kate, "Ah... peki," dedi sessizce.

"Sana daha önce tarihi sevdiğimi söylemiştim." David acaba Kate neden bahsettiğini ve Cakarta'daki sözlerini hatırlayacak mı merak etti.

Kate, "Evet, söylemiştin," dedi, hâlâ hüzünlüydü.

David düşüncelerini toparlamak için bir saniye durdu. Teorisine göre bu kod insanlık tarihinin hatlarını geniş bir şekilde çizmek-

teydi, özellikle de en büyük tarihi dönüm noktalarını. Fakat... en emin olduğu yerden başlayacaktı. "Sırayla gidelim: ÖHA. Bu bir grup insan."

Ona boş bakışlar karşılık verdi.

"ÖHA, Ön Hint-Avrupalılar anlamına geliyor. Muhtemelen insanlık tarihindeki en önemli kadim topluluklardan biri."

Kate, "Ön Hint..." diye başladı. "Onları hiç duymamıştım."

Dr. Chang, "Ben de," dedi.

Dr. Janus, "Ben de tanımıyorum," dedi.

"Çok bilinmiyorlar. Ama işin ironisi şu ki bugün Avrupa'da, Ortadoğu'da ve Hindistan'da yaşayan herkes için öncü medeniyet onlardır. Aslında, dünya nüfusunun yarısının soyu *doğrudan* Ön Hint-Avrupalı topluluklardan gelmektedir."

Janus oturduğu yerde öne kaydı. "Nereden biliyorsun? Gen havuzunda..."

David elini kaldırdı. "Biz tarihçilerin başka bir aracı daha var, gen havuzuyla aynı derecede önemli bir araç. Nesilden nesle aktarılan bir şey. Zaman içinde geçirdiği değişiklikleri belirleyebiliyor ve dünyaya nasıl yayıldığının izini sürebiliyoruz... farklı yerlerde farklı değişikliklere uğruyor."

Üç bilim insanı da herhangi bir tahminde ya da yorumda bulunmadı.

David, "Dil," dedi. "Avrupa'da, Ortadoğu'da ve Hindistan'daki herkesin ortak bir dilden gelen bir dil konuştuğunu biliyoruz. Bu dil, yaklaşık sekiz bin yıl önce tek bir grup, Ön Hint-Avrupalılar tarafından konuşulan Ön Hint-Avrupa dili. Biz bu insanların ya Anadolu'da ya da Avrasya bozkırlarında yaşadıklarını düşünüyoruz... günümüzün Türkiye'sinde ya da güneybatı Rusya'da."

Janus dışarıya bir bakış atıp, "Büyüleyici..." dedi.

Kate, nazikçe, "David, bu ilginç ama vebayla ne bağlantısı olduğundan pek emin değilim," dedi.

Janus önce David'e, sonra Kate'e baktı. "Katılıyorum ama ben bu konuyla ilgili daha fazla şey öğrenmek isterdim."

David, Kate'e, En azından burada birileri bana değer veriyor, diyen bir bakış attı.

Janus devam etti. "İki sorum var. Birincisi: Dediğin şeyin doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Eh, William Jones isimli bir İngiliz yargıç 1783'te Hindistan'a göreve gönderilene kadar ÖHA'yı bilmiyorduk bile. Jones parlak bir akademisyen ve dilbilimciydi. Yunanca ve Latince biliyordu ve Sanskritçe öğrenmeye başladı... genel olarak çoğu Sanskritçe yazılmış yerel Hint kanunlarını öğrenebilmek için. Jones büyük bir keşifte bulundu: Sanskritçe ve eski klasik Batı dilleri tuhaf derecede birbirine benziyordu. Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Jones Sanskritçeyi, Yunancayı ve Latinceyi karşılaştırdıkça, hepsinin ortak bir atası olduğunu fark etti. Burada birbirlerinden binlerce kilometre ve binlerce yıllık gelişimle ayrılmış üç dilden bahsediyoruz fakat hepsi ortak bir kök dilden gelmiş: Şu anda Ön Hint-Avrupa dili dediğimiz dilden. Jones gerçek bir bilim insanıydı ve bu gizemin daha da derinliklerine indi. Ortaya çıkanlar şoke ediciydi. Ön Hint-Avrupa dilinden gelen başka diller de vardı ve yalnızca bilinmeyen diller değil; Hindistan'dan Büyük Britanya'ya kadar her büyük kök dil. Latince, antik Yunanca, İskandinav dilleri, Runik alfabe, Gotça... hepsi de Ön Hint-Avrupa dilinden geliyor. Günümüzdeki modern diller listesi oldukça uzun. Norveççe, İsveççe, Danca, Almanca, İngilizce, bütün Cermen dilleri..."

Janus elini kaldırdı ve yavaşça konuştu. "Zahmet olmazsa ÖHA hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum. Ondan türeyen başka diller olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, evet, hem de onlarca. İtalyanca, Fransızca, Portekizce, İspanyolca... Bütün Slav dilleri: Rusça, Sırpça, Lehçe. Başka ne vardı, Balkan dilleri. Tabii ki Yunanca; Yunanlıların soyu ÖHA'dan geliyor. Sanskritçe, bahsettiğim gibi; Hintçe, Farsça, Afganca. Bunların yanında soyu tükenmiş sürüyle ÖHA dili var. Hititçe, Tokaryan dili, Gotça. Bilim insanları geriye doğru giderek Ön Hint-Avrupa dilini gerçek anlamda yeniden oluşturmak için çalışmalar yürüttü. Bu da aslında onlar hakkında bildiğimiz her şeyin temeli. At,

tekerlek, çiftçilik, hayvan yetiştiriciliği, karla kaplı dağlar ve bir gök tanrısı için sözcükleri vardı."

David durdu, başka ne ekleyeceğinden emin değildi. "Genel olarak ÖHA'nın zamanlarına göre çok ileride olduklarını biliyoruz... atları, tekerleği kullanmaları ve tarım yapmaları onları bölgedeki güç haline getirdi ve onların soyundan gelenler Avrupa'dan Hindistan'a kadar dünyaya hükmettiler. Dediğim gibi, şu anda dünyanın yarısı bir Ön Hint-Avrupa dili konuşuyor. Birçok yönden onlar en büyük kayıp medeniyet." David yeniden durdu, sonra Janus'a bir bakış attı. "İki sorum var mı demiştin?"

Janus derin düşünceler içindeydi. Bir saniye sonra, odadakilerin onu beklediğini fark etti. "Ah, evet. Ben... şu anda onların... nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Asıl gizem de bu. Onları bulmak için nereye bakacağımızı bile bilmiyoruz. Bildiklerimiz, dilin yeniden yapılandırılmasına ve efsanelere dayanıyor... özellikle de nesilden nesle aktarılan mitolojiye. Tarihin araçları bunlar işte: dil, masallar ve tarihi eserler. Bu sefer elimizde çok eser yok, yalnızca dil ve efsaneler var."

Janus, "Efsaneler mi?" dedi.

"Kültürler arasında paylaşılan efsanelere dayanarak geçmişin parçalarını birleştiriyoruz... aynı hikâyenin ufak değişikliklerle ortaya çıktığı durumlar var. Tabii ki isimleri değişmiş ama hikâyenin şekli aynı. Bir görüş, insanlığın iki atası olduğu üzerine; bunlar erkek kardeşler, bazen de ikizler. Hintliler için Manu ve Yemo'ydu; Cermenlerin de Mannus ve Ymir hikâyeleri vardı. Bu mitolojiler zamanla tarihçelerle birleştirilmeye başlandı. Romalılar için Remus ve Romulus; Museviler için Kabil ile Habil. Başka bir ortak efsaneyse Büyük Tufan Destanı... bütün ÖHA kültürlerinde bir şekilde ortaya çıkıyor. Ancak azımsanamayacak şekilde en sık karşılaşılan efsane bir yılanın, genellikle bir tür ejderhanın öldürülmesiyle son bulan efsanevi bir savaş."

Chang sayfayı aldı. "Görünen o ki Dr. Grey'in ÖHA'nın ne olduğuna dair bir fikri varmış. 'ÖHA: Immaru?' ne demek oluyor? Ben Immaru'yu bilmiyorum."

David, Kate'e döndü. Onlara söyleyelim mi?

Kate tereddüt etmedi. "Immaru şu anda, daha doğrusu eskiden Tibet'in dağlarında yaşayan bir grup keşişti. Çin'de David'in az kalsın öldürüldüğü o olaydan sonra bizi kurtardılar."

Chang yüzünü buruşturdu ve David onun bir şey söyleyeceğini, belki de özür dileyeceğini düşündü fakat Kate devam etti.

"Ben keşişlerden birkaçıyla konuştum. Daha genç olanlardan biri, Milo, bizimle ilgilendi ve daha yaşlı keşişlerden Qian bana antik bir eser gösterdi: bir duvar halısı. Kendisi bunun binlerce yıldır nesilden nesle aktarılan tarihi bir belge olduğuna inanıyordu. Üzerinde dört sel resmedilmişti. Birincisi bir ateş seliydi ki ben bunun Toba Felaketi olduğuna inanıyorum... yetmiş yıl önce insan ırkını değiştiren bir volkanik patlama. Duvar halısında ölmekte olan bir grup insanı kurtaran bir tanrı resmediliyordu. Tanrı onlara kanını veriyordu. Ben bu tasvirin bir alegori, bir Atlantislinin o ölen insanlara verdiği gen terapisinin temsili olduğuna inanıyorum. O gen –Atlantis Geni– o küçük insan grubunun, patlamadan sonra gelen volkanik kışı atlatmasına yardımcı oldu."

Dr. Chang hararetle başını salladı. "Bu Immari'nin varsayımına da uyuyor... Atlantis Geni yetmiş bin yıl önce ortaya çıktı ve büyük bir değişikliğe sebep oldu: Beyin bağlantılarında insan ırkını diğer insansılardan ayıran değişikliğe."

Kate, "Qian bana Immari'nin aslında Immaru'nun ayrılan dallarından biri olduğunu da söyledi... binlerce yıl önce onlardan ayrılan bir keşiş grubuymuş. Immari alegorilerden ve efsanelerden bıkmış. Cevapları bilim ve arkeolojide aramaya başlamışlar," dedi.

Dr. Chang, "Bu doğru olabilir ama yorum yapamam," dedi. "Immari'nin gerçek tarihçesini öğrenecek kadar ilerlemedim. Bu sıkı bir şekilde korunuyordu ve ona mitolojik bir statü verilmişti. Dr. Grey tarihini biliyor olmalıydı –Konsey üyesiydi– ve en üst rütbeli üç kişiden biriydi. Sizce Immaru ve ÖHA notunu bu yüzden eklemiş olabilir mi? Onlarda vebayla ilgili bir şey mi var?"

Kate düşündü. "Martin'in bir şey aradığını biliyorum. Bana söylediği son sözleri: 'Ben onun Güney İspanya'da olduğunu sandım

ama yanılmışım,' oldu. Belki de o şeyi Immaru ve Ön Hint-Avrupa tarihinin izini sürerek bulmaya çalışıyordu... Belki onların elindedir." Aklına başka bir fikir geldi. "Immaru'da sahiden de bir şey vardı, bir kutu. Duvar halısında tasvir edilen ikinci sel, su seliydi. Orada tanrı geri gelip insanlara tövbe etmelerini ve denizden uzak yerlere taşınmalarını söylüyordu ancak birçoğu uyarılara kulak asmayıp bunu reddediyordu. Ama Immaru'nun inancı vardı. Onlar uyarıyı dinleyip büyük bir sandığı yüksek diyarlara çıkardılar."

David, "İçinde ne vardı?" diye sordu.

"Bilmiyorum..."

"Sormadın mı?"

"Qian bilmiyordu."

"Peki... neye benziyordu?"

"Sopaların üzerinde taşıdıkları büyük, sade bir kutuydu."

"Duvar halısının geri kalanında ne vardı?" David bunun Martin'in şifresine biraz daha ışık tutacağını umuyordu. İlk iki tasvir David'in teorilerini doğrulamıştı. Mesajı çözmeye yaklaşmıştı.

"Üçüncüsü bir kan seliydi. Küresel bir kıyamet. Dördüncüsü de ışık seliydi. Kurtuluşumuz. Qian onların henüz gerçekleşmemiş olaylar olduklarını söyledi."

David, "Sence bu veba o kan seli mi?" diye sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum."

"Martin'e duvar halısından bahsetmiş miydin?"

"Evet."

David başını salladı. "Duvar halısı kronolojik. İnsanlık tarihindeki büyük dönüm noktalarını sıraya koyuyor. Ben bu kodun da bir kronoloji olduğunu düşünüyorum: Martin'in duvar halısını çözmek ve geçmişteki belli başlı olayları –vebaya tedavi bulmak için kilit önem taşıyanları– tek tek ele almak için oluşturduğu bir zaman çizelgesi."

Kate, "İlginç," diye mırıldandı.

Janus, "Bravo," dedi.

Chang, "Katılıyorum," dedi.

David koltuğuna yaslandı. Martin'in şifresinin amacı buydu... bundan artık emindi. Geriye bir bilmece kalıyordu: Onu kim, niye öldürmüştü? O kişi yattaki biriydi. Bilim insanlarından biri miydi?.. Martin'i araştırması yüzünden mi öldürmüşlerdi?

İnce halının üzerindeki ayak sesleri düşüncelerini böldü ve David dönüp Shaw'un odaya girdiğini gördü.

"Hazırız. Bir karar vermemiz gerekiyor..." Odadakilere baktı, dördünü birden ilk kez görüyordu. "Neler dönüyor burada? Çay partisi mi yapıyordunuz?"

Kate sehpadaki sayfayı işaret ederek, "Martin'in notlarını tartışıyorduk," dedi.

Shaw sayfayı alıp kaldırdı.

David ona atılıp sayfayı elinden kaptı. "Yapma. Üzerine yağ bulaştırıyorsun." Sayfayı yeniden sehpaya koydu. Kate'in suratındaki ifade, Barbarlarla uğraşmak ne kadar zormuş, değil mi? diyordu. Kate'i çok iyi tanıyordu. Arkadan Shaw'un gürlemesini duydu.

"Siz şaka mı yapıyorsunuz? Biz burada..."

David yavaşça kafasını Shaw'a çevirdi, savaşmaya hazırdı ama ufuktaki belli belirsiz parıltı dikkatini çekti. Bir an oraya baktı, sonra ayağa kalkıp pencereye gitti. Evet... gecenin içinden gelen ışıklardı bunlar. Bir gemi. İki gemi. Dümdüz onlara doğru yol alıyorlardı.

64

Tibet'ten Tel Aviv'e

Milo ağır sırt çantasını çıkardı ve kayalık sırtın kenarına yürüdü. Batı Tibet'in el değmemiş yeşil platosu ufka, başka bir dağ sırtının batan güneşle buluştuğu noktaya doğru uzanıyordu. Bu huzur dolu, güzel manzara ona manastırı hatırlattı. Aklında hemen tek yuvasındaki son anları geldi. Başka bir kayalığın tepesinde durmuş, aşağı bakıp ahşap binaların yanıp yıkıldığını, dağdan aşağı yuvarlanıp yerlerinde yalnızca kül olmuş, kararmış bir kayalık sırtın kalışını izlemişti.

Milo bu sahneyi zihninden uzaklaştırdı. Bunu düşünmeyi reddediyordu. Qian'ın sözleri aklında yankılandı: "Geçmişte kalmış bir zihin kendine kaçamayacağı bir hapis inşa eder. Zihnini kontrol et yoksa o seni kontrol eder ve ördüğü duvarları asla aşamazsın."

Milo zihnini boşalttı ve çantaya geri döndü. Burada kamp kuracak, sonra günün ilk ışıklarıyla ayrılacaktı, tıpkı ondan önceki her gün yaptığı gibi. Önce çadırı, sonra da hayvan tuzaklarını ve her gece baktığı haritayı çıkardı. Kuzey Hindistan ya da Pakistan'ın kuzeyindeki Kaşmir bölgesinde veya Doğu Afganistan'da bir yerde olması gerekiyordu fakat gerçeği söylemek gerekirse nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve ipucu verebilecek tek bir kişiye bile rastlamamıştı. Qian bu konuda haklı çıkmıştı: "Uzun ve yalnız bir yol yürüyeceksin. Fakat ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

Milo'nun her sorusunda, Qian hızlı bir cevapla karşılık vermişti. Yiyecek? "Sana yalnızca ormanlardaki canlılar eşlik edecek ve seni hayatta tutacaklar." Milo önceki geceler yaptığı gibi ormana girdi ve tuzakları ayarlamaya başladı. Yolda yemişlerden

yedi. Genellikle sonraki sabah yiyeceği protein ağırlıklı hayvan eti içeren kahvaltısına kadar enerji seviyesini korumasına yardım edecek kadar tüketiyordu.

Tuzaklar kurulduğunda çadırını dikti ve hasırını serdi. Oturdu ve nefesine odaklandı, içindeki dinginliği aradı. Yavaş yavaş onu buldu ve zihnindeki anılar ve derin düşünceler eriyip kayboldu. Uzaktaki dağ sırtının arkasından kayıp giden, dağın üzerine karanlık bir örtü örten güneşin belli belirsiz farkındaydı.

Uzaktan kurduğu tuzaklardan birinin çatırtısını duydu. Yarın kahvaltısı olacaktı, o kadarından emindi.

Milo çadıra geri döndü, çadırın içinde Qian'ın verdiği son iki şey köşede duruyordu. İkisi de kitaptı. Birincisi *Ölüme Gidenlerin İlahileri*'ydi ancak Milo içinde herhangi bir şarkı olmadığını, yalnızca üç basit hikâye olduğunu görünce şaşırmıştı.

İlk hikâye kızını kurtarmak için kendini feda eden bir babayla ilgiliydi. İkincisi ölmekte olan kavimlerini kurtarmak için tek umutları olan, atalarının bıraktığı bir hazineyi bulmak için çok büyük bir çorak araziyi geçen bir adam ve kadın hakkındaydı. Son kısımsa bir devi öldürüp kral olan ancak bu güçten vazgeçip onu halkına geri veren alçakgönüllü bir adamı anlatıyordu.

Qian kitabı gösterip, "Bu kitap geleceğimizi gösteren bir rehber," demişti.

Milo kararsızdı. "Gelecek nasıl yazılmış olabilir?"

"Bu kanımızda yazılı, Milo. Savaş hiç değişmez, yalnızca isimler ve yerler değişir. Bu dünyada iblisler var. Kalplerimizde ve zihinlerimizde yaşıyorlar. Bu mücadelemizin öyküsü, geçmişte olmuş, yeniden yaşanacak bir savaşın kaydı. Geçmişimiz ve doğamız geleceğimizi belirler. Onu oku. İyi öğren."

"Sınavda çıkacak mı?"

"Ciddi ol, Milo. Yaşam her gün girdiğimiz bir sınavdır. Dikkatini vermelisin. Sana ihtiyaçları olduğunda onların yanında olmalısın."

"Kimin?"

"Onlarla yakında tanışacaksın. Buraya gelecekler ve yardımımıza ihtiyaçları olacak, şimdi ve gelecekte daha da fazla. Hazırlıklı olmalısın."

Milo bunu bir an düşündü. Bir şekilde onu heyecanlandırıyordu. İçi bir amaç hissiyle doldu. "Ne yapmam gerek?"

"Peşlerinde büyük bir ejderha var. Molaları kısa sürecek. Ejderha onları bulacak ve üzerimize ateş yağdıracak. Onları gökyüzüne çıkarıp buradan götürecek bir araç yapman gerek. Hayatta kalmaları gerek."

"Bir saniye, ejderha mı var? Buraya mı geliyor?!"

Qian başını salladı. "Milo, bu bir metafor. Neyin geleceğini bilmiyorum ama hazır olmalıyız. Sen de ondan sonraki yolculuğuna hazırlanmalısın."

Milo sonraki haftalarını bir sepet yaparak geçirmişti... o insanların ejderhadan kaçmalarına yardımcı olacak o araç için. Milo bütün bunların bir oyalamaca olduğunu düşünmüştü... Qian'ın onun diğer keşişleri rahatsız etmemesi için uydurduğu bir şey. Ancak sonra gelmişlerdi –Dr. Kate ve Bay David–; tıpkı Qian'ın dediği gibi. Bay David tıpkı Milo'nun onu daha önce gördüğü gibiydi; ölümün eşiğinde. Ama Dr. Kate onu iyileştirmişti.

Qian'ın diğer tahmini de gerçekleşmişti. Ejderha gelmiş, havadan geçip ateş püskürtmüştü ve Dr. Kate'le Bay David ucu ucuna kaçabilmişti. Milo yeniden dağın tepesine çıkmıştı, yaptığı sepete bakıyordu. Devasa bir balonun ucunda asılıydı, altında yanan manastırdan uzaklaşıyor, diğer balonlar gibi ufka doğru uçuyordu. Onlar bunu önceden biliyordu... daha büyük keşişler. Sadece tek bir genç keşişi aralarına almışlardı. Milo'yu. Kaderlerinden kaçmamışlardı. Qian, "Bu kaderimizde yazılı," demişti. Fakat kim yazmıştı?

Milo ikinci kitabı açtı; *İnsanlığın İlk Kabilelerinin Tarihi.* Bu kitabı anlaması daha da zordu. Qian'ın onu öğrenmeye zorladığı kadim bir dilde yazılmıştı. Milo İngilizce öğrenmekten çok hoşlanmıştı ama bu dil farklıydı... çok daha zordu. Ve metin... ne anlama geliyordu?

Qian, "Cevabı bulduğunda, işte ancak o zaman yolculuğun başlayacak," demişti.

Milo gülümseyerek, "Cevabı biliyorsan, bana söylesen olmaz mı?" diye sormuştu. "Biraz zaman kazanmış oluruz, ben de balona binip hemen oraya giderim..."

"Milo!" Qian masaya tutundu. "Hedefin yolculuk. Kendin için cevapları bulmak, anlayışa ermek, yolculuğunun parçaları. Yolda kestirmeler yok."

"Ah. Doğru."

Milo, Tel Aviv'den geriye kalanlara ulaştığı zaman kitapları anladığını düşünmüştü. Ve değişmişti de; gördüğü şeyler ve hayatta kalmak için yaptıkları yüzünden.

Onu götürebileceğini düşündüğü bir balıkçı teknesi buldu.

"Ne istiyorsun, çocuk?"

Milo, "Beni götürmeni," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Batıya."

"Takas edecek bir şeyin var mı?"

"Yalnızca sıkı çalışmaya gönüllü oluşum. Ve... hayatında duyup duyacağın en muhteşem hikâye."

Balıkçı onu şüpheyle süzdü. "Pekâlâ, bin bakalım."

65

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

David bir saniye daha suyun üzerindeki iki takım ışığa baktı. "Kamau!" diye bağırdı.

Saniyeler içinde uzun boylu Afrikalı salonda belirdi, üstü başı ter ve yağ içindeydi.

David, "Bizi yola çıkar," dedi.

Shaw, "Nereye?" diye bağırdı.

David ona döndü. "Yatın bütün ışıklarını kapa." Kamau'ya, "Bizi o ışıklardan uzağa götür." David pencereyi işaret etti. "Maksimum hızla."

Shaw, "Tanrı aşkına," dedi. Salondan koşarak çıktı. Yatın bütün ışıkları söndü.

David kokpitteki dürbünü aldı ve suyun üzerindeki ışıklara odaklandı. Tam gemileri net bir şekilde görmüştü ki onlar da ışıklarını söndürdü. Ay ışığında David gemilerin üzerindeki yazıları, hatta ne tür gemiler olduklarını bile çıkaramıyordu ama bir şey kesindi: Shaw ışıkları söndürdüğü saniye onlar da aynısını yapmıştı.

David yatın öne atıldığını hissetti, yola çıkmışlardı.

Shaw salona geri döndü. "Işıklarını söndürdüler..."

"Gördüm."

"Bizi takip ediyorlar."

David onu görmezden geldi. Kapıda duran Kamau'ya seslendi. "Haritayı getir. Konumumuzu işaretle."

Shaw, "Aramayı yapmama izin ver, David. Hükümetim bizi buradan hava yoluyla götürebilir. Bu tek seçeneğimiz. Bunu biliyorsun," dedi.

Kamau haritayla geri döndü ve sehpaya, Martin'in notlarının üzerine yaydı. İspanya ve Fas arasındaki bir noktayı işaret etti. "Buradayız."

David hızla düşünüyordu.

Shaw, "İyi," dedi. "Söylüyorum işte. Biri Martin'i öldürdü."

Odadaki her göz Shaw'a çevrildi. "Hepimiz bunu biliyoruz. Bu odada üç doktor ve üç asker var; hepimiz onun öldürüldüğünü anlayacak kadar bilgi sahibiyiz. İçimizden biri onu öldürdü. Ben değildim, Kate de değildi. O yüzden şunu öneriyorum: Kate kendini bütün silahlarla ana kamaraya kilitlesin. Geriye kalan bizler de SAS askerleri gelene kadar burada, üst güvertede duralım. Bu Kate'in güvende olmasını sağlayacaktır." David'e döndü. "Önceliğimizin bu olduğunu düşünüyorum."

David, Kate'in beden dilini okudu, çok göze batmıyordu ancak *fena fikir değil*, diyordu. İyi bir *fikirdi* gerçekten... Shaw'a güvenebilselerdi. Ama Martin'i o öldürdüyse, bu mükemmel bir tuzak olurdu. Herkesi silahsız bırak, çalıştığın kişiyi çağır ve Kate'i kolayca ele geçir.

David haritadaki küçük bir noktayı işaret etti. "Burada ne var?"

Kamau, "Isla de Alborán," dedi.

"Ceuta'da bana Immari'nin Akdeniz'deki adaları ele geçirdiğini söylemiştin."

"Evet. Alborán da ellerinde. Çok küçük bir üs."

"Ne kadar küçük?"

"Ufacık. Bütün ada yüz dönüm ya eder ya etmez. Adada bir fener ve altı kadar nöbetçinin bulunduğu bir bina var. İki büyük helikopterli bir iniş pisti. Önemsenecek bir savunmaları yok..." David'in zihnini okumuştu sanki. "Ama... yalnızca iki kişiyle ele geçirmek zor olabilir." Gözleri neredeyse istemeden Shaw'a gidip geldi.

David, "Savunmaları nasıl?" diye sordu.

"Çok olmasa da var. Bir iki sabit topçu bataryası. Bu üs esas olarak başı derde giren Immari gemileri için hava destek birimi olarak kullanılıyor... kurtarma görevleri, korsanlardan korunma için."

"Helikopterler uzun menzilli mi?"

"Evet, kesinlikle. Onları Güney İspanya istilasında kullanma konusu gündeme gelmişti ama bekletildiler."

David başını salladı. Alborán'daki üssü ele geçirebilirlerse, oradan istedikleri yere uçabilirlerdi.

Shaw sonunda patladı. "Ciddi olamazsınız. Buradan hava yoluyla götürülme imkânınız var ve seçtiğiniz yol bir Immari üssüne saldırmak mı? Bu saçmalık."

David haritayı katladı. "Yapacağımız şey bu. Bu tartışmaya açık değil." Haritayı Kamau'ya verdi. "Rotamızı belirle."

Shaw sadece orada durdu.

Kate, "David," dedi. Gözlerindeki *seninle konuşmam gerek* bakışı ihtiyacı olan tek işaretti. Kate'in peşinden kamaralarına gitti.

Kapıyı ardından yavaşça kapadı. "Üzgünüm ama bence yapmamız gereken..."

"Bana güvenmeni istiyorum, Kate. Bunu yapmama izin ver." Kate'in cevabını bekledi.

Kate yavaşça kafasını salladı. "Tamam."

"Beş saat içinde Alborán'a varacağız... tabii takip edenler her kimse bizi daha önce yakalamazsa. Oraya varmadan önce Martin'i kimin öldürdüğünü bulmamız gerek."

"Katılıyorum. Ama önce Martin'in şifresinin kalanını çözmemizi, sonra da Süreklilik'i arayıp bulduklarımı onlara iletmek istiyorum. Alborán'da kötü bir şey olursa, en azından araştırmamız onlarda olur. Belki onlar bir tedavi bulabilir."

Kate'in pazarlığı buydu: David ona tedavi bulması için yardımcı olacaktı, o da onun planına uyacak... ve ona güvenecekti. Takaslar, tavizler, güven. Bu gerçek bir ilişkiye dönüşüyordu. *Bana uyar. Hoşuma gitti.* Başıyla onayladı. "Tamam, olur."

Dorian yatağında döndü. "Gir."

Odasının kapısı açıldı ve çekingen bir denizci içeri girdi. Elinde kapalı bir zarf vardı.

Dorian onu kaptı ve yırtıp açtı.

Nerede kaldınız?
Warner kodu çözmek üzere.
Varış noktamız Isla de Alborán.
TVS 5 saat.
Orada olun.
Hazır olun.

66

Akdeniz

David ve Kate salona döndüklerinde, iki bilimci orada onları bekliyordu; beyaz deri kanepede yüzlerinde sakin ifadelerle, dünya küresel bir salgın yüzünden ölmüyormuş ve biraz önce kendileri cinayetle suçlanmamışlar gibi yan yana oturuyorlardı. David onlara hayret etmeden edemedi. Bu soğukkanlılıklarına imreniyor mu yoksa tamamen şaşkınlık mı hissediyor, emin olamıyordu.

Janus, "Devam etmeye hazırız. Tabii siz de hazırsanız," dedi.

Kate ve David kanepenin bitişiğindeki tekli koltuklara oturdular.

Ahşap döşemeli, cam süslemeli odanın içi artık yalnızca sehpanın üzerindeki üç mumla aydınlanıyordu ve içeride bir bilim konferansından çok arkadaşlara gece kalmaya gitmişler gibi bir hava vardı.

David, Martin'in şifresinin bulunduğu kâğıdı sehpanın üzerinde çevirdi ve bir ruh çağırma tahtası gibi diğerlerine gösterdi.

Herkes bir an durup notu yeniden okudu.

```
ÖHA = Immaru?
535…1257 = İkinci Toba? Yeni Taşıma Sistemi?

Adem    =>  Sel/A$ Düştü  =>  Toba 2    =>  KBW
Alfa    =>  Eksik Delta?  =>  Delta     =>  Omega
70B YÖ  =>  12.5B YÖ      =>  535…1257  =>  1918…1978

Kayıp Alpha Atlantis Hazinesine Çıkar?
```

David, "Hâlâ kafamı karıştıran birkaç şey var," dedi. "İlk iki satırın yalnızca not olduğunu düşünüyorum... ÖHA'yla ilgili. Konuştuğumuz gibi, Martin'in Immaru'nun ÖHA, Ön Hint-Avrupalılar ya da en azından onların soyundan birileri olduklarına inandığından oldukça eminim. Diğer not, 535 ve tekrar 1257'de gerçekleşen bir olaya işaret ediyor. Onun ne olduğunu biliyorum ve biraz sonra açıklayacağım. Sonraki üç satır bir kronoloji... Kate'in Immaru manastırında gördüğü Tibet duvar halısıyla örtüşen ve ona tekabül eden bir zaman dizisi. Ama ben Martin'in kronolojisinin tamamlanmadığına inanıyorum. Şimdi adım adım gidelim."

David "Adem" kelimesini işaret etti. "Bu kısım, Adem, Alfa, 70.000 Yıl Önce demek."

Kate, "Araştırmalarda," dedi, "alfa bir klinik deneydeki ilk kişiyi belirtir... test terapisi gören ilk kişiyi."

David, "Evet," dedi. "Bence *Adem* burada Atlantis Geni verilen ilk insan. Duvar halısındaki ateş selinde yaşanan olay; aynı zamanda Martin'in kronolojisindeki ilk büyük olay. Bir sonrakiyse: *Sel, A$ Düştü*, 12.500 yıl önce anlamında. A$'nin Atlantis'in kısaltması olduğunu düşünüyorum. Demek ki *Sel, Atlantis Düştü*. Cebelitarık'taki Atlantis yapısının içindeyken, bir dizi... holofilmin olduğu bir oda vardı. Sanıyorum orada bu olayı gösterdiler... Atlantis'in, Cebelitarık Kayası'nın dibinde düşüşünü. Filmde Atlantis gemisi suyun hemen üzerinde havada duruyordu, sonra tarih öncesi bir megalitik yerleşim alanının hemen dışında kıyıya iniyordu. Araçtan takımlarını giymiş iki Atlantisli çıkıp tarih öncesi bir kabile ritüelini engelleyip bir Neandertali kurtarıyordu. Onlar döner dönmez gemiye bir gelgit dalgası çarpıp onu karanın içine doğru götürüyor ve antik şehri yok ediyordu. Sular geri çekilip gemiyi yeniden denize taşırken gemi patlamalarla sarsılıyor ve yok oluyordu."

Kate, "Orada da neredeyse on üç bin yıl boyunca gömülü durdu, ta ki 1918'de babam Immari'ye onu bulmaları için yardım edene kadar," dedi.

"Aynen öyle. Kafa karıştırıcı kısım, yazdığı not: Eksik Delta."

Kate, "Delta değişimi ifade eder," dedi. "'Eksik Delta'... Yani gerçekleşmeyen bir değişim mi?"

"Martin'in kodunu, duvar halısını ve o gece Cebelitarık'ta gördüğüm şeyi bir araya getirirsek... Halıdaki ilk iki selde, Atlantisliler insanlarla doğrudan etkileşime geçiyorlar. Onları kurtarıyor ya da uyarıyorlar. Bu doğrudan bir ilişkileri olduğunu ima ediyor."

Kate koltuğuna yaslandı. "Peki ya Atlantisliler bir şekilde evrime yön veriyorduysa? Dönemsel olarak müdahale ettikleri bir deney gibi... ve bu müdahale 12.500 yıl önce geminin patlamasından, Atlantis'in düşüşünden dolayı gerçekleşemediyse?"

"Bence Martin böyle düşünüyordu." David'in aklına bir düşünce geldi; bu yapbozun diğer parçası onda mıydı?

Antarktika'da David tüpün içindeyken, Atlantisli, Dorian'ı önce serbest bırakmıştı... ona avans vermişti. Atlantisli, David ve Dorian'ın ölümüne dövüşmelerini izlemişti, sonucunun ne olacağını biliyormuş, Atlantisli sadece kendi şampiyonunun, Dorian'ın kazanmasını bekliyormuş gibi.

David, Antarktika'da ikinci kez ölmüştü. Fakat ilk ölümünden farklı olarak Antarktika'da yeniden doğmamıştı. Cebelitarık'taki Atlantis yapısının içinde uyanmıştı... Fas'ta, Musa Dağı eteklerinin bir kısmıydı orası. Biri David'i orada yeniden hayata döndürmüştü. Başka bir Atlantisli miydi? David yeniden canlandırma odasının zemininde hasarlı başka bir takım olduğunu fark etmişti. Holofilmi hatırlamaya çalıştı. Olaylar sırasında takımların ikisi de hasar almamıştı, bundan emindi.

Yine de inkâr edilemez bir gerçek vardı: Dorian ve Antarktika'daki Atlantisli onu öldürdükten sonra başka bir Atlantisli onu geri getirmişti.

Başka bir grup mu? İçlerinden birinin onu öldürmek istediği belliydi. Diğeriyse onu kurtarmıştı.

David artık iki şeyden emindi. Birincisi, Atlantisliler bir tür iç savaştaydı. Ve ikincisi, Kate'e ya da bilim insanlarına, kendisine neler olduğunu kesinlikle anlatamazdı.

David, "Bir teorim var," dedi. "Tanıklık ettiğim şey –Atlantis felaketi– doğal bir olay değildi. Bence o bir saldırıydı."

Chang, "Kimin gerçekleştirdiği bir saldırı?" diye sordu.

David, "Bilmiyorum," dedi. "Ama ya Atlantisli iki ayrı grup varsa... veya gemiyi sabote edip müdahaleye engel olan bir hain? Yani insanlık tarihine geniş bir açıdan bakın. Geçen on üç bin yıl içinde olan büyük olayların hepsi... tarım, şehirler, yazı, aklınıza ne gelirse. Bu noktada nüfus patlıyor. Buzul çağının bitişi ve daha sıcak havanın gelişiyle kesişiyor ama..."

Janus öne eğildi. "Senin bahsettiğin 'eksik müdahale' teorisini ilgi çekici buluyorum. Ancak bir boşluk görüyorum. Kronolojideki bir sonraki adım: '535...1257, Toba 2, Delta'. Bu değişimin o zaman gerçekleştiğine işaret ediyor... yakın geçmişte. Ve videolarda gördüğün kadarıyla geminin yok edildiğini söylüyorsun."

David başıyla onayladı. "Bence o iki Atlantisli Cebelitarık'ta ölmüş olmalı. Bu tek açıklaması. Bence onları öldüren her kimse, 535'teki değişimin gerçekleşmesini sağladı."

Janus başını salladı. "Bu da beni sonuca götürüyor: 535'te bir Atlantisli müdahale ettiyse –dediğin gibi başka bir delta– şu anda onlar nerede? İnsan evrimini kontrol etme gücüne sahiplerse, nerede saklanıyorlar?"

David bu soruyu düşündü. Buna bir cevabı yoktu ve gerçekten iyi bir soruydu. Bu kadar çok fikir öne sürmüş olması kendini biraz savunmaya geçmiş gibi hissetmesine sebep olmuştu, sanki teorisini kanıtlarla desteklemek için başka ihtimaller ortaya atması gerekiyormuş gibi. Biraz gerildiğini, çatışmaya hazırlandığını hissetti.

Dr. Chang fincanını koydu. "Ben de bunu geçerli bir soru olarak görüyorum. Fakat, olan olay hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum... Toba 2, 535'te mi yoksa 1257'de miydi? Dr. Grey asıl tarihinden emin değil miydi?"

Bu soru David'in odaklanmasını sağladı. "Hayır. Öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence bu tarihler, belli başlı iki olayla belirlenmiş bir dönemin başlangıç ve sonu."

Janus, "Ne döneminin?" diye sordu.

"Avrupa'nın karanlık çağlarının."

"Ve bu iki... olay?"

David, "Volkanlar ve sonra da vebalar," dedi. "Biri karanlık çağı başlattı, diğeriyse Avrupa'yı oradan çıkardı. 535'te gerçekleşen ilk salgının Endonezya'daki Toba dağı yakınındaki devasa bir volkanla bağlantısı olduğunu gösteren sağlam kanıtlar var." Bir an durup düşündü. "Bunu bir tür *İkinci Toba Felaketi* olarak düşünebilirsiniz."

Kate, "İkinci bir Toba Felaketi olsaydı ben bilirdim," dedi.

David gülümsedi. Kalkmış, Kate'e insanlığın kaderini değiştiren bir volkandan bahsediyordu. Kate'in ona Cakarta'da ilk kez Toba Felaketi Teorisi'nden bahsettiği zaman söylediği cümleyi tekrar ederek, "Bu çok bilinmez," dedi.

Kate, "Tuşe," dedi.

"Bildiğimiz şey şu: 535 yılında, dünyadaki sıcaklıklar hızla düşmüş. On sekiz ay süren bir kış mevsiminden bahsediyoruz... çok az güneş ışığı alınan sert, keskin bir kış. Tarihi kayıtlarda bu şekilde tarif ediliyor. Bu aslında yazılı tarihteki en şiddetli iklim olayı. Çin'e ağustosta kar yağmış. Avrupa'nın her yerinde mahsuller ziyan olmuş ve peşinden açlık başlamış."

"Volkanik kış."

"Evet. Asya ve Avrupa'daki tarihi kayıtlar bunu tasdikliyor. Buz çekirdeği örnekleri bunu doğruluyor ve İskandinavya ve Batı Avrupa'dan gelen ağaç halkaları kanıtları da 536 ve 542 yılları arası, ağaçların büyüme oranlarında muazzam bir düşme olduğunu ortaya koyuyor, 550 yılına kadar da tam olarak düzelmiyorlar. Ancak insanlığı karanlığa gömen şey o uzun kış değil, asıl sorumlusu ardından gelen veba... bilinen tarihte yaşanan en kötü salgın."

Kate, "Justinianus Vebası," diye fısıldadı. "Ölüm oranları açısından yazılı tarihteki en kötü felaketti. Ancak volkanik bir patlamaya nasıl bağlanabileceğini bilmiyorum. Bir saniye, bana bütün bunları nereden bildiğini söyler misin?"

"Senin için inanması zor olabilir ama doktoramı almaya şu kadarcık kalmıştı. Tezim Avrupa'da Karanlık Çağ'ın kökenleri ve

etkileri üzerindeydi." Kate'e bir an gözlerini dikti, sonra abartılı bir şekilde omuz silkti. "Ben güzel bir yüz ve ince bir belden fazlasıyım, tamam mı?"

Kate kafasını salladı, suratında utanç ve inanmazlık arası bir ifade vardı. "Yanıldığımı kabul ediyorum. Lütfen devam et."

"Bildiğimiz şey şu: Doğu Akdeniz'in yaklaşık üçte biri salgında öldü. Doğu Roma İmparatorluğu mahvoldu. Başkenti Konstantinopolis, yarım milyon insanın bulunduğu bir şehirken, vebadan sonra nüfusu yüz binin altına indi. Vebaya Roma İmparatoru Justinianus'un adı verildi. Vebanın yarattığı katliamı abartmak pek mümkün değil. Dünya daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bazı kurbanların ölmesi günler alıyordu. Bazılarıysa hastalanıp dakikalar içinde ölüyordu. Sokaklarda cesetleri öylece üst üste yığıyorlardı. Ölümün kokusu her yerdeydi. Konstantinopolis'te imparator ölülerin denize atılmalarını emretti." David'in aklında Ceuta canlandı. Kendini toparladı. "Ama çok fazla ceset vardı. Antik şehirlerde cesetler tehlikeliydi. O yüzden imparator şehrin dışına toplu mezarlar kazılmasını emretti. Ölenlerin bedenleri orada yakıldı. Tarih kayıtları bize üç yüz binden sonra saymayı bıraktıklarını söylüyor."

Bilim insanlarından hiçbiri bir şey söylemedi. David bir yudum su aldı ve devam etti.

"Bir tarihçi olarak, bu veba ölüm oranı sebebiyle değil, bütün dünyayı yeniden şekillendirmesi sebebiyle dikkat çekici. Birçok açıdan şu anda yaşadığımız dünya doğruca altıncı yüzyılda gerçekleşmiş olaylardan ortaya çıkmıştır."

Kate, "Nasıl yani?" dedi.

"Vebadan sonra, antik dünyanın büyük şehirlerinin sonunu gördük. Bir zamanlar bir süper-millet olan Persler parçalandı. Doğu Roma İmparatorluğu batıdaki yarısını... herkesin sözünü ettiği 'Roma'yı geri almaya yakındı. Ancak salgın sonrasında kuşatıldı ve neredeyse düşüyordu. Sonunda Bizans İmparatorluğu oldu. Dünyanın her yerinde bu tür çöküşler görüldü... güçlü imparatorluklar geriledi ve barbar kabileler ciddi anlamda güçlendi. Justinianus

Vebası'ndan alınacak asıl ders, en bağlantılı medeniyetlerin, en ilerlemiş, oturmuş uluslararası ticaret yolları ve büyük şehirleri bulunanların en çok acıyı çekmiş olmaları. En iyi şekilde kurtulanlarsa bağlantısız, basit toplumlar oldu. Örneğin altıncı yüzyılın Britanya'sı... harika bir örnek. Veba zamanı Britanya Romalı-Britanyalıların hâkimiyeti altındaydı. Eserlere baktığımızda onların Mısır kadar uzak uluslarla ticaret yaptıklarını biliyoruz... bu arada vebanın ilk ortaya çıktığı yer orası ya da ilk olarak orada görüldü."

Dr. Chang, "Anlamıyorum," dedi.

"Vebayı ticaret yolları getirdi. Britanyalılar, batı kıyılarına yerleşen birkaç Cermen kabilesiyle savaş halindeydi. Vebanın çıktığı altıncı yüzyılın ortalarında, bu kabileler çoğunlukla izole edilmiş ve barbar olarak görülmüşlerdi. Kimse onlarla ticaret yapmıyordu ve Britanyalılar onlarla evlenmeyi reddediyordu. Veba sonrası bu kabileler fırsatı değerlendirdi ve Britanya'ya yayılıp sonunda kontrolü ele geçirdi. Başlıca kabileler Angl ve Saksonlardı. Aslında bazıları Kral Arthur efsanesinin bu Angl ve Sakson istilacılarıyla savaşan Britanyalı şövalyelerin bileşimi olduğuna inanıyor. Britanya'da ve dünyanın her yerindeki insanların bir Cermen dili olan İngilizce konuşmaları veba ve sonrasında gelen Angl ve Saksonların zaferi sebebiyle olmuştur. Bu yalnızca Britanya değil, dünyanın her yerinde oldu. Nüfus yoğunluğu ve yerleşik ticaret yollarına sahip ileri medeniyetler düştü. Onların kapılarında bekleyen barbarlar ayaklandı, istila etti ve genellikle yollarına devam ettiler. Barbar istilacıların kendi hükümetlerini kurdukları bazı durumlarda çoğunlukla bir yüzyıl sonra gelen bir sonraki istilacılar tarafından oradan kovuldular. Bu bir dönemin, büyük şehirlerin ve medeniyetlerin gerçek anlamda sonuydu. Ardından Karanlık Çağ geldi ve uzun bir süre, nerdeyse bin yıl boyunca devam etti. Tarihteki en büyük gerilemeydi. Hatta Karanlık Çağ bir sonraki büyük salgından sonra sona erdi..."

Kate, "Bir saniye," dedi. "Cahilliğimi bağışlayın. Ben genetikçiyim. Bir volkanın ve volkanik kışın Justinianus Vebası'yla nasıl bağlantılı olabileceğini göremiyorum bir türlü."

"Tarihin bir kısmı, tarihi eserlerin izini sürmek ve çıkan kalıplara bakmaktır. Bu salgından çıkan kalıplardan biri Kuzey Afrika'da başlamış, Mısır'a geçmiş ve oradan da Doğu Akdeniz'e patlamış olması. Konstantinopolis'i vurduğunda, ticaret gemileri vebayı dünyanın her yerine götürürken modern dünyanın geri kalanı da domino taşı gibi düştü. Hâlâ tartışmalar sürüyor ama birçok tarihçi vebanın Avrupa'ya Kuzey Afrika'dan gelen tahıl mavnalarıyla ulaştığına ve bu hastalığı ilk başta mavnalardaki sıçanların taşıdığına inanıyor."

Dr. Janus, "David'in dediği doğru," dedi. "Bu büyük bir ironi. Hızlı iklim değişiminin getirdiği gerçek tehlikenin havayla ilgisi yok. Tehlike, ekosistemlerin dengelerinin bozulup normalde hiçbir etkileşimi bulunmayan organizmaların temasa geçmesine sebep olması. Dr. Grey'in teorisi doğruysa, bu inanılmaz derecede merak uyandırıcı. Antik dünya küresel bir genetik değişikliği kontrol etmek için çok zorlu bir yer olurdu. Veba mükemmel bir araç ama geriye çok büyük bir problem kalıyor."

Kate, "Dağıtımı," dedi.

Janus, "Kesinlikle," dedi. "Dünya birbirinden çok kopuktu. Bütün kültürleri ziyaret edip bir hastalığı yaymak imkânsız olurdu. Bütün dünyayı külle kaplayan bir volkan, küresel bir dağıtım sistemi, mükemmel olurdu. Volkan beraberinde kış mevsimini, bazı yerlerdeyse önce kuraklık, sonra da aşırı yağış getiriyor. Bitki büyüme oranı önce dibe çakılıyor, sonraysa patlıyor. Kuzey Afrika gibi yerlerde kemirgen nüfusu için bu çok faydalı olur. Nüfus patlaması yaşanır. Artan nüfus var olan ekosistem yetmediği için yeni yer arayışına geçer. Sıçanlardan bazıları vebayı taşır ve insan nüfusunun bulunduğu yerlere girer. Sıçanlar vebaya karşı –rezervuar konakçıları oldukları için– bağışık olsalar dahi, pireleri aynı durumda değildir. O yüzden pireler vebadan ölür ve ölüm mekanizmaları bu hastalığı yaymalarına sebep olur. Vebayla enfekte olmuş pireler kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölür. Veba bakterileri midelerinde çoğalır ve besin maddelerini sindirmelerini engeller. Onlar da çılgına dönüp kemirgenlerin üzerinden bulabil-

dikleri herhangi bir konakçıya sıçrar ve hastalığı insanlara yayarlar. Kemirgenler ve sırtlarında yolculuk eden pireler binlerce yıldır veba yaymışlardır. Bu salgının, izninizle bu terimi kullanacağım, dâhiyane tarafı, veba bakterisinin genetik olarak modifiye edilmiş olması. Ben bunun volkan sayesinde gerçekleştiğine inanıyorum. Yağan küller sıçanlardaki bakterileri değiştirdi... insanların üzerine veba salmadı. Bir insan salgını alevlenip söner ve biterdi. Dr. Grey 'İkinci Toba? Yeni Taşıma Sistemi? yazarken bence kendisinin bu konudaki kararsızlığını ifade ediyor. Dr. Chang'le yaptığımız araştırmaya dayanarak, bunun yeni bir taşıma sistemi olduğunu doğrulayabiliriz, hem de inanılmaz derecede ustaca oluşturulmuş bir sistem. Sıçanlarda var olan bir bakteri soyunu modifiye eden kişi her kimse, birden fazla salgın dalgası, sürdürülebilen bir genetik dönüşüm olmasını sağladı. Rezervuar konakçılarının içinde –bu vakada sıçanlarda– uyku halinde doğru zamanın gelmesini bekliyordu."

David, "Bu tarih kayıtlarıyla da uyuşuyor," dedi. "İlk veba dalgası 535 yılı civarında gerçekleşti ancak ardından başkaları da geldi, bazıları daha da şiddetliydi hatta. Ölü sayısını tahmin bile edemeyiz. Veba iki yüzyıl sürdü. Bütün Avrupa'nın neredeyse yarısı öldü. 750 sonrasında salgınlar 1257 yılına kadar durdu... bu da Martin'in notunun bir sonraki kısmı. 1257'de başka bir volkan patladı, yine Endonezya'dan. Bunlar yakın zamanda yapılan keşifler ancak Endonezya'nın Lombok Adası'ndaki Samalas volkanının inanılmaz bir kuvvetle patladığından oldukça eminiz. Onun etkisi Yaz Yaşanmayan Yıl'ın sebebi olan 1815'te gerçekleşen Tambora olayından daha da büyüktü. Ağaç halkaları örneklerinden, aynı olayın 1257'de de gerçekleştiğini görüyoruz; bir yıldan uzun süren volkanik bir kış. Veba fareleri geri geliyor ve Avrupa'ya veba yeniden yayılıyor. Bu sefer, yaklaşık yedi yüzyıl sonra, tarihi kayıtlar daha açık. Salgın neredeyse bir öncekiyle aynı şekilde gerçekleşiyor ama tarihi kayıtlarda daha fazla yer alıyor. Buna Avrupa'da 'Kara Veba' adı veriliyor. Fakat aslında aynı veba..."

Kate, "Hıyarcıklı veba," dedi.

David, "Aynen öyle," diye doğruladı. "Neredeyse bin yıllık bir süre sonra gelen aynı veba, aynı yıkımı getirerek geri dönüyor..."

Kate, "Bir saniye," diyerek elini kaldırdı. "Kara Ölüm, Avrupa'da 1348 yılı civarında başladı... bu volkandan yaklaşık yüz yıl sonra..."

David ellerini kaldırarak, "Doğru," dedi. "Bak, tarih şu şekilde: 1257'de, altıncı yüzyıldakine konum ve etki açısından tuhaf bir şekilde benzeyen devasa bir volkan, bir volkanik kışa ve geniş çapta kıtlığa sebep oluyor. Ben sadece vebanın geri döndüğü çıkarımında bulunabilirim ama bu sefer bir farklılık varmış... bir tür bağışıklık..."

Kate, düşünceli bir halde, "CCR5 Delta 32," dedi.

"Ne?"

"Martin bahsetmişti. Avrupalıların yüzde on altısında mevcutmuş. Bu onları HIV, çiçek hastalığı ve başka virüslere karşı bağışık kılıyor. Vebaya sebep olan bakteriye karşı da büyük ihtimalle."

David, "İlginç," dedi. "Tarihin büyük gizemlerinden biri Kara Ölüm'ün kökenleridir. Altıncı yüzyılda gerçekleşen Justinianus Vebası'nın Afrika'dan çıkıp Doğu Akdeniz'e geldiğinden oldukça eminiz. Ancak Kara Ölüm farklıydı. Aynı senaryo –volkan, aynı veba– vardı fakat bu sefer Kara Ölüm'ün Orta Asya'da ortaya çıktığını düşünüyoruz. Moğol Barışı'yla gelen barış ortamı, Orta Asya'da bulunan Moğol ordularının hastalığı İpek Yolu üzerinden doğuya taşımalarına olanak verdi. Moğolların Kırım'da Kefe'yi kuşatması sırasında istilacı Moğollar şehir duvarlarından içeri mancınıkla enfekte olmuş cesetleri fırlatmışlardır."

Kate, "Cidden mi?" diye sordu.

"Hey, o zamanlara göre bu çok zekice bir hamleydi. Buna ortaçağın biyolojik savaşı diyebilirsin. Kefe'den sonra, veba hızla Avrupa'ya yayıldı. Tarihçiler bu yüz yıllık farkın sebebinin Asya'dan gelen göçler olduğunu varsaydı ama asıl sebebi..."

Kate, "Mutasyon," dedi.

"Mümkün." David bildiği şeye geri dönmek, spekülasyondan uzaklaşmak istiyordu. "Sonraki yıllarda Avrupa nüfusunun yüzde

otuzuyla altmışı arası Kara Ölüm'den hayatını kaybetti. Çin'deki nüfusun üçte biri öldü. Küresel nüfusun Kara Ölüm'den önceki seviyesine geri dönmesi yüz elli yıl aldı. Fakat korkarım, benim bilgim burada sona eriyor. Genel olarak bu kronolojinin nereye çıktığını bilmiyorum. Ben yalnızca referansların ne olduğunu ve tarihleri biliyordum."

Dr. Chang, "Ben oraya ışık tutabilirim," dedi. "Dr. Janus'un da daha önce bahsettiği gibi, üzerinde çalıştığımız teoriye göre şu anki veba sadece eski salgınları etkinleştiriyor, yarısı gerçekleşmiş bir tür genetik dönüşümü tamamlamaya çalışıyor. Biz insan genomunun nasıl değiştiğini daha iyi anlamak için o geçmiş salgınları izole etmeye çalışıyorduk." David'i işaret etti. "Bay Vale, vebalar arasındaki bağlantı konusunda haklıydınız. Birkaç yıl önce, bir grup araştırmacı Justinianus Vebası'na *Yersinia pestis* ya da *Y. pestis'in*... hıyarcıklı vebaya sebep olan bakterinin sebep olduğunu keşfetti. Bu keşif oldukça merak uyandırıcıydı. Tarihteki en büyük iki salgın –Justinianus Vebası ve Kara Ölüm–, hıyarcıklı vebanın yaşandığı durumlardı. Biz iki vakada da Y. pestis bakterisinin genetik bir mutasyonu olduğuna inanıyoruz. Kanıt toplamak için Immari'yi kullanıyorduk. Onlar iki salgının da kurbanlarından örnek temin etmişti. Biz iki dönemden de gelen genomları ve *Y. pestis* örneklerini sıraladık. Elimizde 1918 İspanyol gribinden örnekler de var. Bazı ortak genetik dizilimler bulduk. Onların Atlantis Vebası'yla bağlantılı olduklarını düşünüyoruz. Dr. Grey'in notlarına ve şimdiki tartışmamıza dayanarak, elimizdeki verinin bu yapboz için kilit parça olduğuna, bir tedavi bulmanın anahtarı olduğuna inanıyorum. Ne yazık ki veba mavnası batınca onu da kaybettik."

Janus oturduğu yerde doğruldu. "Dr. Chang, size bir özür borçluyum."

Chang ona bir bakış attı, kafası karışmıştı.

Janus, "Size hiç tam olarak güvenmemiştim," dedi. "Sizin yanınıza verildim. Siz araştırmaya devam ettiniz ama şu ana kadar bir Immari destekçisi, araştırmamı ele geçirmek için çalışan

biri olabileceğinizi düşünmüştüm. Öğrendiğim birçok şeyi sizden sakladım." Bir taşınabilir bellek çıkardı. "Ama onu bu cihaza kaydettim. Birlikte yaptığımız araştırmayla birlikte. Hepsi burada ve inanıyorum ki Dr. Grey'in aradığı genom değişikliklerini –bu Delta-2'yi– ortaya çıkaracak."

Chang taşınabilir belleğe baktı. "Önemli olan verilerin sizde olması. Yerinizde olsaydım... ben de aynı şeyi yapardım muhtemelen. Fakat son bir parça daha var gibi görünüyor... Omega. Bana kalırsa bu son noktayı ifade ediyor; genetik değişimin neticesini. '1918...1978' notu Dr. Grey'in bunun o yıllardan birinde gerçekleşmiş olabileceğine inandığını gösteriyor gibi. İlk satırdaki 'KBW' bana tanıdık gelmedi. Bay Vale, bu başka bir tarihi referans olabilir mi?"

David "KBW" harflerini ilk gördüğünden beri düşünüyordu. Aklında bir tahmin bile belirmemişti. "Hayır. Ne anlama geldiğinden emin değilim."

Kate, "Ben ne anlama geldiğini biliyorum," dedi. "'KBW' benim ismimin ilk harfleri. Katherine Barton Warner. Sanırım Omega benim."

67

Ceuta Kıyısı Açıklarında Bir Yer
Akdeniz

Dorian helikopterin penceresinden bakınca suyun altından kayıp gittiğini gördü. Güneş, geniş siyah alanın üzerinde bir fener gibi ışıldıyor, onu kaderine götürüyordu.

Almanya'daki beyaz ışık kapısını düşündü. O nereye açılıyordu? Başka bir dünyaya mı? Başka bir zamana mı?

Kaskındaki mikrofonu açtı. "TVS'miz nedir?"

"Üç, belki üç buçuk saat."

Kate ve diğerlerinden önce oraya varabilecekler miydi? Başa baş olacaktı.

"Bana üssü bağlayın."

Bir dakika sonra Dorian Isla de Alborán'ın komutanıyla konuşuyordu.

Isla de Alborán'daki Immari teğmeni aramayı sonlandırdı ve iskambil oynayıp sigara içen diğer dört askere döndü. "Kahve koyun. Ayılmamız gerek. Misafirlerimiz geliyor."

David, Kate'in dediklerini kafasına oturtmaya çalışıyordu: "Omega benim."

Shaw odaya sessizce girdi. "Kahve koyuyorum..." Etrafına baktı. "Neler oluyor? Cin çarpmışa dönmüşsünüz."

David, "Çalışıyoruz," diye çıkıştı.

Kate gerginliği bozdu. "Ben kahve alabilirim. Teşekkürler, Adam."

Shaw, "Tabii," dedi. "Dr. Chang? Dr. Janus?"

David bu listeye kendisinin dahil edilmediğini fark etti. Sıkıntı değildi.

Dr. Chang hâlâ düşünceli bir halde, "Ah, evet, çok teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Dr. Janus yüzünde okunmaz bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. Herkesin onun cevap vermesini beklediğini gördüğünde hemen, "Hayır. Ama teşekkür ederim," dedi.

Shaw iki fincan kahveyle geri geldi, sonra da David'in arkasındaki pencere kenarında dikildi. David onu göremese de orada olduğunu biliyordu. Bu pek hoşuna gitmemişti.

İlk Janus konuştu. "Dediğin şeyden şüphe etmiyorum, Kate. Öncelikle bunu belirtmeliyim. Fakat kilit varsayımlarımızı gözden geçirip birkaç... ihtimal daha keşfetmek isterdim."

David, Kate'in biraz gerildiğini hissetti ama Kate sadece kahvesini yudumlayıp başını salladı.

Janus devam etti. "İlk varsayım: Tibet duvar halısının Atlantislilerin insanlarla etkileşimini tasvir eden bir belge oluşu, daha spesifik olarak yetmiş bin yıl önce insanları kurtarmak için yaptıkları müdahaleyi –insan beyninin yapısını ve insanlığın kaderini belirleyen Atlantis Geni'nin ortaya çıkışı–, sonra da Büyük Tufan'dan önce insanlara yaptıkları uyarı. Halı henüz gerçekleşmediğini varsaydığımız olaylarla dengeleniyor. Onunla ilgili bir sorum olacak ama şimdilik ona geçmeyeceğim.

"İkinci varsayımımız da Martin'in notunun bizi vebaya bir çare bulmaya götürecek bir kronoloji, geçmişi deşifre etmek, insanlığın genetik dönüm noktalarını belirlemek için bir girişim olması.

"Üçüncü ve sonuncu varsayımımız da bu kronolojinin eksik bir deltayı ortaya koyması: Bir noktada Atlantislilerin insan evrimine

yaptıkları müdahalenin başarısız olmuş olması... Büyük Tufan ve Atlantis'in düşüşü sıralarında. Bay Vale'in teorisi, Atlantisli grupların arasındaki bir çatışmanın bu duruma yol açmış olmasına dayanıyor. Bunun ışığında ben olsam Omega'nın –insanlığın evrimine Atlantis'ten yapılan müdahalenin sonucunun– Atlantis Vebası'ndan sağ kurtulanlar olduğu sonucuna varırdım. Daha spesifik olarak söylemem gerekirse, hızla evrim geçirenler. Onlar Atlantislilerin hedefledikleri sonuç değil mi? En bariz seçim onlar. Bir bilim insanı olarak daha... egzotik ihtimallere geçmeden önce basit açıklamayı değerlendiririm."

Janus'un argümanı David'e ikna edici gelmişti. Konuşmaya başladı ama Kate ondan önce davrandı. "O zaman Martin niçin kronolojide Omega'nın üzerine benim adımı yazdı?"

Janus, "Benim için asıl soru da bu," dedi. "Martin'in sebeplerini incelemek bunun cevabını ortaya koyuyor. Yaptığı her şeyin, bütün araştırmasının, pazarlıklarının, tavizlerinin tek bir sebepten olduğunu biliyoruz: Seni korumak. Bence buradaki amacı da oydu. Notları bulunursa, okuyucunun seni bulmasını ve şifreleri çözerken hazırda bulunabilmen için güvende olmanı sağlamayı, tedavi bulmaya çalışan kişi kim olursa olsun ona yakın olmanı istemişti."

David istemsizce başını salladı. Bu ikna ediciydi.

Chang, "Mantıklı," dedi. "Fakat gördüğüm kadarıyla zaman çizgisinde bir sorun var. 70B YÖ: Adem, Atlantis Geni'nin ortaya çıkışı. 12.5B YÖ: Atlantis'in düşüşü, eksik delta. 535 ve 1257: İkinci Toba, iki volkan ve arkalarından gelen hıyarcıklı veba, Karanlık Çağ'ın başlangıcı, sona erişi ve ardından Rönesans'ın gelişi. Sonra 1918: Çan, İspanyol gribini yayan bir Atlantis eseri. Ve o yıl, Çan'dan gelen ikinci salgın. Atlantis Vebası. Martin burada tarihleri yanlış yazmış: 1918...1978. 1978 yerine şu anda bulunduğumuz yıl olmalıydı... Bu son salgın Omega'yı yarattı."

Janus, "Bu mantıklı olurdu," dedi.

David, "Ne zaman doğmuştun?" diye sordu. "Eee, tamamen bilimsel bir sebeple soruyorum."

Kate, "Ne kadar da tatlısın," dedi. "1978'de doğdum. Fakat... annem bana 1918'de gebe kalmış."

Janus ve Chang neredeyse aynı anda, "Ne?" dedi.

David, Shaw'un arkasında hareket ettiğini duydu ve Shaw ilk kez konuşmaya karşı bir ilgi belirtisi göstererek grubun önünde durdu.

Kate, "Bu doğru," dedi. "Martin beni evlat edindi. Biyolojik babam bir madenciydi ve I. Dünya Savaşı'nda Amerikan ordusunda subaydı. Immari onu Cebelitarık'ın altındaki Atlantis yapısını kazıp ortaya çıkarması için tuttu. Bunu annemle evlenebilme karşılığında yapmıştı. Ortaya çıkardığı şey, Çan, İspanyol gribinin yayılmasına yol açtı. Kaderin bir cilvesiyle bu salgın annemin hayatına mal oldu. Ancak ortaya çıkardığı yapının içinde dört tüpün bulunduğu bir oda keşfetti. Onların tedavi ve kış uykusu tüpleri olduklarını fark etti. Annemi –ve onun içinde de beni– tüplerden birine koydu ve doğduğum yıla, 1978'e kadar orada durduk."

Dr. Arthur Janus koltuğa yaslandı. *Bu her şeyi değiştirebilir.*

Kate'in sözleri Dr. Shen Chang'i şoka uğratmıştı ancak Çan'ı ve kış uykusunu biliyordu... o kısım sürpriz olmamıştı.

1978'de Shen, Immari Enternasyonal tarafından sermaye sağlanan bir projede araştırma görevlisi olarak yer almıştı. Bir sabah, daha önce hiç görmediği bir adam olan Howard Keegan'dan telefon gelmişti. Keegan ona kendisinin Immari organizasyonunun yeni başkanı olduğunu ve Shen'in yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Shen'in cömertçe ödüllendirileceğini, bir daha asla araştırmaları için kaynak bulma sıkıntısı çekmeyeceğini ve inanılmaz

çalışmalar yapacağını anlatmıştı... dünyayı kurtarabilecek ancak kimseye bahsedemeyeceği çalışmalardı bunlar.

Shen bu işe tamam demişti. Keegan onu, içinde dört tüp olan bir odaya götürmüştü. Birinin içinde küçük bir oğlan çocuğu, Dorian Sloane olarak tanıdığı adam vardı. Diğer tüpte, Patrick Pierce, Keegan'ın tüpleri bulduğunu söylediği adam vardı. Son tüpte de hamile bir kadın bulunuyordu.

"Kadını en son çıkaracağız ve onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın ama önceliğin çocuğu."

Shen hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Sonra yaşanan şey hafızasına kazınmıştı. Bebeği kucağına aldığını hatırlıyordu, gözleri... Kate Warner'ın gözlerinin aynısıydı. İnanılmazdı.

Adam Shaw, Kate'in öyküsünü hayretle dinledi. *Bu işin içinde düşündüğümden daha fazlası var; Kate'le ilgili daha fazlası var. Ama onu sağ salim götüreceğim, ne olursa olsun.*

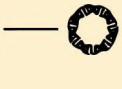

Kate beklemekten bıkmıştı. "Biri lütfen bir şey söyleyebilir mi?"

Janus, "Evet," diye başladı. "Önceki iddialarımı gözden geçirmek istiyorum. Artık senin gerçekten Omega olduğuna inanıyorum. Ve... bu bazı şeyleri değiştiriyor. Örneğin Martin'in çalışmasını ne şekilde anladığımı. Ben bunun artık sadece bir kronoloji olduğunu düşünmüyorum. O işin sadece yarısı. Martin'in kodu bundan çok daha fazlası. Bu, insan genomunu düzeltmek için bir yol haritası... Atlantis Geni'ndeki sorunları gidermek, geçerli bir İnsan-Atlantisli hibriti, yeni bir tür üretmek için. İlk örneği de sensin. Martin'in dizilimi Atlantis Geni'nin ortaya çıkmasıyla –Adem'le– başlıyor, sonraki müdahalelerin izini sürüyor, Tufan zamanında yapılmayan düzeltmeyi ve ardından gelen Karanlık Çağ'ı... ve hayatını

kurtaran tüp ve olağandışı doğumun sayesinde stabil, işlevsel bir Atlantis Geni'ne sahip olan seninle son buluyor, Kate. Ancak asıl sıkıntı şu: Şimdi ne yapacağız? Araştırmamız elimizde, Martin'in notlarını anladık. Bir laboratuvar bulmamız gerek..."

Kate araya girdi. "Size söylemediğim son bir şey daha var. Martin, Süreklilik adındaki bir konsorsiyumun kurucularındandı. Dünya çapındaki bir araştırmacı grubunun. Yıllardır bir tedavi bulmak için deneyler yapıyorlar. Marbella'da Martin'in bir araştırma tesisi vardı." Aklına bir fikir geldi. "Ben kurşun kaplamalı bir binada çalışıyordum. Bir dizi deney yaptım ve Martin benden belli aralıklarla DNA örnekleri aldı."

Dr. Chang, "Sence senin ya da deneklerin üzerinde deney yapıyor olabilir miydi?" diye sordu.

Kate artık bundan emindi. "İkisi de. Martin bana benim her şeyin anahtarı olduğuma inandığını söylemişti. Koda bakınca, Omega... evet, eminim. Bütün sonuçlar Süreklilik'in elinde. Onlarla iletişim halindeydim."

David'in yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

Kate, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey olmadı." David kafasını salladı.

Kate, Chang ve Janus'a döndü. "Bence araştırmamızı Süreklilik'e gönderip teorilerimizi onlarla tartışmalıyız."

Dr. Janus cebindeki taşınabilir belleği çıkardı. "Katılıyorum."

Dr. Chang başıyla onayladı.

68

Isla de Alborán yakınları
Akdeniz

Süreklilik'le yapılan konuşma ilginçti.

Kate sonunda Marbella'da parçası olduğu deneyleri anladığını hissediyordu.

Süreklilik, yıllar boyunca Genom Senfonisi isimli bir algoritma geliştirmişti. Prensipte belli bir genoma, bir gen terapisi ya da retrovirüs genetik bir değişiklik getirdiğinde, Senfoni algoritması, gen ifadesini tahmin edebiliyordu. Bu tahminler, Atlantisli endojen retrovirüslerin, genomun hangi kısmına gömülü olduğu bilgisiyle birleştirildiklerinde bir kişinin Atlantis Vebası'na ve belli bir tedaviye vereceği tepki tahmin edilebiliyordu.

Genom değişikliklerini ortaçağın başında ve sonunda yaşanan iki vebadan izole etmiş olan Chang ve Janus'un araştırması kayıp parçaydı... ya da en azından Süreklilik öyle olduğunu ummuştu.

Kate, Dr. Janus'un bilgisayarı kullanıp araştırmayı Senfoni'ye yüklemesini izledi. Adam bir dâhiydi. Kate onun yaşında olup da böylesine bir bilgisayar yetkinliğine sahip kimse görmemişti.

Kate, hoparlörü açık uydu telefonuna konuştu. "Şimdi ne olacak?"

Dr. Brenner, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi. "Algoritmalar çalışıp muhtemel tedaviler sunacak. Sonra da onları test edip şansımızın yaver gitmesini umacağız. Etkili bir tedavi bulabilirsek, hızla uygulamaya koyabiliriz. Martin gen implantlarımızı anlatmış mıydı?"

Dr. Janus, "Ben aşina değilim," dedi.

"Temelde deri altına herkese göre özel ayarlanmış bir ilaç verebilmek için bir biyoteknolojik cihaz yerleştiriyoruz. Bu implantlar her Orkide Bölgesi'nin içinde bulunan bir sunucuya kablosuz olarak bağlı."

Bu haber Kate'i şoke etti. "Ben o implantların takip etme amaçlı olduğunu sanıyordum. Peki ilacı Orkide vermiyor mu?"

Brenner hızlı hızlı konuştu. "Eh, hem evet hem hayır. İmplantlar bir envanter kontrolü sağlıyor... yani takip aparatı, ki onlar hayati önem taşıyor. İnsan genomu çok çeşitli olduğu için her terapinin kişiye göre ayarlanması, üzerinde biraz oynanması gerektiğini fark ettik."

Kate başını salladı. Bu inanılmaz bir teknolojiydi... yerleştirilen bir cihaz her kişiye, gen dizilimine göre ayarlanmış bir ilaç veriyordu. Bu kullanımda olan her şeyden onlarca yıl ilerideydi. Böylesine bir atılım için Immari tehlikesi ve vebanın gerçekleşmek zorunda kalmış olması üzücüydü.

Dr. Janus, "Asıl tedaviyi implant yapıyorsa, o zaman neden herkese Orkide vermeye devam ediyorsunuz?" diye sordu.

"Üç sebebi var. Bazı ön deneylerde implantların herkese uyan bir ilaç üretemediklerini gördük. İmplantlar bulundukları bedendeki enzim ve proteinlerden antiviral üretiyor... esasen yaptığı şey karmaşık bir kesme işlemiyle ihtiyacı olan ilacı üretmek. Fakat yalnızca implantların kullanıldığı süreç konakçıların sadece yüzde sekseninde işe yaradı. Biz de o yüzden implantlara bir tür viral stok sağlıyoruz... içinden yontarak ilaç çıkarabileceği, deyim yerindeyse bir viral kil kütlesi. Orkide haplarının içinde olan şey bu... viral hammadde."

"Çok ilginç..." Janus düşünceli görünüyordu.

Kate, "Peki ya diğer sebepler?" diye sordu.

Brenner, "Ah, evet," dedi. "Bilim kısmında kaybolmuşum. İkinci sebepse hızdı. Hemen yeni bir terapiyi uygulamaya koymamız gerektiğini biliyorduk. Yeni bir ilaç üretmek söz konusu değildi ve bu tabii ki değişken bir çözüm. Karşımızda, dünya çapında etkili

olması için muhtemelen binlerce küçük oynama yapılması gereken bir temel ilaç ihtimali olabileceğini biliyorduk."

"Ve son sebep?"

"Umut. Her gün Orkide alan insanlar... insanlara, görüp elleriyle tutabilecekleri, somut, bildikleri bir şey vermemiz gerektiğini düşündük: hastalık için bir ilaç. Ve umarım siz de bize o kayıp parçayı vermişsinizdir... implantlara aktarmamız gereken formülü. Senfoni şu anda sizin verilerinizi işliyor. Düzeltici bir tedavi bulduğunu varsayarsak, saatler içinde dünyanın her yerindeki Orkide İttifakı birimlerine gönderebiliriz."

Küçük salondaki bilim insanları başlarını salladı. David ve Shaw birbirine baktı.

Dr. Brenner gerilimi bozdu. "Size söylemediğim bir şey daha var, Dr. Warner."

Kate, "Nedir?" diye sordu hoparlörden, görüşmeyi özel yapmakla uğraşmadı.

"Orkide yönetimi Ötenazi Protokolü'nü uygulamaya koymamızı emretti."

"Ben bunun..."

Brenner, "Aldığımız emirler vardı," diye devam etti. "Orkide işe yaramaya başlarsa ya da Immari gerçek anlamda tehlike oluşturursa, bize verilen emirler implantlara iptal komutları göndermemiz üzerineydi... ölenlerin süratli bir şekilde ölmelerine izin vermek için. Bu da geriye, Orkide'yle sağ kurtulanlardan oluşan bir dünya, İttifak'ı kurtarmak için bir üs bırakırdı. Şu ana dek o emirleri duymazdan geldik. Araştırmamıza odaklandık ve yönetimin bu planı uygulamayacağını umduk. Ama bazı söylentiler duyuyoruz. Ötenazi Protokolü'nü başlatmazsak, İttifak birlikleri Süreklilik'in kontrolünü ele geçirip bunu bizim yerimize yapabilir."

Kate beyaz koltuğa çöktü.

Kimse bir şey söylemedi.

Kate, "Ötenazi Protokolü'nü yavaşlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Deneyebiliriz. Ama... Umalım ki sizin tedaviniz işe yarasın."

David alt kattaki kamaralarına indiklerinde Kate'e neredeyse haykırarak, "Yani bunca zamandır elinde küresel bir konsorsiyuma açık bir hat mı vardı?" dedi.

"Evet. Ne oldu?"

"Onları tekrar ara. Şunları diyeceksin..."

Kate, Süreklilik'in numarasını tuşladı. *Dr. Brenner?.. Hayır, her şey yolunda. Bir ricam olacaktı. Sizden İngiliz İstihbaratını arayıp Adam Shaw isminde bir ajanları olup olmadığını sormanızı isteyeceğim. Bir de acaba Dünya Sağlık Örgütü'nden Dr. Arthur Janus isminde biri hakkında bilgi almanız mümkün mü?..* Evet, çok yardımı dokunacaktır.... Peki. Öğrenir öğrenmez beni arayın. Çok önemli.

Dr. Paul Brenner telefonu bıraktı ve isimlere baktı. Shaw ve Janus. O yatın güvertesinde neler dönüyordu? Kate tehlikede miydi?

Paul ondan bayağı hoşlanmaya başlamıştı. Haftalar boyunca onu videolarda görüp sonra da onunla telefonda konuşmuştu. Kate'in başına bir şey gelmemesini umdu. Telefonu kaldırdı ve Dünya Sağlık Örgütü'yle İngiliz istihbaratındaki bağlantılarının numaralarını tuşladı. İkisi de cevap aldıkları anda geri dönüş yapacaklarına söz verdi.

Paul'ün bir arama daha yapması gerekiyordu fakat Senfoni'yi ve sonuçları beklemek zorundaydı.

Ofisten çıkıp Hastalık Kontrol Merkezi binasının holünü geçti. Ortama sönük bir hava hâkimdi; herkes aşırı çalışmaktan bitkin düşmüştü. Moral yerlerdeydi ve sebepsiz de değildi bu: Veba

için tedavi bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemişlerdi ve başka seçenekleri yoktu... yaklaşık yarım saat önce Kate'ten gelen telefona kadar.

Senfoni'nin bunu yapması ne kadar sürecekti? Tabii Kate ve takımının gönderdiği araştırmada bulunabilecek bir tedavi varsa...

Orkide Kuvvetleri'ne açılan duvar ikiye ayrıldı ve iki cam parçası geçmesi için kayarak açıldı. Konferans odasına dönüştürülen yerde bulunan her kafa ona döndü. Üniversite yurtlarındaki çalışma salonları gibiydi, öğrenciler altmış gün boyunca aralıksız çalışmıştı: Konferans masaları gelişigüzel dizilmiş, üstleri dizüstü bilgisayarlar, kâğıt tomarları, haritalar, kahve lekeli raporlar ve yarısı dolu karton bardaklarla doluydu.

Yüzlerindeki ifade Paul'e bilmesi gereken her şeyi söyledi.

Duvarlardaki dört ekran bunu doğruluyordu. Yanıp sönen yazı: *Bir terapi tanımladı,* diyordu.

Bu metni daha önce birçok kez görmüşlerdi ve her seferinde yapılan kutlama sesleri git gide azalmıştı. Fakat bu sefer atmosfer farklıydı. Ekip Paul'ün başına üşüştü ve herkes heyecanla yeni veriler ve bundan sonra ne yapılacağı hakkında konuşuyordu. Araştırma sahaları teklif edilip reddediliyordu.

Paul, "Burada, kendi bölgemizde test edeceğiz," dedi.

"Emin misiniz?"

"Artık bekleyemeyecek insanlar var burada." Ötenazi Protokolü geri sayımına bir bakış attı. Dört saatten az zamanları kalmıştı. Bekleyemeyecek çok insan vardı.

Ancak bunu dünyaya sunmadan önce emin olmak istiyordu. Yapması gereken bir telefon görüşmesi vardı.

Ofisine dönerken, Paul geçici olarak kurulmuş revire uğradı.

Kız kardeşinin yatağının yanında durdu. Nefesleri kesikti ama kendisini tanıdığını biliyordu. Kardeşi eline uzandı.

Paul öne adım atıp elini tuttu. Kardeşinin tutuşu zayıftı.

"Sanırım aradığımızı bulduk, Elaine. Bir şeyin kalmayacak." Kardeşinin, elini belli belirsiz de olsa sıktığını hissetti.

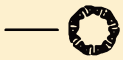

Paul telefonu aldı. Birkaç dakika sonra Beyaz Saray'ın Durum Odası'na bağlanmıştı.

"Sayın Başkan, elimizde yeni bir tedavi var. Son derece iyimseriz. Sizden Ötenazi Protokolü'nü geciktirmenizi rica ediyorum."

69

Isla de Alborán yakınları
Akdeniz

David, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Brenner bana en yakın zamanda geri döneceğini söyledi. Süreklilik'in işi başından aşkın..."

"Üç saat içinde Isla de Alborán'da olacağız. Oraya vardığımızda Shaw ve Kamau'ya silah verip bilim insanları için de bir şey yapmam gerekecek. İçlerinden hangisinin Martin'i öldürdüğünü ve yatı bozduğunu bulmamız gerek."

Kate yatağa oturdu. Katilin kim olduğunu tartışmaya başlarlarsa, tekrar kavga edeceklerini biliyordu. Ve şu anda onunla kavga etmek istemiyordu. Tişörtünü çıkarıp koltuğun üzerine attı.

David'in gözleri parladı. Belindeki tabancayı çıkardı ve üzerini bir yastıkla örttü. Önce tişörtünü, sonra da pantolonunu çıkardı.

Kate'e doğru geldi, Kate de onun karnını öptü. David, Kate'i yatağa itip üzerine çıktı.

Bir an dışarıdaki dünya kayboldu. Kate vebayı, Immari'yi, Martin'in notunu ya da güvertedeki katili düşünmüyordu. Tek istediği, bütün dünyada onun için önemi olan tek şey David'di.

Alt güverte deli gibi sıcaktı ama David havalandırmayı ayarlamakla uğraşmadı.

Yatağın üstünden yuvarlandı ve Kate'in yanında çırılçıplak uzandı, ikisinin de bedeni ter içindeydi. David'in nefesi Kate'ten önce yavaşladı ama ikisi de tek kelime etmedi.

Zaman durmuştu. İkisi de tavana bakıyordu. David ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama Kate ona döndü ve boynunu çenesinin hemen altındaki yerinden öptü.

Bu his onu geri getirdi ve David, Dr. Brenner'la yaptıkları konuşmadan beri sormaktan çekindiği soruyu sordu. "Sence bu işe yarayacak mı? Süreklilik öylece Janus ve Chang'in araştırmalarını alıp... Triforce gibi '*pıt diye bir araya getirip*' sihirli bir şekilde tedaviyi bulacak mı?"

"Triforce mu?"

"Ciddi misin?"

"Ne?"

David, "Zelda'dan," dedi. "Hani Link, Prenses Zelda'yı ve Hyrule Krallığı'nı kurtarmak için Triforce'u bir araya getirir ya."

"Onu izlememişim."

"Şey... film değil, oyun." Bunu nasıl bilmiyor olabilir? Bu David için Martin'in kodundan daha şoke ediciydi. Ancak... bu başka bir günün sohbetiydi. Büyük ihtimalle *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* arasındaki farkı da bilmiyordu. Önlerindeki birkaç saatten sonra hayatta kalırlarsa yapacak çok işi vardı. "Zelda'yı boş ver, benim sorum bunun işe yarayıp yaramayacağı. Sen buna inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayım. Elimizden geleni yapıyoruz ve yapabileceğimiz başka bir şey yok."

David tekrar yatağa uzandı ve gözlerini tavana dikti. Ne söylemeye çalışıyordu? O da bilmiyordu. Birdenbire korkmuştu. Endişelenmişti. Sebebi yaklaşan çatışma değildi. Başka bir şeydi, tam olarak parmak basamadığı bir his.

Kate yeniden oturdu. "Gemiler hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Cakarta'da eskiden benim de bir teknem vardı."

Biraz şakayla karışık, "Gizli ajanların tekne gezintileri yapmak gibi aktivitelere ayıracakları boş zamanları olduğunu bilmiyordum," dedi.

David gülümsedi. "Boş vakitlerde binmek için bir tekne değildi, seni temin ederim. Ama olabilirdi. İhtiyacım olursa kullanacağım bir şeydi... bir kaçış planının parçası. Ve işe de yaramıştı, hatırlarsan."

"Hatırlamıyorum. Keşke hatırlayabilseydim." Kate çarşafları düzeltti.

Haklıydı; David şimdi hatırlıyordu. Immari sorgu sırasında ona ilaç vermişti. David'in onu kurtarışını ve kaçışlarını çok az hatırlıyordu.

Kate, "Onu ne yaptın sonra?" diye sordu.

"Tekneyi mi? Cakartalı bir balıkçıya verdim." David gülümseyip gözlerini çevirdi. "İyi bir tekneydi ama." Teknenin şimdi nerede olduğunu, Harto ailesini ana Cava adasından alıp Cava denizindeki daha küçük binlerce boş adadan birine götürüp götürmediğini merak etti. Orada bir şansları olabilirdi. Harto balık tutabilir, ailesi de toplayıcılık yapabilirdi. Veba orada onlara dokunamazdı ve Immari ıssız bir adadaki birkaç kişinin peşine düşmezdi. Dünyanın gittiği yöne bakılacak olursa, geriye kalan son insanlar onlar olabilirdi. Belki de geriye, tarihin yüzde doksan dokuzu boyunca insanların yaptıkları gibi sade bir şekilde yaşayan insanlar kalırsa, dünya daha iyi bir yer olabilirdi.

"Tekne kullanmayı nerede öğrendin? Hemen kaptın mı?"

"Babamdan. Küçükken beni yelkenliyle gezmeye götürürdü."

"Onunla sık görüşür müydün?"

David yatakta sıkıntılı bir şekilde kıpırdandı. "Hayır. Ben küçükken öldü."

Kate konuşmak için ağzını açtı ama David onu durdurdu. "Endişelenme. Çok uzun zaman önceydi. 83'te Lübnan'da. Yedi yaşındaydım."

"Denizci kışlalarındaki bombalı saldırı mı?"

David başıyla onayladı. Gözleri Immari üniformasına ve yarbay rütbesini gösteren gümüş meşe yaprağına gitti. "Otuz yedi

yaşındaydı ve daha o zamandan yarbay olmuştu. Tuğgeneral ya da üstü olabilirdi. Küçükken hayalim buydu. Zihnimde, üzerimde Denizci Piyade Birliği üniforması, omzumda da general yıldızıyla durduğum bir görüntü vardı. İşin komiği hâlâ zihnimde o kadar uzun süre tuttuğum o halimi görebiliyorum. Çocukken insanın hayallerinin bu kadar net olması, ondan sonra hayatın bu kadar karmaşıklaşması acayip. Tek bir hedefin, çoğu ne istediğinle ve kim olmak istediğinle ilgili yüzlerce arzu ve ayrıntıya dönüşmesi."

Kate gözlerini ondan ayırdı, sonra yatağında döndü ve diğer tarafa bakarak yanında uzandı.

Bu onun David'e mesafe tanıma şekli miydi? David bilmiyordu ama onun yanında olmasını, yumuşak tenini kendi teninde hissetmeyi, sıcak bedeninin temas ettiği yerleri ısıtmasını seviyordu.

"Cenaze töreninin yapıldığı gün annem eve geldi ve katlanmış bayrağı şömine rafına koydu. Sonraki yirmi yıl boyunca orada, camdan kapılı, kat kat cilalanmış ahşap bir kutunun içinde durdu. Annem yanına iki fotoğraf koydu; babamın üniformalı bir vesikalığını ve ikisinin tropik, mutlu oldukları bir yerde çekilmiş bir fotoğrafını. O gün ev insanlarla doluydu. Aynı şeyleri söyleyip durdular. Mutfağa gittim, bulabildiğim en büyük siyah çöp poşetini aldım ve bütün oyuncaklarımı... asker, tank ya da orduyla uzaktan yakından ilgisi olan her şeyi içine doldurdum. Sonra odama gittim ve ondan sonraki üç yıl boyunca Nintendo'mla oynadım."

Kate alnının saç hizasıyla birleştiği yeri nazikçe öptü. "Zelda mı?"

"Triforce'u yaklaşık iki milyon kere buldum." Kate'e baktı ve gülümsedi. "Sonra, bir noktada ciddi bir tarih ilgisi başladı. Elime geçen her şeyi okuyordum. Özellikle de askeri tarih. Avrupa ve Ortadoğu tarihi. Dünyanın bugüne nasıl geldiğini öğrenmek istiyordum. Belki de tarih öğretmeni olmak dünyadaki en güvenli iştir diye düşünmüşümdür; gerçek bir savaştan en uzak yer. Fakat 11 Eylül'den sonra istediğim tek şey asker olmaktı. Sanki dünyam altüst olunca intikam almak istemiştim ama aynı zamanda iyi yapacağımı düşündüğüm tek şeyi yapmak istiyordum... kaderimde

başından beri yazılı olan ama korktuğum şeyi. Belki de insan gerçekten kaderinden kaçamıyordur. Ne yaparsan yap, olduğun kişiyi, derinliklerinde yer alanları değiştiremiyorsun, güya ölüp gittiklerini sanıyorsun ama seni onlar yönlendiriyor."

Kate bir şey söylemedi ve David buna minnettardı. Kate sadece bedenini ona bastırdı ve yüzünü başıyla omzu arasına gömdü.

Biraz geçtikten sonra David onun nefesinin yavaşladığını hissetti ve uykuya daldığını anladı.

Kate'i alnından öptü.

Dudaklarını çekerken gerçekten ne kadar tükenmiş olduğunu hissetti. Martin'in notlarını tartışmaktan zihinsel olarak; Kate'le geçirdiği zamandan dolayı fiziksel olarak ve ona daha önce kimseye anlatmadığı şeyleri anlattığı için duygusal olarak yorulmuştu.

Tabancayı yastığının altından alıp kolayca uzanabileceği yanına koydu. Kapıya bir bakış attı. Açılırsa duyardı. Yanlarına biri gelirse zamanı olurdu. Gözlerini sadece bir saniyeliğine kapayacaktı.

70

Gözlerini açtığında tekrar Akdeniz'deki o villada olduğunu anladı. Kate yanında duruyordu. Koridorun sonunda üstü kavisli bir ahşap kapı vardı. Sağ taraflarındaki iki açık kapıdan dar koridora ışık sızıyordu.

David bu kapıları ve ardındaki odaları tanıyordu... Kate'i orada görmüştü.

Bu Kate'in rüyası. Ben rüyasının içindeyim, diye düşündü.

Kate koridorun sonuna yürüdü ve kapıya uzandı.

David, "Yapma," dedi.

"Yapmam gerek. Cevaplar onun arkasında."

"Bunu yapma, Kate..."

"Niçin?"

David korkuyordu ve burada, rüyanın içinde sebebini anladı. "Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Burada, olduğumuz yerde kalalım."

"Benimle gel." Kate kapıyı açtı ve koridor ışıkla doldu.

David ardından koştu, kapıdan dışarı fırladı...

David yatakta doğruluverdi, nefes nefese kalmış, soluk almak için çabalıyordu.

Kate'i üzerinden atmış ancak bu onu uyandırmamıştı.

David onu döndürüp yüzünü kendisine çevirdi. "Kate!"

Kate ter içindeydi. Fakat nabzı zayıftı. Yanıyordu. Ve bilinçsizdi.

Ne yapmalıyım? Doktorlardan birini mi çağırsam? Onlara güvenemem. David'in içini daha önce hiç hissetmediği boyutta bir dehşet kapladı. Kate'i kendine çekti.

Kate kapının dışarıya açıldığını görünce şaşırdı.

Kapıya bakmak için döndü ama... karşısında ona tepeden bakan muazzam büyüklükte bir gemi vardı. Sahildeydi ve gemi kıyıya doğru uzanıyordu. Kate bir şekilde onun ne olduğunu biliyordu... Alfa İnicisi'ydi bu. Bu dünyadaki ilkel insanlar ona Atlantis adını verecekti.

Aşağıya baktı. Üzerinde bir çevre takımı vardı.

Gökyüzü karanlık ve külle kaplıydı. İlk başta gece vakti olduğunu sandı ama tam tepesinde bulutları örten kül tabakasını aşmaya çalışan loş bir güneş gördü.

Kate, *İmkânsız*, diye düşündü. *Bu yetmiş bin yıl önceki Toba Felaketi.*

Kaskında birinin sesi yankılandı. "En son kaydedilen yaşam belirtileri tepenin hemen ardında, rota iki-beş derece."

Kendisinin, "Anlaşıldı," dediğini duydu ve külle kaplı kumsal boyunca canlı bir tempoyla yola koyuldu.

Tepenin arkasında onları gördü: vadide bir mağaranın ağzına kadar yere yığılmış siyah cesetler.

Yürüyerek mağaraya girdi.

Takımındaki kızılötesi alıcılar bunu doğruladı: Hepsi ölmüştü.

Tam umudunu yitiriyordu ki ekranı tek bir kızıl şeritle aydınlandı. Hayatta kalan biri vardı. Kate yaklaştı.

Arkasından gelen ayak sesleri duydu. Dönünce karşısında büyük bir erkek gördü, olağanüstü bir örnekti. Elinde bir şey tutarak yalpalaya yalpalaya ona doğru geldi.

Kate şok sopasını kavradı ama erkek ilerlemeyi kesti. Kadının yanına yığıldı ve ona bir şey verdi; çürümüş bir et parçası. Kadın onu vahşice ısırdı.

Kate şimdi görebiliyordu. Kadında başka bir yaşam belirtisi daha vardı. Bir bebek. Başlangıcından bu yana iki yüz kırk yedi yerel gün geçmişti.

Erkek mağaranın duvarına yığıldı. Kabilesinin şefi miydi? Belki de. İkisi burada, bu mağarada ölecek ve türlerinin sonu gelecekti.

Kate, *Benim türümün de*, diye düşündü. *Onlar benim halkım, belki de son üyeleri. Tek bir genetik değişiklikle onları kurtarabilirim. Onların ölmesine seyirci kalamam. Bunu yapmayacağım.*

Daha ne yaptığını anlamadan iki insansıyı omuzlarına aldı. Takımın dış iskeleti ve bilgisayarlı ağırlık dağıtımı onların ağırlığını kolaylıkla taşıdı. Savaşamayacak kadar zayıf düşmüşlerdi.

Gemiye döndüğünde onları hemen laboratuvara götürdü.

Onların türü tam bir genetik modifikasyon için fazla gençti. Bu onları öldürürdü. Bir karar verdi: Onlara genetik öncü verecekti. Bu onları kurtarırdı. Fakat sorunlara yol açacaktı. Kate onlara yardımcı olmak, onlara rehberlik edip sıkıntıları gidermek için burada olacaktı. Bütün dünyadaki, bütün evrendeki zaman onundu. Kate onları yetiştirecekti. Tam aktivasyon daha sonra, hazır olduklarında gelecekti.

Arkasından bir adamın sesi geldi. "Sen ne yapıyorsun?"

Ortağıydı konuşan. Zihni hızla çalıştı. Ona ne söylemeliydi? "Ben..."

Adam kapıda duruyor, arkasındaki laboratuvardan içeriye ışık geliyordu. Kate onun suratını göremiyordu. Onun kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Doğrulup ona doğru yürüdü ama yüzünü hâlâ seçemiyordu.

Kate onun bir cevap beklediğinin farkındaydı. Ona bir şey söylemeliyim. Gerçeği söyleyeceğim ama biraz değiştirerek.

Kate tam ona vardığında, "Bir deney yapıyorum," dedi. Adamın omzunu tuttu ama ışık yüzünden yüzü hâlâ görünmüyordu.

David, Kate'in suratından terleri sildi. *Yeter, bir doktor bulmam gerek. Onun kollarımda ölmesine izin vermeyeceğim.*

Kate'i yatağa koydu ama Kate onu yakaladı ve hızla nefesini içine çekti. Derin derin nefesler aldı ve gözleri kırpışıp kocaman açıldı.

David onun yüzünü inceledi, anlamaya çalışıyordu. "Ne oldu? Kapıdan koşarak geçtim ama..."

"Bunu ben yaptım," dedi nefesi kesilmiş bir halde.

"Ne?"

"Toba. Yetmiş bin yıl önce. Soyu tükenen insanları ben kurtardım."

David, *Hezeyan geçiriyor*, diye düşündü. "Doktorları getireceğim."

Kate, David'in kolunu sıkıca tuttu ve kafasını salladı. "Ben iyiyim. Delirmiyorum. Bunlar sadece rüya değil. Bunlar anı." Sonunda nefesi normale dönüyordu. "Benim anılarım."

"Ben anla..."

"1978'de, ben tüpten sadece doğmadım... ben yeniden hayata döndürüldüm. Burada farkında olduğumuzdan çok daha fazla şey dönüyor."

"Sen..."

"Bize Atlantis Geni'ni veren bilim insanı benim. Ben Atlantislilerden biriyim."

III. KISIM:
ATLANTİS DENEYİ

71

Isla de Alborán yakınları
Akdeniz

David, Kate'in dediği şeyi algılamaya çalıştı. "Sen..."

Kate, "Atlantisliyim," diye tekrar etti.

"Bak, ben..."

"Beni dinle, tamam mı?" Kate'in nefesi normale dönmüştü.

Kapı çalındı. David silahını aldı. "Kim o?"

"Kamau. Varışa bir saat kaldı, David."

"Anlaşıldı. Başka bir şey var mı?"

Bir duraksama.

"Hayır, efendim."

David kapıya doğru, "Hemen geliyorum," diye seslendi. Kate'e döndü.

"Neler oluyor?"

"Şimdi hatırlıyorum, David. Bir sel gibi geliyor, sanki baraj yıkılmış gibi. Anılar. Nereden başlayacağımı..."

"Bu anıları nasıl edindin?"

"Tüpler... Immari onların tedavi tüpleri olduğunu düşünüyordu. Bu, işin sadece yarısı. İyileştiriyorlar, evet ama asıl amaçları Atlantislileri yeniden hayata döndürmek."

"Hayata döndürmek mi?"

"Bir Atlantisli ölürse, tüplerin içinde geri geliyor, hem de ölmeden önceki hallerinde, bütün anılarıyla birlikte. Atlantis Geni... düşündüğümüzden daha fazlası. Bu olağanüstü bir biyoteknoloji eseri. Bedenin radyasyon yaymasına sebep oluyor, bu bir tür atom

altı veri indirme işlemi. Anılar, hücre yapısı, hepsi toplanıyor ve yeniden üretiliyor."

David ne diyeceğini bilemeden durdu.

"Bana inanmıyorsun."

"Hayır," dedi. "Yemin ederim, sana inanıyorum. Dediğin her şeyin doğru olduğuna inanıyorum." Düşünceleri kendi hayata döndürülüşüne, yeniden doğuşuna gitti; hem Antarktika'da hem de Cebelitarık'ta. Kate'in ona ihtiyacı olduğunu hissetti. Kate, David'in anlamaya bile başlayamayacağı bir şey geçiriyordu. "Dünyada sana güvenecek tek bir kişi varsa, o da benim. Sen benim hikâyemi duydun... yeniden hayata döndürülüşümü. Ama hiçbir şeyi atlamayalım. En başından başlayalım: Bir Atlantislinin anılarına nasıl sahip olabilirsin?"

Kate yüzündeki teri sildi. "Cebelitarık'ta, gemi hasar almış, neredeyse yok edilmişti. En son hatırladığım şey gemiye döndüğüm. Patlamalar sırasında bilincimi kaybettim ve ortağım... beni yakaladı. Ondan sonra neler olduğunu bilmiyorum. Ölmüş olmalıyım. Fakat hayata döndürülmedim. Gemi yeniden canlandırmayı kapamış olmalı... ya hasar aldığı ya da kaçış olmadığı için. Belki de ortağım kapamıştır." Kate kafasını salladı. "Neredeyse yüzünü görecektim... Beni o kurtardı. Ama nasıl olduysa tüpün içinde geri gelmedim. 1919'da babam Helena Barton'ı –annemi– tüpe koydu. 1978'de doğdum. Tüp Atlantisli'yi öldüğü ana geri getirmeye programlanmış. Tüp bir fetüs oluşturuyor, anıları yerleştiriyor, sonra da fetüsü standart yaşa olgunlaştırıyor."

"Standart yaşa mı?"

"Benim şu anki yaşıma..."

"Atlantisliler yaşlanmıyor mu?"

"Yaşlanıyorlar ama birkaç basit genetik değişiklikle yaşlanmayı devre dışı bırakabiliyorsun. Yaşlanma sadece programlanmış hücre ölümü. Fakat yaşlanmayı devre dışı bırakmak Atlantisliler için bir tabu."

"Yaşlanmamak tabu mu?"

"Bu... açıklaması biraz zor ama bir tür yaşam açgözlülüğü olarak görülüyor. Yo, bu tam olarak doğru değil. Bu hem o hem de kendine güvensizlik belirtisi... yaşlanmayı durdurmak tamamlanmamış bir gençliğe tutunmayı simgeliyor; devam etmeye hazır değilmişsin gibi. Ölümü durdurmak tamamlanmamış bir yaşamı ima ediyor, mutsuz olunan bir yaşamı. Fakat bazı grupların yaşlanmayı devre dışı bırakmalarına ve standart yaşlarını sürdürmelerine izin veriliyor... derin uzay kâşifleri o gruplardan biri."

"O zaman Atlantisliler..." David bir an duraksadı. "Sen... bir uzay kâşifi misin?"

"Tam olarak değil. Özür dilerim, yanlış kelimeler kullanıp duruyorum." Bir an kafasını tuttu. "Banyoda baş ağrısı için ilaç var mı, bakabilir misin?"

David ağrı kesiciyle geri geldi, Kate de David itiraz edemeden dört tane alıp kuru kuru yuttu. Doktor olan o. Ben nasıl karışabilirim ki?

"Senle ben, ikimiz bir bilim ekibiydik..."

"Neden buradaydın?"

"Ben... hatırlayamıyorum." Kate şakaklarını ovdu.

"Bilim insanları. Hangi alanda? Uzmanlığın neydi?"

"Antropoloji. Buna en yakın terim ne olabilir? Evrim antropoloğu. İnsan evrimini inceliyorduk."

David kafasını salladı. "Bu nasıl tehlikeli olabilir ki?"

"İlkel dünya araştırmaları her zaman tehlikelidir. Sahada öldürülürsek çalışmamızı sürdürebilmek için yeniden canlandırılmaya programlanmıştık. Fakat benim hayata döndürülmemde bir şey ters gitti. Anılar yerleştirildi ama sistem beni geliştiremedi... doğmamış bedenim annemin bedeninde sıkışıp kaldı. Anılar şu ana kadar onlarca yıl boyunca bilinçaltımda durdu... standart yaşa ulaşana kadar." Yatağa çöktü. "Şu ana kadar yaptığım her şey bu bilinçaltı anılar tarafından yönlendirildi. Önce doktor, sonra da araştırmacı olma kararım. Otizmli bireyler için gen terapisi geliştirme seçimim, Atlantis Geni'ni düzeltme isteğimin sadece bir dışavurumuydu."

"Düzeltmek mi?"

"Evet. Yetmiş bin yıl önce, Atlantis Geni'ni oluşturduğum zaman insan genomu buna hazır değildi."

"Anlamıyorum."

"Atlantis Geni inanılmaz karmaşık bir şey. Bir tür hayatta kalma ve iletişim geni."

"İletişim... Ortak rüyalarımızla mı ilgili?"

"Evet. Onun sayesinde oraya erişebiliyorduk... beyinlerimizin birbirine gönderdiği atom altı parçacıklar, radyasyon sayesinde iletişim kuruyorduk. Sen Kuzey Fas'ta, ben de Güney İspanya'dayken başladı. Sebebi ikimizde de Atlantis Geni olması ve aramızda bağlantı olmasıydı. İnsanlar bu 'bağlantıyı' binlerce yıl daha kullanamayacak, ben insanlara Atlantis Geni'ni hayatta kalabilmeleri için verdim. Hayatta kalma yönü tek amaçtı. Fakat kontrolden çıktı."

"Ne?"

"İnsanlar, deney. Atlantis Geni üzerinde periyodik genetik modifikasyonlar... değişiklikler yapmamız gerekiyordu." Başını yukarı aşağı salladı. "Bu modifikasyonları yapmak için gen terapisi retrovirüslerini kullandık. Evet, işte bu... İnsan genomundaki endojen retrovirüsler, insanlara verdiğimiz eski gen terapilerinin fosilleri, kademeli değişiklikler."

"Hâlâ anlamıyorum, Kate."

"Martin'in buldukları doğruydu. O bir dâhiymiş."

"Ben..."

"Martin'in Atlantis Geni modifikasyonları kronolojisi... on iki bin beş yüz yıl öncesinde durmuyor."

"Doğru..."

"Onun 'eksik delta' ve 'Atlantis Düştü' dediği yerler, gemimizin yok oluşunu ve bilim ekibimdekilerin ölümünü ifade ediyor. İnsan genomunda yaptığımız değişikliklerin sona erişini."

"O zaman bu demek oluyor ki..."

"Değişiklikler devam etti. İnsan evriminde araya giren başka biri daha var. Teorin doğruydu. İki grup var."

Dorian gözlerini kapadı. Savaştan önce uyumayı hiç başaramazdı. Isla de Alborán'a varmalarına, Kate'i yakalayıp onu Ares'e götürmelerine birkaç saat kalmıştı. Atlantisli'yi serbest bıraktığı zaman, sonunda onun gerçekten ne olduğunu, kim olduğunu öğrenecekti. Gergin hissediyordu. Ne öğrenecekti?

Dorian, Ares'i gözünün önüne getirmeye çalıştı. Evet, oradaydı, gözlerinin içine bakıyordu, camın kıvrımından... boş tüpten yansıyan çarpık bir görüntüydü.

Dorian geriye adım attı. Yarım daire şeklinde bir düzinc tüp dizilmişti. Dördünde primatlar ya da insanlar vardı. Hangisi olduğunu anlamak güçtü.

Arkasındaki kapılar tıslayarak açıldı.

"Buraya hiç gelmemeliydin!"

Dorian bu sesi tanıyordu fakat inanamıyordu. Yavaşça döndü.

Kate karşısındaydı. Üzerinde kendi giydiğine benzer bir takım vardı ama farklıydı. Dorian'ınki üniformaydı. Kate'inki daha çok steril araştırma tesisinde çalışan birinin giyeceği türden bir iş tulumuydu.

Tüpleri görünce Kate'in gözleri kocaman açıldı. "Onları almaya hiç hakkın yoktu..."

"Onları koruyorum."

"Bana yalan söyleme."

"Sen onları riske attın. Onlara genomumuzdan bir parça verdin. Düşmanımızın nefretini küçümsüyorsun. Her birimizin tek tek peşine düşecekler."

"O yüzden buraya hiç gelmemeliydin..."

"Irkımdan geriye bir tek sen kaldın. Onlar da öyle."

Kate, "Ben yalnızca bir alt türle ilgilendim," dedi.

"Evet. Örnekleri aldığımda bunu fark ettim. O tür bir daha asla güvende olmayacak. Yardımıma ihtiyacın var."

72

Isla de Alborán yakınları
Akdeniz

Kate lavaboya gidip yüzünü yıkadı; bu zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye ve hatırlamasına yardımcı olabilecekmiş gibi. Cevapların varlığını hissediyordu, bütün gerçek zihninin derinliklerindeydi, yalnızca erişemeyeceği bir mesafede bekliyorlardı.

Geri döndüğünde David onu kamarada bekliyordu; çelik yeleğini giymiş, suratında artık içgüdüsel olarak tanıdığı o "savaşa hazır" ifade vardı.

"İki Atlantis grubu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Ve gemiler. Martin haklıymış. Onlar iki farklı gruba ait."

"Antarktika'da kilometrelerce tüp var. İçlerinde ne var? Başka bilim insanları mı? Askerler mi? Bir ordu mu?"

Kate gözlerini kapadı ve gözkapaklarını ovuşturdu. Her şey karmakarışıktı fakat cevaplar oradaydı. "Ben... hatırlayamıyorum. Onların kâşif olduklarını sanmıyorum."

"O zaman askerlerdi."

"Hayır. Belki. Bana biraz daha zaman ver. Beynim yanıyor sanki."

David yatağa oturdu ve kolunu Kate'e doladı. Birkaç dakika konuşmadan oturdular. Sonunda David konuştu. "Bir saate karaya varacağız. Katilin kim olduğuna dair bir tahminde bulunmamız gerek."

Kate başını evet anlamında salladı.

"Şüphelendiğim kişiler sırasıyla Shaw ve Chang," dedi David.

Kate, "Geriye doğru gidelim," dedi. "Amaçla başlayalım. Martin'i kim öldürmek ister... içlerinden biri onu niye öldürmek istesin?"

"Martin tedaviyi bulmaya yaklaşmıştı... notlarından o kadarını görebiliyoruz."

Kate, "Demek ki başşüphelimiz onun tedaviyi bulmasını önlemeye çalışan kişi olacak," dedi. "Chang ve Janus'un tedaviyi bulmaya çalıştıklarını açık ve net bir şekilde görebiliyorum. Bu onları benim listemden çıkarıyor. Bir tedavi bulunmasını önlemenin Immari'nin önceliği olduğunu biliyoruz. Bu yatta bütün bunlar başlamadan önce sadık bir Immari askeri olan tek bir kişi var. Kamau."

David, "Katil o değil," diye çıkıştı.

"Nasıl o kadar emin olabiliyorsun?"

"Ceuta'da hayatımı kurtardı."

"Bu onun görevi olabilir... senin hayatını kurtarıp beni bulmak için peşinden gelmek."

David üfledi. "Devam edelim. Bütün bunlar başladığında Chang de Immari destekçisiydi." Kate onun öfkeli olduğunu görebiliyordu. "Tanrı aşkına, o bu yattaki en büyük toplu katliamcı. Çin'de kaç kişiyi öldürmüştü? Yüzlerce mi, binlerce mi?"

Kate, "Ben onun Martin'in boynunu kırabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Belki hayattayken yapamazdı, ama peki ya... ya Chang, Martin'i zaten öldürmüşse? Chang'in ona veba mavnasında ilaç verdiğini söylemiştin. Ya bu ilaç onu öldürdüyse ve Chang onun boynunu bunu saklamak için sonrasında kırdıysa?"

"Bu teoriyi test edemeyiz. Otopsi yapmamız mümkün değil. Kamau daha iyi bir şüpheli. O eğitimli bir katil."

"Ben de öyleyim. Shaw da öyle."

"Janus'tan bahsetmedin."

"Ben... katilin o olduğunu düşünmüyorum niyeyse. Sebebini bilmiyorum."

Kate, "Shaw, Marbella'da hayatımı kurtardı," dedi.

"Bu onun görevi olabilir..."

"Evet onun görevi zaten..."

David, "*Immari* görevi yani," dedi. "Başka bir sebep daha var. Tedaviyi boş ver. Ya Martin SAS ajanlarının kim olduğunu biliyorsa ve Shaw'un onlardan olmadığını fark ettiyse?"

David'in sözleri Kate'i susturdu.

"Sen Shaw'un o Immari kampında etrafı iyi bildiğini söylemiştin."

"Sen de orada bayağı hızlı bir şekilde durumu kavramışsın gibi geliyor kulağa."

David kafasını salladı. "Tuşe."

Kate'in bu konuşmadan, tartışmadan ya da dönüştüğü şey her neyse o daha ilerlemeden önce söylemek istediği bir şey vardı. "Bak, ben Martin'i kimin öldürdüğünü ya da ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Sen neye karar verirsen, ben de ona uyacağım."

David onu alev alev yanan alnından öptü. "Tek ihtiyacım olan işte bu."

Herkes yatın üst güvertesinde toplanmıştı. David, Kamau'ya bir taramalı tüfek ve tabanca vermişti. David'in omzunda da aynı tüfekten vardı.

Shaw bir David'e bir Kamau'ya baktı. "Bana silah vermiyor musunuz..."

David, "Kapa çeneni," dedi. "Yirmi beş dakika içinde Isla de Alborán'a varacağız. Yapacağımız şey şu."

David planını anlatmayı bitirince Shaw kafasını salladı. "Hepimizi öldürteceksin. Kate..."

Kate sadece, "Yapacağımız şey bu," dedi.

David, kaptan köşkünde Kamau'ya başıyla onay verdi, o da telsizi çalıştırdı. "Isla de Alborán üssü, Immari subayları konuşuyor, Ceuta'daki çatışmadan sağ kurtulduk. İskeleye yanaşmak için izin istiyoruz."

Üs yanıt verip Kamau'ya rütbesini ve Immari subay kodunu sordu. David'e sırtı dönük olan Kamau hızlı ve sakin bir şekilde cevap verdi.

Kamau, "İskeleye yanaşmamıza izin verdiler," dedi.

"İyi. İlerleyelim."

73

Isla de Alborán

David dürbününü ayarladı. Isla de Alborán yatın kaptan köşkünden görünmeye başlıyordu. Doğan güneş Akdeniz'den yükselen ufak kayalık çıkıntıyı aydınlattı. Burası bir şehirdeki bir bloktan daha küçüktü. En uzak ucunda iki katlı basit bir beton bina bulunuyordu. Ortaçağdan kalma bir cezaevi gibiydi. Ortasında bir deniz feneri yer alıyor, sade binaya tepeden bakıyordu.

Adanın diğer ucundaki helikopter pistinde sessizce bekleyen üç helikopter vardı.

Kayalık adanın denizle buluştuğu yerde, yedi metre yüksekliktekı kayalığın dibinde bir iskele vardı. David rotayı iskeleye doğru ayarladı.

"Genelde aynı anda üç tane Eurocopter X3 bulundururlar mı?"

Kamau kafasını salladı. "Hayır. Normalde bir tane olur. Destek kuvvet almışlar. Ana Immari filosundan ya da Güney İspanya'daki işgal kuvvetlerinden gelmiş olabilirler."

David bu gelişmeyi değerlendirdi. Her helikopter bir düzine kişiyi taşıyabilirdi. Binada saldırmaya hazır kırkın üzerinde silahlı asker bulunuyor olabilirdi. Çok fazlaydı.

Planında zihninden bir ayarlama yaptı.

Kamau yatı iskeleye bağladı ve falezden yukarı çıkan merdivenlere tırmanmaya başladı.

İskelede ve merdivenlerin tepesinde hiç asker yoktu; durup önünde uzanan kayalık ve kumdan oluşan manzarayı inceledi. Burada da asker yoktu, sadece rüzgârda uçuşan toz vardı. Deniz feneri yaklaşık elli metre ötede duruyordu. Kule yükselen güneşi kesen bir gölge oluşturmuştu, tıpkı bilinmeyene giden karanlık bir patika gibi.

Kamau gölgeden dışarı adım attı. Silahı olmadığını görmelerini istiyordu... bu sayede hayatta kalabilirdi. Ellerini yanlarına doğru açtı.

Silahlı bir tesise tek bir silahı bile olmadan yaklaşmak onu huzursuz ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

Bir el ateş edildi ve yarım metre ötesinde yerden toz yükseldi.

Kamau durdu ve ellerini kaldırdı.

Binanın çatısında üç keskin nişancı belirdi.

Binadan yedi asker koşarak geldi ve Kamau'nun etrafını sardı.

Askerlerden biri, "Kendini tanıt!" diye bağırdı.

Kamau ellerini yukarıda tutup sakin bir sesle konuştu. "Mesajımı aldığınızı düşünüyorum. Bana silah vermeniz, sonra da yata baskın yapmamız gerekiyor. Benden şüpheleniyorlar."

Asker tereddüt etti. "Yatta kaç kişi var?"

"İki asker, iyi eğitimli ve silahlı. Üst güvertede geri dönmemi bekliyorlar. Alt güvertelerde üç bilim insanı var, her biri farklı bir kamaraya kilitli. Silahsızlar. Hedefimiz kadın. Ona zarar gelmemesi gerekiyor."

Immari askeri telsizine konuştu ve binadan üç asker daha çıkıp Kamau'nun etrafında duran yedi askere katıldı.

"Bana silah vermeniz gerek..."

Asker, "Kapa çeneni. Burada kalacaksın," dedi. "Seninle sonra ilgileneceğiz." Adamlarına onu takip etmelerini işaret etti. Yedisiyle ilerlemeye başladı, ikisini de Kamau'nun başında nöbet tutmaları için bıraktı. Artık çatıda sadece iki nişancı vardı; içlerinden biri baskın ekibine katılmış olmalıydı.

Kamau ellerini hafifçe yukarı kaldırarak durdu ve askerlerin taştan platformun kenarına yaklaşmalarını, merdivenlere hücum etmelerini ve aşağıdaki iskeleye doğru hızla inmelerini izledi.

Dikkatle yata odaklandı.

Beş saniye, on saniye, on beş saniye, yirmi...

İskeleden muazzam bir patlama geldi ve kayalık uçurumdan yukarı bir ateş dalgası yolladı. Patlama Kamau'yu ve yanındaki iki askeri yere uçurdu. Kamau yuvarlandı ve en yakındaki askeri yumruklayıp bayılttı. Diğeri dizlerinin üzerindeydi, Kamau ona doğru atıldı. Adam yumruk atmaya çalıştı ama Kamau onu kendine çekti. Adamın kafasını yere vurdu ve bedeninin gevşediğini hissetti.

Başını kaldırmadan adamın yanından bir el bombası aldı ve binanın tepesine doğru fırlattı, keskin nişancıları, yerlerine dönmeden devre dışı bırakmayı umuyordu. Bir el bombası daha alıp ıskalama ihtimaline karşı havaya savurdu. Tam binanın giriş katındaki cam levhalı bir pencerenin içinden üçüncü el bombasını atıyordu ki iki patlamanın sesi geldi.

Askerin taramalı tüfeğini kaptı ve binaya doğru atıldı. Binaya ulaşması ve pencerenin yanında siper alması gerekiyordu. El bombası daha önce patlarsa cam ve moloz parçaları onu lime lime ederdi.

David daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Paletler onu sürüklerken Isla de Alborán'ı çevreleyen mercanlara baktı. Başka bir zaman olsa, burada günlerce dalış yapar, her yerini incelerdi. Ancak acele etmeliydi. İlerledi. Zihninde bir harita çizmeye, ne kadar uzağa gittiğini ölçmeye çalıştı. Üs binasının yakınında yüzeye erkenden çıkarsa, çatıdaki keskin nişancılar onu kolayca avlayabilirdi.

Sonunda sudan çıkmaya karar verdi. Hemen tüpü ve dalış takımını çıkardı. Bıçağı haricinde hiç silahı yoktu.

Kayalık falezin kenarına yürüdü ve bekledi. Oradan çıkıp bakmak, helikopterlere ne kadar yaklaştığını görmek istiyordu ama bu riski almayı gözü yemedi.

Bekledi.

Patlamaların gümbürtüsü yankılandı. David anında harekete geçti. Kendini tozlu düz platforma çekti ve doğruca helikopterlere doğru koşmaya başladı. En az elli metre uzaktaydılar.

Üs binasından gelen iki patlamanın daha sesini duydu.

Kate tabancayı tutuşunu düzeltti. Onu tutarken kendini çok garip hissediyordu. Minik filika denizin üstünde çılgınca alçalıp yükseliyordu.

"Faydası olur mu bilmiyorum ama bunun için gerçekten özür dilerim, arkadaşlar."

Dr. Janus, "Kesinlikle anlıyorum," dedi.

Dr. Chang de, "Aynı fikirdeyim," diyerek ona katıldığını belirtti. "Bu gerçekten de tek yoldu."

Shaw sessizce küfretti. Kate yalnızca küfürleri çıkarabiliyordu ve dediklerini duyamadığı için memnundu.

Uzakta, minik ada bir patlamayla sarsıldı ve Kate kırk metrelik yatın parçalarının Akdeniz'e yağmasını izledi.

Yatın alev alışını izlerken hissettiği kayıp hissi onu şaşırttı. Yat yolculuğu sırasında yaşadığı bütün stres ve endişeye rağmen, David'le alt güvertede geçirdiği zaman onun için çok kıymetli olmuştu. İleride neler olacağını merak ediyordu.

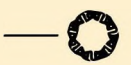

David, Kamau'nun binanın çatısına çıktığını gördüğünde helikopterlere neredeyse varmıştı.

Olduğu yerde durup binaya döndü ve bekledi.

Kamau omzuna dürbünlü tüfeklerden birini aldı, David'e ve helikopterlere doğru çevirdi, sonra da birkaç kez soldan sağa çekti.

Tüfeği tutan elini gevşetti ve David'e işareti verdi: Tehlike geçmişti.

David bunu beklememişti. Helikopterlerin başında nöbet tutan en az bir asker daha olacağını varsaymıştı. Sloane helikopterleri korunmasız bırakmazdı. Orada değildi... David artık bundan emindi.

Üs komutanı bütün kaynaklarını yatı ele geçirmek için harcamıştı. Ya da...

David ilk helikoptere geldi, hemen içeriye baktı, sonra da hızla diğerlerine gitti. Hepsi boştu. Kamau haklıydı: Burada kimse yoktu.

Niçin? Helikopterlere bubi tuzağı mı kurmuşlardı? David'in hangisinde en fazla yakıt bulunduğunu öğrenmesi gerekiyordu. En yakındaki helikopterin kapısına yaklaştı ve içeriye baktı. Tuzak teli yoktu. Kapı kolunu tuttu ve çevirmeye başladı.

Kamau binayı hızla dolaştı ve yedek yakıt tankı aradı. Onları giriş katındaki depoda buldu. İki tanesini alıp binadan çıktı. David orada onu bekliyordu.

"Sloane'dan bir işaret var mı?"

Kamau kafasını salladı.

"Bu bir ön ekip olmalı... raylı silahları onları vurabilecek mi diye gönderilen bir test ekibi. Sloane asla hayatını tehlikeye atmaz. Acele etmeliyiz; çok geride olamaz." David'in aklına bir şey geldi. "İçeride patlayıcı gördün mü?"

"Evet."

"Onları getir. Sloane'a bir sürpriz bırakalım."

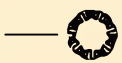

Beş dakika sonra David helikopterde oturmuş, sakince Isla de Alborán'ın uzaklaşmasını izliyordu. Manzara açık denize dönüştü

ve Kamau helikopterin rotasını ayarladı. Kate ve diğer üç adamın bulunduğu filika biraz uzaklaşmıştı ama yine de bulması kolay oldu.

David'in yatta anlattığı protokolü izlediler: ilk önce yukarı Kate ve silahlarla bilgisayar ekipmanının olduğu çanta çıktı, ardından da Janus, Chang ve Shaw... bu sırayla.

Herkes helikoptere çıktığında Kamau, David'in kaskındaki telsizden konuştu. "Nereye gidiyoruz?"

Esasen, David'in hiçbir fikri yoktu. Ancak... İspanya'ya doğru kuzeye, Fas'a doğru güneye veya Atlantik'e doğru batıya gidemezlerdi. "Doğu yönüne. Alçaktan git."

74

Isla de Alborán

Dorian, küçük Isla de Alborán'ın kendisi görünmeden oradan yükselen iki kalın duman bulutunu gördü.

Pilot, Dorian'ın helikopterini adadan yarım kilometre mesafede havada durdurup üç helikopterlik konvoydaki herkesin üssü incelemesine izin verdi.

İskelede kocaman bir yat yanıyordu. Taş ve betondan yapılma iki katlı bir bina da alev almıştı. Dorian onların çok gerisinde değildi. Belki bir saat kadar.

Pilot, "Efendim," dedi, "görünüşe göre partiyi kaçırdık."

Bu adam bariz bir şekilde "ortada olan bir şeyi yeniden belirtme mecburiyeti sendromu" hastasıydı... Dorian bu durumun etrafındaki adamlarda bir salgın boyutuna vardığını düşünüyordu.

Dorian ne yapacağını düşünürken, "Ne kadar da zekisin. Analist yapmalılarmış seni," diye homurdandı.

"Bravo-lider, Bravo-üç konuşuyor. Yakıtımız yüzde kırka indi. İniş yapıp yakıt ikmali için izin..."

Dorian kaskının içine, "Olumsuz, Bravo-üç," diye bağırdı.

"Efendim?" Kendi helikopterindeki pilot ona döndü. "Biz de yüzde ellinin altına indik..."

"Bravo filosu: üsse mesafenizi koruyun. Bravo-üç, en yakındaki helikopteri patlat."

En yakınlarındaki helikopter adanın helikopter iniş platformundaki iki helikopterden birine füze fırlatıp havaya uçurdu. Patlamadan bir saniye sonra adadan daha şiddetli ikinci bir patlama geldi.

Pilot, "Helikopterlere bubi tuzağı mı kurmuşlar?" diye sordu.

Dorian, "Evet, diğerini de vurun," dedi. "En yakınımızda bulunan yakıt kaynağı neresi?"

"Marbella ya da Grenada. İşgal kuvvetleri iki bölgenin de güvende olduğunu raporladı..."

"Doğuya gidiyorlar."

"Bunu nereden..."

"Çünkü peşlerinde olduğumuzu ve gidecek başka yerleri olmadığını biliyorlar." Dorian karşısında oturan asistanı Kosta'ya döndü. O bölgede... doğuda veba mavnamız var mı?"

Kosta dizüstü bilgisayarında hızla bir şeyler yazdı. "Evet ama Cartagena'da iskeleye yanaşmak üzere."

"Onu geri çevirt. Güneye doğru yol alıp bizimle buluşmalarını söyle."

"Emredersiniz, efendim."

Dorian, "Bizimkinden haber var mı?" diye sordu. Son mesajında *Isla de Alborán. Acele edin.* diyordu. Tehlikede miydi?

"Hayır, efendim." Kosta pencereden dışarıya, adaya doğru bir bakış attı. "Belki de görev sırasında ölmüştür..."

Dr. Paul Brenner kapısı hızla açıldığında ofisindeki kanepede uyuyordu; kapı duvara çarpınca korkudan ölecek gibi oldu.

Paul kanepeden kalktı ve el yordamıyla sehpadaki gözlüğünü buldu. Uyuşuk haldeydi, sağını solunu şaşırmıştı. Bayağı bir süredir... uyuduğu en iyi uykuydu.

"Ne..."

"Bunu görmeniz gerekiyor, efendim." Laboratuvar teknisyeninin sesi titriyordu.

Heyecan mı? Korku mu? Paul gözlüğünü takana kadar adam odadan koşup çıkmıştı bile.

Paul hızla peşinden gitti, HKM'nin koridorlarından geçip revire girdi. Etrafları naylon çadırlarla çevrili yataklar önünde sıra sıra uzanıyordu. Paul içindekileri yalnızca bulanık bir şekilde

görebiliyordu. Onu en çok korkutan da göremedikleriydi. Hareket yoktu, ışık yoktu, o ritmik "bip, bip, bip" sesi yoktu.

Odada ilerleyip en yakındaki yatağın üzerindeki naylonu çekti. Altında yatan hasta kıpırdamıyordu. Ağzından kan akıyor, beyaz çarşafa yayılıyordu.

Paul kız kardeşinin yatağına gitti. O da aynıydı.

Duygusuz bir ses tonuyla, "Sağ kalanların oranı?" diye sordu teknisyene.

"Yüzde sıfır."

Paul her adımından korkarak, güçlükle, kendini zorlayarak revirden çıktı. İçi boşalmıştı, salgın başladığından bu yana, Martin onu yirmi yıl önce Cenevre'ye davet edip insanlığı en karanlık anında kurtarabilecek bir proje için yardımına ihtiyacı olduğunu söylediğinden bu yana ilk kez gerçekten umudunu yitirmişti.

Orkide Kuvvetleri odasının cam kapıları bir kez daha açıldı. Birkaç saat önce Senfoni algoritmasını gösteren ekranlarda şimdi dünya haritası vardı. Dünyanın dört bir yanından gelen ölüm oranları ekranı kan kırmızıya boyamıştı.

Odadaki yüzler ekranlardaki görüntünün sessiz dehşetini yansıtıyordu. İçeri girerken Paul'ü ciddi bakışlar karşıladı. Öncesinden daha az sayıdalardı. Ekibin bazı üyeleri tıpkı Paul gibi vebaya bağışıklığı olup da sağ kurtulanlardandı. Fakat çoğu için Orkide hayatta kalmalarının anahtarıydı ve onları sonunda yüzüstü bırakmıştı. O ekip üyeleri revirdeydi. Ya da morgda.

Genelde masaların etrafında koşturup tartışanlardan geriye kalanlar şu anda tek kelime etmeden oturuyordu, gözlerinin altında mor torbalar vardı. İçleri dolu karton kahve bardakları masaların üzerindeydi.

Ekip lideri ayağa kalkıp boğazını temizledi. Paul içeriye doğru yürürken konuşmaya başladı ama Paul bir kelimesini bile duymadı. Transtaymış gibi haritaya odaklandı, sanki onu kendine çekiyordu.

Boston Orkide Bölgesi: Toplam nüfusun %22'sinin hayatını kaybettiği doğrulandı.

Şikago Orkide Bölgesi: Toplam nüfusun %18'inin hayatını kaybettiği doğrulandı.

İstatistikleri taradı.

Akdeniz'de, İtalya'nın hemen güneyinde tek bir nokta yeşil yanıyordu; yanmış ya da bozulmuş tek bir piksel gibi.

Paul interaktif ekrana dokundu ve harita yaklaştı.

Malta
Valletta Orkide Bölgesi: hayatını kaybedenler %0.
Victoria Orkide Bölgesi: hayatını kaybedenler %0.

Paul, "Bu ne?" diye sordu.

Analistlerden biri, "Bir oyun," diye bağırdı.

Başka biri, "Bunu bilmiyoruz!" diye karşılık verdi.

Ayaktaki ekip lideri ellerini kaldırdı. "Dünyanın her yerinden git gide artan ölüm raporları alıyoruz, efendim."

Paul, "Malta henüz rapor vermedi mi?" diye sordu.

"Hayır. Verdiler. Ölüm olmadığını rapor ettiler."

Başka bir analist konuştu. "Malta Şövalyeleri bir bildirim yayınlayıp 'Bu karanlık kriz ve savaş zamanında da her zaman yaptıkları gibi sığınak, ilgi ve taziyelerini sunduklarını' söylediler."

Paul ne diyeceğinden emin olamayarak yeniden haritaya baktı.

Ekip lideri, "Biz," diye başladı, "onların sadece Hospitalier Şövalyeleri efsanesini sürdürmeye ya da daha kötüsü onlara adayı savunmalarına yardım edebilecek sağlıklı bireyleri adaya çekmeye çalıştıklarını düşünüyoruz."

Paul, "İlginç," diye mırıldandı.

"Geriye kalan herkes şu anda yüzde on beş ile yüzde otuz arası ölüm oranları rapor ediyor. Bazı yerlerdeki rakamların biraz hatalı olduğunu düşünüyoruz. Vatikan Orkide Bölgesi yüzde on iki olduğunu iddia ediyor; Şanghay-Alfa Bölgesi yüzde otuz dört, Şanghay-Beta ise onun neredeyse yarısı..."

Paul kapıya doğru yürüdü, zihni hızla çalışıyordu.

"Efendim? Başka bir ilaç mı var?"

Paul o analiste döndü. Acaba Beyaz Saray bu ekibin içine en son tedavi hakkında net bilgi aktarabilecek, Washington'a önce Süreklilik'e el koyup sonra da Ötenazi Protokolü'nü başlatmasını söyleyebilecek birini koymuş mudur diye merak etti.

Paul, "Aslında... başka bir şey daha var," dedi. "Üzerinde çalıştığım bir şey. Malta'yla ilgili. Victoria ve Valletta bölgeleriyle temas kurmanızı istiyorum. Öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin."

Paul'ün asistanı odaya koşarak girdi. "Efendim, başkan hatta."

75

Akdeniz'in üstünde

Büyük helikopterin içi sessizdi ve David hafif titreşimin helikoptere bindiklerinden kısa süre sonra Kate'in uykuya dalmasına yardımcı olmasından memnundu. Sırtını dimdik koltuğuna yaslamış, pencereden dışarı bakıyordu. Kamau ve Shaw önde kokpitteydi, helikopteri Kamau uçuruyordu; Janus ve Chang onun karşısında oturuyorlardı. İkisi de bitkin düşmüşlerdi, suratları ifadesizdi.

Kate ona doğru kaymıştı, başı omzunda duruyordu. David kıpırdamaya cüret edemiyordu. Yedek tabancasını sağ bacağının altında tutuyor, anında kullanmaya hazır bekliyordu.

Kate omzunda uyurken, silahı elindeyken ve dört şüpheli de tam karşısındayken David kendini Martin'in öldüğünü öğrendikleri andan beri olduğundan daha iyi hissetti. Bir tedavi yolladıklarını bilmek de kötü sayılmazdı.

Kate'in nefes alışı, yatta kan ter içinde kâbus gördüğünün aksine düzenli ve sakindi. David onun nerede olduğunu merak etti, rüyasında ne görüyordu... ya da neleri hatırlıyordu?

Janus, Kate'i uyandırmamak için yavaşça konuştu. "Sizi takdir ediyorum, Bay Vale. Yattaki performansınızdan etkilendiğim kadar başka insanlardan çok nadiren etkilenmişimdir. Tarih bilginiz... olağanüstüydü. Ben sizi basit bir asker sanmıştım."

"Endişelenmeyin. Hep olur." David, Janus'un lafı bir yere getireceğini, David'i değerli bilgiye sahip bir şüpheli gibi konuşturmaya çalıştığını hissetti ancak bilim insanının bununla nereye varmak istediğini tahmin edemiyordu.

"Benim için geriye bir bilmece kaldı."

David kaşlarını kaldırdı. Konuşarak Kate'i uyandırabilirdi.

Janus, Martin'in kodunu kaldırıp David'in bir kez daha okumasına fırsat verdi.

```
ÖHA = Immaru?
535...1257 = İkinci Toba? Yeni Taşıma Sistemi?

Adem    => Sel/A$ Düştü  => Toba 2    => KBW
Alfa    => Eksik Delta?  => Delta     => Omega
70B YÖ  => 12.5B YÖ      => 535...1257 => 1918...1978

Kayıp Alfa Atlantis Hazinesine Gider?
```

"Martin'in kodunun son satırı, yani, 'Kayıp Alfa Atlantis Hazinesine Gider' kısmı. Sizce bu ne demek?" Janus notu yeniden katladı. "Ben aynı zamanda Martin'in ÖHA ile ilgili notu niçin eklediğini de merak ediyorum. Bana... gereksiz geliyor... tedavinin Kate'in ve geçmişteki iki hıyarcıklı vebadan sağ kalanların genomunda olduğu teorimiz doğruysa."

Adamın dediği mantıklıydı. "Kamuflaj ya da notları bulan kişileri yanıltmak için olabilir."

"Evet, belki. Ama başka bir teorim var. Ya biz bir parçayı kaçırdıysak... başka bir genetik dönüm noktasını? Alfa. Adem. Atlantis Geni'nin ortaya çıkışı."

David bu teoriyi düşündü. "Belki... ama altıncı ve on üçüncü yüzyıllarda vebaya yakalananlardan birinin bedenini bulmak pek kolay değil, Avrupa'nın her yerinde milyonlarcası gömülü olmasına rağmen. Siz bir de yetmiş bin yıl önce Afrika'nın kim bilir neresine gömülmüş tek bir bedenden bahsediyorsunuz... Onu bulmak imkânsızdan da zor olurdu."

Janus iç geçirerek, "Doğru," dedi. "Bundan bahsettim çünkü notlara dair en fazla bilgiye siz sahipsiniz gibi geldi. Tuhaf bir şekilde tarih bilginiz konuyla benim alanımdan daha alakalı." Helikopterin penceresinden dışarı bir bakış attı. "Acaba Martin

bulmuş muydu, merak ediyorum. Bir şekilde Adem'in kalıntılarının konumunu belirlemiş midir, bu notun içinde bir yerlere bir ipucu bırakmış mıdır?"

David onun söylediklerini değerlendirdi. Notta başka bir şey var mıydı? Janus, "Üzerinde durulması gereken başka bir şey de," dedi, "Martin'in niyeti. Kate'in genetik yapbozun bir parçası olduğunu bildiği ortada, ama asıl hedefi tedaviye karşılık onun güvende olmasıydı. Bütün parçaları belirlediyse, belki de en son ipucunu –Adem'in yerini– yalnızca onun çözebileceği bir şekilde tasarlamıştır."

"Tek sorun, herhangi bir ipucu, tarih ya da yer olmaması. Yalnızca 'Kayıp Alfa Atlantis Hazinesine Gider.' Bahsettiği *hazinenin* daha ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Evet, fakat benim bir teorim var. Tibet duvar halısını düşünecek olursak, ki hepimiz onun Martin'in kodunun ve kronolojisinin anahtarı olduğunda hemfikiriz, o tasvirde hazinenin çok net bir parçası bulunuyor: Tufan ve Atlantis'in düşüşü sırasında ilk insanların yükseklere çıkardıkları sandık."

David neredeyse elinde olmadan başıyla onayladı. Bunu daha önce nasıl görememişti? Ve bu ne anlama geliyordu? Adem o hazineyle nasıl bağlantılı olabilirdi? Ve kutunun içinde ne vardı? David, "Evet... bu ilginç..." diye mırıldandı.

"Son bir nokta, Bay Vale. Koddaki ilk satır: 'ÖHA = Immaru?' Sizce Martin onu niye oraya koydu?"

"Bizi duvar halısına yönlendirmek için?"

"Evet ancak Kate'in onu bildiği ortadaydı. Başka bir şeye giden bir yol olabilir mi? Bana biraz... konu dışıymış gibi geliyor. Onu çıkarırsak kronoloji bozulmuyor. Herhangi bir pratik bilgi eklemiyor, son satırdaki hazine gibi. Tabii, onlar gerçekten bizi Adem'e ve hazineye götüren, bir şekilde 'Atlantis Deneyi'nin gizemini çözen ipuçlarıysa."

Chang bir rüyadan uyanmış gibi başını kaldırıp baktı. "Sizce..."

Janus, "Bence," dedi, "bu işin daha fazlası var. Kate'i fikrini almak için uyandırabilir miyiz? Bütün bu gizem ona bağlı gibi geliyor bana."

David farkında olmadan Kate'i kendine çekti. "Onu uyandırmıyoruz."

Janus'un gözleri hemen Kate'in üzerine gitti. "İyi değil mi?"

David konuşma başladığından beri çıkarabildiği en yüksek sesle, "Bir şeyi yok," dedi. "Dinlenmesi gerek. Hepimiz bir mola verelim."

Janus, "Pekâlâ," dedi. "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"Oraya vardığımızda söylerim."

76

Kate bu rüyanın diğerlerinden daha canlı olduğunu düşündü. Hayır, rüya değil... anıydı. Geminin basınç odasına adım attı ve bekledi. *Alfa İnicisi*, geminin adı buydu.

Etrafındaki hava dönerken üzerindeki takım hafifçe kıpırdadı.

Devasa kapılar açıldı ve daha önce gördüğü sahili ve kayalıklı sırtı önüne serdi. Daha önce karayı kaplayan siyah kül örtüsü gitmişti.

Kaskından gelen ses netti ve Kate onu duyunca hafiften sıçradı. "Bir araba almanı tavsiye ederim. Yürümek için uzun bir mesafe."

Kate, "Anlaşıldı," dedi. Sesi farklı çıkmıştı; mekanik, duygusuz.

Duvara doğru gitti ve elini panele gösterdi. Bir mavi ışık bulutu çıktı ve parmaklarını oynatarak onu yönlendirdi. Duvar açıldı ve içeriye, havada duran bir alaşım araba girip Kate'i bekledi.

Kate üzerine çıktı ve kontrol panelini kullandı. Uçan araba dönüp odadan dışarı hızla çıktı fakat Kate neredeyse hiçbir şey hissetmedi... bu cihaz savrulmasına engel olan bir tür balon oluşturuyordu.

Araba sahile ilerledi ve Kate başını kaldırıp baktı. Gökyüzü açıktı... hiç kül yoktu. Güneş parlıyordu ve Kate sahildeki kayalıkların ötesinde yeşil bir bitki örtüsünün yükseldiğini gördü.

Dünya iyileşiyordu. Yaşam geri dönüyordu.

Terapiyi... insanların Atlantis Geni diyecekleri o genetik teknolojiyi uyguladığından bu yana ne kadar zaman geçmişti? Yıllar mı? Onlarca yıl mı?

Uçan araba kayalık sırtı geçmek için yükseldi.

Kate el değmemiş yeşil manzaraya hayretle baktı. Orman geri dönüyor, yoktan yaratılan bir dünya gibi küllerinden yeniden doğuyordu... bu ilk insanlar için yapılmış muazzam bir bahçeydi.

Uzakta, havaya bir kara duman sütunu yükseliyordu. Uçan araba hızla ileri atıldı ve yerleşim yeri ufukta belirdi. Kendilerini geceleri yırtıcı hayvanlardan daha iyi koruyabilmek için yüksek bir kayalık duvarın dibine inşa etmişlerdi. Kamp içeriye tek bir giriş yolu olacak şekilde düzenlenmişti ve o giriş de sıkı korunuyordu. Kampın gerisindeki duvara inşa edilmiş en büyük yapılar olan barakalar bir çember oluşturuyordu. Kampın ortasındaki ortak kamp ateşi de yırtıcıların yaklaşmamasını sağlıyordu.

Kate insanların daha sonra ateş yakmayı öğreneceklerini biliyordu fakat gelişimlerinin bu aşamasında sadece yıldırım gibi kaynakların yaktığı ateşleri korumayı başarabiliyorlardı. Ve ateşin yanmayı sürdürmesi kamp için çok önemliydi... sağladığı koruma ve beyinlerinin gelişmesini sağlayan yiyecekleri pişirmek için.

Ateşin etrafında dört erkek duruyor, ateşi besliyor, onunla ilgileniyor, sönmediğinden emin oluyorlardı. Ateş taştan bir kare çukurun içinden yükseliyordu. Alevlerin çevresi büyük taşlarla çevrelenmiş, çocukları ondan koruyan bir duvar oluşturuyordu. Etrafta bir sürü çocuk vardı, neredeyse yüz bile olabilirdi sayıları; etrafta koşturuyor, oynuyor, birbirlerine işaret ediyorlardı.

Kate'in ortağı, "Nüfusları patlıyor," dedi. "Bir şey yapmamız gerek. Kabilelerinin boyutunu sınırlamalıyız."

"Hayır."

"Kontrol altında tutulmazlarsa..."

Kate, "Ne olacağını bilmiyoruz," diye ısrar etti.

"Onların durumunu daha da kötüleştireceğiz..."

Kate konuyu değiştirerek, "Alfaları denetleyeceğim," dedi. Hızlı nüfus artışı ilgilenilmesi gereken bir şeydi ama probleme dönüşmek zorunda değildi. Bu dünya küçüktü ama barış içinde yaşarlarsa çok daha büyük bir nüfusu kaldırabilirdi. Kate buna odaklanacaktı.

Uçan araba yere indi ve Kate dışarı adım attı. Kampın etrafındaki çocuklar durup ona baktılar. Bir çoğu ona doğru yürümeye başladı ancak ana babaları hemen koşup onları yere savurdu. Onlar da kendilerini yere attı ve yüzlerini yere çevirip kollarını uzattılar.

Ortağının sesi daha da ciddileşti. "Bu çok kötü. Seni bir tanrı sanıyorlar..."

Kate onu duymazdan geldi. "Kampa ilerliyorum."

İnsanlara ayağa kalkmalarını işaret etti ama yüzlerini yerden kaldırmadılar. En yakındaki kadının yanına gitti ve onu ayağa kaldırdı. Başka birini daha kaldırdı ve çok geçmeden herkes ayağa kalkmış, ona doğru koşuyordu. Kate kampın ortasında çıtırdayan ateşin yanından geçerken etrafında izdiham oluşmuştu.

Kate şefin barakasını hemen tanıdı. Diğerlerinden büyüktü ve fildişleriyle süslenmişti. Girişinde iki kaslı adam nöbet tutuyordu. Kate yaklaşırken kenara çekildiler.

İçeride, köşede yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadın oturuyordu. Alfalar. Çok yaşlı, çökmüş görünüyorlardı. Mağarada açlıktan ölümün eşiğine geldikleri zamanı hiç tam olarak atlatamamışlardı. Üç erkek kulübenin ortasındaki taştan bir kare platformun etrafında oturuyor, bir tür harita ya da çizim üzerinde tartışıyorlardı. Hepsi ayağa kalktı. Daha uzun boylu erkek, Kate'e doğru adım attı ama yaşlı adam titrek uzuvları üzerinde doğruldu ve elini sallayarak ona geri çekilmesini işaret etti. Kate'e eğilerek selam verdi, sonra da dönüp duvarı işaret etti. Bir dizi ilkel resim bir sıra halinde yayılmıştı. Kask onları tercüme etti:

Gökyüzü Tanrısı'ndan önce sadece karanlık vardı. Gökyüzü Tanrısı insanı kendi suretinde yeniden yarattı ve onun için sulak ve verimli yeni bir dünya sundu. Gökyüzü Tanrısı güneşi geri getirdi ve insan onun suretinde yaşamayı sürdürüp krallığını koruduğu sürece parlamaya devam edeceğine söz verdi.

Bu bir yaratılış efsanesiydi. Şaşırtıcı derecede doğruydu. Zihinleri büyük bir sıçramayla gelişmiş, daha önce hiç sahip olmadıkları bir farkındalık ve sorun çözme kabiliyeti edinmişti. Bu yeni zekâlarını

en büyük sorulara yöneltmişlerdi: *Buraya nasıl geldik? Biz neyiz? Bizi kim yarattı? Amacımız ne?*

İlk kez varlıklarını çevreleyen gizemlerin farkına varmış ve gelişen bütün türlerin yaptığı gibi cevaplar bulmaya çalışmışlardı. Kesin cevaplar bulamayınca da olduğuna inandıkları şeye kendi getirdikleri yorumu kaydetmişlerdi.

Ortağının sesi artık gergin geliyordu. "Bu çok tehlikeli."

"Belki değil..."

Ortağı katiyetle, "Buna hazır değiller," dedi.

Mitoloji için fazla gençlerdi fakat zihinleri bu seviyeye ulaştıysa, sonrasında gelecek bir din de oldukça kuvvetli bir araç olabilirdi. "Bunu düzeltebiliriz. Bu... onları kurtarabilir."

Ortağı cevap vermedi.

Sessizlik Kate'e ağır geliyordu. Eğer ortağı tartışsaydı onun için daha kolay olurdu. Bu sessizlik ondan iddiasını kanıtlamasını talep ediyordu.

Ortağı, "Bu deneyi hemen sona erdirmeliyiz, durumu onlar için daha da kötü hale getirmeden," dedi, yumuşak bir sesle konuşmuştu bu sefer.

Kate tereddütteydi. Bu kadar erken bir zamanda din geliştirmek gerçekten de tehlikeliydi. Yozlaşabilirdi. Kabilenin bencil üyeleri onu kendi çıkarları için kullanabilir, başkalarını manipüle edebilirlerdi. Bu her türlü kötülüğü yapmak için bir mazeret, bir dayanak olarak kullanılabilirdi. Fakat doğru şekilde kullanılırsa, inanılmaz bir medeniyet kuvveti, bir rehber olabilirdi.

Kate, "Onlara yardım edebiliriz," diye ısrar etti. "Bunu düzeltebiliriz."

"Nasıl?"

"Onlara insan yasalarını veririz. Dersleri, ahlak kurallarını hikâyelerine yerleştiririz.

"Bu onları kurtarmaz."

"Daha önce işe yaramıştı."

"Belli bir yere kadar yarar. İnanmayı bıraktıklarında ne olacak? Hikâyeler zihinlerini sonsuza kadar tatmin etmeyecektir."

Kate, "O problemle zamanı gelince ilgileniriz," dedi.

"Her sıkıntılarında ellerinden tutmak için yanlarında olamayız. Bütün problemlerini çözemeyiz."

"Niye? Onları biz yarattık. Bizim bir parçamız onların içinde. Onlar bizim sorumluluğumuz. Ve onlara yardımcı olmak yapabileceğimiz en önemli şey olabilir. Evimize dönmemiz mümkün değil."

Kate'in sözlerine sadece sessizlik karşılık verdi bu sefer. Ortağı geri adım atmıştı. Şimdilik. Kate anlaşmazlıktan nefret ediyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kolunu önüne doğru kaldırdı ve kontrollere dokundu. Geminin bilgisayarı hemen ilkellerin sembolik dilini analiz etti. Bilgisayar ham da olsa kolaylıkla bir sözlük oluşturmuştu. Avucunu önüne doğru tuttu ve içinden duvara yansıyan bir ışık çıktı. Kate'in gösterdiği semboller kabilenin yazdığı satırların hemen altına hizalandı.

Yaşlı alfa başını salladı. İki erkek ağıldan koşarak çıktı ve içleri bordo renkli koyu bir sıvıyla dolu iki büyük yaprakla geri döndü. Kate onun ilk başta ezilmiş dut olduğunu sandı ama sonra yapraklardaki şeyin ne olduğunu fark etti: kan.

Erkekler onunla gri duvarları boyamaya, Kate'in yansıttığı sembolleri kopyalamaya başladılar.

Kate gözlerini açtı. Yeniden helikopterde, David'in yanındaydı. Kapı açıktı ve deniz aşağıda ışıldıyordu. Deniz esintisi ciğerlerini doldurdu ve Kate bunun canını ne kadar yaktığını fark etti. Alnındaki teri sildi. David'in gözleri onun üzerindeydi.

Ortada asılı duran büyük kulaklığı işaret etti. Kate ona doğru eğildi ve kulaklarına geçirdi. David öne doğru gelip düğmeyi çevirdi.

"Şu anda özel bir kanaldayız," dedi.

Kate farkında olmadan karşılarında oturan Janus ve Chang'e baktı.

David, ifadesizce oturan bilim insanlarını görmezden gelip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Söyle."

"Bilmiyorum." Kate alnında oluşmuş yeni ter tabakasını sildi. "Anılar geliyor; artık onları durduramıyorum. Onları yeniden yaşıyorum... sanki... beni ele geçiriyorlar... Bilmiyorum. Kendimden... bir parçayı kaybediyor olmaktan korkuyorum."

David'in bakışları onun üzerinde dolaştı, sanki ne diyeceğini bilmiyor gibiydi.

Kate odaklanmaya çalıştı. "Belki de ben Atlantis terapisi ya da o tüpün yaptığı şey her neyse, o hafıza restorasyonunun kontrolü ele aldığı yaşa gelmişimdir ve..."

"Kontrolü ele geçiren bir şey yok. Sen olduğun gibi kalacaksın."

"Başka bir şey daha var. Sanırım bir şeyi kaçırıyoruz."

David iki bilim insanına bir bakış attı. "Neyi?"

"Bilmiyorum."

Kate gözlerini kapadı ama bu sefer anılar gelmedi. Sadece uyku vardı.

77

Akdeniz'in üstünde

Kate kalçasından gelen titreşimlerle uyandı. İlk gördüğü şey David'in gözleri oldu..

Cebindeki titreyen telefonu çıkarıp numaraya baktı. Bölge kodu 404 olan bir yerden geliyordu. Atlanta, Georgia. HKM. Süreklilik. Paul Brenner. Telefonu açarken durumu kavramak uykusunu açtı. Dinledi. Paul Brenner'ın sesi panik içinde geliyordu. Çabuk çabuk konuşuyor, cümleleri Kate'e yumruk gibi çarpıyordu. Deney başarısız oldu. *Başka bir tedavi yok. Ötenazi Protokolü'ne yetki verildi. Yardımcı olabilir misiniz?*

Telefona, "Bekleyin," dedi.

Oturduğu yerde doğruldu. David, Chang ve Janus'a, "İşe yaramadı," dedi.

Janus, "Daha fazlası var, Kate. Genetik yapbozun bir parçası daha var," dedi. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var."

Kate, "Elimizde bir şey var," dedi. Dinledi, sonra da başını salladı. "Evet, tamam. Ne? Tabii, hayır, biz..."

David'e baktı. "Malta'ya ne kadar yakındayız?"

"Malta mı?"

Kate başını evet anlamında salladı.

"İki saat, maksimum hızla gidersek belki daha az."

"Malta'daki Orkide bölgeleri hiç ölüm olmadığını rapor etmiş. Orada bir şeyler oluyor."

David bir şey söylemedi. Kate'in karşısındaki koltuktan kalkıp Chang ve Janus'un yanından geçerek kokpitteki Shaw ve Kamau'yla konuşmaya başladı... Kate rotalarını Malta'ya ayarladıklarını varsaydı.

Kafasını ovuşturdu. Hislerinde bir farklılık vardı. Sanki daha... mesafeli, klinik, uyuşuktu. Neredeyse robotikti. Zihnine hakimiyeti tamdı; yalnızca bu sahneyi sanki başka birine oluyormuş gibi tecrübe ediyordu. Tehlike çok çarpıcıydı... insan ırkının yüzde doksanının yok olması... yine de bir bilim deneyinin ortasındaymış gibi hissediyordu kendini, sonuç belirsizdi fakat onun üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı. Bana neler oluyor? Hisleri, duygusallığı kayboluyormuş gibi geliyordu.

David döndüğünde, Kate'in yanındaki sıraya kendini bıraktı. "İki saat içinde Malta'da olabiliriz."

Kate telefonu kulağına götürüp Paul'le konuşmaya başladı. *Oraya bakmaya gidiyoruz... Onları bekletebilir misin... Orada ne olduğunu bilmiyoruz... Elinden geleni yap, Paul... Henüz her şey bitmedi.*

Aramayı bitirdi ve gruba döndü.

Janus, Kate'ten önce lafa girdi. "Hemen burada, burnumuzun dibindeymiş." Martin'in notunun olduğu sayfayı işaret etti. "Kayıp Alfa Atlantis Hazinesine Gider. İngilizcesi Missing Alpha Leads to Treasure of Atlantis. Ve ilk harflerinden *MALTA* kelimesi çıkıyor."

Kate, David'in kodu gözden geçirmesini izledi. Yüzü değişti. Neydi bu: Suçluluk duygusu mu?

Kate bu duraklamayı böldü. "Martin bunu uzun zamandır arıyordu... bu şey her neyse. Onun Güney İspanya'da olduğunu sanmıştı ama yeri konusunda yanıldığını bana söyledi. Malta'yla ilgili son satırı anladıktan sonra eklemiş olmalı."

Janus, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Atlantis Hazinesi'nin?"

Kate kafasını salladı.

David onu kendine çekti. "Bir iki saat içinde öğreneceğiz." Fakat gözlerindeki ifade farklı bir şey söylüyordu: Hatırlıyor musun? Kate gözlerini kapayıp odaklanmaya çalıştı.

Basınç odasının basıncı altında takımın çıkardığı hışırtı tanıdıktı.

Kate'in kaskından gelen ses netti. "Artık iki yerleşim yeri var."

"Anlaşıldı."

"İlk yerleşim yerinin koordinatlarını gönderiyorum."

Kate'in kaskındaki ekranda bir harita belirdi. Gemileri, *Alfa İnicisi*, hâlâ Atlantis Geni'ni ilk uyguladığı yerde, Afrika kıyısı açıklarındaydı.

Odanın ortasında bir uçan araba sessizce bekliyordu. Kapılar yavaşça açıldı ve dışarıdaki manzarayı gözler önüne serdi. Kate arabaya bindi ve gemiden uçarak uzaklaştı.

Dünya daha da yeşildi. Ne kadar zaman geçmişti?

Kampa gittiğinde tam olarak ne kadar zaman geçtiğinin farkına vardı. Önceki seferden beş kat daha fazla kulübe vardı. En az bir nesil geçmişti.

Kampın yapısı da değişmişti. Giysiler giyen, savaş boyaları sürmüş kaslı savaşçılar kampın çevresinde devriye geziyordu. Kate onlara uçarak yaklaşırken ona dönüp tehditkâr bir şekilde mızraklarını kaldırdılar.

Kate şok sopasını tuttu.

Yaşlı bir adam savaşçılara doğru topallaya topallaya geldi ve onlara bağırdı. Kate hayretle dinledi. Dillerindeki gelişme çarpıcıydı: daha şimdiden kompleks bir dil yapısı geliştirmişlerdi, şu anda kullandıkları dil biraz "gayriresmi" olsa bile.

Savaşçılar mızraklarını indirip geri çekildiler.

Kate arabayı indirdi ve kampa girdi.

Bu sefer eğilmeler, yerlere kapanmalar yoktu.

Şefin barakası da büyümüştü. O basit yapının yerini taş duvarları olan bir tapınak almıştı, kayalık uçurumun doğruca içine inşa edilmişti.

Kate ona doğru yürüdü.

Köydekiler iki yanında sıralanmış, mesafelerini koruyarak onu görebilmek için itişip kakışıyordu.

Tapınağın girişinde nöbetçiler kenara çekildi ve Kate içeri girdi.

Mağaramsı odanın içindeki sunakta bir beden yatıyordu. Önünde siyahi insanlar bir çember halinde diz çökmüştü.

Kate onlara doğru yürüdü. Ona döndüler.

Kate gözucuyla ona yaklaşan yaşlı bir adam gördü. Alfaydı. Kate onun bu kadar süre hayatta kalmasına şaşırmıştı. Tedavi olağanüstü sonuçlar doğurmuştu.

Yeniden cesede baktı, sonra da sunağın önündeki sembolleri okudu. Burada şefimizin ikinci oğlu yatıyor. Topraklarımızın meyveleri için gösterdiği açgözlülük yüzünden ağabeyinin kabilesi tarafından öldürüldü.

Kate hemen metnin geri kalanını okudu. *Görünüşe göre şefin en büyük oğlu kendi kabilesini kurmuştu... kırsal alanda dolaşıp yiyecek arayan bir göçebe gruptu.*

Şefin küçük oğlu bu kabilenin avlandığı ve toplayıcılık yaptığı otlakları ele geçirmişti. Küçük oğul babasının vârisi olarak görülüyordu, sonraki şef o olacaktı. Cesedini otlakta bulmuşlardı, ağaçlardaki ve çalılardaki meyveler de toplanmıştı. Ağabeyinin yağmalamalarının ilk kurbanlarından biri o olmuştu ve kabiledekiler bunun tekrar gerçekleşeceğinden korkuyordu. Savaşa hazırlanıyorlardı.

Ortağı, Kate'in kaskından, "Bunu durdurmamız gerek," dedi.

"Durduracağız."

"Savaş zihinlerini keskinleştirecek, teknolojilerini geliştirecek. Bu bir ani değişim..."

"Önleyeceğiz."

Ortağı, "Kabilelerden birinin yerini değiştirirsek," dedi, "genomu kontrol edemeyiz."

Kate, "Bir çözümü var," dedi.

Elini kaldırdı ve duvara semboller yansıttı.

Değersizlerden intikam almayacaksınız. Burayı terk edeceksiniz. Göçünüz şimdi başlıyor.

Kate gözlerini açtığında David'in ona baktığını gördü.

"Ne oldu?"

"Hiç." Kate alnındaki teri sildi. Anılar onu artık daha hızlı değiştiriyordu. Onu ele geçiriyorlardı. Gitgide uzak geçmişteki haline dönüşüyor, olduğu kadından, David'e âşık kadından uzaklaşıyordu. David'e daha da sokuldu.

Ne yapabilirim? Bunu artık durdurmak istiyorum. Kapıyı açtım ama kapayabilir miyim? Sanki birileri onu tutup anıları boğazından zorla tıkıyormuş gibi hissediyordu.

Kate başka bir tapınaktaydı. Takım üzerindeydi ve önündeki insanlar başka bir sunağın başında toplanmışlardı.

Kate tapınağın çıkışından dışarı baktı. Yine gür bir bitki örtüsü vardı ama Afrika'da olduğu kadar zengin değildi. Neredeydiler? Levant bölgesinde mi acaba?

Kate daha yakına geldi.

Sunakta duran taş kutuyu daha önce görmüştü... Tibet duvar halısında, Büyük Tufan'ın tasvir edilişinde, sular yükselip sahili yutarak antik dünyanın şehirlerini yok ettiği zaman. Immaru bu kutuyu yüksek yerlere taşımıştı, Kate bundan emindi. Bu Malta'da bekleyen hazine miydi?

Kabilenin üyeleri yerden kalktı ve dönüp onunla yüz yüze geldi.

Kate şimdi tapınağın ana koridorlarındaki oyukların içinde kabilenin bir düzine üyesinin diz çökmüş, meditasyon yaptığını, sakinliği bulmaya çalıştıklarını gördü.

Bu dağ keşişleri Sandık'ı yüksek diyarlara taşıyan, inançlarını sürdürüp yaşamlarını kurallara bağlı geçiren Immaru olacaktı.

Kate koridoru geçti.

Ortağı, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Evet."

Kalabalık sunakta kenara çekildi ve Kate basamaklardan çıkıp taş kutuya baktı.

Alfaları, kabilenin kurucusu ve şefi hareketsizce, soğuk bir şekilde yatıyordu; sonunda ölmüştü. Çehresi ürpertici şekilde Kate'in onu ilk gördüğü günkü haline benziyordu. Mağarada eşine o çürük et parçasını getirdikten sonra duvara yığılmıştı, ölecekti. Kate onu kaldırıp götürmüş ve hayatını kurtarmıştı. Şimdi onu kurtaramazdı.

Sunağın etrafında toplanmış kalabalığa döndü. Onları kurtarabilirdi.

"Bu tehlikeli."

Kate, "Başka yolu yok," dedi.

"Bu deneyi hemen burada sona erdirebiliriz."

Kate elinde olmadan başını iki yana salladı. "Yapamayız. Artık geri dönemeyiz."

Değişikliği tamamladıktan sonra sunaktan indi. Hizmetkârlar etrafına doluşup kutunun arkasına koştular. Bir şey çıkardılar – taştan bir kapaktı bu– ve kutunun üzerine yerleştirdiler.

Kate hizmetkârların Sandık'ın yanına bir dizi sembol kazımalarını izledi.

Kaskı onları tercüme etti:

Burada türümüzün ilki yatıyor, karanlıktan sağ kurtulan, ışığı gören ve adil olanın çağrısını takip eden.

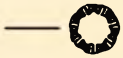

Kate gözlerini açtı.

"Malta'da ne olduğunu, Immaru'nun neyi koruduğunu biliyorum."

David'in gözleri, *Söyleme*, diyordu.

Janus, "Tedavinin bir parçası mı?" diye sordu.

Chang öne eğildi.

Kate, "Olabilir," dedi. David'e döndü. "Malta'ya ne kadar kaldı?"

"Çok değil."

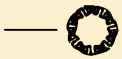

Dorian cebinden uydu telefonunu çıkardı.

`Doğuya gidiyoruz. Varış noktası Malta. Nerede kaldınız?`

Veba mavnasının güvertesini geçti ve helikoptere bindi. "Gidelim."

78

Kate muazzam bir komuta merkezinde duruyordu. Uzakta kalan duvarı daha önce hiç görmediği türde holografik ekranlar kaplıyordu. Haritalar her kıtadaki insan nüfusunu takip ediyordu.

Odanın bir köşesinde bir alarm ötmeye başladı.

Bir gemi geliyordu.

Ortağı koşup kontrol paneline gitti ve içinden çıkan mavi ışık bulutunu elleriyle kontrol etti. "Bizimkilerden biri," dedi.

"Nasıl olur?"

Elli bin yerel yıl önce, Kate ve ortağına bir ileti gelmişti: Kendi dünyaları, Atlantislilerin yuvası olan dünya düşmüştü... şiddetli bir şekilde, tek bir gün ve gecede. Hayatta kalan birileri nasıl olabilirdi ki? Gezegenlerinin tehlikede olduğunu söyleyen çağrı hatalı olabilir miydi? Kate ve ortağı bu çağrıyı ciddiye almış, türlerinin son üyeleri olduklarını, evrende tek başlarına mahsur kalmış, bir daha gezegenlerine dönemeyecek iki bilim insanı olduklarını varsayarak deneylerini gizli tutmuşlardı. *Yanılmışlar mıydı?*

"Gelen gemi bir cankurtaran." Ortağı Kate'e döndü. "Bir yeniden canlandırma gemisi."

Kate, "Buraya gelemezler," dedi.

"Artık çok geç. İnişe geçtiler bile. Gemiyi güney kutbundaki buzullarla kaplı kıtanın altına gömmek istiyorlar." Ortağı kontrol panelini çalıştırdı. Gergin gibiydi. Endişeli mi?

Kate, "Gemide kim var?" diye sordu.

"General Ares."

Kate'in içi korkuyla doldu.

Sahne değişti. Kate başka bir gemideydi... iniş gemisinde değildi. Bu gemi devasaydı. Önünde kilometreler boyunca cam tüpler uzanıyordu.

Boşluğun içinde ayak sesleri yankılandı.

Gölgelerin içinden bir ses, "Biz en sonuncularız," dedi.

Kate'in ortağı, "Neden buraya geldiniz?" dedi.

"Sinyalci'nin sağlayacağı koruma için. Ve araştırma raporlarınızı okudum. İlkellere verdiğiniz hayatta kalma genini. Bunun... gelecek vaat ettiğini düşünüyorum." Sesin sahibi ışığın altına geldi.

Dorian'dı bu.

Kate az kalsın irkiliyordu. General Ares, Dorian'dı. Nasıl olabilirdi bu? Kate kendini toparladı. Adamın suratı Dorian'ın suratı değildi ama karşı koyamadığı bir his ona Dorian'ın bu adamın içinde olduğunu söylüyordu. Yoksa tam tersi miydi? Ares, Dorian'ın içindeydi de Kate şu anda bu parçayı mı hissediyordu... hem de en saf haliyle? Kate, Ares'e baktığında, tek görebildiği Dorian'dı.

Ortağı, "Burada yaşayanlar seni ilgilendirmez," dedi.

"Tam aksine. Onlar bizim geleceğimiz."

"Böyle bir hakkımız yok..."

Dorian, "Onları değiştirmeye de hakkınız yoktu ama olan oldu artık," dedi. "Onlara genomumuzdan bir parça verdiğiniz anda onları tehlikeye attınız. Düşmanımız bizi avladığı gibi onların da peşine düşecek, nereye gidersek gidelim, evrenin her köşesine gelecek. Onları kurtarmak, tehlikeden uzaklaştırmak istiyorum. Onları geliştireceğiz ve onlar da bizim ordumuz olacak."

Kate başını salladı.

Dorian ona döndü. "İlk dediğimde beni dinlemeliydin."

Sonu gelmek bilmeyen cam tüp sıraları kayboldu ve Kate kendini aynı yapının içindeki farklı bir odada buldu. Burada yalnızca bir düzine cam tüp vardı, dik duruyorlardı ve Kate'in önünde yarım

çember halinde dizilmişlerdi. Burası daha önce Antarktika'da gördüğü bir odaydı... David, Kate ve babası burada buluşmuşlardı.

Her tüpün içinde farklı bir alttür vardı.

Arkasındaki kapı açıldı.

Dorian.

Kate, "Sen... kendi deneylerini yürütüyorsun," dedi.

"Evet. Ama sana bunu kendi başıma yapamayacağımı söylemiştim. Yardımına ihtiyacım var."

"Kendini kandırıyorsun."

Dorian, "Sen olmazsan ölecekler," dedi. "Hepimiz öleceğiz. Onların kaderi bizim de kaderimiz. Son savaş kaçınılmaz. Ya sen onlara ihtiyaçları olan genetik donanımı verirsin ya da telef olurlar. Kaderimiz yazılmış durumda. Ben onlar için buradayım."

"Yalan söylüyorsun."

"O zaman onları ölüme terk et. Hiçbir şey yapma. Bakalım neler olacak." Bekledi. Kate bir şey demeyince devam etti. "Yardımımıza ihtiyaçları var. Dönüşümlerinin ortasındalar. Başlattığın şeyi bitirmen gerekiyor. Başka bir yolu yok, geri dönemeyiz. Bana yardım et. Onlara yardım et."

Kate ortağını ve itirazlarını düşündü.

"Bu küçük yolculuğundaki ortağın ahmağın teki. Sadece ahmaklar kaderle savaşır."

Kate'in sessizliği bir işaretti... ona ve Dorian'a. Dorian onun kararsızlığıyla besleniyor gibiydi.

"Daha şimdiden ufak gruplara bölünüyorlar. Adayları toplayıp kendi deneylerimi yaptım. Fakat ben uzman değilim. Sana ihtiyacım var. Araştırmana ihtiyacım var. Onları değiştirebiliriz."

Kate çöktü. Onun büyüsüne kapıldığını hissediyordu. Tıpkı eskisi gibiydi... Kate'in eski hali gibiydi; San Francisco'daki hali. Bunu mantığa uygun bir kalıba sokmaya, bir pazarlık düşünmeye çalıştı fakat zihni Cebelitarık'taki, sonra da onu köşeye kıstırdığı Antarktika'daki tecrübelerine gitti. Tarih tekerrür ediyordu. Aynı

oyuncular, farklı bir sahnede sonucu aynı olan farklı bir oyun oynuyordu. Sadece bu çok önceleri, başka bir yaşamda, başka bir dönemde olmuştu.

Kate, "Sana yardım edersem," dedi, "ekibime zarar gelmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Sana söz veriyorum. Keşif ekibine katılacağım... güvenlik danışmanı olarak. Buradaki varlığımızın üzerini örtmek için hepinizin atması gereken ek adımlar olacak. Ve yeniden canlandırma tüplerinizi benim radyasyon imzama göre programlayacaksınız... benim başıma... talihsiz bir kaza gelmesi ihtimaline karşı."

Dorian başını helikopterdeki sırt dayanağına yasladı ve gözlerini kapadı. Bu bir rüya değildi. Orada, geçmişteydi.

Kate de oradaydı; ona karşı çıkıyor, sonra yardım ediyordu. Dorian onun araştırmasını almış, kullanmış, sonra da Kate'le işi bitince ona ihanet etmişti.

Çağlar boyunca aynı senaryoyu oynamışlar, insan ırkını değiştirmek için mücadele etmişlerdi: Kate onları savunuyor, Dorian'sa daha büyük bir düşmanla yüzleşebilmek için bir ordu yaratmaya çalışıyordu.

Haklı olan kimdi?

Dorian bir şey daha hissediyordu: Kate bu olayları onunla aynı anda hatırlıyordu; sanki ikisi de aynı ağa bağlıymış, ikisi de onları bir varış noktasına götüren sinyaller, geçmişteki anıları alıyormuş gibiydi. Kate kodu bu şekilde elde edecekti. Ares'in planladığı şey buydu. O çantayı da bunun için mi programlamıştı?

Kate'i görmek Dorian'ı enerjiyle doldurmuştu. Onun korkusu, incinebilirliği. Tıpkı eskiden olduğu gibiydi. O zaman güç Dorian'daydı ve yeniden onda olacaktı. Kate onun ihtiyaç duyduğu araştırmaya ve bilgiye sahipti. Ve yakında Dorian'ın olacaktı. Kate'in hatırlaması gerekiyordu sadece.

Ancak mesele sadece olanlar değildi. Kate'in hatırlayacağı bir bilgi parçası... bir kod vardı. Ares bunu biliyordu. Dorian, Kate'e yakındı; Kate'se geriye kalanları, Dorian'ın ihtiyacı olan kodu hatırlamaya yakındı. Zamanlaması mükemmeldi. Dorian yakında Kate'i ve en çok değer verdiği şey olan son sırrı elde edecekti ve Kate tam anlamıyla yenilecekti.

79

Malta Yakınlarında Bir Yer
Akdeniz

David Malta'nın iki büyük adasının ufukta belirdiğini gördü.

Son altı yüz yıldır yalnızca üç yüz on beş kilometrekare yüzölçümlü bu küçük adacıklar grubu bütün gezegende uğruna en çok savaş verilmiş yer olmuştu.

İkinci Dünya Savaşı'nda dünya üzerindeki hiçbir yer Malta kadar metrekare başına bombalama görmemişti. Alman ve İtalyan hava kuvvetleri burayı yerle bir etmiş fakat İngilizler direnmeyi başarmıştı.

Rabat gibi bazı şehirlerde yaşayanlar yeraltına sığınmış, kilometrelerce uzanan tünellerle birbirine bağlı taş odalarda yaşamışlardı. Orada yer alan mezarlar efsaneviydi. Roma İmparatorluğu zamanlarında ölüleri gömmek için kullanılmış, İkinci Dünya Savaşı katliamı sırasındaysa sayısız Maltalıyı kurtarmışlardı.

Alman Hava Kuvvetleri, Malta'yı cehenneme çevirmeden yaklaşık dört yüz yıl önce kapılarına Osmanlı İmparatorluğu'nun donanması dayanmıştı. 1563'te, Kanuni Sultan Süleyman elli bin asker taşıyan, neredeyse iki yüz gemiden oluşan filosunu, dünyada o zamanın en büyük savaş kuvvetini buraya getirmişti.

Sonraki aylar Büyük Malta Kuşatması olarak anılmaya başlanmış ve dünyanın tarihini değiştirmişti. Bu kuşatma tahmin edilemez bir vahşet çarpışması, o zamana kadarki en kanlı savaşlardan biri olmuştu. Adaya doğru ve adadan yaklaşık yüz otuz bin top atışı gerçekleşmişti. Malta sakinlerinin üçte biri ölmüştü. Hospitalier Şövalyeleri, İspanya, İtalya, Yunanistan ve Sicilya'dan toplanan

iki bin kişilik bir grupla adayı dört ay boyunca savunmuştu, ta ki ölü sayısı on binleri geçen Osmanlı filosu geri dönüp yurtlarına doğru yelken açana kadar.

Birçok tarihçi Osmanlıların 1565'te Malta'yı almış olmaları halinde Avrupa kıtasını rahatlıkla ele geçirebilecekleri ve Rönesans'a engel olup dünyanın kaderini sonsuza dek değiştirebilecekleri konusunda hemfikirdi.

Malta'nın sakinleri ölümüne savaşmıştı. Hayatları dışında savundukları bir şey mi vardı?

David kâğıt parçasına baktı. *Kayıp Alfa Atlantis Hazinesine Gider?*

Malta'da ne vardı? Kadim bir hazine mi? Dünyayı kasıp kavuran vebayla ne ilgisi olabilirdi?

David tarihçiydi. Gerçeklere inanırdı: çeşitli kaynaklardan gelen, farklı geçmişleri ve amaçları olan görgü tanıkları tarafından onaylanmış gerçeklere.

Hazine ahmaklar için bir yemdi. Efsanevi objeler de öyle. Ahit Sandığı. Kutsal Kâse. David ikisine de inanmıyordu. Askeri tarih her zaman daha güvenilirdi. Generaller ölülerini sayardı. Gerçek iki tarafın toplamları arasında bir yerde bulunurdu.

Ve gerçekler çağlar boyunca sayısız ordunun Malta için savaştığını ve Malta'nın nadiren düştüğünü gösteriyordu.

Anılar şimdi daha netleşmişti ve Kate artık onları neredeyse kontrol edebilirmiş, zamanda ileri geri gidebilirmiş gibi hissediyordu.

Atlantis takımı yeniden üzerindeydi ve tek odalı ilkel bir kulübedeydi. Kapısından dışarı baktı. İklim koşulları farklı görünüyordu. Dışarısı nemli, yağmurluydu ve bitki örtüsü neredeyse tropikti. Akdeniz değildi. Belki Güney Asya'daydılar.

Yerde üç kadın oturuyor, canla başla bir şey üzerinde çalışıyordu. Kate onlara doğru gitti ve aşağı baktı. Tibet duvar halısı. *Başarısız olursak diye bir uyarı işliyorlar,* diye düşündü.

Atlantisliler... yani Kate bunu onlara bir yedek plan olarak vermişti.

Bunu artık biliyordu.

Kulübeden çıkıp kampın açık alanına gitti. Bu yerleşke göçebelere ait gibiydi, sanki aceleyle inşa edilmişti ve çok yakında terk edilecekti.

Ortasında derme çatma bir tapınak vardı. Kate ona doğru yürüdü. Girişindeki nöbetçiler kenara çekildi ve Kate içeri girdi. Taş Sandık buradaydı. Keşişler etrafını çevrelemişti, bağdaş kurarak oturmuş, başlarını öne eğmişlerdi.

Ayak seslerini duyan adamlardan biri kalktı ve hemen yanına geldi.

Kate, "Sel suları yakında gelecek," dedi.

"Hazırlıklıyız. Yarın yüksek diyarlara doğru yola çıkacağız."

"Diğer yerleşkeleri de uyardınız mı?"

"Haber gönderdik." Başını eğmeye devam ediyordu. "Fakat uyarımıza kulak asmıyorlar. Bu dünyaya hâkim olduklarını söylüyorlar. Sudan korkmuyorlar."

İlkel tapınak kayboldu, yerini cam ve çoğu holografik ekranlarla kaplı çelik duvarlar aldı.

Kate, *Alfa İnicisi*'nin kontrol merkezinde, ortağının yanında duruyor, küresel haritaya bakıyordu.

Güney Asya kıyı şeritleri titreşiyordu. Sel suları ilerliyor, bazıları kalıcı şekilde kaybolacak kıyı yerleşkelerini yutarak kıtayı sonsuza dek değiştiriyordu.

Hologram sel sularından uzakta, dağlara doğru tırmanan bir grup insanın uydu görüntüsüne geçti. Kate'in gördüğü taş kutuyu –Sandık'ı– taşıyorlardı.

Kate hâlâ ortağını göremiyordu ama gözucuyla Dorian'ın kaskatı bir halde ilgisizce ekrana baktığını görüyordu.

Dorian, "Bu o kadar da kötü değil," dedi. "Nüfus azalması, genomu güçlendirmemizi, hatta sorunlardan bazılarını ortadan kaldırmamızı bile sağlayabilir."

Kate karşılık vermek istemiyordu. Dorian haklıydı ama Kate çözümü biliyor ve ondan korkuyordu. Dorian'ın dile getirmediği "sorunlar" son on bin yıldır giderek hızlanmıştı... kontrolsüz saldırganlık, savaş eğilimi, algılanan her türlü tehdide karşı hemen saldırıya geçiş. Bu gitgide artan eğilim hayatta kalma geninin temelinde var olan bir hataydı: İnsanların mantıkla çalışan zihinleri yaşadıkları çevrede sınırlı miktarda kaynak bulunduğunu ve ellerindeki teknolojiyle birlikte doğal çevrelerinin sadece belli sayıda insana yeteceğini biliyordu. Varlığını sürdüren soyun *kendi* akrabaları, *kendi* genleri olmasını sağlamak istiyorlardı. Buldukları çözüm, sınırlı miktardaki kaynak için karşılarındaki bütün rakipleri yok etmek, yani savaştı. Fakat soykırıma giden bu yarış çok hızlı gerçekleşiyordu; araya giren, onların zararına çalışan başka biri varmış gibi.

Kate'in zihninin gerisinde başka bir ihtimal dolaşıyordu: Bunu Dorian'ın yaptığı. Dorian ona ihanet mi ediyordu? Kate'in ona verdiği araştırmayı alıp değiştirmiş miydi? Kate, Dorian/Ares'le yaptığı işbirliğini ortağından saklamıştı. Ortağının buna onay vermeyeceğini biliyordu ama Kate başka yol göremiyordu. İnsan kabilelerinin bulabildikleri her türlü genetik avantaja ihtiyacı olacaktı... tabii Dorian'ın, düşmanları hakkındaki iddiaları doğruysa.

Kate kendine, *Başka ne yapabilirim ki?* diye sordu. Mantıklı olan tek yolu seçmişti.

Holografik ekran değişmeye başladı. Haritaya kırmızılar yayıldı: ölü sayısı göstergeleri.

Ortağı kontrol paneline geri döndü. "Nüfus alarmları."

Dorian, "Müdahale etmeliyiz," dedi.

Ortağı, "Hayır. Bu seviyelerde olmaz," diye çıkıştı. "Biz kendi yerel örneğimizi takip ederiz... yalnızca soy tükenmesi riski halinde."

Kate başıyla onayladı. Onların "örnekleri" yetmiş bin yıl önce oluşturulmuştu... alttürlerinin soyu tükenmek üzereyken mağaradaki insanlara Atlantis Geni'ni verdikleri zaman.

Kate konuşmak için ağzını açtı ama holografik duvarın alarmları çaldı.

Nüfus Uyarısı: Alttür 8471: %92 Soy Tükenmesi Riski.

Kate konumunu buldu. Sibirya. Denisovanlar. Sel suları onlara kadar gelmiş olamazdı. Neler oluyordu?

Ekrandaki başka bir bölgeden başka bir alarm geldi.

Nüfus Uyarısı: Alttür 8473: %84 Soy Tükenmesi Riski.

Bu alttür sadece Endonezya adalarında yaşıyordu. Hobbitler. İleride homo floresiensis olarak bilinecek olan alttürdü. Nüfus çöküşüne sebep olan neydi? Yakın geçmiş sayılabilecek bir zamanda adalara yerleşen saldırgan insanların tufanın baskısıyla birleşmesi mi? Kate tarihçelerini biliyordu. Soyları tükenecekti. Hangi yıldı? Holograma bir bakış attı ve Atlantis takvim şemasını çözümledi.

Bu anı yaklaşık on üç bin yıl öncesine aitti. O anda başka bir şeyi fark etti: Atlantis'in düşüşüne de tanıklık edecekti. Neler olduğunu görecekti. Kayıp deltayı.

Üçüncü nüfus alarmı çaldı.

Nüfus Uyarısı: Alttür 8470: %99 Soy Tükenmesi Riski.

Neandertaller. Cebelitarık.

Ortağı kontrol panellerinden birine koştu ve parmaklarıyla onu çalıştırdı. Dorian'a döndü.

"Bunu sen yaptın!"

"Ne yaptım? Bu *sizin* bilim deneyiniz. Ben sadece bir askeri danışmanım. Doktorlar, sizin işinize karışmayayım."

Ortağı durdu, Kate'in yorum yapmasını bekledi.

Kate, "Öncelik sıralaması yapalım. Kurtarabildiklerimizi kurtaralım," dedi.

Ortağı paneli elleriyle kontrol etti ve Kate geminin yükseldiğini hissetti. Harita rotayı çizdi. Afrika'nın üzerinden uçup hızla Cebelitarık'a ilerledi.

Dorian heykel gibi duruyor, ona bakıyordu.

Ortağı kapıya doğru gitti, sonra durdu. "Geliyor musun?"

Kate düşünceliydi. Üç nüfus uyarısı... hem de aynı anda. Bu ne anlama geliyordu?

Dorian diğer bütün alttürleri mi yok ediyordu? Silahını test edip deneyi sona mı erdiriyordu? İstediği şeyi elde etmiş miydi? Kate'e ihanet mi etmişti? Yoksa başka bir şey miydi?

Bu, düşmanlarının işi miydi?

Şans mıydı? Tamamen tesadüf müydü?

İki seçenek de mümkündü, pek olası olmasa da.

Kate yakında gerçeği öğrenecekti.

Ortağının sırtı ona dönüktü.

Aklında başka bir soru dönüp duruyordu. Kimdi bu adam?

Onun yüzünü görmesi, müttefikinin kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Cevaplara ihtiyacı vardı.

Odaklanmaya çalıştı. "Evet. Geliyorum."

Dr. Paul Brenner Orkide Kuvvetleri odasındaki yan yana duran ekranlara baktı. Ölüm oranları yükseliyordu.

Budapeşte Orkide Bölgesi: Toplam nüfusun %37'sinin hayatını kaybettiği doğrulandı.
Miami Orkide Bölgesi: Toplam nüfusun %34'ünün hayatını kaybettiği doğrulandı.

Köşede geriye doğru sayım yapan saatte 1:45:08 yazıyordu.

İnsan ırkının soyunun neredeyse tükenmesine iki saatten az kalmıştı. Ya da en azından insan evriminin bir sonraki aşamasına geçilmesine.

Ötenazi Protokolü'nden sonra geriye iki insan grubu kalacaktı: evrim geçirenler ve geriye doğru evrim geçirenler. Binlerce yıldır ilk kez iki ayrı insan alttürü olacaktı. Paul bu durumun çok geçmeden sona ereceğini biliyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi tek bir alttür kalacaktı. Ve geriye kalan, daha az evrim geçirenler olmayacaktı.

Dünya hayatta kalanların olacaktı; genetik olarak uyumsuz olanlar temizlenecekti.

80

Atlantis Vebası'nın seksen birinci gününde insan zaferinin sesi olan BBC'yi dinliyorsunuz.

Bu bir özel haber yayınıdır.

Bir tedavi bulundu.

Amerika, Birleşik Krallık, Almanya, Avustralya ve Fransa da dahil olmak üzere Orkide İttifakı'nın liderleri sonunda Atlantis Vebası için bir tedavi bulunduğunu bildirdi.

Bu bildiri daha iyi bir zamanda gelemezdi. BBC, ölüm oranının bazı Orkide Bölgeleri'nde neredeyse yüzde kırk seviyelerine yükseldiğine dair gizli raporlara ve dünyanın dört bir yanından görgü tanıklarına ulaşmış bulunuyor.

Yapılan bildiriler kısa ve öz açıklamalar halinde yayınlandı ve devlet başkanları her türlü röportaj isteklerini geri çevirerek uzmanları tedavi konusunda merakta bıraktı... özellikle de bir gecede nasıl üretildiği konusunda.

Anonim kalmak koşuluyla bilgi veren birkaç Orkide Bölgesi müdürü, var olan Orkide üretim tesislerinin halihazırda bu yeni ilacı üretmeye hazır bulunduklarını ve saatler içinde ilacın dağıtımının yapılacağının altını çizmiş bulunmakta.

BBC özel haber yayınını dinlediniz.

81

Kate yeniden basınç odasına girmişti, üzerinde takımı vardı. Hızla dönüp ortağına baktı. O da takımını giymişti.

"Dronlar hayatta kalan tek bir kişi belirledi."

Hayatta kalan tek bir kişi. İnanılmaz. Fazlasıyla... tesadüfi. Kate, "Anlaşıldı," dedi.

Arkasına döndü. Dorian oradaydı. Üzerinde takım yoktu. "Siz ikiniz gidin. Ben gemiyi idare ederim."

Kate yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Ortağı takımının kemerlerini bağladı.

Dorian içerideki havanın geri kalanı da emilirken odadan çıktı.

Duvarlardan iki uçan araba çıktı ve ortağıyla birer arabaya binip iniciden dışarıya uçtular.

Manzara nefes kesiciydi. Taş anıtlarla çevrili tarih öncesi bir yerleşke, gökyüzüne doğru yükselen parlak alevlerin bulunduğu kocaman taştan bir haznenin etrafını çevreleyen bir açık hava amfitiyatrosunu andırıyordu.

Birkaç insan, neandertali ortak ateşe doğru götürüyordu fakat uçan arabaların yaklaştığını gördüklerinde onu bırakıp geri çekildiler.

Ortağı neandertali yakaladı, bir yatıştırıcı iğne yaptı ve arabasının içine attı. Geri dönüp hızla gemiye gittiler.

Ortağı özel bir kanaldan, "Ona güvenmiyorum," dedi.

Kate, *Ben de güvenmiyorum*, diye düşündü. Ancak dilini tuttu. Dorian onlara ihanet ettiyse, bu dümeni kurduysa, bu kısmen kendi suçuydu. Onun ihtiyacı olan araştırmayı yapan Kate'ti.

Dorian altında Akdeniz'in ışıldayan sularının kayıp gidişini izledi. Yarı uyanıktı, uykusuzluktan bitkin düşmüştü.

Anılar artık ona zorla izletilen bir film gibi saldırıyordu. Başka bir sahne daha geldi, gözlerini ayıramıyor, ondan kaçamıyordu. Zihninden kaçabileceği bir yer yoktu. Helikopter ve karşısındaki Immari saldırı timi kayboldu ve etrafında bir oda belirdi.

Dorian burayı iyi biliyordu: Cebelitarık'taki yapıydı.

Kontrol merkezinde durmuş, Kate ve ortağının ilkel adamı kurtarmak için koşturmalarını izliyordu.

Ahmaklar.

Yufka yürekliler.

Niçin kaçınılmaz olanı kabullenmiyorlar? Bilimleri ve ahlak kuralları onları gerçeklere, şüphe götürmeyen hakikate karşı kör ediyordu: Bu dünya ve etrafındaki evrende duygulara sahip yalnızca tek bir ırka yer var. Kaynaklar sınırlı. Kurtulan *biz* olmalıyız. Burada hayatlarımız için savaşıyoruz. Bu bilim insanları ahlak kurallarıyla kandırılanlar olarak hatırlanacak. İlkellere barışı devam ettirmek için verdiğimiz kod, bir yalanı sürdürüyordu: Birlikte var olmak mümkün yalanını. Sınırlı kaynakları ve sınırsız nüfus artışı olan bir yerde, bir ırkın diğerlerinin üzerinde zafer ilan etmesi gerekir.

Dorian kontrolleri ayarladı, bombaları programladı.

Komuta merkezinden çıkıp koridordan hızla geçti.

Köşeleri çabucak döndü ve kendini yedi kapılı bir odada buldu. Kaskının ekranını açıp bekledi. Kate ve ortağı gemiye girdi.

Dorian ilk bombayı patlattı... denizde gömülü olanı. Patlamanın kuvveti gemiye doğru gelen bir gelgit dalgası oluşturdu ve gemiyi karaya doğru itti. Çekilen sular gemiyi yeniden denize doğru çekerken, Dorian diğer bombaları aktif hale getirdi. Bunlar gemiyi, *Alfa İnicisi*'ni paramparça edecekti.

Yedi kapının birinden geçti ve Antarktika'da, kendi gemisinde olduğunu anladı. *Yakında halkımı serbest bırakacağım ve evreni yeniden ele geçireceğiz.*

Kontrol istasyonundan yürüyüp geçti ve bir plazma silahı aldı.

Yedi kapılı odanın ortasına geri döndü.

Onlar için tek bir kaçış yolu, Cebelitarık'tan dışarı tek bir yol vardı. Dorian onları bekliyor olacaktı.

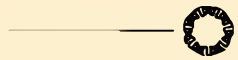

Kate ortağının neandertali tüplerden birine tıkmasını izledi.

"Ares bize ihanet etti. Bize karşı çalışıyor."

Kate sessizdi.

"Nerede o?"

"Ne yapmamız..."

Kaskında bir alarm yandı.

Gelgit dalgası yaklaşıyordu.

"Okyanus tabanında bomba patlattı..."

Şok dalgası gemiye çarpıp Kate'i kapağa doğru fırlattı.

Kate'in bedenini bir acı kapladı. Ona başka bir şey daha oluyordu.

Kontrolünü kaybediyordu. Anılar artık fazla gerçekti.

Odaklanmaya çalıştı ama her şey karanlığa gömüldü.

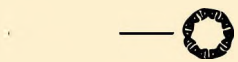

David kafasını Kamau ve Shaw'un arasına, helikopterin kokpitine soktu ve aşağıyı, Malta'nın başkenti Valletta'yı inceledi. Valletta'nın dar limanı teknelerle doluydu. Suyun neredeyse tamamını kaplıyor, limandan denize doğru açılıyorlardı. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir kalabalık terk edilmiş teknelerin üzerinden koşarak geçiyor, onları kıyıya giden bir dizi su platformu olarak kullanıyorlardı. Bu kadar yüksekten bakınca limana koşan karıncalar gibi duruyorlardı. Karaya vardıklarında bu dört kol birleşip Valletta'nın anacaddesi boyunca koşan tek bir sürüye dönüşüyor, doğruca Orkide Bölgesi'ne doğru ilerliyordu. Doğan güneşin ışınları uzun bir binanın kubbeli zirvesinin ardından onlara göz kırptı ve David gözlerini korumak için kolunu kaldırdı.

Niçin buraya kaçıyorlardı? Burada onları kurtarabilecek ne vardı?

Helikopter sarsılınca David arka koltuğa savruldu.

"Uçaksavar füzeleri var!"

David, "Uzaklaştır bizi!" diye bağırdı.

Kate'i yakaladı ve tuttu. Neredeyse kendinden geçmiş gibiydi, gözleri boşluğa bakıyordu.

Kate gözlerini açtı. Bir şok dalgası daha ona çarptı ama bu farklı bir dalgaydı... gelgit dalgası değildi. Yeniden helikoptere dönmüştü, David'in yanındaydı. David tepesinden ona bakıyordu.

Neler oluyordu? Kate artık kendini farklı hissediyordu. Öğrendiği şeyler, anılar, onu tarif edilemez bir şekilde değiştirmişti. İnsanlık... bir deneydi. David de bunun bir parçası mıydı?

David ona, "Ne oldu?" diye sordu.

Kate kafasını iki yana salladı.

David, "İyi misin?" dedi.

Kate gözlerini kapadı ve kafasını salladı, gerçeklikle yüzleşmek istemiyordu.

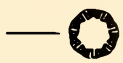

David, Kate'i helikopterin koltuğuna oturttu ve bombalar patladıkça helikopter yana yatıp savrulurken onu sıkıca tuttu. Malta geçmişteki gibi şimdi de ağır koruma altındaydı.

Tekneyle gelen mültecileri kabul ediyorlardı ama kimse oraya hava yoluyla ulaşamıyordu.

Uydu telefonunu aldı. Kate'e, "Süreklilik'i ara," dedi. "Bizim bir Immari helikopterinde olduğumuzu ama onların tarafında yer aldığımızı söyle. Malta'ya, bize ateş açmamasını iletsin. İniş yapmamız gerek."

David, Kate'in gözlerini açışını, kısa bir an onu süzüşünü, sonra güçlükle numarayı çevirişini izledi. Bir saniye sonra Paul Brenner'la hızlı hızlı konuşuyordu.

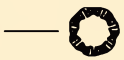

Paul Brenner telefonu kapadı. Kate ve ekibi Malta'daydı.

Asistanına, "Bana Valletta Orkide Bölgesi'nin müdürünü bağlayın," dedi.

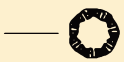

Dorian uzaktaki patlamaları izledi. Valletta yaklaşan bütün hava araçlarına ateş açıyordu.

Kaskının mikrofonunu aktif hale getirdi.

"Bize bir mülteci teknesi bul."

"Efendim?"

"Dediğimi yap. Adaya havadan ulaşamayız."

On dakika sonra bir balıkçı teknesi üzerinde havada duruyorlardı.

Dorian halatların yere inişini izledi. Adamları teknenin güvertesine indi ve silahlarını kaldırdı. Teknenin mürettebatı ve yolcuları teknenin kabinine doğru çekildi.

Dorian güverteye indi ve bir araya toplanmış insanlara doğru gitti.

"Başınıza bir şey gelmeyecek. Sadece bizi Malta'ya götürecek bir araca ihtiyacımız var."

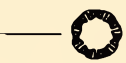

David helikopterin platforma indiğini hissetti. Kate'in saçlarını yüzünden çekti. "Yürüyebilecek misin?"

David onun çok sıcak olduğunu düşündü, ateşi yoktu ama... çok sıcaktı. *Ona neler oluyor? Onu kaybedemem. Bütün bu olanlardan sonra yapamam.*

Kate başını salladı ve David onun helikopterden inmesine yardım etti, sonra kolunu ona sarıp platformdan götürdü.

Arkalarında bir düşman vardı: Chang, Janus ya da Shaw. David hangisi olduğunu bilmiyordu. Ancak Kamau'nun da arkasında olduğunu ve onun David'i kollayacağını biliyordu. Şu anda bütün telaşı Kate'ti.

"Dr. Warner!" Özel tasarım bir gözlük takmış, içinde uyuduğu önlüğünü giyen bir adam onları karşıladı. "Dr. Brenner bizi araştırmanız hakkında bilgilendirdi. Size yardımcı olmak için buradayız..."

David, "Bizi hastaneye götür," dedi. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. Kate'in yardıma ihtiyacı vardı.

David gözlerine inanamıyordu. Hastane son teknoloji harikasıydı fakat yine de her yerde ölen insanlar vardı ve kimse onlara yardım etmekle ilgilenmiyordu.

David bölge müdürüne, "Burada neler oluyor? Niçin bu insanlarla ilgilenmiyorsunuz?" diye sordu.

"Gerek yok. Mülteciler buraya hasta geliyor, saatler sonra da iyileşiyorlar."

"Tedavi edilmeden mi?"

"İnançları onları kurtarıyor."

David, Kate'e baktı. Kendine geliyordu. Alnından ter akmıyordu artık. David onu kenara çekti. "Sen buna inanıyor musun?"

"Gördüğüm şeye inanıyorum ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Kaynağını bulmamız gerek. Bana üzerine yazı yazacak bir şey ver."

David komodinlerden birinin üzerindeki not defterlerinden birini aldı.

Kate hemen bir şeyler karaladı.

David, onları dikkatle izleyen Orkide Bölgesi'nin müdürüne geri döndü. Janus hastane kanadının bir köşesinde Kate'in bilgisayarını ve örnek toplayıcısını, daha önce gördüğü o termosumsu cihazı kuruyordu. Kamau ve Shaw yanlarında duruyor, bir zil çalacakmış da dövüşmeye başlayacaklarmış gibi birbirlerini süzüyorlardı.

Kate kabataslak çizimini müdüre uzattı. "Bunu arıyoruz. Taştan bir kutu..."

"Ben..."

"Burada olduğunu biliyorum. Çok uzun süredir burada. Binlerce yıl önce Immaru isimli bir grup onu buraya sakladı. Bizi ona götür."

Müdür gözlerini kaçırdı, yutkundu, sonra da insanlardan ve dinleme mesafesinden uzaklaştırdı. "Onu daha önce hiç görmedim. Ne olduğunu bilmiyorum..."

David, "Onu bulmamız gerekiyor sadece," dedi.

"Rabat. Söylentilere göre Malta Şövalyeleri oradaki yeraltı mezarlıklarına saklanmışlar."

Dorian, Malta'nın başkentine akın eden barbarlarla birlikte hareket ediyordu. Tanrı aşkına, pis kokuyorlardı. Hastalarını taşıyor, onları güvenli bir yere ulaştırabilme umuduyla birbirlerini itip kakıyorlardı.

Dorian kaşındıran battaniyesini başının etrafına sarmış, dış görünüşünü saklamaya, üzerine gelen leş gibi kokuyu içine çekmemeye çalışıyordu. İnsanın davası için acı çekmesi böyle bir şeydi işte.

Uzakta, hastanenin arkasında bir Immari helikopterinin havalanıp adanın daha da içine doğru gittiğini gördü.

Dorian yanındaki Immari özel harekat askerine döndü. "İlerliyorlar. Bize bir helikopter bul. Buradan gitmeliyiz."

82

Malta

David helikopterin penceresinden aşağı bakınca küçük Rabat şehrinin tamamını görebiliyordu. Hiç beklediği gibi değildi.

Rabat bomboştu, tamamen terk edilmişti; sanki içindeki her bir ruh bu küçük şehirden üzerindeki kıyafetleri haricinde tek bir şey almadan kaçmıştı. Veba geldiği zaman yerel halk Malta'nın iki Orkide bölgesinden birine, Victoria ya da Valletta'ya akın etmiş olmalıydı.

Karşısında oturan Janus ve Chang'in suratlarını taradı. Boş. İfadesiz. Helikopter koltuklarının arasındaki açıklıktan Shaw ve Kamau'nun suratlarının camdan yansımasını gördü. Boş. Katı. Odaklanmış. Altısı birlikte Rabat'ta olacaktı ve Martin'in katili hamlesini yapacaktı... Kate, tedavi ya da nihai amacı her neyse onun için.

David yeniden pencereden baktı ve zihni onun için güvenli bir yer olan tarihe, en iyi bildiği konuya gitti.

Rabat, Malta'nın eski başkenti Mdina'nın diğer tarafında kalıyordu, tarihçiler bu şehrin MÖ 4000 yılından önce kurulduğuna inanıyorlardı.

Malta'ya da ilk kez MÖ 5200 civarında Sicilya'dan göç eden gizemli bir grup yerleşmişti.

Yirminci yüzyılda, arkeologlar Malta'nın iki adasının her yerinde megalitik tapınaklar bulmuşlardı: Toplamda on bir taneydiler, içlerinden yedisi UNESCO tarafından Dünya Miras Alanı ilan edilmişti. Bazı bilim insanları onların gezegen üzerinde desteksiz ayakta duran en eski yapılar olduklarına inanıyorlardı. Yine de kimse onları kimin, niçin inşa ettiğini bilmiyordu. Tarihçeleri

MÖ 3600 yılına, hatta daha da öncelerine uzanıyordu. Bu yapıların yaşı –Malta tarihinin kendisi– bir anomali, insanlık tarihine bakıldığında anlaşılmayan bir gerçekti.

Antik Yunanistan'ın karanlık çağları yalnızca MÖ 1200 yılına kadar uzanıyordu. Sümer gibi yerlerdeki ilk medeniyetler, ilk şehirler MÖ 4500 yılına uzanıyordu. Akad İmparatorluğu MÖ 2400 yılı civarında, Babil de iddialara göre MÖ 1900'de kurulmuştu. Onlara en azından karakter anlamında en yakın megalitik yapı olan Stonehenge'in bile MÖ 2400'de inşa edildiği düşünülüyordu... bu yine de o gizemli grup tarafından dış dünyayla bağlantısı olmayan Malta'da inşa edilmiş yüksek tapınaklardan bin yıldan uzun bir süre sonraydı. Malta'nın megalitik yapıları için getirilmiş bir açıklama yoktu; tarihleri ve onları inşa eden insanların tarihleri çağlar geçtikçe unutulmuştu.

Tarihçiler ve arkeologlar hâlâ medeniyetin doğum yerini tartışıyordu. Birçoğu ilk yerleşkelerin günümüzün Hindistan'ında yer alan İndus Vadisi'nde ya da günümüzün Çin'inde yer alan Sarı Nehir Vadisi'nde ortaya çıktığını savunuyordu fakat çoğunluk işlevsel, kalıcı insan yerleşkeleri olarak tanımlanan medeniyetin ilk kez 4500 yıl önce Doğu Akdeniz'de yer alan Levant bölgesinde bir yerlerde ya da daha geniş olan Mezopotamya ve Doğu Akdeniz kıyılarını kapsayan Bereketli Hilâl bölgesinde doğduğu konusunda hemfikirdi, yani Malta'dan binlerce kilometre uzakta.

Ancak Bereketli Hilâl'de bulunan ilkel yerleşim yerlerinin kalıntıları seyrekti ve yerle bir olmaktaydı; Malta'daki daha etkileyici ve teknik anlamda daha gelişmiş taş yapılarla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu... ve Malta'dakilerin onlardan önce inşa edilmiş olmaları muhtemeldi. Burada dış dünyayla bağlantısı olmayan bir medeniyet yaşamış, bir tür yüce güç için yapıtlar dikmiş fakat nasıl olduysa ibadet ettikleri tapınakları haricinde hiçbir iz bırakmadan yok olmuşlardı.

Malta'da ilk tarihsel kayıt bırakanlar Yunanlar, sonraysa MÖ 750 yılları civarı Fenikeliler olmuştu. Yaklaşık üç yüz yıl sonra Malta'da Fenikelilerin yerini Kartacalılar almıştı fakat MÖ 216'da

Romalıların gelip adayı birkaç yıl içinde ele geçirmeleriyle hükümdarlıkları kısa sürmüştü.

Romalıların Malta'ya hâkim oldukları süre boyunca Malta'nın yöneticisi, sarayını Mdina şehrine inşa etmişti. Neredeyse bin yıl sonra, 1091'de, Normanlar Malta'yı fethetmiş ve Mdina şehrini sonsuza dek değiştirmişti. İskandinav istilacılar savunma amaçlı tahkimatlar ve geniş bir hendek inşa ederek Mdina'yı en yakında yer alan şehir Rabat'tan ayırmıştı.

Ancak belki de Mdina'nın en köklü efsanesi Aziz Pavlus efsanesiydi. MS 60 yılında havari Pavlus Malta'da gemi kazası geçirdikten sonra orada yaşamıştı.

Pavlus, Roma'ya doğru yol almaktaydı... zorla. Daha sonraları havari olduğu ilan edilecek bu adam, bir siyasi isyancı olmakla yargılanacaktı. Pavlus'un gemisi şiddetli bir fırtınaya kapılmış ve Malta kıyısında karaya oturmuştu. Gemideki herkes karaya güvenli bir şekilde yüzmüştü, sayıları toplamda iki yüz yetmiş beş civarıydı.

Efsaneye göre Maltalılar Pavlus'u ve sağ kalan diğerlerini aralarına kabul etmişlerdi. Aziz Luka'ya göre:

Ve sonra bu adanın isminin Malta olduğunu öğrendik.
Ve orada yaşayan insanlar bize büyük nezaket gösterdi,
ve bir ateş yakıp bize ısınmamızı söylediler...

Luka'nın ahitinde ateş yakılırken Pavlus'un zehirli bir yılan tarafından ısırıldığı fakat hiçbir zarar görmediği anlatılır. Adada yaşayanlar bunu Pavlus'un özel bir adam olduğuna dair bir işaret olarak görürler.

Geleneklere göre havari Rabat'taki bir mağaraya sığınır, yeraltında mütevazı bir hayat sürmeyi seçer ve kendisine sunulan rahat koşulları geri çevirir.

Kışın, Malta'nın Romalı yöneticisi Publius, Pavlus'u sarayına davet eder. Pavlus oradayken Publius'un babasını ciddi bir hastalıktan kurtarır. Rivayete göre Publius bu olaydan sonra Hristiyanlığı

kabul eder ve Malta'nın ilk piskoposu ilan edilir. Malta aslında Hristiyanlığa geçen ilk Roma kolonilerinden biridir.

Kamau, David'in daldığı düşünceleri bölerek telsizden, "Nereye iniş yapalım?" diye sordu.

David, "Meydana," dedi.

"Aziz Pavlus Kilisesi'ne mi?"

"Hayır. Yeraltı mezarlıkları biraz daha uzakta. Bizi meydana indir. Ben bizi oradan götüreceğim."

Odaklanması gerekiyordu. Malta'ya gizemli bir grup yerleşmiş ve dünya o zamandan beri binlerce yıldır bu ada için savaşmıştı. Mucizevi iyileşme efsaneleri, dünyanın dört bir yanındaki medeniyetlerden daha eski megalitik taş tapınaklar ve şimdi de Malta'da mültecileri vebadan kurtaran bir şey vardı. Bu yapboz yerine nasıl oturuyordu?

Helikopter inerken Kate'e döndü. "Yürüyebilecek misin?"

Kate başıyla onayladı.

David, Kate'in... mesafeli olduğunu düşündü. İyi miydi? Dayanılmaz bir şekilde kolunu ona dolama isteği duyuyordu ama Kate çoktan helikopterden inmişti ve iki bilimci koltuklarından kalkmış, onu takip ediyorlardı.

Shaw ve Kamau onlara katıldı.

Janus, "Ben yeraltı mezarlıklarının Aziz Pavlus Kilisesi'nin altında olacağını düşünmüştüm," dedi.

David arkalarındaki helikopterin azalan gürültüsünü bastırmak için biraz bağırarak, "Hayır," dedi. İlerideki Aziz Pavlus Kilisesi'ne bir bakış attı. Bu taş bina yedinci yüzyılda artık Aziz Pavlus'un Mağarası olarak anılan mağaranın tepesine inşa edilmişti, havari burada oldukça sade bir yaşam sürmüştü.

Grup helikopterin azalan sesinden tamamen uzaklaştığında David açıkladı. "Yeraltı mezarlıkları hemen ileride. Hijyen sebebiyle Romalılar vatandaşlarına ölülerini başkent Mdina'nın şehir duvarlarının içine gömmelerine izin vermezdi. Burada, Rabat'ta, şehir duvarlarının hemen dışına geniş bir yeraltı mezarlığı ağı –defin odaları– inşa ettiler." David daha fazla bilgi vermek isti-

yordu... içindeki tarihçi kendini zor tutuyordu. Rabat'taki yeraltı mezarlıklarında Hristiyan, Pagan ve Yahudiler, birçok hükümdarın dini liderleri idam ettirdiği Roma zamanlarında neredeyse hiç duyulmamış bir tolerans göstergesi olarak, aynı zümreye aitlermiş gibi yan yana gömülmüştü.

Paganların, Yahudilerin ve Hristiyanların, sevdiklerini Roma döneminin Malta'sındaki yeraltı mezarlıklarında yan yana bulunan defin odalarında son yolculuklarına uğurladıkları dönemde, hem Yahudi hem de Roma vatandaşı olan Tarsuslu Pavlus, İsa'nın ilk takipçilerine zulmediyordu. Pavlus, Hristiyan kilisesini daha büyümeden şiddetle yok etmeye çalışmış fakat daha sonra Şam'a giderken, İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra Hristiyanlığa geçmişti. Tarsuslu Pavlus daha sonra havari Pavlus olarak anılacaktı ve Rabat'taki yeraltı mezarlıklarına onun şerefine ismi verilecekti.

David önündeki göreve odaklandı.

Başka bir arka sokağa daldılar ve David taş bir binada durdu.

Tabelada şöyle yazıyordu:

MÜZE BÖLÜMÜ
H. PAVLUS
YERALTI MEZARLIKLARI

Janus önce demir kapıları, sonra da ağır ahşap kapıyı itip açtı ve grup müzenin lobisine girdi.

Mermer zeminli büyük salon sessiz ve ürpertici derecede kıpırtısızdı. Duvarlarda plaketler, fotoğraflar, tablolar vardı. Ana salondan ayrılan koridorlar cam vitrinlerde duran taştan eserler ve David'in çıkaramadığı daha küçük antika parçalarla doluydu. Yine de bütün gözler David'deydi.

Chang, "Şimdi nereye?" diye sordu.

David, "Burada kamp kuracağız," dedi.

David lafını bitirdiği anda Kamau masalardan birinin üzerini boşalttı, silindir çantasını yere koydu ve silahlarını ayırmaya başladı: tabancalar, tüfekler ve zırhlar.

Janus hemen Kate'in yanına gitti ve sırt çantası için bir elini ona uzattı. "Alabilir miyim?"

Kate sırt çantasını ona uzattı ve Janus bir araştırma istasyonu kurmaya başladı. Bilgisayarın fişini taktı ve onu Martin'in Kate'e DNA örneklerini çıkarması için verdiği termos şeklindeki cihaza bağladı.

Janus uydu telefonunu masaya koydu. "Süreklilik'i arayalım mı? Durumumuzu rapor etmek için?"

David, "Hayır," dedi. "Rapor edecek bir şeyimiz olursa ararız. Şu anda... konumumuzu belli etmenin bir anlamı yok."

Telefona baktı. Ekipten biri tam da bunu yapıyordu... bulundukları yeri belli ediyordu. Masadan telefonu aldı ve Kate'e uzattı. "Bu sende dursun."

Shaw, Kamau'dan yarım metre ötede duruyor, onun silahları ve zırhı ayıklamasını izliyordu. David onunla göz göze geldi ve bir an durup birbirlerine baktılar.

Göz temasını ilk kesen Shaw oldu. Yeraltı mezarlıklarına inen merdivenin iki yanındaki küçük masalardan birine doğru yürüdü. Katlanmış bir broşür aldı ve okumaya başladı.

Shaw, "Şimdi ne yapacağız, David?" diye sordu rahat bir ses tonuyla. "Bir ortaçağ şövalyesinin gelmesini bekleyip taştan yapılmış eski bir kutu gördünüz mü diye mi soracağız?"

Janus gerilimi bozmaya çalışarak araya girdi. "Durumun aciliyetini hatırlatmak isterim..."

"İçeri gireceğiz," dedi.

Kamau bu sözlerini harekete geçme işareti olarak aldı. Kurşun geçirmez yeleğini giyip bir takım da David'e verdi.

Shaw, "Bu samanlıkta iğne aramaya benziyor," dedi. Broşürü kaldırdı. "Bu çok geniş bir ağ. Yeraltı mezarlıklarından yalnızca birkaçı halka açık ama o... cihaz herhangi bir yerde olabilir. Kilometrelerce uzanan tünellerden bahsediyoruz."

David, Kate'in yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Duygusuzdu, neredeyse soğuktu. Geçmişten bir şey mi görüyordu?

Janus, "Bana ayrılsak daha iyi olur gibi geliyor," dedi. "Daha fazla mesafe kat edebiliriz."

Chang süklüm püklüm, "Ama bu... tehlikeli olmaz mı?" dedi.

Janus, "İki kişilik takımlar halinde gidebiliriz; bir asker bir bilim insanı şeklinde," dedi.

David bu öneriyi değerlendirdi. Diğer seçeneği, birini müzenin içinde bırakmaktı, o zaman da bu kişi yeraltı mezarlıklarını kapatabilir, destek kuvvet çağırabilirdi. İyi bir seçeneği yoktu.

David, "Tamam," dedi. "Shaw ve Chang, siz önden gidin." David şüphelendiği iki kişiyi bir arada tutmak istiyordu, önce onlar gidecek, onlarla grubun geri kalanı arasında mesafe olacaktı. "Sonra Kamau ve Janus gidecek. Kate ve ben de arkanızdan geleceğiz."

Shaw yarı bağırarak, "Orada ne olduğuna dair bir halt bildiğimiz yok," dedi. "Ben oraya silahsız gitmiyorum. İstersen vur beni, David."

David masaya gitti, bir taktik saldırı bıçağı aldı ve sivri ucu ona gelecek şekilde Shaw'a fırlattı. Shaw onu sapından yakaladı. Gözleri parladı.

"Artık silahın var. İlk sen gidiyorsun yoksa seni gerçekten vuracağım. Dene de gör."

Shaw bir an durdu, döndü ve hemen arkasında Chang, sonra da diğer dördüyle merdivenlerden inmeye başladı.

83

Aziz Pavlus Yeraltı Mezarlığı
Rabat, Malta

Yeraltı mezarlığı küflü ve karanlıktı. Müze aydınlatma sistemi çalışmıyordu ama LED lambaların ışığı her tarafa yayılmış vitrinleri ve turların durup odalar hakkındaki bilgileri okudukları yazıları gözler önüne seriyordu.

On dakika kadar sonra, tünel ikiye ayrıldı.

David, "Ne olursa olsun, bir sat sonra lobide buluşuyoruz. Bir şey bulamazsanız geri dönün," dedi. "Bulunduğunuz yerlerin haritasını çıkarmaya çalışın."

Shaw, "Peki anne. Bir saat sonra geri döneriz, ödevimizi de getiririz," diye çıkıştı. Döndü ve Chang'i karanlık koridordan götürdü.

Kate, David, Kamau ve Janus ondan sonra sessizlik içinde yürüdü. Beş dakika sonra tünel yine çatallandı. Kamau ve Janus yeni yola yöneldi.

Kamau, "İyi şanslar, David," dedi.

Janus hem Kate'e hem de David'e başıyla selam verdi.

David, "Size de," dedi.

David ve Kate bir süre konuşmadan yürüdü. David diğerlerinin duyma mesafesinden çıktıklarını düşündüğünde durdu. "Bana burada neler olduğunu bildiğini söyle. Malta'daki insanları vebadan kurtaran şey ne?"

"Bilmiyorum. Geçmişte Sandık'ı gördüm ama ona ne olduğunu bilmiyorum. Immaru'nun onu yükseklere taşıdığını gördüm, ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Burada neredeyse altı bin yaşında taştan yapılmış megalitik tapınaklar var... dünyadaki bilinen en eski kalıntılar. Roma İmparatorluğu'na, Aziz Pavlus'un Malta'ya geldiği zamana kadar giden mucizevi iyileştirme efsaneleri var. Immaru Sandık'ı buraya güvende tutmak için getirmiş olabilir mi?"

Kate, "Bu mümkün," dedi, dikkati başka yerdeydi.

"Bu insanları nasıl iyileştirmiş olabilir?"

"Bilmiyorum..."

"İçinde ne var?"

"Adem'in –alfamızın– cesedi var; Atlantis Geni'ni ilk verdiğimiz insanın. Şu anda yalnızca kemikleri olmalı."

"Onun kemikleri insanları nasıl iyileştiriyor olabilir ki?"

"Bi-bilmiyorum. Geçmişte ona bir şey yaptık. Ben oradaydım ama göremedim. Ortağımın yüzünü bile göremedim. İnsan genomu çatallanıyordu... deneyi idare etmekte zorlanıyorduk."

"Deneyi..."

Kate başını salladı ama konuyu uzatmadı. "David, bana bir şey oluyor. Konsantre olamıyorum. Başka bir şey daha var. Dorian da oradaydı..."

"Burada..."

"Hayır. Orada, geçmişteydi. Sanırım onda da başka bir Atlantisli'nin anıları var, bilim deneyinden sonra Dünya'ya gelen Ares isminde biri."

David kalakaldı, sersemlemişti.

"Nasıl?"

"O da Cebelitarık'taki deneydeydi. Tüpler onun radyasyon imzasına göre yeniden ayarlanmışlardı. İspanyol gribi salgınından sonra Dorian oraya konunca, tıpkı benim o bilim insanının anılarını almam gibi o da diğerinin anılarıyla uyanmış olmalı."

David, "Olağanüstü," diye fısıldadı. Yeni bir tür korku yavaşça içine yerleşti. Dorian geçmişin bilgisine sahipti, belki de Kate'ten daha fazlasına. Bu ona taktiksel bir avantaj sağlıyordu.

"Planın ne, David?"

David o ana, loş taştan tünele geri döndü.

"Buradaki o şeyi bulacağız, tedavi bulmak için kullanabilecek miyiz bakacağız, sonra da buradan defolup gideceğiz."

"Peki ya diğerleri?"

"İçlerinden biri bir katil ve hain. Onları burada bırakacağız. Aramızda biraz mesafe bırakmalıyız. Seni güvende tutmanın tek yolu bu."

Kate, David'i tünelin içinde takip etti.

Bu yeraltı mezarlığı Marbella'nın altından geçen taş geçitleri andırıyordu. Aslında küçük Rabat şehri de ona Marbella'yı oldukça andırıyordu.

Kate sanki bir anının hemen parmaklarının ucunda olduğunu hissediyordu... eski yaşamının sonucu, Cebelitarık'ta olanların neticesi. Yine de sanki onun içeri girmesine izin verirse, kendisinin son parçasının kaybolacağını hissediyordu. Kate için o keşfedilmemiş anı buradaki en büyük düşmandı ama David'in haklı olduğunu biliyordu: Diğer tünellerden birinde bir katil dolaşıyordu.

84

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi
Atlanta, Georgia

Dr. Paul Brenner yeğeninin özel hastane odasının kapısını yavaşça açtı.

Çocuk hareket etmiyordu. Paul'ün içini panik kapladı.

Bir saniye sonra Matthew'un göğsü hafifçe yükseldi.

Bir nefes.

Paul nazikçe kapıyı çekip kapadı.

Matthew, "Paul Amca!" diye seslendi, döndü ve öksürdü.

"Hey, Matt. Sana bir bakayım demiştim."

"Annem nerede?"

"Annen... hâlâ bana bir şey için yardım ediyor."

"Onu ne zaman görebilirim?"

Paul donup kaldı, ne diyeceğini bilemiyordu. Dalgın dalgın, "Yakında," dedi.

Matthew yatakta oturdu ve bir öksürük krizine daha girdi, eline kan damlacıkları sıçradı.

Paul oğlanın elinden yavaşça akmaya başlayan kan damlalarına baktı, kırmızı ırmaklar olup birleştiler.

Matthew kana baktı, sonra elini üzerine sildi.

Paul kolunu tuttu. "Onu silme... sadece... bekle, gidip hemşireyi getireceğim." Doğruldu ve odadan hızla çıktı. Matthew'un ona seslendiğini duydu ama Paul çoktan odadan çıkmış yürüyordu. Bunu izlemeye, odada bir saniye daha durmaya dayanamazdı. *Sonunda yeniliyorum, aklımı yitiriyorum*, diye düşündü.

Ofisine gitmek, kapıyı kilitleyip bütün bu olanlar, bütün dünya sona erene kadar orada durmak istiyordu.

Asistanı onu görünce ayağa kalktı. "Dr. Brenner bir mesajınız var..."

Paul hızla asistanının yanından geçerken elini kadına doğru salladı. "Mesaj istemiyorum, Clara."

Kadın, "Dünya Sağlık Örgütü'nden," dedi. İki kâğıt parçası uzattı. "Biri de İngiliz istihbaratından."

Paul kâğıtları elinden hızla aldı ve hemen okudu. Sonra bir kez daha okudu. Döndü ve gözlerini sayfalardan ayırmadan tökezleyerek ofisine girdi. *Bu ne anlama geliyor?*

Kapıyı kapadı ve çabucak Kate Warner'ı aradı. Uydu telefonu çalmadı. Doğruca sesli mesaja geçti. Kapalı mıydı? Sinyal alamıyor muydu?

"Kate, Paul ben. Ee, Brenner." Kadın herhalde hangi "Paul" olduğunu biliyordu. Niyeyse ona mesaj bırakmak bile Paul'ü telaşlandırıyordu. "DSÖ'deki bağlantımdan haber geldi. Görünüşe göre Dr. Arthur Janus diye birine ait herhangi bir kayıt yok. İngiliz istihbaratından da yanıt geldi. Adam Shaw diye bir ajanları yokmuş. Gizli kayıtlara bile bakmışlar." Durdu, ne ekleyeceğini bilemiyordu. "Umarım iyisindir, Kate."

Dorian kapıyı çarpıp kapadı ve özel harekat timiyle Valletta üzerinde yükselirken, koşturan insan sürüsünün küçülmesini izledi.

Pilot, "Varış noktamız neresi, efendim?" diye seslendi.

Dorian telefonunu çıkarıp baktı. Hiç mesaj yoktu.

"Batıya doğru gittiler," diye bağırdı. "Helikopterlerini bulmamız gerek. Önce şehirleri dene."

Aziz Pavlus yeraltı mezarlığında, Rabat şehrinin altında, Kamau, Janus'un önünde yürüyordu. Uzun boylu Afrikalı elinde bir tüfekle önden ilerliyordu. Tüfeğe bağladığı fenerin ışığı geniş tüneli neredeyse hiç aydınlatmıyordu. Janus'un arkasında taşıdığı el lambasının ışığı da pek faydalı değildi.

Janus sessizce, "Nerelisiniz, Bay Kamau?" diye sordu.

Kamau tereddüt etti, sonra da, "Afrika," dedi.

"Neresinden?"

Bir duraklama daha oldu, sanki Kamau cevap vermek istemiyormuş gibi. "Kenya, Nairobi'nin dışından. Sessiz..."

"Modern insan ırkının beşiğinin yakınından. Tarihi değiştiren, insanlığın kaderini belirleyen o Afrikalı'nın peşine düştüğümüz bu keşif gezimizde Doğu Afrika'dan birinin bulunması oldukça anlamlı."

Kamau arkaya döndü, feneri Janus'un suratına tuttu. "Sessiz olmalıyız."

Janus elini kaldırıp gözlerini ışıktan korudu. "Peki."

Yeraltı mezarlıklarının başka bir kısmında, Dr. Chang, Shaw'un hemen önünde yürüyordu. İngiliz asker, Chang'i önüne almıştı. "Güvende olmak için," demişti.

Chang durdu ve el lambasını savurup Shaw'la yüz yüze geldi.

Chang, "Yolumuzu kaydediyor musun?" diye sordu.

"Evet, bir de ekmek kırıntıları bırakıyorum, doktor. İlerlemeye devam edin."

El lambası Shaw'un suratının sadece yarısını aydınlatıyordu ve Chang o anda otuzlu yaşlarının ortalarında olan bu adamın çok daha genç göründüğünü düşündü.

O yüz... daha genç olan yüz... Chang onu tanıyordu. Daha önce nerede görmüştü?

Yıllar, on yıllar önce. Kate'i annesinden doğurtup tüpün içinden çıkardıktan hemen sonra.

Anısında Saat Kulesi'nin Yöneticisi ve Immari konseyinin iki üyesinden biri olan Howard Keegan, ofisindeki devasa bir meşe çalışma masasında oturuyordu. Chang karşısındaki koltukta huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Tüpün içinden çıkardığın o oğlan üzerinde detaylı bir inceleme yapmanı istiyorum. Adı Dieter Kane ama ona şu anda Dorian Sloane diyoruz. Buraya... alışmakta biraz sıkıntı yaşıyor."

"Yoksa o..."

Keegan parmağını Chang'e doğrulttu. "Bana onun neyi olduğunu sen söyleyeceksin, doktor. Hiçbir şeyi atlama. Bütün tetkiklerini yap ve buraya geri gel, anlaşıldı mı?"

Chang tetkikleri tamamladığında Keegan'ın ofisine geri dönmüş ve canavarımsı masanın karşısında yeniden yerini almıştı. Bloknotunu yeniden açıp rapor vermeye başlamıştı. *Fiziksel olarak oldukça sağlıklı. Yaşına göre ortalamadan iki santimetre daha uzun. Yakın zamanda oluşmuş morlukları var. Bir iki ciddi yara izi, aynı zamanda yakın geçmişte...* Chang başını kaldırdı. "Suistimale uğradığından mı şüpheleniyorsunuz?"

"Hayır, Tanrı aşkına, doktor! Suistimali yapan o. Neyi var bu çocuğun?"

"Korkarım ben ne..."

"Beni dinle. Altmış yıl önce o tüpün içine girdiğinde dünyadaki en sevimli çocuktu. Çıktığındaysa tam bir yılana dönüştü. Sosyopat olmanın eşiğinde. Bu tüp ona bir şey yaptı, doktor ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

Chang ne diyeceğini bilemiyordu.

Yan kapı birdenbire açılıvermiş ve Dorian içeriye koşmuştu.

"Çık dışarı, Dorian! Çalışıyoruz."

Dorian'ın ardından içeriye bir çocuk daha girip ona çarpmıştı. Dorian'ın omzunun arkasından bakmıştı. O yüz.

Çocuklar dışarı çıkıp arkalarından ağır kapıyı kapatmışlardı.

Keegan burnunun kemerini sokarak koltuğuna yaslanmıştı.

Chang bu sessizlikten nefret ediyordu. "Diğer çocuk..."

"Ne?" Keegan öne eğildi. "Ah, o benim oğlum, Adam. Dorian'ı onun ağabeyi olarak yetiştiriyorum, belki ona biraz dengeli olmayı öğretir, bir aile hissi verir diye. Dorian'ın ailesi öldü. Fakat... Dorian'daki bu karanlık, bu hastalık Adam'a bulaşacak, onu kirletecek diye ölesiye korkuyorum. Ve bu bir hastalık, doktor. Onda çok, çok yanlış giden bir şey var."

Chang yeniden taştan koridora döndü, anı gitmiş, loş ışık geri dönmüştü. Adam Shaw'a, yarısını görebildiği suratına gözlerini dikti. Evet, bu oydu. Dorian'ın üvey kardeşi. Keegan'ın oğlu.

Shaw, "Ne?" diye sordu.

Chang geriye doğru bir adım attı. "Bir şey yok."

Shaw aralarındaki mesafeyi kapadı. "Bir şey mi duydun?"

"Hayır... ben..." Chang söyleyecek bir şey, bir bahane arıyordu. Düşün. Bir şey söyle.

Shaw yavaşça gülümsedi. "Beni hatırladın, değil mi, Chang?"

Chang donup kaldı. *Niye kıpırdayamıyorum?* Sanki görünmez bir yılan onu sokmuştu ve felç edici zehri bedeninin her bir santiminde dolaşıyordu.

"Hatırlayacak mısın, merak ediyordum. Çok kötü oldu. Martin de beni hatırladı."

Chang, "İmdat!" diye haykırdı ve Shaw o anda kemerindeki bıçağı çekip Chang'in gırtlağını ve nefes borusunu kesti. Taştan duvarlara kan fışkırdı ve Chang yere düştü; gırtlağından ıslak bir hırıltı geliyor, açılmış boğazını tutmaya çalışıp gelmeyecek bir nefes için çırpınıyordu.

Shaw kanlı bıçağı Chang'in göğsüne sildi, sonra da ölmekte olan adamın üzerinden adımını atıp geçti. Tünelin zeminine bir patlayıcı koydu, hızlıca kurdu ve tünelin içine doğru koşmaya başladı.

Kamau sesi duyunca durdu. Birinin imdat çağrısı gibi gelmişti. Janus'a döndü. Adamın elinde bir şey vardı. Bir silah mı?

Kamau tüfeğini kaldırdı.

Kamau'nun daha önce hiç görmediği kadar parlak kör edici bir ışığın saldırısına uğradı. Kafasının içinde bir tür ses, titreşim değil de bir tür basınç çınladı. Kamau dizlerinin üzerine düştü. Janus ona ne yapıyordu? Kafasının şiştiğini hissediyordu; beyni içeriden patlıyormuş gibiydi.

Janus tek kelime etmeden yanından geçip gitti.

Gelen feryat David'i durdurdu. Kimdi bu? Katil hamlesini yapıyordu.

Ses yakından gelmişti. Bitişiğindeki tünelden mi? Kesişen bir tünelden mi?

Kate'in sesi bir fısıltı olarak çıktı. "David..."

"Şşşş. İlerlemeye devam et." David önden gidiyor, artık tüneli koşarak geçiyordu. Daha öncesinde her açıklıkta durmuş, tüfeğini sağa sola çevirip bakmıştı.

Şimdiyse önemli olan hızdı; sesle aralarına mesafe koymak, güvenli, savunma yapılabilir bir pozisyon bulmaktı.

İleride tünel içinde kayadan oyulmuş taştan bir masa bulunan geniş bir defin odasıyla sona eriyordu.

David yavaşladı, ne yapacağını düşünüyordu. Geri mi dönseydi?

Durdu ve sırtından ürpertici bir his yükseldi. Dönmek için hamle yaptı ama bir ses konuştu. "Kıpırdama."

85

Aziz Pavlus Yeraltı Mezarlığı
Rabat, Malta

David ellerini kaldırdı. Kate'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, David'in hareketini izliyor, dönüp arkasındaki adama ateş edecek mi, diye merak ediyordu. David bunu yapmak istiyordu ama arkasında kim olduğunu ve kaç kişi olduklarını bilmiyordu.

Sessizliği başka bir ses bozdu, David'in tanıdığı bir ses.

"Silahlarınızı indirin. Beklediğimiz kişiler onlar."

David ve Kate yavaşça dönüp tünelin gölgelerinin içinden çıkan genç adama baktılar.

Kate, "Milo," diye fısıldadı.

"Merhaba, Dr. Kate." Milo, David'e başıyla selam verdi. "Bay David."

Milo, "Benimle gelin," dedi. Döndü ve iki yanında ağır silahlı iki askerle birlikte –David onların Malta Şövalyeleri olduğunu tahmin ediyordu– tünelin içinden onları götürdü.

Tünel kare şeklinde geniş bir taş odaya açıldı, burası diğer defin odalarından çok daha büyüktü. Odanın etrafında yarım düzine nöbetçi silahları çekilmiş vaziyette duruyordu.

Odanın sonundaki hafifçe yükseltilmiş sunağın üzerinde taştan bir kutu duruyordu.

Kate hızla ona yaklaşıp sırt çantasını çıkardı. Askerlere döndü. "Kapağını kaldırabilir misiniz?"

Milo işaret etti ve dört nöbetçi silahlarını bırakıp kutunun başına geçti.

David, "Milo, buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Bu uzun bir hikâye, Bay David ama şimdilik... bunu bir daha yapmak istemezdim diyelim."

"Evet, seni anlıyorum."

Sunakta Kate taştan sandığın üzerine eğilmiş, bir şey üzerinde çalışıyordu. David yanına gelip kutunun içine baktı. Loş ışıkta kemikleri zor da olsa seçebildi.

Kate, David'in tanıyamadığı bir cihaz kullandı; çantadan aldığı bir şeydi. Kate'in genetik örnek aldığını biliyordu ancak nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

David sunağın etrafında duran adamlara döndü. Milo sessizce onların ortasında duruyordu. David, ilk kez Tibet'teki manastırda tanıştığı bu genç adamla ilgili oldukça farklı bir şey olduğunu düşündü. Bir olgunluk, bir duruş.

David dönüp Kate'e baktı. "İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

Kate başıyla onayladı.

David, "Milo," dedi. "Örneği işlemden geçirmek için yukarı çıkmamız, bilgisayarımıza gitmemiz gerek." Durdu. "Burada bir katil dolaşıyor olabilir."

"Bize burada bir şey olmaz, Bay David." Milo askerlere başıyla işaret etti. "Onlar burayı çok uzun zamandır koruyor. Ve sizi yeraltı mezarlığından güvenle çıkarabilirler."

Askerlerden birkaçı gruptan ayrılıp yukarı çıkan tünelin ağzında durdu. David ve Kate onların peşine düştü ve yola çıktılar.

Dorian gözucuyla yerde duran bir helikopter gördü. Bir Immari helikopteri.

Onu işaret etti. "Orada! Yakında olmalılar."

Güneşin ilk ışıkları tüneli aydınlatırken David artık arkalarından nöbetçilerin ayak seslerinin gelmediğini fark etti. Arkasına dönüp baktı ama nöbetçiler kaybolmuştu. Kafasını salladı. *Gizemler listesine eklenecek bir şey daha*, diye düşündü.

Yüzeye çıktıklarında, Kate hemen bilgisayara koştu, sırt çantasını koydu ve çabucak çalışmaya başladı.

David tüfeğin şarjörünü kontrol etti, gerginliğin verdiği bir alışkanlıktı bu, sonra da gözlerini girişten hiç ayırmadan ileri geri yürümeye başladı.

Omzunun üzerinden Kate'e, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bu yeni veri kümesini Süreklilik'e yüklemem gerekiyor, sonra da onların tedavi bulmasını umacağız."

"Ne kadar sürer?"

Kate alnını ovuşturdu ve ekrana baktı. "Bilmiyorum..."

"Neden?"

Kate öfkeyle ona baktı. "Eh, şu anda beynim yanmış halde, en son sefer de Janus yapmıştı... benden çok daha iyi bu konuda."

David gözlerini bir saniye için tünelden ayırdı. "Tamam, tamam. Ben sadece... şu anda faydalı olmak bizim için en önemli şey diye düşünmüştüm."

Bir zil sesi gerginliği bozdu.

"O da neydi?"

Kate cebinden uydu telefonunu çıkardı. "Sesli mesaj geldi."

Kate telefonu masaya koydu ve klavyede yazıp bilgisayar ekranını taramaya devam etti. "İstiyorsan dinleyebilirsin. Bana en önemli şeyin faydalı olmak olduğu söylendi ve yapmam gereken işler var."

David telefona baktı, sonra yeniden tünele dönüp silahını kaldırdı. Kate'e çalışırken baskı yapmamayı ve daha sonra dönüp dolaşıp başına bela olacak cümleler kullanmamayı aklının bir köşesine not aldı.

Mağaranın derinliklerinden, karanlığın içinden gelen ayak sesleri duydu. Hafif, temkinli adımlardı bunlar... sanki girişe yaklaşan kişi, geldiğinin duyulmasını istemiyordu.

David, Kate'in dikkatini çekti, parmağını dudağına götürdü ve girişin yanına adımını atıp tünelin dışında pozisyon aldı. Ateş etmeye hazır şekilde tüfeğini doğrulttu. Gelen Shaw olacaktı... bundan emindi ve hazır olacaktı.

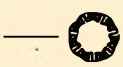

Dorian kokpitin içine eğildi ve aşağıdaki meydanda duran helikoptere baktı.

Pilot, "Yanlarına mı inelim?" diye sordu.

"Tabii canım. Hatta nerede olduğumuzu söyleyen bir mesaj da atalım. Ya da fişek falan yakabiliriz."

Pilot yutkundu. "Efendim?"

"Başka bir yere in. Helikopterin yakınında bize pusu kurmak için bekliyor olabilirler. Yeri yürüyerek tarayacağız."

Dorian telefonunu yeniden kontrol etti. Mesaj yoktu. Niye?

Adam ölmüş müydü?

Ölmemiş olmasını umuyordu. Bu onun son kaybı, geriye kalan son ailesi, tek ilişkisi olurdu. Kardeşi. Dünyada Kate Warner'ı yakalaması için güveneceği tek kişi. Ve o şu anda Rabat'ta bir yerlerdeydi, Dorian bunu hissedebiliyordu. Fakat niçin? Burada ne vardı? Dorian tarihin ona rehberlik edebileceğinden, Rabat'ın önemini ortaya sereceğinden emindi ama tarih kimin umurundaydı ki? Tarih çok emek istiyordu.

"Aranızda Rabat'ın tarihini bilen var mı? Önemli kültürel noktaları var mı?"

Askerler suratlarında boş ifadelerle ona döndü.

Pilot interkomdan ona seslendi. "Mdina antik zamanlarda Roma'nın başkentiydi. Onlardan önce Fenikeliler ve Yunanlar da oradan yönetiliyorlardı."

Dorian, *Bunların kafasını kim bu gereksiz şeylerle dolduruyor böyle?* diye düşündü. "Çok ilginç... Ama şu anda Mdina'da değiliz, değil mi? Rabat'ta ne var?"

"Ölülerini buraya gömüyorlardı."

"Ne?"

"Romalılar hijyene büyük önem verirdi. Ve güvenliğe. Şehirlerinin etrafına duvarlar örüp ölülerin duvarların içine gömülmesine izin vermezlerdi. Rabat bir banliyöydü..."

"Neden bahsediyorsun sen? Sadede gel!"

"Burada defin odaları var. Antik zamanlardan kalma. Aziz Pavlus'un yeraltı mezarlığı."

Dorian düşündü. Evet, David ve Kate kesin böyle bir şey için gelmiş olmalıydı... cesetler, tedavi için gerekli eski çağlardan kalma genetik kalıntılar için. Bu antik şehrin altında, çağlar boyunca kullanılan taş odalar kaç bin yıldır gömülüydü? Birileri gelip antik zamanlardan kalma bir bedeni bu defin odalarından birine saklayıp gözler önünde kamufle mi etmişti? Önemi yoktu. Tek ihtiyacı olan Kate'ti; onun sahip olduğu kod ve zihnindeki bilgiydi.

O şekil yavaşça karanlığın içinden çıktı. David tetiği tuttu. Hafifçe bastırıp ateş etmeye hazırlandı.

Gelen kişi elleri havada tünelden çıktı.

Janus'tu.

Kate masadan kalktı. "Tanrı'ya şükür. Yardımına ihtiyacım var."

Janus yanına gitti. David içgüdüsel olarak bilim insanını tabancasıyla takip etti.

Janus, "Onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Evet..."

"Sandık'ı... Tibet duvar halısında gösterileni mi? Burada mıydı? Onca zamandır. Alfa'yı. Adem'i yani?" diye sordu.

Kate başıyla onayladı.

Janus bilgisayara bakarken, "Olağanüstü..." diye mırıldandı. "Bakabilir miyim?"

"Tabii ki, lütfen." Kate kenara çekildi.

David omzunun üzerinden, "Kamau nerede?" diye seslendi.

"Çığlıktan sonra ayrı düştük."

"Hayatta mı?"

Janus bilgisayara yazı yazarken, "Öyle olmasını umuyorum," dedi, gözleri bir ileri bir geri ekranı tarıyordu.

David tünelin girişine odaklanmış bir halde, Kate ve Janus da bilgisayara bakarken bir dakika geçti.

Janus başıyla onayladı. "Bu o... çıkış noktası, Atlantis Geni'ni alan ilk insan. Bu genomu hıyarcıklı vebadan ölenlerin ve İspanyol gribi salgınından sağ kurtulanların bedenleriyle birleştirebilirsek her şey yerine oturuyor. Bu veri kümesinden bütün endojen retrovirüsleri izole edebiliriz." Kate'e döndü. "İşte bu, Kate."

Kate uydu telefonunu aldı ve bilgisayara bağladı. Kate bilgisayarda çalışmaya devam etti. "Yüklüyor."

Janus bilgisayardan uzaklaşıp tünelin girişine doğru gitti.

David, "Oraya gidemezsin," dedi.

Janus, "Korkarım gitmek zorundayım," diye yanıt verdi. David'e döndü. "Benim gibi bir bilim insanı için bu bir kere ele geçirilecek bir fırsat. Tamamen yeni bir kabilenin ilk insanı, büyük genetik değişimin ilk adımı. Tarihin, bilimin. Riske rağmen bunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Buradan ayrılma..."

David ona engel olamadan Janus tünelin içine sıvıştı.

Kate uydu telefonunun bilgisayarla bağlantısını kesti ve hemen bir numarayı tuşladı. David onunla tünelin girişi arasındaki pozisyonunu aldı.

Paul, şu anda sana yeni bir veri gönderdim... Evet... Ne... Hayır, mesaja bakmadım.

Kate'in gözleri kocaman açıldı. "Hayır... ben... haber verdiğin için teşekkür ederim. Veriyi aldığın zaman bana geri dön." Telefonu kapadı. "Janus ve Shaw. İkisi de sahteymiş."

David tünelden gelen ayak sesleri duydu. Ateş etmeye hazır bir şekilde silahı kaldırdı ancak karanlıktan çıkan şekil durdu.

86

Aziz Pavlus Yeraltı Mezarlığı
Rabat, Malta

Kate tünelin girişine bakıyor, kimin yaklaştığını görmeye çalışıyordu. İçerideki kişi kollarını kaldırarak dışarı adım attı.

Kamau'ydu.

Tünelin girişinde duruyor, ışık onu boğuyormuşçasına kollarıyla onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

David, "İyi misin?" diye sordu.

"Ben... göremiyorum."

David hemen atıldı ve Kamau'nun tünelden çıkmasına yardım etti, sonra da Kate'in olduğu uzun masadaki bir koltuğa oturttu. Kate, Kamau'nun kafası karışmış, bir şekilde zayıf düşmüş göründüğünü düşündü.

David, "Ne oldu?" diye sordu.

"Janus. Bir ışık silahıyla beni kör etti. Bir süre beni etkisiz hale getirdi."

David, Kate'e döndü. "Veride değişiklik yapmış olabilir."

Kate ağzını tam açmıştı ki masadaki uydu telefonu titreşmeye başlayınca durdu. Hemen telefonu kaptı ve cevap verdi.

Bir sonuç... hayır... bence sizin yapmanız gereken şey... katılıyorum, Paul... öğrenince beni ara.

Kate aramayı sonlandırdı. Bu tek tedavi onların tek şansıydı. Ancak...

Kate, "Bir ilaç bulmuşlar," dedi. "Onunla devam edecekler. Başka alternatifleri yok." David'e baktı. "Janus'la konuşmamız gerek."

David, Kamau'ya yaklaştı. "Görebiliyor musun?"

"İyileşiyor. Hâlâ flu."

Kate, *komutanı için cesur görünmeye çalışıyor*, diye düşündü.

David, Kamau'ya masadan bir tüfek verdi. "O tünelden çıkan ne olursa olsun vurmanı istiyorum."

Kate'e döndü. "Chang öldü, bundan eminim. Orada sadece Shaw ve Janus var. Janus'un nereye gittiğini biliyoruz. Onu geri getireceğim." Kamau'ya, "Tünelin girişine geldiğimde 'Akhilleus geliyor' diye bağırıp öyle çıkacağım," dedi.

Kamau başıyla onayladı.

Sonra da David tünelin karanlığına girdi.

Kate masaya yürüyüp bir tabanca aldı. Yan tarafına işlenmiş harfler üzerinde parmağını gezdirdi. *SIG SAUER.*

Kamau'nun kalın sesi boşlukta yankılandı. "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Çabuk öğrenirim."

Adam Shaw tünelin içindeki taştan çıkıntıya bir patlayıcı daha yerleştirdi. Buradan nereye gidecekti? Müzenin lobisine dönebilmek için bir harita çizseydi iyi olurdu; tünellerin sonu gelmiyordu. Uzaktan gelen ayak sesleri duydu. El lambasını söndürdü.

Tünelin hemen ilerisindeki defin odasının daha da içine doğru çekildi. Bıçağı kılıfından çıkarırken kauçuk kabzası parmaklarında hafifçe gıcırdadı.

Yaklaşan kişide el feneri vardı. Her saniye ışık daha da parlaklaşıyordu.

Shaw çömelip bekledi. Defin odası küçüktü, yaklaşık altı metrekarelik dar bir odaydı, ana tünelin kollarındaki boşluklardan biriydi.

Zihninde adımları takip etmeye çalıştı, atılıp avını yakalamak için sadece bir saniyesi olacağını biliyordu.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Gelen kişi göründü.

Janus'tu.

Shaw geçip gitmesine izin verdi. Nefesini bıraktı. Ama Janus'un ardından gelen ayak sesleri vardı. Kamau mu?

O ikisi birlikteydi.

Shaw donup kaldı.

Bu David'di.

Janus'un peşinden gidiyordu.

Sonra o da gözden kayboldu. Shaw bundan memnundu. Zihninin derinliklerinde, yumruk yumruğa çarpışırlarsa Vale'in onu yenebileceğini biliyordu, kendisinin şaşırtma üstünlüğü olsa bile. Bu göreve başlamadan önce David'in dosyasını, Saat Kulesi personel raporunu okumuştu. David'i ilk gördüğü andan, David Akdeniz'in sularından çıkıp onu suyun üzerindeki veba mavnasının enkazına çarptığı –ve Shaw'a kelimenin her anlamıyla göğüs göğse çarpışmada ne kadar işinin ehli olduğunu gösterdiği– andan beri öldürmek için bir yol arıyordu.

Fakat Shaw'un şu anda David konusunda endişelenmesi gerekmiyordu... David, Kate'ten, en değer verdiği şeyden uzaklaşıp tünelin daha da derinliklerine iniyor, Shaw'un onu yakalayıp görevini tamamlaması ve David'den intikamını alması için bir fırsat veriyordu.

Adam defin odasından çıktı ve sola dönüp David'in ona gösterdiği, Kate'e giden yolu takip etti.

Janus bütün gücüyle koştu. İleride el fenerlerinin yumuşak ışığı taş odayı aydınlatıyordu.

Sandık korunuyor olmalıydı... eğer tarihçe doğruysa.

Janus kuantum küpünü cebinden çıkardı ve yavaşladı. Onu artık görebiliyordu. Sandık odanın ucunda duruyordu. Muhteşemdi. Tıpkı eskiden olduğu gibiydi.

Taş duvarların arkasından iki nöbetçi dönüp yolunu kapadı.

Janus küpü aktif hale getirdi ve içeriyi kör edici bir ışığa boğdu. Ayarını değiştirip seviyesini daha da yükseltti.

Adamlar yere yığıldı ve Janus içeride taş zemine düşen başka bedenlerin sesini duydu.

Janus eşikten içeri adım attı ve sahneye göz gezdirdi. Altı ağır silahlı Avrupalı asker ve başka biri daha vardı... bir ayin cübbesi giyen Asyalı bir genç.

Janus Sandık'a yaklaştı ve içine baktı.

İşte oradaydı. Birinci. Onu saklamışlardı. Hikâyesini anlatmışlardı. Bunca yıldan sonra. Harikulade bir türdü bu. Bütün beklentilerini aşmışlardı. Bu, yine de yapılması gereken şeyi değiştirmiyordu. Kendine başka şansı olmadığını söyledi.

Alfanın uyluk kemiğini tutup kaldırdı ve taş kutunun iç duvarına sertçe vurdu.

İçinden küçük metalik bir çip düştü, üzerine yağan gri tozun içinde kayboldu.

Janus içine uzandı, tozu silkti ve çipi aradı. Bunu bulmak aylar sürmüştü. Son parça buydu. O da gittiği zaman...

Janus çipi kaldırıp ışığa tuttu, ortağıyla birlikte yaklaşık yetmiş bin yıl önce yerleştirdikleri teknolojiyi inceledi. Bu küçük radyasyon implantı onların on binlerce yıl boyunca insan genomunda değişiklikler yapmalarına olanak vermişti. Her yeni radyasyon düzenlemesi yaptıklarında implantın menzilindeki insanların genomunu değiştirip insanlığın gidişatını ayarlamışlardı. Cihaz artık eskiydi, güç kaynağı neredeyse tükenmiş ve menzili büyük ölçüde azalmıştı. Janus onu bulup bulamayacağını merak etmişti. Ancak şu anda süren vebada planlandığı gibi davranmış, acil durum programını çalıştırıp Atlantis Geni'ni aktifleştirmiş, ona doğru akın edenleri kurtarmıştı. Janus'un onu bulabilmesi için bunca insanın ölmek zorunda kalması üzücüydü. Ancak bu aygıt olmazsa, Janus'un dünyaya saldığı son genetik değişikliğin önünde hiçbir şey duramayacaktı.

O anda Janus merakına yenik düştü. İmplantın hafıza modülünü çalıştırdı ve telemetrinin akıp gidişini izledi. İmplantın kayıtları değişiklik yaptıkları kabileyle başladı. Kabile sandığı tropikal yerlerden çıkarmış, dağlardan ve çöllerden geçirip bir gemiye yüklemişti. Buraya, Malta'ya yelken açmış ve Janus'la ortağı geri dönene kadar adanın dış dünyadan kopuk olmasının onları koruyacağını ummuşlardı. Ancak onlar dönmeyince adanın koruması kısa süreli olmuştu.

Barbarlar adayı bulmuş ve bu izole kabilenin neredeyse unuttuğu bir şeyi de beraberlerinde getirmişlerdi: şiddeti. Immaru istilacılara yenik düşmüştü, tıpkı Janus'un kendi halkının başka bir şiddet yanlısı ırka yenik düştüğü gibi. Tarih tekerrür etmişti. Janus onları yanlış mı yönlendirmişti? Dövüşmeyecek kadar medeni olan bir dünyada, son barbarlar kral olurdu.

Malta'yı ele geçiren barbarlar Immaru'nun bıraktığı megalitik tapınakları keşfetmeye başlamışlardı. Bu tapınaklardan birinin derinliklerinde, sandığın ve alfanın bedeninin bulunduğu yerde bazıları implantın radyasyonu sayesinde değişmişti. Bu önce Fenikelilere, sonra da onları Malta'dan süren Yunanlara olmuştu. Yunan istilacılar genetik kazanımları yurtlarına geri götürmüş, beyin bağlantılarındaki değişiklikler yüzyıllarca gelişip serpilmişti.

Yunanistan'daki çevre şartları, zihinleri daha önce hiç görülmemiş şekillerde beslemişti. Birkaç aydınlanmış bireyin erişim sağladığı bir şey vardı: bilinçaltının derinliklerine gömülü ortak bir anı. Bu ortak anı bir efsane şeklinde belirmişti... Cebelitarık'ın kıyısında denize batmış Atlantis isimli üstün bir şehrin hikâyesi. Janus artık bunu görebiliyordu: Bu implant ortak anıyı eklemiş, gelişmiş bir medeniyetin gemiyi bulmasını ve Janus'la ortağını kurtarmaya gelmesini ummuştu. Bir anlamda implant ve aktardığı Atlantis efsanesi kendisini de kurtarmıştı. Atlantis hikâyesinin farkına varan, onu kaydedip yayılmasını sağlayan ilk Yunanlar olmuştu ancak Atlantis'in öyküsü yüzyıllar içinde sadece bütün insanların zihinlerinin uzak bir köşesinde kalacaktı.

Janus, Yunanların onlardan önceki Fenikelilerle aynı kaderle karşılaşmalarını izledi. Yunanlar bu süreçte daha da gelişmişti ve duvarlarının arkasındaki muazzam ordu karşısında kendilerini savunamayacak duruma gelmişti... Romalılar karşısında.

Romalıların Yunanistan'ı içine alıp Malta'ya varmasından sonraki yıllarda, imparatorlukları kalkındı ve medeniyeti de kalkındırdı. Romalılar yollar yaptı, kanunlar getirdi ve hâlâ kullanımda olan takvimi oluşturdu. İnsanlık zirvedeydi. Roma'nın yayılması hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu fakat her genişlemelerinde, o sınırları savunmak daha da güçleşti. Zamanla Roma da geriledi ve yetersiz bir şekilde korunan sınırlarını geçen, topraklarına yerleşen ve sonunda büyük şehirlerini kuşatan barbar kabileler karşısında düştü.

Roma düşerken günümüzün Endonezya'sının ekvatora yakın tarafında yer alan bir süper yanardağdan ateş ve kül yükseldi. Yağan küller beraberinde Justinianus Vebası olarak bilinen yazılı tarihteki en büyük salgını ve yeni bir genetik değişim dalgasını getirdi. Ticaret ve onunla birlikte Malta'dan geçen insan akışı da durma noktasına geldi. İmplantın radyasyonu, bu değişimi durdurmaya yetecek sayıda insana ulaşamıyordu. Dünya, daha ilkel bir noktaya geriledi; bir çare ve kurtarıcı gelmesini bekledi.

Bunu karanlık takip etti. Neredeyse bin yıl boyunca herhangi bir büyük medeniyet gelmedi. Malta ve etrafındaki insan ırkı yön bulmak için çırpınıyordu. Bu durumdalarken bir volkan daha patladı ve Kara Ölüm üstlerine indi.

Mülteciler Malta'ya vardı ve implant yeni bir radyasyon ve genetik değişim dalgası başlattı. Sağ kurtulanlar Malta'dan yurtlarına döndü ve Ares'in, insanlığın geçirmesini planladığı son dönüşümü önleyip Rönesans'ı getirdi.

İmplant ondan sonra uykuda beklemişti... Atlantis Vebası'na kadar. Orkide'nin küresel boyutta başarısız olması onu sonunda yeniden aktif hale getirmiş, konumunu belli edip Janus'un onu bulmasını sağlamıştı.

Janus artık olanların hepsini kavrayabiliyordu: Atlantis'in düşüşünden sonra tarihin gidişatının tamamını. Sandığın içindeki minik implant ve koruduğu insanlar Ares'in altıncı ve on dördüncü yüzyıllarda, en son da Atlantis Vebası şeklinde kül ve vebalarla getirdiği karanlığa ve genetik değişikliklere savaş açmışlardı.

Bin yıl boyunca insanlık yaşama tutunmaya çalışmıştı. Nasıl savaş vermişlerdi ama. Alttür 8472'nin direnci olağanüstüydü. Şimdi de tarihleri sona erecekti. Ancak güvende olacaklardı. Janus bundan emindi.

Çipi sandığın içine attı ve ezip parçaladı.

Arkasından aniden duran ayak sesleri duydu. Janus arkasını dönünce David'in odanın girişinde, sertleştirilmiş elementlerden cisimler fırlatan o ilkel silahlardan birini tutarak durduğunu gördü.

Janus kuantum küpüne uzandı.

"Dur, Janus. Yemin ediyorum seni vururum."

"Yapmayın, Bay Vale. Hayatınızı kurtaran birine böyle mi davranacaksınız?"

87

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi
Atlanta, Georgia

Paul Brenner, Senfoni kontrol odasına girdi. Odada bir coşku havası vardı. Merkezdeki ekranda yanıp sönen iki kelime bulunuyordu:

BİR SONUÇ

Atlantis Vebası için yeni bir gen terapisi bulmuşlardı. Yeni bir umut.

Paul, "Yapın," dedi. "Bütün bölgelere yollayın. Veriyi bütün ortaklarımıza yükleyin."

Koridordan koşarak geçti ve yeğeninin revirdeki odasına girdi.

Çocuk kıpırtısız yatıyordu. Dönüp Paul'e bakmadı. Bilinci yarı kapalıydı.

Ama hâlâ zaman var, diye düşündü Paul.

Aziz Pavlus yeraltı mezarlığına giden lobide Kate arkasına yaslandı ve yapabileceği başka bir şey olup olmadığını merak etti.

Tünelin içinden çıkan kişi seçemeyeceği kadar hızlı hareket etti. Kate döndü ama aşırı hızlıydı. Kamau'yu oturduğu koltuktan yuvarladı. İki şekil zeminde yuvarlanıp müzenin cam vitrinlerinden birinin içine devrilirken tüfek tangırtıyla yere düştü. Kamau rakibine hamle yaptı ama Kate onun kendinde olmadığını, gözlerinin görmediğini ve afalladığını görebiliyordu. Hiç şansı yoktu.

Kate öne doğru tökezleyip tabancayı kaldırdı.

İki adam yerde şiddetle kıvranıyordu. Kate diğer adama nişan almaya çalıştı. Bir yanı onun Shaw olduğunu biliyordu ama bunun gerçek olmasını istemiyordu. Daha önce de güvendiği birinin ihanetine uğramıştı; bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti. Shaw, Marbella'da onun hayatını kurtarmıştı. Ama...

Diğer adam Kamau'nun üzerinden kalktı, elinde bıçağını tutuyordu. Beyaz mermer zemine kan yayıldı. Kamau birkaç kez seğirdi, sonra hareket etmeyi bıraktı.

Diğer adam Kate'e döndü.

Shaw'du.

Kate tetiği çekmek istedi ama olduğu yerde donup kaldı. Yapamadı.

Shaw tabancayı elinden çekip aldı.

"Bu senin içinde olan bir şey değil, Kate. Buna sevinebilirsin."

Lobinin diğer ucundaki kapı açıldı ve Dorian Sloane içeriye girdi. Arkasından giren dört adam lobinin etrafında pozisyon aldı, ikisi tünel girişinin iki yanında durdu.

Shaw, "Nerede kaldın?" diye sordu.

Dorian rahat bir şekilde, "Sakin ol," dedi. "Arabam bozuldu." Odayı taradı. "Vale?"

Shaw, "Tünellerin içinde," dedi.

Dorian girişte duran iki askere başıyla işaret etti.

Shaw, "Hayır," dedi. "Tek bir çıkış var." Cebinden küçük bir kutu çıkarıp bir düğmeye bastı. Tünellerdeki patlamalar git gide yaklaşan gök gürlemeleri gibi yankılandı. Başını kaldırıp Dorian'a baktı. "Artık hiç çıkış yok diyelim."

Dorian gülümsedi. "Seni görmek güzel, kardeşim."

David patlamaları önce duydu, sonra da sırtında hissetti. Tavan çöküyordu.

Gözucuyla Milo'yu görebiliyordu, hareketsizce yatıyordu. Ona doğru atlayıp üzerini bedeniyle örttü.

Taşlar üzerine ve etrafına düşerken sesleri kulağında yankılandı. Milo'nun bedeni altında çok narin gibi geliyordu. Milo sağ kurtulabilecek miydi?

David'in bedenine başka bir taş daha çarptı ve David suratını buruşturdu. Bir tanesi bacağına düştü. Acı içindeydi ama kıpırdamadı. Olduğu yerde durup her şeyin sona ermesini bekledi.

Sona erdi fakat beklediği şekilde olmadı. Üzerini bir ışık kubbesi örttü ve düşen taşları engelledi. Ancak David yine de hareket etmedi.

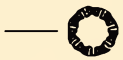

Kate, öfkeyle Dorian'a baktı. "Sana yardım etmeyeceğim. Çoktan bir tedavi bulduk."

Dorian'ın gülümsemesi kimsenin bilmediği bir sırrı biliyormuşçasına yüzüne yayıldı. "Ah, Kate, beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Tedavi umurumda bile değil. Ben buraya kafandaki kodu almaya geldim."

"Bende kod falan..."

"Ama gelecek. Hatırlayacaksın ve ihtiyacımız olan şeyi alacağız."

Dorian'ın adamlarından biri onu tuttu ve müzenin lobisinden sürükleyip çıkardı.

88

Aziz Pavlus Yeraltı Mezarlığı
Rabat, Malta

David bir elin omzundan tutup onu sırtüstü yuvarladığını hissetti. Taş oda artık sessiz ve karanlıktı. Yine de hiçbir şey göremiyordu.

Odaya yavaş yavaş sarı bir ışık yayıldı.

Üzerindeki kişi odayı avucundan aydınlatıyor gibi görünüyordu. Avucunda bir şey vardı... ışıldayan bir küp.

David suratına baktı. Janus'tu bu. Küpü kullanarak David'i üzerine düşen taşlardan korumuştu.

David, "Sen kimin nesisin?" dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

"Sözlerimize dikkat edelim, Bay Vale."

"Ciddi misin?"

Janus ayağa kalktı ve alçak sesle konuştu. "Ben çok uzun zaman önce bu gezegendeki insansıları incelemek için gelen bilim insanıyım."

David öksürdü. "Atlantislisin."

"Sizlerin Atlantisli dediğiniz kişilerden biriyim, evet."

David, Janus'un yüzünü inceledi. Evet, onu tanıyordu. Janus'u daha önce görmüştü. Antarktika'da, günler önce, David tüpün içindeyken odanın diğer ucunda bu suratın ona baktığını görmüştü. Sonra surat kaybolmuştu. "O sendin... Antarktika'da."

"Evet ama bedenim orada değildi. Antarktika'da gördüğün şey avatarım, uzaktan kontrol edilen bir temsilimdi."

David oturdu. "Beni kurtardın. Niçin?"

"Korkarım gitmem gerekiyor, Bay Vale."

"Bekle." David ayağa kalkıp tüfeğine baktı, alsam mı diye merak etti. Hayır. Janus küple askerlerin hepsini etkisiz hale getirmişti. Aynısını David'e de yapabilirdi. Ve Janus onun hayatını kurtarmıştı... hem de iki kere. "Süreklilik'e gönderdiğin tedavi. O sahteydi, değil mi?"

"Oldukça gerçek..."

"Vebayı tedavi ediyor mu?"

"İnsanlığın içindeki hastalığı tedavi ediyor."

Bu David'in kulağına hiç hoş gelmemişti. Janus'un tavrı da konuşmanın sona erdiği mesajını veriyordu.

Janus avucundaki küpe baktı. Diğer elini küpten dışarı yayılan ışığa soktu ve parmaklarını oynatmaya başladı. Sanki onu programlıyor gibi duruyordu.

David durumunu değerlendirdi. Biri buraya bomba yerleştirmiş ve onları patlatmıştı; bombalar yukarıda patlamamıştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar ve İtalyanlar bu yeraltı mezarlıklarının üzerine sayısız bombalar fırlatmış ve buna rağmen yıkamamışlardı. Shaw. Mezarlığı o kapatmış olmalıydı. Kate'i de yakalamış olmalıydı. Onu Dorian'a götürmüş olabilir miydi?

David, "Kate, Shaw'un elinde," dedi.

Janus başını kaldırmadan, "Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"Ortağının anıları Kate'te."

"Ne?" Janus'un yüzüne şok ifadesi yayıldı... David'in, onun suratında gördüğü ilk duyguydu bu.

"Anılar birkaç gün önce gelmeye başladı, önce rüyalarında, sonra da uyanıkken; Kate onları durduramıyordu."

"Bu imkânsız."

"Kate bana keşif gezinize üçüncü bir kişinin katıldığını söyledi... bir askerin. Genomu değiştirmek için onunla gizlice anlaşmışlar. Adının Ares olduğunu söyledi."

Janus sessizce durdu.

"Dorian, Ares'in anılarına sahip. Kate'i ele geçirdi... Shaw'un görevi buydu. Artık bundan eminim. Ceuta'daki Immari üssünde

söylentiler vardı. Dorian Antarktika'daki yapının içinden bir çanta çıkardı. Bu bir tür kapı oluşturdu. Kate'i oraya götürüyor. Kate tehlikede."

"Dediğiniz doğruysa, Bay Vale, hepimiz tehlikedeyiz demektir. Portala ulaşırlarsa, Kate, Ares'e verilirse, bu gezegendeki herkes ve daha birçok kişi muhtemelen yok olacak."

89

Aziz Pavlus Yeraltı Mezarlığı
Rabat, Malta

David, Janus'a aralarında bir kol mesafesi kalana kadar yaklaştı. Küpten çıkan yumuşak sarı ışık ikisinin de yüzünü alttan aydınlatıyor, kamp ateşinin çevresinde oturan iki adam izlenimi veriyordu.

David, "Onu kurtarmama yardım et," dedi.

Janus, "Hayır," dedi, ses tonu keskin ve ısrarcıydı. "Sen onu kurtarmam için bana yardım edeceksin."

"Ne?.."

"Neye bulaştığınıza dair hiçbir fikriniz yok, Bay Vale. Bu tahmin edebileceğinizden çok daha büyük..."

"O zaman anlat. İnan bana, cevaplara hazırım."

"Öncelikle emirlerimi yerine getireceğine... söylediğim şeyi söylediğim anda yapacağına yemin etmen gerekiyor."

David ona bakakaldı.

Janus devam etti. "Yüksek risk, yüksek stres içeren durumlarda kontrolün sende olmasını tercih... daha doğrusu *talep ettiğini* gözlemledim. Başta Kate olmak üzere insanların hayatları söz konusu olduğunda emirlere uymak ve risk almakta sıkıntı yaşıyorsun. Bu bir sorun. Senin suçun değil. Belki de geçmişinin getirdiği bir sonuç..."

"Şimdi psikanaliz almayayım, teşekkürler. Bak, onu kurtarmak için her şeyi yapacağına söz verirsen, söylediğin her şeyi yaparım."

"İnan bana, elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama şansımızın pek yüksek olduğuna inanmıyorum. Saniyeler bile önemli, Bay Vale. Ve süre şimdi başlıyor."

Janus ayağa kalkıp elini uzattı ve parlayan küp elinden uçup taş duvara daldı. Merkezinden bir toz bulutu yayıldı.

David ayağa kalktı ve izledi. Küp, taşı lazer gibi keserek tünelin daha da içine ilerledi.

David duvara dokundu. Tıpkı Cebelitarık'taki yapının hemen dışındaki oyulmuş yol, içinden çıktığı o karanlık tünel gibi pürüzsüzdü. *Gerçekten boyumu aşan bir şeye bulaştım*, diye düşündü.

"Demek böyle yapmıştın..."

"Bu küçük kuantum küpü beni seyahatlerim boyunca karşıma çıkan birçok sıkıntıdan kurtardı."

David pürüzsüz tünelden yükselen toz bulutuna baktı. "Evet, iyi ki varlar bu... kuantum küpleri..."

Milo zeminde hafifçe kımıldadı. David ona doğru gitti ve diz çöktü. "O iyi olacak mı?"

"Evet."

David, Milo'yu yüzüstü döndürdü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Milo yavaşça gözlerini açtı. "Ezilmiş gibi." Öksürdü ve David onun oturmasına yardım etti.

"Kendini çok zorlama, buradan birlikte çıkıyoruz."

Janus, "Birlikte mi?" diye sordu.

"Evet. Onu burada bırakmayacağız." David birdenbire durup kafasını salladı. Bu yeni komuta dengesine alışması biraz zaman alacaktı. "Yani, onu da yanımızda götürmemiz gerektiğini saygılarımla dikkatinize sunarım. Kendisi Immaru'nun bir üyesi. Sandık'ı bizden önce o buldu. Sahip olduğu bilgi işimize yarayabilir, bize yardımcı olabilir."

Janus onlara yaklaştı ve ergenlik çağındaki genci inceledi. "İnanılmaz. Hem de bunca yıldan sonra. Sizlerden kaç kişi kaldı?"

Milo başını kaldırdı. "Sadece ben."

Janus, "Yazık," dedi. "Lütfen bize katıl..."

"Milo."

"Memnun oldum, Milo. Adım Arthur Janus."

Milo otururken verebileceği en iyi selamı verdi.

Odanın ağzındaki küp, taş mezarlıkların içinde açtığı yeni tünelin daha da derinliklerine gidiyordu. Küp ilerledikçe yaydığı sarı ışık da azalıyordu. David küpün yüzeye ne kadar sürede ulaşacağını ve daha da önemlisi, Kate'e zamanında ulaşıp ulaşamayacağını merak etti.

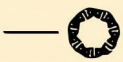

Kate helikopter kalkınca Shaw ve iki yanındaki nöbetçilerle mücadele etmeyi bıraktı. Artık nereye gidebilirdi ki? Karaya inene kadar kapana kısılmıştı. Ondan sonra ne olacaktı? Kaçabilir miydi?

Kate'i koltuğa sıkıca bağlamışlar, garanti olsun diye de ellerini kabloyla kenetlemişlerdi.

Kate karşısında oturan Dorian'a gözlerini dikti. Her zaman suratında duran o yarı gülümseme yarı sırıtmayı mükemmelleştirmiş gibi görünüyordu. Sanki şöyle diyordu: *Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Sana kötü bir şey olacak, o zaman ben de tam sırıtacağım.*

Kate ona vurmak istedi. Shaw, Dorian'ın yanında oturuyordu. Sakin sakin helikopterin penceresinden dışarı bakıyordu.

"Martin'i öldürdün."

Shaw, "Sen öldürdün," diye mırıldandı.

"Boynunu kırdın..."

"Orkide başarısız olduğunda ölmeye başlamıştı. Sen onun çektiği acıyı uzattın, Kate."

Bu bir yalandı. "Niçin, Adam?"

Gözlerini ilk kez pencereden ayırdı. "Kendine gelirse beni tanıyacağını, kimliğimi açığa vuracağını biliyordum. Ben yardım etmeden de öleceğini varsaymıştım ama Chang'in tedavisi onu iyileştirdi. Sen... David'in yanına gittiğin zaman ilk kez bir şans elde etmiştim. Yapmam gerekeni yaptım... görevimi tamamlamak için. Kişisel bir şey değildi."

Dorian öne eğildi. "Onu dinleme, Kate. İkimiz de bunun kişisel olduğunu biliyoruz. Hem de ne kadar süredir, yetmiş bin yıldır mı?" Gülümsedi. "İşte bu senin kör noktan. İnsanlar. Kim-

seyi okumayı beceremiyorsun. İnanılmaz zekisin ama kocaman bir ihaneti göremiyorsun. Senin bu yanına bayılıyorum. Gülmekten öldürüyor beni."

Kate gözlerini kapadı ve tepki vermemek için kendini zorladı. İçinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu. Dorian nasıl her seferinde onu çileden çıkarmayı başarabiliyordu? Kate'i çok kolay kontrol edebiliyordu. Bu canavar basacağı her bir damarın nerede olduğunu biliyordu. O damarlara müthiş bir ustalıkla basıyor, Kate'in tam olarak ne tepki vereceğini bilerek sırıtıyordu.

Odaklanmaya, onu zihninden atmaya çalıştı. Karanlığın içinden biri ona seslendi. "Bize ihanet etti."

Kate gözlerini açtı. İçinde dik duran dört tüpün bulunduğu çelikten bir odadaydı. Tüplerden birinin içinde hareketsizce duran bir neandertal vardı. Cebelitarık'ta, babasının 1918'de bulduğu odadaydı. Bu onun sonuncu, bir türlü ulaşamadığı anısıydı. Dorian'ı görmek, onun sözleri bunu tetiklemişti.

Ses, "Beni duydun mu?" diye tekrar seslendi.

Kate'in kaskının içinde bir video belirdi. Tıpkı onunki gibi kaskın içinde bir kafa: Janus. Atlantisli bilim ekibinin diğer üyesi, ortağı oydu.

"Beni..."

Kate, "Seni duydum," dedi. Odanın ortasındaki bir masaya yaslanmıştı. Dönüp Janus'la yüz yüze geldi. Ona söylemek zorundaydı.

"Ben..." diye kekeledi. "Evet, Ares bize ihanet etti..."

Başka bir patlama gemiyi salladı.

"... ama ona ben yardım ettim." Kate'in kaskının içinde Janus'un görüntüsü kayboldu ve Kate onun kaskının aynasından, yansımasına baktı. Görünüşe göre Janus, verdiği tepkiyi Kate'in görmesini istemiyordu. "Bana yardım etmek istediğini söylemişti. Onları güvende tutmak için. Hepimizi," diye hemen ekledi.

"Seni kullandı... araştırmamızı da. Ordusunu kurmak için gereken gen tedavisini elde etmiş olmalı."

Kate, Janus'un odanın diğer tarafındaki kontrol paneline gidişini izledi. Hızla çalışmaya başladı.

Kate, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ares ana gemiyi ele geçirmeye çalışacak. Ordusunu götürmek için ona ihtiyacı var. Onu kilitledim."

Kate başını salladı. Kaskındaki ekranda komutların yukarıdan inmelerini izledi. Her satır daha fazla anı, daha fazla kavrayış getiriyordu sanki. Artık içinde bulundukları gemi yalnızca yerel bir iniciydi. Buraya daha büyük, derin uzay yolculuğu yapabilen bir bilim gemisiyle gelmişlerdi. Protokolleri gereği her zaman en düşük miktarda ayak izi bırakmaya ve görünürlüklerini en aza indirmeye çalışıyorlardı. Gezegenin yüzeyinde deney yaparken gemiye ihtiyaçları yoktu ve onun görülmesini istemiyorlardı. Onu gezegenin tek uydusu olan Ay'ın diğer tarafına saklamış, derinliklerine gömmüşlerdi. İnicideki geçit kapıları, ihtiyaçları olursa gemiye anında erişim sağlıyordu fakat Janus'un komutları gemiyi kilitliyordu... Cebelitarık'tan ya da Antarktika'dan gelecek her türlü uzaktan kumanda teşebbüsüne karşı kapalı olacaktı. Şimdi onlar da Ares de gemiye geri dönemeyecekti, en azından geçit kapılarını kullanarak.

Janus ayarları değiştirmeye devam etti. "Bazı tuzaklar kuruyorum, Ares bir şekilde gemiye ulaşırsa diye."

Kate komutların geçişini izledi. Gemi başka bir patlamayla sarsıldı, bu seferki öncekinden çok daha şiddetliydi.

Janus durdu. "Gemi parçalanıyor. Paramparça olacak."

Kate ne yapacağını bilemeden öylece durdu.

"Ares tedavisini uyguladı mı? Onları dönüştürdü mü?"

Kate düşünmeye çalıştı. "Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Janus hararetle paneli kullanmaya devam etti. Kate bir dizi DNA dizisinin hızla geçtiğini gördü. Bilgisayar simülasyonlar çalıştırıyordu.

Kate, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gemi yok olacak. İlkeller onu bulacak. Çevredeki zaman genişletme aygıtlarını, bütün tedavilerimizi geriye döndürecek

şekilde modifiye ediyorum. Onları bulduğumuz zamandan, ilk tedaviden önceki hallerine dönecekler."

İşte buydu... Çan, Janus'un bütün Atlantis genetik müdahalelerini geriye döndürme girişimiydi. Fakat on üç bin yıl önce Janus Çan'ı programlarken yanlış genoma bakıyordu. Onun deyimiyle ilkeller 1918'e, Kate'in babası onu Cebelitarık Körfezi'nin altından kazıp çıkarana kadar gemiyi bulamayacaklardı. Janus bu zaman farkını, Çan'ı bulmada yaşanacak gecikmeyi ve yaşanacak genetik değişimleri hesaba katmıyordu. Ve Kate iki çok büyük değişimin –Martin'in kronolojisindeki "deltaların", altıncı ve on üçüncü yüzyıllardaki iki veba salgınının– yaşanacağını biliyordu. Evet, onlar Ares'in müdahaleleri, Kate'in hazırlamasına yardım ettiği tedavinin uygulamaları olmalıydı. Neden bu kadar geç gelmişti? Neden on iki bin yıl beklemişti? Neredeydi? Peki Janus neredeydi? Geçmişte de hayattaydı, gelecekte de.

Gemi yeniden sarsıldı ve Kate'i duvara fırlattı. Kafası kaskın içine çarptı ve bedeni gevşedi. Hiçbir şey göremiyordu. Ayak sesleri duydu. Janus'un sesi kaskının içinde yankılandı ama Kate ne dediğini anlayamadı. Janus'un kendisini kaldırıp taşıdığını hissetti.

90

Aziz Pavlus Yeraltı Mezarlığı
Rabat, Malta

David el lambalarından birini açtı ve Janus'a döndü. "Cevap istiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

Janus havada duran küpün yavaş yavaş oyduğu kavisli tünele baktı.

"Pekâlâ. Biraz zamanımız var. İlk sorunu sor."

David, *Nereden başlasam?* diye düşündü. "Beni kurtardın. Nasıl ve niçin?"

"Nasıl olduğu senin bilimsel kavrayışının ötesinde..."

"Eh o zaman benim şu yetmiş bin yıllık Atlantis müdahalesinin bir türlü mükemmelleştiremediği ilkel insansı beynimin anlayacağı bir seviyeye düşürerek anlat."

"Orası belli. İşin nasılı sebebiyle bir şekilde bağlantılı. Oradan başlayacağım. Aynı zamanda sana biraz geçmişinden bahsetmem gerek. Daha önce beni Antarktika'da gerçekten görmediğini söylemiştim. Avatarımı görmüştün. Nedenine dair bir tahminin var mı?"

"Cebelitarık'taydın."

"Evet. Çok güzel. Sen ve Dr. Grey bu gezegen üzerindeki Atlantis tarihi hakkında birçok şeyi çözdünüz. Kronolojisini okumak benim için şoke ediciydi. Sahip olduğu bilgide yer alan boşluklara, bilmesinin mümkün olmadığı şeylere rağmen oldukça doğruydu."

"Mesela?"

"Mesela 'A$ Düştü' olarak tanımladığı şey... Atlantis'in düşüşü, gemimizin Cebelitarık kıyısı açıklarında yok edilmesi. O bir saldırıydı. Senin de bildiğin gibi iki kişiydik. Sayısız insan

dünyasındaki insan evrimini inceleyerek galaksileri dolaşan bilim insanlarıydık."

David, "İnanılmaz," dedi.

"İnanılmaz olan bu dünya, sizin ırkınız. Bizim ırkımız yaşlı. Çok uzun zaman önce odağımızı diğer dünyalara, özellikle de insan yaşamını barındıran her türlü dünyaya çevirdik. Bu saplantımız haline geldi. Özellikle bir soru keşiflerimiz için ağır basıyordu, en büyük soru: Nereden geliyoruz?"

"Evrim..."

"Sadece biyolojik süreci. Bu hikâyede daha fazlası var; sizin biliminiz de bunu bir gün ortaya çıkaracak. Evrenin insan yaşamının ortaya çıkmasını desteklediğini zaten biliyorsunuz. Aslında evren bunun için özellikle programlanmış. Diğer değişkenler birazcık bile farklı olsaydı –yer çekimi, elektromanyetizmanın kuvveti, zaman-uzay boyutları– insan yaşamı mümkün olmazdı. Yalnızca iki ihtimal var. Ya insan yaşamı evrenin kanunları tesadüfen buna olanak verdiği için var ya da evren, insan yaşamını desteklemek için yaratıldı."

David, Janus'un dediğini değerlendirdi.

"İlk varsayımımız bunun bir tesadüften ibaret olduğuydu; biz basit anlamda çoklu evrende var olan sonsuz sayıdaki evrenden birindeki sonsuz biyolojik ihtimalden biriydik. Teorimize göre biz vardık çünkü, sonsuz muhtemel evren varsa ve biz de sonlu bir muhtemel sonuçsak matematiksel olarak evrenlerden birinde var olmamız gerekiyordu. Biz burada, beynimizin farkında olabileceği tek evren burası olduğu için bulunuyorduk."

"Evet." David'in nasıl karşılık vereceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Sonra anlayışımızı değiştiren bir keşifte bulunduk, bu bizi varsayımlarımızı sorgulamaya itti. Bir kuantum varlık keşfettik, evrenin her yerini kaplayan atomaltı bir madde. Varlığımız boyunca gerçekleştirdiğimiz en büyük keşifti. Ortak görüşe göre bu kuantum varlık temelde başka bir evrensel sabitti, insan yaşamının gelişmesine izin vermek için evrenimizde var olması gereken bir şey. Fakat içimizden bir grup bu gizemin daha da derinlerine indi.

Binlerce yıllık uygulamalar sonrasında bu kuantum varlığa nasıl erişebileceğimizi öğrendik fakat bir duvara çarptık..."

David ellerini kaldırdı. "Tamam, beni yakaladın. Pes ediyorum. Kuantum varlığın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Kuantum dolaşıklığı hakkında bilgin var mı?"

"Ee, hayır."

"Pekâlâ. Bütün insanların bu kuantum varlıkla birbirine bağlı olduğunu keşfettiğimizi söylesem yeterli olur. Toplumumuzun özellikle kuvvetli bir bağa sahip bazı üyeleri bu bağlantıyı uzak mesafelerden iletişim kurmak için bile kullanabiliyor."

David'in zihninde Kate'le paylaştıkları rüyalar parladı.

"Bunu inanması güç mü buluyorsunuz, Bay Vale?"

"Hayır. Aslında, inanıyorum. Devam et."

"Biz bütün insanları birbirine bağlayan bu kuantum varlığa Köken Varlık diyoruz. Onun yaratılışını, bizim yaratılışımızı incelemek bizim en büyük eserimiz. Buna 'Kökenin Gizemi' diyoruz. Köken Varlık'ın bütün evren üzerinde etkisi olduğuna, insan bilincinin hem çıkış noktası hem de nihai varış yeri olduğuna inanıyoruz."

Milo başıyla onayladı. "Bize verdiğiniz yaratılış hikâyesi bu."

Janus, "Evet," dedi. "Zihinleriniz çok ilerledi, hem de çok hızlı bir şekilde. Cevaplar bulmak için yanıp tutuşuyordunuz, özellikle de varlığınız hakkında. Biz sizlere elimizdeki cevapları verdik, tabii anlayabilin diye üzerlerinde değişiklikler yaptık. Ve size yasalarımızı verdik... ahlaki bir kılavuz: bizleri Köken Varlık'a yaklaştırdığını fark ettiğimiz, bağlantıyı kuvvetlendirip insanları birbirlerine ve Köken Varlık'ın sunduğu uyuma yaklaştıran uygulamalar. Aynı zamanda her insan hayatının değerli olduğunun altını çizdik; her insan Köken Varlık'la bağlantı halinde ve bu gizem hakkında daha fazlasını ortaya çıkarabilir." Janus durdu. "Fakat çağlar içinde mesajımızın büyük bir kısmı kayboldu."

Milo, "Bazıları hâlâ inanıyor," dedi.

"Evet, bu ortada. Sonuç olarak buradaki görevimiz başarısız oldu ama böyle bir umutla başlamıştı. Kökenin Gizemi araştırmalarımız için harcadığımız onca yıl boyunca hiç sizinki gibi bir

ırk görmemiştik. Biz bütün insan dünyalarını denetliyoruz. Bir tarihçi olarak bunun değerini anlarsınız, Bay Vale. Bu gezegende üç buçuk milyon yıl önce yaşanan, göreceli olarak küçük bir jeolojik olay doğrudan insanların ortaya çıkmasına sebep olan bir afete yol açtı. Üç buçuk milyon yıl önce, iki tektonik levhanın çarpışması şu anda batı Karayipler olarak bilinen yerin deniz tabanını yükseltti ve Panama Kıstağı'nı oluşturdu. İlk kez Atlantik ve Pasifik okyanusları ayrıldı ve sularının büyük ölçüde karışmasını önledi. Bu durum gezegeninizde buzul çağına sebep olan bir zincirleme tepkime başlattı, gezegen hâlâ bu çağda. Batı Afrika'daki ormanlar küçülmeye başladı. Bu dönemde bazı yüksek düzey primatlar ağaçlarda yaşıyordu. Takip eden yıllarda savanların yerini gür vahşi ormanlar aldı ve bu, primatları ağaçlardan indirip çayırlara sürdü. Vejetaryen besin kaynakları büyük ölçüde ortadan kalktı. Birçoğu öldü fakat küçük bir grup başka bir yolu seçti; adapte olmayı. Engin ovalara doğru yol alıp yeni besin kaynakları bulmak için avlandılar. İlk kez et yediler, bu da beyinlerini değiştirdi. Avlanmak da öyle. Bu primatlar, bu sağ kalmaya odaklı yaratıklar kendilerinden önce gelen bütün primatlardan daha zeki hale geldi. Sonunda taştan ilkel aletler yapıp sürüler halinde avlandılar. Bu sıralama –iklim bozulması, hızla değişen bir çevrede soy tükenmesinin eşiğine gelmek, toparlanmak ve adapte olmak– türünüzün bugünkü durumuna gelişinde geçtiği yol üzerinde tekrar tekrar yaşadığı kendine has düzeni oluşturacaktı. Biz sizler hâlâ emekleme döneminizdeyken sizi incelemeye geldik; böylesine ani bir yükseliş gösteren bir türün, evrim anlamında, Kökenin Gizemi hakkında yeni bir şey ortaya çıkarabileceğini umuyorduk.

"Her zamanki önlemlerimizi aldık. Gezegenin yörüngesini takip eden bir Sinyalci gönderdik."

"Sinyalci mi?"

"Bir örtü... gelişiminizi kimsenin görmemesi ve sizin de diğer insan dünyalarını görmemeniz için. Sizin Fermi Paradoksu dediğiniz şey; insanların bulunduğu dünyaların çok sayıda olması gerekmesine rağmen hiç bulamamış olmanız... Sinyalci'nin bir

sonucu. Görebileceğiniz ışığı ve dünyanızın bu örtünün dışındakilere yaydığı ışığı filtreliyor. Diğer bütün prosedürleri de yerine getirdik. Gemimizi gömdük..."

David, "Antarktika'ya mı?" diye sordu.

"Hayır. O farklı bir gemi. Birazdan açıklayacağım. Biz genellikle derin uzay gemimizi yerel bir asteroit kuşağına saklarız ya da bu sefer yaptığımız gibi bir uyduya... daha güvenli olması için, herhangi bir araştırma aracı Sinyalci'nin ötesine geçmeyi başarırsa diye. Evren tehlikeli bir yer ve biz de dikkatleri deneklerimize ya da kendimize çekmeyi hiç istemiyoruz. İnicimizi yüzeye gönderdik ve burada kaldık. Rutinimiz ondan sonra hep aynıydı, diğer gezegenlerde olduğu gibi: örnekler topladık, sonuçlarımızı analiz ettik ve kış uykusuna geçtik. Süreci tekrar etmek için yalnızca belli aralıklarda uyanıyorduk. Ancak, yüz bin yıl önce bir imdat çağrısıyla erkenden uyandırıldık. Kendi gezegenimiz saldırı altındaydı. Ardından hemen başka bir mesaj geldi. Dünyamız tahmin edilemez güçte bir düşmana yenik düşmüştü. Kendi güvenliğimiz için örtülü bir gezegende kalma talimatı verildi. Düşmanımızın geriye kalan bütün Atlantislileri evrenin sonuna kadar avlayacağına inanıyorduk. Korkumuz bu Kıyamet'in bütün dünyalardaki bütün insanlara yayılmasıydı. Sonraki olayı zaten biliyorsun. Yetmiş bin yıl önce günümüz Endonezya'sında bir süper yanardağ patladı, gökyüzüne kül püskürttü ve ırkını tükenmenin eşiğine getiren bir volkanik kış başlattı. Nüfus alarmları beni ve ortağımı kış uykusundan uyandırdı. Bu en büyük korkumuzdu. Türümüzün sonuncu üyeleri olabileceğimizi düşündük; yuvasına dönemeyen iki bilim insanı. Ve düşmanımızın henüz bulmadığı son insanlardan bazılarının soylarının tükenişini izliyor olabilirdik. Onun üzerine ortağım kaderimizi değiştiren bir karar verdi."

"Bize Atlantis Geni'ni vermek."

"Evet. Bunu benim bilgim ve onayım dışında yaptı. Size hayatta kalma genini verişinin bir deney olduğunu, bunu size neler olacağını görmek için yaptığını iddia etti. İş işten geçmişti, o yüzden ben de ona ayak uydurdum.

"Ortağım Atlantis Geni'ni verdikten yaklaşık yirmi bin yıl sonra, dünyamızdan başka bir gemi gelip Antarktika'ya indi ve o zamandan beri de orada. O gemide halkımızın son üyeleri bulunuyor."

"O bir mezar mı?"

"Sayılır. Ancak çok daha fazlası. Bir yeniden canlandırma gemisi. Dünyamızda her insana yüz yıllık yaşam hakkı verilir. İstisnalar var, benim gibi derin uzay kâşifleri için örneğin. Biz medikal bilimde uzmanlaştık fakat kazalar olabiliyor. O tür durumlarda vatandaşlarımız bu gemilerde yeniden hayata döndürülüyor."

David, "İçindekiler onlar mı?" diye sordu. "Ölmüş Atlantisliler mi?"

"Evet. Gezegenimize yapılan saldırıda katledilenler. Bir kişi hariç. Halkımız nadiren bir vatandaşın arşivlenmesi için oylama yapar. Çok büyük başarılara imza atan biri. Bu kültürel bir onurdur. O gemide arşivlenen kişi General Ares'ti. O geçmişimizin, artık aşmış olduğumuz bir şeyin yadigârı. O bir hatırlatma olarak korundu. Kendisi bizim en ünlü askerimiz. Saldırıda bir şekilde gezegenimizden gelen gemiyi almayı başardı. Onu buraya getirdi."

"Antarktika'daki gemide bulunan diğer insanlar... Onlar uyanamaz mı? Tüplerden çıkamazlar mı?"

"Çıkabilirler. Ancak şu anda biz şiddet bilmeyen bir türüz. Dünyamıza yapılan saldırı, vahşet, katliam... tüpler yalnızca fiziksel yaraları iyileştirebilir. Antarktika'daki insanlar uyanabilir ancak ıstırap içinde can verdikleri son saniyeye kadarki anıları korunuyor. Onları uyandırmak merhametsizce olur. Zihinleri sizin zihinlerinizden biraz daha farklı bir yapıda. Psikolojik olarak geçirdikleri travma dayanılmayacak kadar büyük. Onlara olan şeylerin anılarından kaçamazlar. Sürekli araftalar; kalıcı olarak ölemiyor, yeniden doğamıyorlar."

David buna normalde inanmazdı ama kendisi bunu tecrübe etmişti... ölmüş ve tüpün içinde yeniden yaşama döndürülmüştü. Dorian onu vurup öldürmüştü ve David yeni bir bedende uyanmıştı, mükemmel bir kopyaydı. "Bana olan da buydu, Dorian beni

öldürdükten sonra bu şekilde tüpün içinde uyandım. Tıpkı sizin gezegeninizdeki insanlara olduğu gibiydi."

"Evet."

"Nasıl oluyor bu? Yeniden canlandırma?"

"Bilimsel kısmı oldukça karmaşık..."

"Benim için basitleştirerek anlat lütfen. Anlamak istiyorum." David küpe baktı, hâlâ görüş mesafelerinden çok uzakta değildi. "Zamanımız var."

"Pekâlâ. Atlantis Geni adını verdiğiniz genetik teknoloji parçasının aslında birkaç fonksiyonu var. Bu durumda en alakalı olanı bedenin yaydığı radyasyonu bir veri akışı olarak düzenlemek. Her insan bedeni radyasyon yayar. Atlantis Geni bu izotopları hücresel bir şablona dönüştürür, öldüğün saniyeye kadarki anılarının bulunduğu beyin hücreleri de dahil, bedeni karşıdan yüklenebilecek bir hale getirir."

"Dorian beni ikinci kez öldürdüğünde Cebelitarık'taki gemide uyandım. Bu nasıl oldu?"

"İşte hikâyelerimiz burada kesişiyor, Bay Vale. Yeniden canlandırma gemisi kırk bin yıl önce geldiğinde biz insanlara Atlantis Geni'ni vermiş bulunuyorduk. Ares buna yakından ilgi gösterdi. İnsanları bir fırsat, yeni bir ordu kurup düşmanımızla savaşmak için bir şans olarak gördü. Atlantis Geni'nin sizi tehlike altına soktuğu, sizi düşmanımız için hedef haline getirdiği konusunda ısrar etti. Ortağımı ikna etti. O da benim arkamdan onunla gizlice işbirliği yaptı, tedaviyi değiştirip hayatta kalma becerilerinizi geliştirmek için bir yol bulmaya çalıştı. Ben bu değişiklikleri gözlemledim ve şüphelendim. Türünüzün aşırı hızlı ilerlediğini biliyordum ama tabii daha önce hiçbir tür üzerinde böyle değişiklikler yapmamıştık. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ve ortağımın bana ihanet etmiş olabileceğini hiç düşünmedim. Ama bunu niçin yaptığını biliyorum: suçluluk duygusu, gezegenimizde yaptığı bir şey, yıkılmamıza sebep olan bir hareket yüzünden."

"Ne..."

"O başka bir günün hikâyesi. Burada, Dünya'da, Ares istediği şeyi elde etmişti: ordusunu oluşturmak için gereken son gen tedavisi. İniciyi ve onunla birlikte bizi yok etmeye çalıştı... Cebelitarık kıyısının açıklarında olan buydu. Gemi parçalara ayrıldı. Bir sonraki hamlesinin uzay gemimizi kontrol altına almak olacağını varsaydık. Ordusunu taşımak için ona ihtiyacı var. Ben gemiyi kilit altına aldım ve iniciden ya da Antarktika'dan ona ulaşılmasını önledim. Aynı zamanda da bir dizi alarm ve karşı önlemler aldım. Fakat Cebelitarık kıyısı açıklarındaki gemimiz hızla parçalanıyordu. Ortağım bayılmıştı. Onu aldım ve gidebileceğim tek yere taşıdım."

"Antarktika'ya."

"Evet. Ve Ares beni bekliyordu. Ateş edip ortağımı öldürdü. Tabii ki ikimizin de Antarktika'da yeniden canlandırılmasını devre dışı bırakmıştı. Planı buydu. Beni de vurdu, göğsümden ama ben tekrar geçit kapısına doğru sendeledim. Cebelitarık'taki inicinin başka bir kısmından çıktım."

David'in zihni hızla çalışıyordu. Evet. İkinci kez hayata döndürüldüğü odada hasarlı bir takım vardı. "Yerdeki takım."

Janus başıyla onayladı. "Benimdi. O kısımdan kaçınca, ilk hamlem, kendimi korumak için iniciyle Antarktika arasını mühürlemekti. Sonra tüpe ulaşmayı başardım... senin yeniden canlandırıldığın tüplerden birine. İyileştirildikten sonra bir durum değerlendirmesi yaptım. Vahim durumdaydım. Kendimi içinde bulduğum gemi parçası denizin derinliklerindeydi ve kıyıdan oldukça uzaktaydı. Çıkarsam yüzeye yaklaşamadan boğulacaktım ve oksijen tüpü kopyalamak için herhangi bir gerecim yoktu." David'e baktı. "Senin için kopyaladığım Immari yarbay üniforması çok daha kolaydı."

"Onu nasıl..."

Janus elini kaldırıp, "Oraya geleceğim," dedi. "Kapana kısılmıştım. Ve yalnızdım. Ortağım ölmüştü ve aklıma ilk gelenin o olduğunu fark edince şaşırdım. Hayata döndürme, dikkatle denetlenen bir teknolojidir. Atlantis Geni'nden gelen radyasyon aracılığıyla

gönderilen bir ölüm dizisinin sahtesini yapmak imkânsızdır. Zaten öyle olması gerekir. Uyandığında senden bir tane daha olduğunu görmenin getireceği sonuçları bir düşün. İlk başta ortağımın hayata döndürülmesi işlemini zorla gerçekleştirmeye çalıştım, sistemi onun öldüğünü düşünecek şekilde kandırmaya çalıştım. Asıl ölüm dizisi Antarktika'daki gemiye gönderilmişti ve Ares onu silmişti. Bütün stratejim benim kısmımdaki bilgisayara onu ölmüş gibi gösterip geminin kıyıya en yakın parçasında yeniden hayata döndürmesini sağlamaktı... böylece ortağım kaçabilir ve Ares'i durdurabilir diye umuyordum. Her şeyi denedim. Başarısız oldum. Ancak on üç bin yıl sonra, bir şekilde başardım. 1918'de, Patrick Pierce ölmekte olan karısını ve içinde de Kate'i tüpün içine koydu. Bilgisayar yeniden canlandırma dizisini o zaman uygulamış olmalı ama çocuk, hayata döndürülen bir fetüsün yapacağı gibi olgunlaşmadı... bir annenin bedeninin sınırları içindeydi. Yine de annesinden alındığı zaman, çocuk, yani Kate, büyümeye başladı ve şimdi anıları geri gelmiş gibi görünüyor. Ortağımın anıları bunca zamandır Kate'in zihninde uykuda bekliyormuş. Olağanüstü."

"Peki, Dorian Ares'in anılarını nasıl aldı?"

Janus kafasını salladı. "Dediğim gibi, çaresizdim. Her şeyi denedim. Bütün yeniden canlandırmalara yetki vermiş olmalıyım. Ares keşif gezimize katılmıştı ve onun radyasyon imzasıyla anıları bizdeydi. Fakat... bu anılar binlerce..."

"Raporlar doğruysa Dorian da Antarktika'da iki kere öldü. Ares aradaki boşlukları doldurmuş olabilir."

"Evet... bu doğru. Ares kolaylıkla ek anıları yerleştirmiş, hatta Dorian'a yeniden doğuşu sırasında onları göstermiş olabilir. Kate'e gelecek olursak, zihninin derinliklerindeki anıların onun üzerinde bir tür etkisi olmuş, kararlarına yön vermiş olmalı, bilinçaltından gelen işaretler gibi." Janus, David'den uzağa adım attı. "Kate bir genetikçi oldu, beyin yapısındaki anormallikleri araştırmakla çok ilgileniyordu. Bilinçaltında Atlantis Geni'ni dengelemek ve çalışmasını tamamlamak için bir yol bulmaya çalışıyordu herhalde.

Ne hikâye ama." Janus derin düşüncelere daldı, aklı başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

David diyecek başka bir şey bulamadığı için, "Peki... sana ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. On üç bin yıl boyunca bana hiçbir şey olmadı. Kaçma ve ortağımı hayata döndürme teşebbüslerimin başarısız olduğunu düşündüm. En son seçeneğim, kendimi bulunduğum kısımda öldürüp yeniden doğuşumu diğer bölümlerden birine programlamaktı. Ama yapamadım. Kendi gezegenimde şiddetli bir şekilde ölenlerin başına gelenleri görmüştüm, Antarktika'daki tüplerde bulunan insanları, araftan çıkamayanları. O yüzden tüpe girdim ve orada on üç bin yıl boyunca durdum, bir şeylerin değişmesini umarak bekledim."

David hemen bu "değişimin" ne olduğunu anladı. David, Antarktika'da Dorian ve adamlarıyla çarpışmış, Kate ve babasının kaçmasına izin vermişti. Babası Cebelitarık'ta iki nükleer cihaz patlatarak inicinin keşfettiği iki parçasını yok etmişti. "Nükleer patlamalar."

"Evet. Onlar benim bulunduğum kısmı Kuzey Afrika'ya yaklaştırdılar. Tam olarak söylemek gerekirse Fas ve Ceuta'ya. Hemen gemiyle bağlantımı etkinleştirdim. Cebelitarık'ta olanları gördüm ve Antarktika'ya bağlanıp görüntüyü oradan izledim. Senin bir adamı, bir kadını ve iki çocuğu kurtarmak için hayatını feda ettiğini biliyordum. O zamanlar Dorian olduğunu bilmediğim diğer adam pek yürekli değildi. Sen bizim İnsan Yasalarımızı, ahlak kurallarımızı takip ettin. İnsan yaşamına saygın vardı. Ares'i tanıyordum ve o ondan sonra olacakları biliyordum. Sen ve Dorian düşmandınız. Ares sizi ölümüne dövüştürecek ve kazananı alacaktı. Senin veri akışını indirmeye karar verdim. Radyasyon imzanı almak için bir an bile olsa avatarımı göstermek zorunda kalacaktım. Gerisini biliyorsun. Sen ölünce geminin benim hapsolduğum kısmında uyandın. Senin ilerlemeni, dışarıya çıkmanı sağlamak için tüpleri, kendilerini yok edecek şekilde programladım."

"Neden? Ne yapabileceğimi düşündün?"

"İnsanların hayatını kurtaracağını. Senin nasıl bir adam olduğunu gördüm. Ne yapacağını biliyordum. Ve sen başka bir şey daha yaptın, çok daha büyük bir şey: Beni bir tedaviye götürdün."

David, "Bunu biliyor olamazdın," dedi.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. On üç bin yıldır ilk kez geminin benim bulunduğum kısmı karaya yakındı. Kaçabilecektim. Bulduğum dünya beni çok korkuttu, özellikle de Immari. Fakat ben bir bilim insanı ve pragmatistim. O noktada Süreklilik'in farkında değildim. Görebildiğim kadarıyla en gelişmiş genetik deneyleri yürütenler Immari'ydi. Bilgilerini kullanma, bir tedavi bulma umuduyla onlara katıldım."

"Senin tedavin. Sahte, değil mi?"

"Oldukça gerçek."

David, "Ne işe yarıyor?" diye sordu.

Janus, küpten yayılan yumuşak sarı ışığın ucunda duran taş sandığa baktı. "Bir hatayı, çok uzun zaman önce durdurmam gereken bir hareketi düzeltmeye yarıyor."

"Anlaşılır konuş."

Janus, David'in emrini duymazdan geldi. Sadece kutuya bakıyordu. "İhtiyacım olan son parça alfaydı. Onu çağlar boyunca sakladıklarına inanamıyorum."

"Neyin son parçası?"

"Yaptığımız bütün genetik güncellemeleri geri alacak bir terapi... her şeyi, Atlantis Geni de dahil. Bu gezegende kalan insanlar, onları bulduğumuz hallerine dönecekler."

91

İtalya açıklarında bir yer

Dorian son söylediklerinin Kate'i kalbinden vurduğunu biliyordu. Onu tanıyordu. Kate çok narindi, çok kolay manipüle ediliyordu. Dorian onu parmağında oynatabiliyordu.

Kate'in gözleri şimdi kapalıydı ama Dorian, Kate'in onu düşündüğünü biliyordu.

Kafasını koltuğun yastığına dayadı ve sanki bir kuyudan aşağı düşüyormuş gibi helikopter kayboldu. Anıya engel olamadı.

Yedi kapılı bir odada duruyordu. Elinde bir tüfek vardı.

Kapılardan biri açıldı ve üzerinde çevre takımı olan biri başka birini taşıyarak içeri doğru koştu. Dorian koşan kişinin taşıdığı gevşemiş bedene ateş etti. Patlama onu parçalara ayırdı ve ikisini kapılara doğru savurdu.

Canlı olan kıvrandı, cesedi tutabilmek için çırpındı. Dorian yanına yaklaşıp tüfeği kaldırdı. Diğeri ayağa kalktı. Dorian ateş edip takımı tam ortasından vurdu ancak hedefi çoktan başka bir kapıdan geçip gitmişti. Kaçmıştı.

Dorian peşinden gitmeyi düşündü. Kontrol paneline gitti ve parmaklarıyla çalıştırdı. Hayır. Düşmanı, geminin Cebelitarık'ta bulunan, kaçma şansı vermeyen kısmındaydı. Hak ettiğini bulmuştu... denizin altındaki bir mezarda sonsuza kadar kalacaktı.

Dorian kontrolleri ayarladı, geçit kapılarından birini, onu bilim insanlarının derin uzay gemisine götürecek şekilde programladı. Dönüşümü tamamlamak için gereken genetik tedavi yöntemini ele geçirmişti. Gemiye ulaştığı zaman halkının intikamını alacaktı.

Kontrol paneli dondu. Dorian bakakaldı. Bilim insanları gemilerini kilitlemişti. Çok akıllıcaydı. Oldukça zekilerdi ama Dorian daha zekiydi.

Kapıların olduğu odadan çıkıp koridoru geçti. Bu koridoru hatırlıyordu. Burayı daha önce görmüştü. Bir kapı tıslayarak açıldı.

Aynı oda. Şimdi içeride üç takım asılıydı ve küçük sıranın üzerinde üç çanta vardı.

Üzerine takımlardan birini geçirdi ve çantalardan ikisini aldı.

Odadan sessizce çıktı ve bir laboratuvara girdi. Çantaları programladı, sonra da son tedavinin olduğu gümüş silindiri aldı.

Gemiden çıktı.

Dışarısı buzdan bir katedral gibiydi, tıpkı daha önce gördüğü gibi.

Çantayı yere koydu ve kolundaki bazı yerlere, takıma eklenmiş kontrol paneline dokundu. Çanta yavaş yavaş değişti. Akıyor gibi göründü, sonra da gümüşi-beyaz alaşım sıvı yere dökülüp sepetten çıkan bir kobra gibi öne arkaya sallanarak yükseldi. Gümüş sütundan iki kol ayrıldı, sonra yeniden birleşti. Işıktan kapı tamamlanana kadar dallar etrafa açıldı. Dorian içgüdüsel olarak onun ne olduğunu anladı; bir solucan deliğiydi. Tam olarak ulaşması gereken noktaya açılan bir kapı.

Dorian içinden geçti.

Bir dağın tepesinde duruyordu. Hayır, bu bir dağdan fazlasıydı. Bir yanardağdı. Altında sıvı kayaçlardan oluşan dalgalar çalkalanıyordu. Dağın etrafını çevreleyen adaların üzerinde tropik bir cennet uzanıyordu.

Silindiri kaldırdı ve sıvı kayaların oluşturduğu çorbanın içine bıraktı.

Bu neydi?

Zihni ona cevap verdi. *Bir yedek plan. Başarısız olursam –bilim insanlarının gemisinde kapana kısılırsam– genetik dönüşüm yine de devam edecek.* Volkanın patlaması an meselesiydi, tedaviyi havaya püskürtecek ve dünyanın her yerine yağdıracaktı.

Diğer çantayı yere koydu, o da başka bir kapıya dönüştü. İçinden geçti.

Kendini bilim insanlarının gemisinin kaptan köşkünde buldu. Gömülmüştü tabii ama Dorian bunu çabucak düzeltebilirdi.

Kontrollere erişti, geminin sistemlerini birer birer açtı. Başını çevirdi.

Bir şey hissetti...

Hava... çekiliyordu. Evet, bunu artık hissedebiliyordu.

Dorian bunun bir risk olduğunu biliyordu... bilim insanı onu tuzağa düşürmeye ya da öldürmeye çalışabilirdi fakat bu riski göze almaktan başka çaresi yoktu. Beklemek işe yaramazdı. Önündeki krize odaklanmaya çalıştı.

Ne kadar zamanı vardı?

Kaptan köşkünden hızla çıktı. Seçenekleri değerlendirdi.

Mekik bölmesi. Hayır. Gidebileceği bir yer yoktu. Gemi yüzeyin en az iki yüz metre altındaydı, belki de daha fazla. İzlenmesi gereken protokol neydi?

Gemilerinde geçit kapısı yapma teknolojisi bulunuyor muydu? Onu taşımalarına izin var mıydı? Olsa bile Dorian onu asla bulamazdı.

Gemi Dışı Faaliyet Takımları. Evet, o takımlarda oksijen bulunurdu.

Her saniye havanın inceldiğini hissedebiliyordu. Durdu ve elini duvara bastırıp gemi haritasını aktifleştirdi. GDF takımları. Nerede olabilirlerdi? Bir hava kilidinin yakınında.

Nefesi hırıltılı gelmeye başladı.

Yutkundu ama tam olarak yutmayı başaramadı.

Haritaya döndü. Başka bir seçeneğe ihtiyacı vardı. Revir. Yakındaydı.

Koridorda tökezleyerek ilerledi. Kapılar aralandı ve Dorian içeriye devrildi.

Önünde ışıldayan altı cam tüp duruyordu.

Emekledi.

Ne kadar da bana yaraşır bir son, diye düşündü. Derinlerdeki bir tüpün içinde sonsuza kadar beklemek. Benim kaderim bu. Ondan kaçamıyorum. Asla ölümü kucaklayamayacak, asla kaderimi tamamlayamayacağım. Ordumu asla kuramayacak, asla huzura kavuşamayacağım.

Tüp açıldı.

Sürünerek içine girdi.

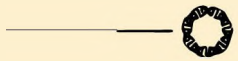

Dorian yeniden helikopterdeydi. Rüzgâr yüzüne vuruyor, pervanelerin kükremesi kulaklarında gümbürdüyordu.

İlk kez her şey anlam kazandı. Parçalar yerine oturdu; resmin tamamı netleşti.

Almanya'daki o geçit kapısı. Gemiye, Ares'e gidiyordu. Dâhiceydi.

Kate, Atlantisli bilim insanının anılarına sahipti. Geminin kilidini açıp Ares'i serbest bırakabilirdi. Ares ve Dorian birlikte Dünya üzerindeki çalışmalarını tamamlayıp ordularını son savaşa taşıyabilirlerdi. Zafer hemen sonrasında onların olacaktı.

Dorian, Kate'e baktı. Gözlerini kapamış, karşısında oturuyordu.

Ares'in sözleri zihninde yankılandı. *O kadın her şeyin anahtarı. Ancak beklemen gerekiyor. Çok yakın bir gelecekte bir bilgi parçası elde edecek... bir kod. O kod beni serbest bırakmanın anahtarı. Kadın kodu aldıktan sonra onu yakalamalı ve bana getirmelisin.*

Dorian, Ares'in dehası karşısında hayrete düştü. Bunu fark etmek, Atlantisli'nin planının tamamını görebilmek ona tokat gibi çarpmıştı. Ona karşı... hayranlık hissetti. Dorian sonunda kendine eşit birini bulduğunu hissetti. Hayır, ondan üstün birini. Ama Ares bundan daha fazlasıydı. Dorian artık bunu biliyordu: Ares bütün bu süreci kısmen onun için... Dorian'ın gelişimi için tasarlamıştı. Antarktika'daki saçmalık, Kate'i bulma görevi. Sanki Ares ona... rehberlik ediyordu. Ama ondan da fazlasıydı. Ares bir rehberden

fazlasıydı. Dorian'ın içinde Ares'ten bir parça vardı; anıları ve daha fazlası... arzuları ve gerçekleşmemiş hayalleri.

Bir baba gibi. En uygun terim bu olurdu. Ares onun için bir babaydı.

Ve çok yakında yeniden bir araya geleceklerdi.

Dorian buluşmalarını tahmin etmeye çalıştı. Kendisi ne diyecekti, Ares ne diyecekti. Ve sonrasında, Ares'in ona öğretecek başka neyi kalmıştı? Dorian kendisi hakkında ne öğrenecekti? Artık bunu biliyordu. Gerçek arzusu buydu. Sonunda en büyük gizemi çözmek; olduğu kişiye nasıl dönüştüğünü.

Ares ve cevaplar geçit kapısının hemen ardındaydı. Yakında oraya varacaklardı.

92

HKM
Atlanta, Georgia

Paul Brenner kapıyı açtı ve yeğeninin yatağının yanına doğru yürüdü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Çocuk başını kaldırıp baktı. Konuşmaya başladı ama ağzından kelimeler çıkmadı. *Ona neler oluyor?* diye merak etti Paul.

Çocuğun hayati belirtilerini kontrol etti. Hepsi normaldi. Çocuk fiziksel anlamda mucizevi bir iyileşme göstermişti.

Paul şakaklarını ovdu. Neyim var böyle? Niçin doğru düzgün düşünemiyorum? Zihninde bir sis varmış gibiydi, kaçamadığı bir kafa karışıklığı bulutuyla kaplanmıştı.

David, Janus'un dediklerini anlamaya çalıştı. "Bizi taş devrine geri mi götürüyorsun? *Geriye dönük evrim mi* geçirtiyorsun?"

"Sizi güvene alıyorum. Dediklerimin hiçbirini anlamadın mı? İnanılmaz derecede güçlü bir düşman benim türümü avlıyor. Sizin içinizde de bizden bir parça var. Gerileme, geriye dönük evrim tek şansınız. Bu sizin türünüzü kurtaracak."

"Aynı tür olduğumuzu varsayarsak tabii. Bak, geriye falan dönmeyeceğiz. Bunu kabul etmiyorum."

"Buna saygı duyuyorum, Bay Vale. Gerçekten, zaten sizi bu yüzden seçtim... siz kendi türünüz için savaş veriyorsunuz, kendi-

nizi feda ediyorsunuz. İnsan Yasaları'na uyuyorsunuz. Ancak bu, şu anda size ihanet ediyor. Daha demin dünyanızın ve türünüzün tarihini dinlediniz. Ağaçlardan inip savanlarda yaşamlarını sürdürmeye çalışmış o primatlar, hayatta kalanlardı. Şempanze ve gorillere ağaçlarda kalma seçimleri hakkında ne düşündüklerini sorun. Orada kalmak daha kolaydı fakat sınırlarını genişletenler, zor yolu seçen birkaç tanesi daha da güçlendi, uyum sağladı ve evrim geçirdi. Toba sırasında denize doğru yürüyen kabileler de hayatta kalmaya çalışıyordu. Türünüzün belirleyici niteliği bu. Bu deneyden de bu şekilde sağ çıkacaksınız." Janus kafasını tünele doğru salladı. "Küp tüneli açtı..."

David fenerlerden birini aldı. "Bu konuşma henüz bitmedi."

"Çok uzun bir süre önce bitmişti, Bay Vale."

David, Janus ve Milo'yu tünelin ağzından giren güneş ışınlarına doğru götürdü ve dışarı çıkardı. Parlayan sarı küp yeni oyulmuş tünelin hemen çıkışında havada asılı duruyordu.

Eşikten önce David geçti. İçeriyi tüfeğiyle kontrol etti. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Köşede yere yayılmış bir kan havuzu vardı. David göreceği şeyden korkarak yavaşça ona doğru ilerledi.

Kamau. Göğsüne bir bıçak yarası almıştı.

David eğildi ve parmaklarını dostunun boynuna bastırdı. Nabzının atmadığını anlamadan önce soğuk tenini hissetti. Yine de elini çekmedi ve bekledi, buna inanmayı reddetti.

Janus ve Milo sahneye baktı. İkisi de ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu.

David sonunda ayağa kalktı ve Kate'in bilgisayarına doğru gitti. Onu kapadı ve diğer ekipmanla birlikte sırt çantasına tıktı. "Gidelim."

Binadan çıktıktan sonra David grubu yeniden meydana götürdü. Helikopterleri gitmişti.

Janus'a döndü. "Planımız ne? Almanya'ya onlardan önce ulaşamayız... bizden çok ilerideler."

Janus, "Başka bir seçeneğimiz var," dedi. "Zamanında oraya ulaşabilirsek."

Milo, "Şövalyelerin bir uçağı var," dedi. "Onu uçurabilir misiniz, Bay David?"

David, "Her şeyi uçurabilirim," dedi. Yere iniş yapmak bazen sıkıntılı olmuştu ama bundan bahsetmedi. Onları endişelendirmeye gerek yoktu.

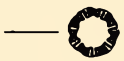

Dorian altındaki denizin yerini karanın alışını izledi. İtalya. Yakında Almanya'ya geçecek, hemen sonrasında da geçit kapısına varacaklardı.

Veba Avrupa kıtasını yerle bir etmişti. NATO kaynaklarını insani yardım çabaları için dağıtmış ve erkenden iflas etmişti. Onu artık hiçbir şey durduramazdı.

Kate gözlerini açtı. Dorian ona bakıyordu.

Gözlerini kırpmadı. Artık ondan korkmuyordu. Kate onun kim olduğunu biliyordu, o da Kate'in kim olduğunu biliyordu. Tarih tekerrür etmeyecekti.

Dorian alaycı bir ses tonuyla, "Her şey yolunda mı, Kate?" diye sordu.

Kate de onunla aynı tonda, "İyiyim," dedi.

Helikopter yarım saat sonra yere indi ve Dorian onu çıkarıp zemine indirdi.

Arazi araçları soğuk, sessiz gecenin içine beyaz pırıltılı ışık demetleri saçan geçit kapısının etrafında dönüyordu.

Arazi araçlarını geçtiler ve Kate yerde asker cesetleri gördü. Veba kurbanları. Alman hükümeti geçit kapısını incelemek için birlikler göndermiş olmalıydı ama hasta olmuşlardı. Ölmeyenler de kaçmış olmalıydı.

Dorian onu parlayan geçit kapısına doğru sürükledi.

Arkasındaki Shaw'a, "Yanımdan ayrılma," diye seslendi. "Arkamızdan kapanacak."

Shaw yanlarına gelirken üçü birlikte eşikten geçti ve kendilerini başka bir yerde buldular.

Kate'e burası Antarktika'daki koridorları andırdı. Ama buradaki koridorlar daha dardı. Kate burayı tanıyordu. Burası onun gemisi... onu ve Janus'u buraya getiren derin uzay ulaşım aracıydı.

Kate nefes almaya çalıştı ama tam olarak havayı içine çekemediğini fark etti. Dorian'ın gözleri birden ona döndü ama daha bir şey söyleyemeden içeriye hava dolmaya başladı. Gemisi Kate'i tanımış mıydı? Onun için yeniden canlanıyor muydu? Evet, öyle olmalıydı.

Dorian onu kolundan çekti, loş koridordan çekiştirerek götürdü.

Bir kesişme noktasında durdu. Nereye gideceğini hatırlamaya çalışıyordu sanki. Yoksa eskiden gittiği yeri mi?

Dorian, "Bu taraftan," dedi.

Zemindeki ve tavandaki yumuşak ışık boncukları giderek parlaklaşıyor gibiydi. Hayır, Kate gözlerinin sadece karanlığa alıştığını hissettiğini fark etti.

Yavaş yavaş başka bir değişiklik daha oluyordu. Uyum sağlıyordu. Son anı, Antarktika'da Dorian'ın ya da Ares'in elinde can verişi, onu değiştirmişti.

Kate her zaman başkalarıyla ilişki kurmakta zorlanmıştı. İnsanları asla tam olarak "anlayamamıştı". Tatmin edici kişisel ilişkiler kurabilmeyi çok istemişti ama bu onun için hiç doğal bir şekilde gerçekleşmemişti. Hep uğraşması gerekmişti.

Kate bu kişisel arzunun kendisini otizm araştırmasına çektiğini varsaymıştı; sosyal ipuçlarını ve dili kullanmak için gereken

beyin bağlantılarında eksiği olan insanlara tedavi bulmak için. Artık itici kuvvetin bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Dorian haklıydı: Kate insanları okumakta çok başarılı değildi. Çok kolay kandırılabiliyordu. Ama şu anda oyun stratejiydi ve Kate geçmişi biliyordu. Oyuncuları tanıyordu. Ve olayların nasıl sona ereceğini biliyordu. Dorian'dan zekiydi ve kazanacaktı.

93

Ceuta'nın Dışı

David uçağı son hıza çıkardı. Yakıtının tükenme riski yoktu.

Ceuta ufukta belirdi. Telsizi çalıştırdı ve hava kontrolle konuşmaya başladı. Raylı silahlar uçağı rahatlıkla vurabilirdi ve ne tür bir yanıt alacağından emin değildi. Başka seçeneği yoktu.

Hemen cevap geldi. "İnişinize izin verildi, Bay Vale."

David'in inişi için en iyimser olarak sarsıntılı denebilirdi ancak iki yolcusundan da tepki gelmedi. Yere inmişlerdi, hayattalardı. Kate'in de öyle olduğunu düşünüyordu. *Adım adım.*

David, Janus ve Milo uçaktan inerken David hava sahasına yaklaşan bir konvoy gördü. Tüfeğini daha sıkı tuttu.

Konvoy durdu ve baştaki arazi aracının kapısı savrulup açıldı. Günler önce onu dağlayıp üssü almasına yardımcı olan Berberi lideri dışarı adım attı ve ona yavaşça yaklaştı. Kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Seni belki bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm."

"Ben de."

Lider ciddileşti. "Komutanlığa devam etmek için mi geri döndün?"

"Hayır. Sadece buradan geçiyordum. Bir cipe ihtiyacım var."

David on beş dakika sonra cipin içinde, birkaç gün önce üzerinde Immari üniformasıyla Atlantis gemisini terk ettiği zaman çıktığı yere doğru dikkatsizce gidiyordu.

David, Janus'a, "Girişin nerede olduğunu bilmiyorum," diye seslendi.

Janus, "Ben seni yönlendiririm," diye yanıt verdi.

David'e hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca gittiler. Tepenin yokuşu gitgide dikleşmeye, kayalıklı arazi daha tehlikeli hale gelmeye başladı. Geçen her saniyeyle, Kate'i kurtarma şanslarının azaldığını hissediyordu.

Sonunda Janus omzuna dokundu. "Burada dur."

David aracı sarp bir kayalık duvarın yanına çekti. Daha tam durmadan Janus içinden atladı ve nereye gittiğinden emin, uzun adımlarla ilerlemeye başladı. David ve Milo onu yakalamaya çalıştı.

David ileriye doğru, "Plan ne, Janus?" diye bağırdı. Janus uçak yolculuğu boyunca planıyla ilgili hiçbir ayrıntıyı paylaşmamış, bu da David'in gerilmesine sebep olmuştu.

Janus, "Ona geleceğiz," diye seslendi. Bir köşeyi dönüp gitti ve David de aynı köşeyi dönünce bilim insanının kaybolduğunu gördü. David olduğu yerde dönüp onu aradı. Dağın David'in solunda kalan kayalık duvarı çıktığı yeri andırıyordu fakat emin değildi.

David, "Hey!" diye bağırdı. Kayalık duvara koştu ve ona dokundu. Katıydı. Aşağı yukarı yürüdü. Milo, bir şey için sıraya girmiş gibi duruyordu.

David, "Janus!" diye haykırdı. Janus ona ihanet etmişti. Baştan beri planı bu olmalıydı...

Janus sert kayaların içinden ortaya çıktı ve bunu yaparken kayalık duvar görüntüsü arkasında dağıldı. "Güç alanını etkisiz hale getirmem gerekiyordu. Beni takip edin."

"Ah. Öyle söylesene..." David başını sallayıp Janus'un peşine düştü. Janus onları küpün açtığı, David'in de dışarı çıkarken geçtiği tünelden götürdü. David'in bindiği asansöre bindiler.

David oradayken bütün kapılar kilitliydi. Şimdi onlar yaklaşırken hepsi açıldı.

Janus sola döndü ve onları dört kapılı bir odaya götürdü.

David, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz. Yanılmıyorsam, Kate yapması gereken şeyi biliyor olacak. Yalnızca Ares'in bulunduğu tüpü serbest bırakmakla kalmayacak, bütün gemiyi açacak. Bu bizim fırsatımız olacak. Yapmamız gereken şeyi yapmak için çok, çok kısa bir zamanımız olacak."

Janus planın geri kalanını anlattı ve David sadece başıyla onayladı. Bu onun uzmanlık alanı değildi; Janus'a güvenmekten başka çaresi yoktu.

David, Milo'ya döndü ve belindeki tabancayı alması için uzattı.

Milo ona baktı, sonra bir adım geri attı.

"Milo, o kapıdan bizden başka biri geçerse, onu vurman gerek."

"Yapamam, Bay David..."

"Bunu yapmak zorunda..."

"Hayatta kalmak için yapmam gerektiğinin farkındayım. Ama bu benim içimde yok. Zamanı geldiğinde tetiği çekemeyeceğimi biliyorum. Başka birinin canını alamam. Malta'daki Sandık'a giden yolculuğumda birçok şey öğrendim. En önemli şey de gerçekten kim olduğumdu. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Bay David ama size yalan söyleyemem ve olmadığım biriymişim gibi davranmayacağım."

David başını salladı. "İnan bana, hayal kırıklığına uğramadım, Milo. Ve umarım dünya sana değişmen için bir sebep vermez." Kısa bir an kendini, üniversitedeki günlerini, o binanın altında kalıp intikam yolculuğuna başladığı zamanı düşündü.

Janus duvara gitti. O yaklaşırken bir panel açıldı. Başka bir sarı küp daha çıkardı ve ondan yayılan ışığın içine parmaklarını sokup çalıştırmaya başladı.

Milo'ya geri döndü ve küpü ona verdi. "Bu benim Malta'daki yeraltı mezarlığında kullandığım küpün benzeri. Kimsenin canını almaz ama menzilindeki herkesi... sen de dahil, etkisiz hale getirecektir. Atlantisliler üzerinde işe yaramaz tabii ki. Ama sana, bir müttefik gelene kadar zaman kazandırabilir."

David, "Başka yüksek teknoloji ürünü silahların var mı?" diye sordu.

"İşe yarayacak bir şeyim yok. Sadece planı uygula. Ve küpümü takip et." Janus geçit kapısına biraz daha yaklaştı ve göndermeye hazır şekilde küpü havaya kaldırdı.

"Oraya geçmeden önce veba için bir tedavi istiyorum."

"Size söyledim, Bay Vale, o tartışma sona erdi. Siz ve Kate Atlantis Geni'nin en saf halini paylaşıyorsunuz. İkiniz de sağ kalacaksınız."

"Bu kabul edilemez."

"Kabul etmeniz gerekmiyor."

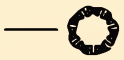

Dorian, Kate'i bir çift kapının önüne getirip durdurdu.

Paneli çalıştırdı ve kapılar ayrıldı.

Odada yedi tüp duruyordu. Ortadakinde Ares vardı. Gözleri onları takip ediyordu, soğuk ve kapanmayan gözlerdi bunlar.

Dorian uzun bir an boyunca ona baktı. Kate'e dönüp bakmadan, "Onu serbest bırak," dedi.

Kate bağlı ellerini kaldırıp parmaklarını oynattı. "Önce sen beni serbest bırak."

Dorian ona döndü. "Böyle de yapabilirsin."

"Yapamam." Paneli işaret etti. "Sistemi ellerim bağlıyken kullanmam imkânsız. Beni çöz, ben de onu çıkarayım." Durdu. "Ne oldu? İkinizin bana gücü yetmeyecek diye mi korktunuz? Ya da üçünüzün?"

Dorian, Shaw'a başını salladı, o da bıçağı alıp kabloyu ortadan ikiye ayırdı.

Kate kontrol paneline geldi. Ares'in gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu.

Bir sonraki hamlesi onun ve birçok insanın kaderini belirleyecekti.

Anılar artık daha netti ve en canlı anıları yerlerden ziyade insanlarla ilgiliydi. Janus. Onunla birlikte binlerce yıl boyunca yüzlerce dünyayı incelemişlerdi. Janus hiç değişmemişti. Yolun

bir noktasında, Kate değişmişti. Biraz daha şefkatli, düşünceli ve azimli olmaya başlamıştı. Ve biraz daha kendine benzeyen biriyle olmaya hasret kalmıştı; zeki ve tutkulu biriyle. David gibi.

Ancak zihninde Janus'la ilgili tek bir şey her şeyden daha belirgindi: Janus onun tanıdığı en zeki kişiydi. Kate buna güveniyordu. Yaratmak üzere olduğu boşlukta hataya yer yoktu.

Panelden yükselen mavi ışık bulutunu eliyle kullandı.

Etrafında ışıklar yandı ve diğer kontrol panelleri titreşip canlandı.

Tüp kayarak açıldı ve Ares dışarı adım attı.

"Aferin, Dorian."

"Şimdi, David!"

Geçit kapısı açıldı ve Janus hızla içeri girdi, David hemen arkasındaydı.

Janus küpü koridora fırlattı ve küp hızla giderken arkasında sarı bir ışık izi bıraktı.

Bu küp Kate'i bulacak ve David, Kate'i geçit kapısına geri getirecekti. Janus, David'e gemiye göz kulak olacağına dair söz vermişti. Geminin Dorian'ın ya da Ares'in ellerine düşmesine izin veremezdi.

David küpün arkasından koştu. Bitişiğindeki koridorda Janus'un botlarının zemine vurduğunu duyabiliyordu.

Ares tüpün içinden çıktığı anda Kate odanın diğer ucundan Dorian'a atıldı. Saldırısı onu hazırlıksız yakaladı. Yumruğu tam çenesine geldi ve onu önce duvara, sonra da yere fırlattı. Kate de üzerine düştü ve Shaw'un ellerinin onu yakalayıp geri çektiğini hissetti. Ama dikkat dağıtma girişimi başarılı olmuştu. Yeterince zaman

kazanmış mıydı? Bunun cevabı odanın her yerine yayılan kör edici sarı-beyaz bir ışık olarak geldi.

David bacaklarını daha da hızlı hareket ettirerek koridorda koştu. İleride ışık küpü bir odaya girdi ve parladı. David bir feryat duydu. Devam etti.

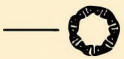

Shaw acıyla haykırdı, sonra da Kate ve Dorian'ın yanına düşüp zeminde kıvranmaya başladı.

Kate ayağa kalkıp kapıdan çıktı ama birinin elleri onu yakaladı. Kurtulmaya çalışsa da güçlü eller onu olduğu yerde döndürdü.

David'di bu.

Koridordan koşmaya başlarken, "Hadi gel," dedi.

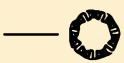

Dorian'ın kulakları çınladı ve gözlerinin önünde benekler gördü. Biri onu çekip kaldırdı. Karşı duvardaki panel patlıyordu. Neler oluyordu?

Geminin sarsıldığını hissetti.

Ares, Dorian'a bir tokat patlattı ve suratını tuttu. "Odaklan, Dorian. Janus geminin kendini imha etme sürecini başlatıyor. Gitmeliyiz." Dorian'ı kaldırdı ve odadan çıkardı.

Dorian, gözucuyla Shaw'un yerde kıvrandığını gördü. Kapı çerçevesini yakaladı. "Adam!"

Ares onu çekti ve çift kapılar kapandı. "Onu bırakmak zorundayız. Aptallık etme, Dorian." Onu koridorda çekiştirip götürdü.

Başka bir patlama onları yere savurdu.

Dorian ayağa fırladı ve Shaw'un hâlâ feryat ettiği odaya doğru ilerlemeye başladı.

Ares, Dorian'ı omuzlarından yakaladı ve duvara mıhladı. "Seni bırakmayacağım. Onu bırakmazsan, ikimizi de öldüreceksin, aşağıdaki herkesle birlikte. Seçimini yap, Dorian."

Dorian kafasını iki yana salladı. Kardeşi, sahip olduğu tek ailesi... Bu seçimi yapamazdı.

Eller omuzlarını salladı, onu duvara yeniden vurdu. "Seç."

Dorian kendini Shaw'dan, dünyada gerçekten önemsediği tek kişiden uzaklaşırken buldu. Sonra Ares ve o koşuyorlardı. Bir patlama daha. Kesinlikle başaramayacaklardı.

Janus son dizileri de gemiye girdi ve geri adım atıp ekranda geminin parçalarının patlayıp çökmelerini izledi. Devasa gemi yakında yanmış bir enkaz olacaktı.

Ama Kate güvende olacaktı.

Önemli olan tek şey, Janus'un buraya ya da diğer yüzlerce dünyaya gitmesinin tek sebebi buydu.

Gemi tekrar sarsıldı. Yakında ölüm onu almaya gelecekti. Sonunda başarmıştı... onu kurtarmak için hayatını feda etmişti. Bu, Cebelitarık Körfezi'nin altındaki odada geçirdiği on üç bin yılın her günü yapmayı istediği şeydi. Artık çok kolay geliyordu, çok basitti. Janus sebebini biliyordu: Asla yeniden uyanmayacak, hayata geri dönmeyecekti. Ölümünü hatırlayarak uyanmayacak, Ares'in yeniden canlandırma gemisindeki insanların katlandıkları sonsuz ıstırapla karşı karşıya gelmeyecekti. Hayatı boyunca değer verdiği tek kişiyi kurtardığını bilerek ölecekti. O anda Kate'in babasıyla ilgili hikâyeleri anladı. Cebelitarık'taki fedakârlığını. Ve Martin'i. Belki de alttür 8472 düşündüğünden fazla ilerlemişti. Öyle bile olsa, yakında bir önemi kalmayacaktı. Başka bir patlama kaptan köşkünü salladı ve Janus dengede durmaya çalıştı.

Ne kadar zamanım kaldı?

Belki de son bir hatayı düzeltmek için zaman kalmıştı. Geminin derin uzay iletişim cihazını aktif hale getirdi, boğazını temizledi ve durabildiği kadar dik durdu.

"Benim adım Dr. Arthur Janus. Ben bir bilim insanı ve bundan uzun zaman önce yıkılmış bir medeniyetin vatandaşıyım...."

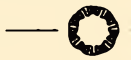

Birkaç çifte kapı içinde üç geçit kapısı bulunan bir odaya açıldı. Ares paneldeki ışık bulutunu kullandı. Dorian uyuşmuş, felç geçirmiş gibi hissediyordu. Ares onu tam duvarlar patlarken geçit kapısından içeri çekti.

Dorian daha önce gördüğü yedi kapılı odaya tökezleyerek girdi. Ares iki büklüm olmuştu, elleri dizlerinde nefes nefeseydi.

Ares kendine gelince doğruldu. "Şimdi anlıyorsun, Dorian. Onlar seni zayıflatır. Onlar kalbini yorar. Sana sınırlar koyarlar. Hayatta kalmak için yapılması gereken şeyi yapmana engel olmaya çalışırlar." Odadan yürüyüp çıktı.

Dorian mekanik bir şekilde onu takip etti. Sanki dışarıdan kendisini izliyor gibiydi. Hiçbir duygu yoktu artık. Hiçbir tepki yoktu.

Ares uçsuz bucaksız tüp sıralarının bulunduğu muazzam odanın girişinde duraksadı.

"Artık hazırsın, Dorian. Onları kurtaracağız. Artık onlar senin halkın."

94

Ceuta'nın Dışı

Kate geçit kapısının kemerli girişinden uçarcasına geçti, bir saniye sonra da David yanına düştü. Geçit kapısı arkalarından kapandı.

Milo hemen yanındaydı, kalkması için yardım ediyordu.

"İyi misiniz, Dr. Kate?"

"İyiyim, Milo. Teşekkür ederim." Kate geçit kapılarının yanındaki panele koştu. Evet, gemiyle aralarındaki bağlantı kapatılmıştı; yok edilmişti. Janus iyi iş çıkarmıştı. Kate, David'i tek başına gördüğü an planlarının ne olduğunu anlamıştı. Janus cesur davranmıştı.

David'i görmek o ateşin, kendine ait o küçük parçanın, sönmemesi için uğraştığı o küçük alevin hâlâ orada olduğunu kanıtlamıştı. Ve onu canlı tutmak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Kate geminin planını, daha doğrusu içinde bulundukları kısmının haritasını açtı. Burada bir medikal bölümü, laboratuvarlarından biri vardı. Bunu yapabilirdi. Prosedürü programlamaya başladı... beynindeki bağlantıları yeniden oluşturan, hayata döndürme sürecini geriye döndürecek bir gen terapisi. Atlantisli'ye ait anıları kaybedecekti ama yeniden kendisi olacaktı. Parmakları panelin üzerinde hızla hareket etti.

David dikeldi, geçit kapısına uzun bir an baktı, sonra da Kate'in yanına koştu. "Janus burada olmalı..."

"O gelmeyecek."

Kate çözümü neredeyse bulmuştu. Laboratuvar uzakta değildi. Birkaç kat vardı.

"Bize sahte bir tedavi verdi."

Kate son birkaç değişiklik yaptı...

"Hey!" David onu kolundan yakaladı. Elinde tuttuğu sırt çantasını havaya kaldırmıştı. "Süreklilik'e verdiği tedavi yöntemi her şeyi geriye döndürecek. Yakında dışarıda Çakmaktaşlar'ı izliyor olacağız." Kate'e baktı. "Bilgisayarını getirdim. Bunu düzeltebilir misin?"

Kate başını kaldırıp ona baktı. "Evet. Ama onu yaparsam kendimi düzeltmeye zamanım olmaz."

"Kendini..." David onun yüzünü inceledi. "Anlamıyorum."

"Yeniden canlandırma. Anılar. Ben kayboluyorum. Birkaç dakika içinde yeniden canlandırma sürecinin son aşamaları tamamlanacak. Ben artık... *kendim* olmayacağım."

David sırt çantasını bıraktı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Kate'in sesi mekanik geliyordu. Bekledi.

"Ne istediğimi biliyorum ve bu sensin. Ama seni tanıyorum... sevdiğim kadını. Ve senin hangi seçimi, hangi fedakârlığı yapacağını da biliyorum. Birkaç gün önce Akdeniz'deki bir yatın alt kamarasında bana neyi hatırlattığını biliyorum. Sen bana kim olduğumu hatırlattın ve şimdi de ben sana kim olduğunu hatırlatıyorum. Ne istersem isteyeyim, sana bu kadarını borçluyum."

Kate onu inceledi, zihninde o anıyı yeniden gördü. Mantıksız kana susamışlığı, Kate'in onu geri getirişi, ona riskleri hatırlatışı. Burada da aynısı oluyordu, tek farkı Kate'in aşırı mantıklı oluşuydu. Ne istediğini ve riskleri biliyordu. Ancak kendini kurtarırsa, anıları silerse, bu yapıyı terk edince kurtarmayı reddettiği insanlarla dolu, ilkel bir dünyaya dönecekti. Vicdanı sayısız insanın ölümüyle sızlayacaktı. Antarktika'daki tüplerde bulunan insanlarla aynı olacak, bir daha asla mutluluğu bulamayıp geçmişindeki bir olayın ağırlığını omzunda taşıyacaktı. Bu andan, bu karardan asla kaçamayacaktı.

Seçim basitti: Kate ya da diğerleri. Janus'un Süreklilik'e gönderdiği sahte tedaviyi uygulayan insanları... ya da kendini kurtarmak. Ama bu hiç de o kadar basit değildi. Kendini kurtarmayı seçerse, bir daha asla aynı kişi olamayacaktı. Fakat onları seçerse,

kendinin son parçasını, olduğu, tutunmaya çalıştığı kişiye ait son zerreyi de kaybedebilirdi.

O anda Martin'i sonunda anladı. Yaptığı bütün zor seçimleri, fedakârlıkları, bunca yıl boyunca taşıdığı yükün nasıl bir şey olduğunu. Ve Kate'i niçin bu dünyadan olabildiğince uzak tutmaya çalıştığını.

Kate kendini sırt çantasını alıp içinden bilgisayarı çıkarırken buldu. Süreklilik programını açtı ve hızla yazmaya koyuldu. Onu gördü... Janus'un yaptığı şeyi. Janus çok akıllıydı. Bütün bu zaman boyunca Atlantis Geni'nin saf halini aramıştı. Gemideki, araştırmalarının bulunduğu kısım tamamen yok olmuş ve uzay gemileri kilitlendiği için oradaki veri tabanına ulaşmayı olanaksız kılmıştı. Alfanın bedenini bulmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Bu inanılmazdı. Genom haritalarındaki bütün endojen retrovirüsleri görebiliyordu... hem onun ve Janus'un verdiklerini hem de Ares/Dorian'a yapmasında yardımcı olduğu değişikliklerin kalıntılarını. Sanki çocukken çözemediği bir bulmaca üzerinde çalışıyormuş da sonunda bir yetişkin olarak onu tamamlamaya yetecek bilgi ve zihinsel kapasiteyle geri dönmüştü. Martin'in buldukları doğruydu. Ortaçağda yapılan müdahaleler genomda radikal sonuçlar doğuran değişikliklere sebep olmuştu. Ve bu değişiklikler Janus'un Çan'ı kullanarak gerçekleştirmeye çalıştığı geriye döndürme terapisine engel olmuştu.

Kate ilk kez bütün değişiklikleri kavrayabiliyor, bir moloz yığınının arasındaki küçük parlayan ışıklar gibi görebiliyordu. Onları şimdi seçip alabilir, sıraya dizip farklı sonuçları olacak farklı şablonlar oluşturabilirdi. Bilgisayarda farklı senaryolar çalıştırdı.

Senfoni veritabanı –dünyanın dört bir yanındaki Orkide bölgelerinde toplanan milyarlarca dizili genomun yer aldığı koleksiyon– en son parçaydı. Böylesine inanılmaz bir başarıya ulaşmak için dünyanın yok olmanın eşiğine gelmesinin gerekmesi üzücüydü.

Asıl zorluk Kate'in bütün genetik değişiklikleri stabilize etmek zorunda kalmasıydı... hem Janus'la birlikte yaptıklarını hem de Ares'in müdahalelerini. İşin özünde herkesi senkronize edecek bir

terapi geliştiriyordu: ölenleri, geriye dönük evrim geçirenleri, hızla evrimleşenleri. Böylece birleşmiş, dengeli bir genom yaratıyordu. Bir Atlantisli-insan hibrit genomu.

Yaklaşık yarım saatlik bir çalışmadan sonra, ekran yanıp sönen bir uyarı verdi.

```
Bir Hedef Terapi Tanımlandı.
```

Kate onu inceledi. Evet, işe yarayacaktı.

Şu anda mutluluk, gurur, hatta belki de rahatlama hissetmesi gerekiyordu. Hayatı boyunca başarmak için çalıştığı şey buydu; hem Atlantisli hem de insan olarak. Sonunda üzerinde çalıştığı şeyi tamamlayacak bir tedavi ortaya koymuştu. Bu genetik tedavi yöntemi, insan ırkını kurtaracak ve geçmişteki bütün hataları düzeltecekti. Yine de yalnızca bir bilimsel deneyi tamamlamış, hayatı boyunca tahmin ettiği, varsayımda bulunduğu, *beklediği* bir sonuca varmış gibi geliyordu. Sevinç yerine sonuca karşı duyduğu soğuk, klinik bir ilgi vardı. Belki de Atlantisliler sevinci aynı şekilde yaşamıyordu. Belki de sevinmek onlar için dört milyon yıl öncesinin modasıydı.

Bir sonraki görevi bu olacaktı: kendini düzeltmek, daha önce olduğu kişiye dönüşmek. Bu tür bir deneyin başarılı olma ihtimalini merak etti.

Uydu telefonunu aldı. "Yerin üzerine çıkmamız gerek."

David'in peşinden gemiden çıktı. Tepenin yamacında kısa bir an Ceuta'ya baktı. Muazzam büyüklükteki duvara doğru açılan kararmış, yanmış arazinin üzerinde ölü insanlar ve atlar yatıyordu. Duvarın ötesindeki zemin David'in sebep olduğu katliamla kızıla boyanmıştı. Veba mavnasının son kalıntıları da limanın hemen dışındaki suların üzerinden kıyıya yaklaşıyordu.

Bu sahne... Evet, doğru kararı vermişti, kendine ait son parçadan da vazgeçecek olması anlamına gelse bile. Artık bundan emindi.

Uydu telefonunu bilgisayara bağladı ve sonuçları Süreklilik'e gönderdi.

Veriler yüklendikten sonra telefonun bağlantısını kesti ve Paul Brenner'ı aradı.

Paul hemen cevap verdi ama aklı başka yerde gibiydi, konsantre olamıyordu. Kate bazı şeyleri birkaç kez tekrar etmek zorunda kaldı. Neler olduğunu fark etti: Paul, Janus'un sahte tedavisini kendi bölgesinde uygulamıştı. Süreklilik şu anda Janus'un geriye döndürme terapisinin radyasyonu için merkez noktasıydı ve Paul'a da bulaşmıştı. Ancak Kate ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Yapabileceği tek şey Paul'ün, onun gönderdiği sonuçları bulup ne yapması gerektiğini hatırlamasını ummaktı.

Telefonu kapadı. Artık olacakları zaman gösterecekti.

Dorian karanlık mağaraya girdi. "Şimdi ne olacak?"

Ares gözlerini kilometrelerce uzanan cam tüplerden ayırmadan, "Şimdi savaşacağız," dedi.

Dorian, "Gemimiz yok," dedi.

"Doğru. Savaşmak için onların yanına gidemeyiz ama onları buraya getirebiliriz. Bu gemiyi buraya, Antarktika'ya gömmüş olmamın çok iyi bir sebebi var, Dorian."

95

HKM
Atlanta, Georgia

Paul Brenner duvara tutunup dengesini buldu. Odaklanmak çok zordu. Herkes neredeydi?

Koridorlar boştu. Ofisler boştu. Ondan saklanıyorlardı. Onları bulması gerekiyordu.

Hayır. Yapması gereken başka bir şey vardı. O kadın kendisine bir şey göndermişti. Filmlerdeki o güzel kadın.

Birkaç cam kapı kayarak açıldı. İçerideki ekranlar yanıp sönüyordu.

BİR SONUÇ

Bir sonuç. Neyin sonucu? Bir deneyin. Kendisi deneyin başıydı.

Ne için yapılan bir deneydi bu? Bir tedavi. Veba için. Enfekte olmuştu. Bir tedavi yüzünden. Hayır, bu doğru olamazdı. Bir tedavi yüzünden nasıl enfekte olabilirdi ki? Ters giden bir şey vardı.

Odaya göz gezdirdi. Boştu. Yerlere boş kahve kupaları saçılmıştı. Masalarda ve sandalyelerde lekeli kâğıtlar vardı.

Paul oturdu ve klavyelerden birini kendine çekti.

Bir anda zihni berraklaştı. Bir sonuç.

Parmakları ağrıyana kadar yazdı.

Ekrandaki harfler değişti.

Yeni terapi bütün Orkide bölgelerine gönderiliyor...

96

Atlantis Vebası'ndan sonraki birinci günde insan zaferinin sesi olan BBC'yi dinliyorsunuz.

BBC, önceleri Atlantis Vebası tedavisiyle ilişkilendirilen denge kaybı ve beyin bulanması raporlarının yalnızca geçici yan etkiler olduğunu öğrenmiş bulunuyor.

Dünya çapındaki Orkide bölgeleri şu anda yüzde yüz iyileşme oranı ve Orkide tedavilerine ihtiyaç kalmadığını rapor ediyorlar.

Dünya liderleri tıbbi araştırmalara yaptıkları tarihi yatırımlara ve bu karanlık zamanlarda doğru yoldan ayrılmamaya olan sarsılmaz bağlılıklarına atıfta bulunarak bu atılımı takdir ediyor.

Konuyla ilgili olarak, istihbarat topluluğu içindeki kaynaklar, Immari Enternasyonal tarafından idare edilen ulusların vatandaşlarına kıyı bölgelerini tahliye etmeleri emredildiğini rapor ettiler. Güney Afrika, Şili ve Arjantin'de yer alan bölge sakinlerinin hepsi yanlarına yalnızca su ve yiyecek alarak dağlık bölgelere doğru ilerliyor.

Batının Yarını beyin takımından Dr. Phillip Morneau'nun sözleri şu şekilde:

"Kaybettiler. Bu vebanın etkisini göstereceğine, insanlığın yıkımını getireceğine inandılar. Bizlerse onu atlattık, her zaman yaptığımız gibi. Yaptıkları şey duruma uyuyor: Tepelere kaçıyorlar."

Daha temkinli gözlemcilerse Immari'nin hamlesinin daha büyük bir şablonun, bir karşı saldırının muhtemel başlangıcı olabileceğinden şüphelendiklerini bildirdi.

Ayrıntılar geldikçe bu raporu güncelleyeceğiz.

97

HKM
Atlanta, Georgia

Paul Brenner, Süreklilik'in koridorlarında güçlükle ilerledi. Şiddetli bir zihinsel soğuk algınlığını henüz atlatmış gibi hissediyordu. Ancak artık düşünebiliyordu ve ne yapacağını biliyordu. Bunu yapmaktan, alacağı cevaptan çok korkuyordu.

Operasyon odasına giden kayan cam kapıları geçerken içeride genç bir kadın analistin tek başına oturmuş, ekrana baktığını fark etti. Masalar hâlâ gelişigüzel dizilmişti ve kahve kupalarıyla buruşturulmuş kâğıtlar ortalığı kirletiyordu.

Paul kapılara doğru gitti. Ayrılıp açıldıklarında analist doğruca ona baktı, gözlerinde şaşırma ve umut karışımı bir bakış vardı. Yoksa rahatlama mı? Bu Paul'ü hazırlıksız yakaladı.

Paul, "Artık eve gidebilirsin," dedi.

Kadın ayağa kalktı. "Biliyorum... Yalnız olmamam daha iyi olur diye düşündüm."

Paul başını salladı. "Peki ya diğerleri?"

"Gitmiş olmalılar. Bazıları... hâlâ burada."

Paul, onun cümlesini aklında tamamlayarak, *Morgdalar*, diye düşündü. Kadının yanına gidip büyük ekranı kapadı. "Hadi gel. Benim evimde de kimse yok."

Operasyon odasından birlikte çıktılar ve Paul ondan yeğeninin odasının dışında beklemesini istedi. Kapıyı itip açtı ve göreceği şeye kendini hazırladı...

"Paul Amca!"

Yeğeni yatakta döndü. Gözleri parlıyordu fakat kalkmaya çalışınca kaslarının gücü yetmedi ve yeniden yatağa yığıldı.

Paul hemen yatağın yanına gitti ve bir elini oğlanın omzuna koydu. "Kendini çok zorlama, ufaklık."

Çocuk ona gülümsedi. "Beni sen iyileştirdin, değil mi?"

"Hayır. Başka bir doktor iyileştirdi. O benden çok daha zeki. Ben sadece siparişi getirdim."

"Annem nerede?"

Paul öne eğildi, küçük çocuğu kollarına aldı ve odanın çıkışına yöneldi. "Şimdilik dinlen bakalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

Paul ona söylemek için gücü yerine gelene kadar bekleyecekti.

İkisinin de gücü yerine gelene kadar.

Kate çoktan dizüstü bilgisayarı kapamış, kayalık uçurumun kenarına gitmişti.

David arkasında sessizce duruyordu.

Kate'in biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu anlıyormuş gibi görünüyordu ama yine de onu gözünün önünden ayırmıyordu.

Dağın tepesinden birlikte güneşin Atlantik'in ardına batışını izlediler. Son ışınları da dağdan kayıp gitti ve Ceuta'daki kanlı sahneye uzun bir gölge düşürdü. Boğazın ötesinde, Kate aynı şeyin Cebelitarık'ta da olduğunu biliyordu, Cebelitarık Kayası da oralara gölgeler düşürüyordu.

Gece olduğunda Kate sonunda, "Şimdi ne olacak? Biz ne olacağız?" diye sordu.

"Hiçbir şey değişmeyecek."

"Ben değiştim. Aynı kişi değilim..."

"Biraz önce yaptığın şey bana senin kim olduğunu kanıtladı. Biz gayet iyi olacağız. Ben bekleyebilirim." David, Kate'in gözleri-

nin içine bakmak için kayalık uçurumun kenarına yürüdü. "Ben sevdiğim kimseden umudumu kesmem."

David bunları söylerken Kate en önemli parçasının hâlâ orada olduğunu fark etti. Tamamen kendisi değildi ama eski Kate'ten bir parça, başlangıç olabilecek bir şey vardı. Gülümsedi.

David yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Omuz silkti. "Ne oldu? Çok mu fazla geldi?"

Kate onun elini tuttu. "Hayır. Hoşuma gitti. Hadi gel. Gidip Milo ne yapıyor bakalım."

Tünelin girişinde, "Sanırım haklısın. Gayet iyi olacağız," dedi.

SON BÖLÜM

Arecibo Gözlemevi
Arecibo, Porto Riko

Dr. Mary Caldwell bilgisayarı uyandırmak için fareyi sağa sola hareket ettirdi. Ekran açıldı ve gece boyunca toplanan veriyi göstermeye başladı. Penceresinin dışındaki radyo teleskobunun çapı 305 metreydi... dünyadaki en büyük tek diyaframlı teleskoptu. Yerin içine gömülmüştü, etrafında uzanan yeşil ormanlarla kaplı dağlara bakan yüksek platoya yerleştirilmiş pürüzsüz, gri bir tabak gibi görünüyordu.

Güneşin ilk ışınları dağların üzerinden göz kırpıp çanağın içine vuruyordu. Mary bu sahneyi asla kaçırmazdı ama artık aynı tadı vermiyordu, en büyük sebebi de kaybettikleri insanlardı.

Vebadan önce gözlemevinde çalışan bir düzine araştırma görevlisi vardı; şimdiyse sadece üç kişi. Arecibo bütçe kesintileri sebebiyle yıllardır eleman kaybediyordu. Geri kalanını da veba almıştı.

Yine de Mary her gün mesai yapıyordu, tıpkı altı yıldır yaptığı gibi. Gidecek başka yeri ve yanında olmak istediği başka biri yoktu. Amerikan hükümetinin artık her an onlara tahsis edilen gücü kesebileceğini biliyordu ancak Mary sonuna kadar, son ışıklar da sönene kadar burada kalmaya karar vermişti. Sonrasında dünyaya açılıp dışarıda bir gökbilimci için ne tür işler olduğuna bakacaktı.

Şu anda bir bardak kahve için adam öldürebilirdi ama kahve haftalar önce tükenmişti.

Bilgisayara odaklandı. Bir şey vardı... Veri akışlarından birine tıkladı. Boğazı kurudu. Bir analiz yaptı, sonra bir analiz daha.

İkisi de gelen sinyalin düzenlendiğini onayladı. Gelişigüzel kozmik arkaplan ışıması değildi.

Bu bir mesajdı.

Hayır, bundan fazlasıydı: Hayatı boyunca beklediği andı.

Telefona baktı. Zihninde son yirmi yıldır, gökbilimci olmaya karar verdiği günden itibaren bu anın provasını yapmıştı. İlk içgüdüsü Ulusal Bilim Vakfı'nı aramaktı. Ama vebadan beri onları haftada bir aramıştı. Ve hiç cevap alamamıştı. SRI International'ı da aramıştı... aynı sonucu almıştı. Kimi arasaydı? Beyaz Saray'ı mı? Ona kim inanırdı ki? Yardıma, bu yayını analiz edecek birine ihtiyacı vardı. Mountain View, Kaliforniya'daki SETI Enstitüsü olur muydu? Orayı denememişti. Hiç sebebi olmamıştı... Belki...

Projede çalışan başka bir bilim insanı olan John Bishop ofise tökezleyerek girdi. Uyandıktan sonra genellikle sadece bir saat kadar ayık olurdu.

"John, bir şey buldum..."

"Lütfen bana kahve buldum de."

"Kahve değil..."

YAZARIN NOTU

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Atlantis Geni'ni yayımladıktan sonraki sekiz ay gerçeküstü, aşırı yorucu, keyifli ve bunların arasında kalan her şeydi.

Umarım *Atlantis Vebası* beklemeye değmiştir. Yazabileceğim en iyi romanı yazmak için acele etmeden çalışmak istedim.

Birçoğunuz *Atlantis Geni* için görüşlerinizi yazacak kadar nazik davrandınız ve bunun için sizlere hep minnettar olacağım. O yazılar çalışmamın üzerine ışık tuttu ve bu ilgiyi hak edebilmek için çok çaba gösterdim. Eleştirilerden de çok şey öğrendim ve teşvik edici birçok söz bu romanı yazarken bana ilham kaynağı oldu.

Bir görüş yazısı yazmak için zamanınız olursa gerçekten memnun olurum, yorumunuzu almak için sabırsızlanıyorum.

Serinin üçüncü ve son kitabı olan *Atlantis Dünyası* için çok heyecanlıyım. Daha fazlasını internet sitemden öğrenebilirsiniz: AGRiddle.com. Sitede aynı zamanda *Atlantis Vebası*'nda yer alan bilim ve tarihin daha da derinlerine inen bir "Gerçekler ve Kurgu" bölümü bulunuyor (AGRiddle.com/atlantis-plague/facts).

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim, kendinize iyi bakın,

-Gerry
A.G. Riddle

Not: Her zaman olduğu gibi bana her türlü görüş ve eleştirinizi e-posta aracılığıyla gönderebilirsiniz (ag@agriddle.com). Bazen birkaç gün alabilir ancak her postaya cevap veriyorum.

TEŞEKKÜR

Teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki, insanın aklı almıyor.

Öğrendiğim bir şey var ki yazmak sadece yazdığınız (ve "yazar olmadığınız") zaman daha kolay. Ben yazmayı seviyorum ama yazar olmak gerçekten çok zaman alan bir iş!

Yazmaya odaklanmama yardımcı olan, gitgide büyüyen bir grup insan var ve ben yazdığım, ileri geri yürüdüğüm ve düşündüğüm (yazarken öyle yapıyormuşum gibi görünüyor) o saatlerde elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Evde Anna düzenli bir şekilde banyo yapmamı ve belli sosyal fonksiyonlarımın olmasını sağlıyor (Atlantisli olmayan karakterleri yazarken işe yarayan bir şey). Şimdi de yazma macerasının içine girmiş bulunuyor; düzeltme, pazarlama ve cümleleri bir araya getirme haricinde geriye kalan neredeyse her şeyi yapıyor (benim de kazandığım parayı bir şekilde hak etmem gerek tabii).

Aynı zamanda:

Her zaman olduğu gibi rehberliği ve beni yüreklendirdiği için anneme,

Bu taslağı bir kuantum küpünden daha hızlı bir şekilde kendine getirdiği için olağanüstü editörüm David Gatewood'a,

Müthiş düzelti becerisi ve tavsiyeleri için redaktörüm Carole Duebbert'e,

Atlantis Geni (ve *Atlantis Vebası*) için gerçekten muhteşem orijinal kapak resimleri yapan Juan Carlos Barquet'ye teşekkür etmek istiyorum.

Ve son olarak tanışma fırsatı bulamadığım iki gruba...

Öncelikle: size. Yazarın Notu ve Teşekkürler kısımlarına kadar okuyan, internet sitemi ziyaret eden, e-posta listeme yazılan, Amazon'a görüş yazan ve bazen de son sayfayı çevirdikten sonra bana bir not yazanlara.

Geçen sekiz ay boyunca sizlerden haber almak tarif edemeyeceğim bir tecrübe oldu. Ve asla unutamayacağım. Bütün bu çabanın en ödüllendirici kısmıydı. Kariyerimin daha bu kadar başında çalışmalarımı desteklediğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve ön okuyucularıma. Bunu daha önce iletemediğim için üzgünüm ama sizlere kalbimin derinliklerinden teşekkür etmek istiyorum. Andrea Sinclair. Annette Wilson, Christine Girtain, Dave Renison, Dr. Andrew Villamagna, Drew Allen, Jane Eileen Marconi, Joe O'Bannon, John Schmiedt, Joseph DeVous, Markel Coleman, Richard Czeck, Skip Folden, Steve Boesen, Ted Hust, Tim Rogers ve Tina Weston.

Ve burada adı yer almayan daha birçok kişiye.

70.000 YIL ÖNCE YARATILAN BİR SALGIN HASTALIK İNSANLIĞI KÖKÜNDEN DEĞİŞTİRECEK...

Dr. Kate Warner, İspanya'da korkunç bir gerçekliğin farkına varır. Daha önce görülmemiş boyutta bir salgınla insanların soyu tükenmek üzeredir. Atlantis Vebası'nda neredeyse bir milyar insan ölmüştür ve ölmeyenlerse genetik değişime uğramaktadır. Bir kısmı hızla evrim geçirirken geri kalanlar giderek kötüleşmektedir.

Dünya kaosa teslim olurken, sanayileşmiş ülkeler mucizevi ilaç Orkide'yi topluca üretip tüm dünyadaki mülteci kamplarına dağıtırlar. Ancak Orkide vebanın semptomlarını geçirse de hastalığı tedavi etmez.

Immari ise hayatta kalan ve genetik açıdan üstün insanlardan oluşan yeni bir türün dünyaya hâkim olduğu bir düzen hayal etmektedir.

Tüm dünya nüfusu tehlikedeyken Orkide İttifakı ve Immari savaşa tutuşur. Artık insanlığın son umudu bir tedavi bulmaktır ve Atlantis Vebası'nın arkasındaki sırları çözebilecek tek kişi Kate'tir. Cevap, insanlık tarihindeki önemli olayları, insan genomunun gizemli bir şekilde değiştiği hadiseleri anlamakta yatmaktadır.

Kate'in yolculuğu onu Avrupa'nın boş arazilerinden Kuzey Afrika'ya kadar götürür fakat kısa süre içinde insan evriminin göründüğü gibi olmadığını keşfeder ve salgına çare bulabilmek için aklına asla gelmeyecek bir fedakârlıkta bulunması gerekecektir.

YOK OLUŞ KAPIDA.

"Öykü kaldığı yerden tüm hızıyla devam ediyor. Son sayfasına kadar elinizden bırakamayacaksınız."
Seeleyjames.com

www.pegasusyayinlari.com
ISBN 978-605-299-584-6

Kapak Tasarımı: KS Agency